01: Proloog

Wat voorafging

Hier zijn ze dan: de eerste woorden van ons nieuwe verhaal. Zoals jullie wellicht al wel weten, gaan we terug naar de USA voor minstens 3 jaar. Dezelfde streek, Chesapeake, en hopelijk dezelfde wijk. Er is immers geen reden om ergens ander te gaan wonen. We hebben opnieuw voor de USA gekozen om Seighin niet te verplichten zich voor een tweede keer in een nieuwe omgeving in te burgeren. Hij kan terug naar zijn vriendenkring die hij twee jaar geleden achtergelaten, maar dankzij de moderne technologie niet verwaarloosd heeft.

Het verhaal begint in het najaar van 2017, toen de oproep voor internationale functies gelanceerd werd. Ik zat niet echt op die oproep te wachten, want, hoewel ik een tweede toer wel zag zitten, ik had mijn buitenlandse ronde op zak. Toegegeven, als we nog een keertje naar het buitenland zouden gaan, dan moest het omwille van het vermijden van schoolperikelen voor onze jongste in de zomer van 2018 of 2019 gebeuren. Alleen dan zou hij high school kunnen beëindigen en zonder jaarverlies in het Belgische systeem kunnen inschuiven. Daarna zou het, tenzij er op het pensioenfront iets onvoorziens zou gebeuren, te laat zijn om nog als expat naar het buitenland te trekken. Ik had mij buitenlandse aspiraties aan de kant gelegd, behalve dan indien het voor een post juist over de grens zou zijn, Eindhoven bijvoorbeeld.

Niet echt verrassend kwam de kleine duw die nodig was om de bal te doen rollen van Calle. Ze had zich in de USA goed ingeburgerd en sociaal vond ze het zeer leuk. En hier in België vindt ze amper werk – hier en daar een leuke parttime job, maar niet echt iets solide - en is het op sociaal vlak ook iets minder druk. Ze zag ook dat de functie die Defensie na onze toer ondanks mijn protest aan mij had toebedeeld me helemaal niet gelukkig maakte en zonder goed vooruitzicht ging het bergafwaarts. Veel had ik dus niet nodig om voor ronde nummer twee te postuleren.

Maar voordat ik positief op de oproep zou reageren, wilden we het afchecken met onze twee oudsten. Zij zouden immers in België blijven en volgens ons het meest 'getroffen' worden bij een eventuele tweede expatperiode. Geen van beiden zag er echter graten in en dus kon ik mij kandidaat stellen. Mijn kandidatuur voor 2018 zou niet simpel zijn, omdat ik nog geen twee jaar terug was en dit mijn tweede toer zou zijn. Kandidaten die nog geen internationale functie vervuld hebben, krijgen volledig begrijpelijk voorrang. Mijn hoop was dus eerder op 2019 gesteld, maar omdat ik niet aan zelfeliminatie doe, diende ik mijn

aanvraag toch in. Op die manier kon ik dan ook zeggen dat ze al een keertje geweigerd hadden.

Dank zij mijn huidige chef, die dezelfde mening heeft als ik omtrent de job die ik uitvoer, verkreeg ik steun van onze generaal. Ik moest daarbij wel beloven om me geen kandidaat te stellen voor andere buitenlandse posten, een voorwaarde die ik zonder probleem naleefde. Ons HR-departement gaf ik de hint om het spel eerlijk te spelen (er konden conform wat ze me twee jaar geleden verteld hadden, geen verlengingen toegestaan worden, want er was een kandidaat: ik), anders zou ik hogerop gaan. Ik was bereid iedere beslissing te aanvaarden, zolang ze hun eigen regels volgden.

Na veel 'wel gaan-niet gaan' viel midden december het verdict:

70	USA	NORFOLK-VIRGINIA	BE Part HQ SACT	NORFOLK	CAP D-NO	INTEG	Medewerker Ops&Trg - Planning	YSC FPM 0100	8	D12JC01P	SO1	O41410	LtCol d'Avi		Hoppe Ronald	O40534	LtKol vh Vlw		Schepers Jo
71	USA	NORFOLK-VIRGINIA	BE Part HQ SACT	CAP D-NO	ACOS CE&I	CD	Offr Ops&Trg - Concept Ops	YSC FEF 0070	12	D12JC01C	SO1					O37587	Maj vh Vlw	SBH	Van Hoeserlande Patrick
							Commandant van een groep												

Calle en ik besloten om het nieuws pas na de examens aan onze kinderen te vertellen, maar om er ook niet over te liegen. Dit betekende dus dat als Amber of Loic er naar informeerden, we het zouden bevestigen, maar ook dat we gedurende een aantal weken het nieuws voor iedereen zouden verzwijgen. Immers: onze kinderen hadden het recht om het als eerste te weten. Een moeilijke periode brak aan.

Amber en Loic vroegen er in december al naar omdat ze wisten dat de beslissing die maand zou vallen. Ze reageerden beiden kalm. Ze hadden immers al maanden de tijd gehad om aan het idee te wennen. Loic formuleerde voor het eerst het idee om na zijn studies een jaartje in de USA te komen studeren. Leuk.

Initiële plannen

Bij ons heerst er een tweeslachtig gevoel: we zijn blij dat we opnieuw op avontuur mogen, maar een beetje treurig dat we onder andere een aantal kinderen niet mee kunnen nemen. Het liefst van al hadden we met gans het gezin de oversteek gemaakt, maar dan nog zouden we familie en vrienden moeten achterlaten. Onze ouders zijn onze grootste bezorgdheid. Ze zijn niet meer jong te noemen en dus kan er snel iets verkeerd gaan.

Waarom? We zijn al een keertje aan de overkant geweest, dus waarom zouden we nog een keer gaan? Ondanks de hierboven aangehaalde bedenkingen, blijft het een unieke kans om expat te zijn. Zelfs na 3 jaar is er nog veel te ontdekken. Als we het dit of volgend jaar niet doen, dan zal het er waarschijnlijk nooit meer van komen. Seighin moet in staat zijn high school af te werken. En over 4 jaar heb ik geen volledig toer meer, en dus geen kans meer om voor een buitenlandse post te gaan. Er is inderdaad veel sprake over het verlengen van de

pensioenleeftijd voor militairen, maar zoals het er nu voor staat, komt er voor mij maar 1 jaar bij. Te weinig om als Seighin zijn middelbaar afgerond heeft, nog een keertje buitenland te ambiëren. Calle is niet weigerachtig om nog een toer te doen en we hebben nog veel niet gezien. Dus, we gaan er voor.

Nadat we weten dat we opnieuw mogen gaan, beginnen we voorzichtig met het plannen. We hebben hier al ervaring mee, maar toch zijn er weer nieuwe dingen. Calle concentreert zich op het vinden van een huis. De opdracht is simpel: een huis vinden aan de prijs die Defensie er wil voor betalen en dat in de 'attendance zone' van Grassfield High School ligt. Ter herinnering: je gaat naar de school van de zone waarin je woont, dus er is geen vrije schoolkeuze, want je adres bepaalt de school. We kennen de school en de school kent ons: Loic en Ciaran zijn er beiden leerling geweest. Bovendien scoort Grassfield zeer hoog op alle vlakken in het nationaal overzicht van scholen (www.). Ook voor Seighin is het beter dat we terug gaan naar waar we gewoond hebben: hij kent de buurt en heeft er vrienden bij de vleet. Waarom dan ergens anders, ook al is het dan dichter bij de Belgen (Virginia Beach & Norfolk), gaan zoeken?

Door ons stilzwijgen saboteren we ook de plannen van anderen. Zo verzetten de schoonouders hun 80/55-feestje naar september, terwijl we heel goed weten dat we er niet bij zullen zijn. Omdat we 5 jaar geleden hun feest ook gemist hebben, besluiten Calle en ik dat we gespreid zullen vertrekken: Seighin en ik zullen na 15 augustus, na Moederkensdag in Antwerpen, België verlaten, en Calle volgt ons half september na het feest. Ze mist dan wel Seighins eerste schooldag in Grassfield, maar je kan ook niet alles hebben.

Naast de vertrekdata moeten we ook nog beslissen wat we met ons huis, de auto's, de kinderen, … zullen doen. We maken ook een lijst met mensen die we nog willen uitnodigen vooraleer we vertrekken. We hadden het plan opgevat om een aantal vrienden uit te nodigen na onze terugkeer, maar daar hebben we nooit echt werk van gemaakt. Nu moeten we er om een andere reden spoed achter zetten.

Intussen krijg ik van de NLR de vraag of ik de job van speechwriter voor de generaal van mijn Belgische collega wil overnemen. Ik zeg dat hij dit aanbod ook aan de andere officier die naar Norfolk vertrekt, moet aanbieden. De job op zich is interessant, maar het is een slijtagefunctie. Lange dagen, stressvol werk en afhankelijk van een viersterrengeneraal. Niet iets wat je zomaar doet. Nee, deze beker laat ik aan mij voorbijgaan. Er is geen reden waarom ik dit zou aannemen. hoewel ik graag schrijf, kies ik voor het behoud van de op mijn lijf geschreven functie: 'concept development' (wat dat is, zal je later wel vernemen).

Mijn toekomstige 'branch head', een Duitse kolonel, is in Brussel en vraagt of we even kunnen afspreken. Op een late namiddag ontmoeten we elkaar in het Mercure hotel. Het is een leuke babbel waarbij ik meer te weten kom over wat er mij te wachten staat. De twee projecten die ik onder mijn hoede zal krijgen,

spreken me wel aan. 's Anderendaags contacteer ik al mijn relaties in de marine, want beide projecten hebben met dat onderdeel van het leger te maken. Ik verneem ook dat mijn vorige toer een zeer goede indruk nagelaten heeft, want de 'branch head' heeft een hoge dunk van me.

Intussen is Amber het huis uitgetrokken vanwege een onenigheid over haar financiële bijdrage. Ze is bij Sander en zijn ouders gaan wonen. Ze wil afkoelen en zou toch alleen haar plan moeten trekken als we in de USA zijn. Een beetje zuur, maar veel kunnen we er niet aan veranderen. Niet veel later stopt ze ook haar bijkomende studies als verpleegster. Jammer dat ze deze unieke kans laat schieten.

Ergens in februari begint Calle aan haar virtuele huizenjacht. Ze schrijft zich in op een paar immosites zoals 'Military by Owner' en 'Zillow'. Ze ziet een heleboel huizen, maar kan weinig doen, omdat we niet ter plaatse zijn. Daarbij valt het ons op dat er weinig te huur aangeboden wordt; er staan wel veel huizen te koop. Daarom schrijft ze eveneens een paar eigenaars aan. Als de vijver meer en meer opdroogt, raakt Calle een beetje gefrustreerd. Ze heeft haar zinnen gezet op 1 huurhuis op een paar honderd meter van de Pisoni's, maar de vraagprijs is te hoog. Wel houdt de eigenares, Mari, door middel van korte boodschappen contact met ons. Misschien toch?

Hoewel we het meeste wel kennen, verkies ik om toch naar de verschillende briefings te gaan. We mogen binnen Defensie dan een bureau Expat hebben, toch is de ondersteuning van expats niet gecentraliseerd. Deze keer neem ik echter Calle zo veel mogelijk mee. Zo hoort ze het uit eerste hand en niet als samenvatting van mij. Er zijn niet veel veranderingen, maar het zit soms in de details. Deze keer moeten we het vliegtuigticket van Calle voor de recce niet zelf betalen. Dat scheelt al direct een 1000 EUR aan kosten.

Naast het plannen wordt het tijd om het nieuws aan de rest te verkondigen. Na de examens is dan het grote moment aangebroken. Amber en Loic willen er bij zijn als we het aan de broers vertellen en dus duurt het een tijdje voordat het geschikte moment er is. De reactie van Seighin verrast ons allemaal. Hij barst in tranen uit en vertelt ons dat zijn hele leven in elkaar stort. Oeps, hij heeft wel enigszins zin voor overdrijving, maar dit hadden we totaal niet verwacht. Hebben we dan toch de verkeerde beslissing genomen? De twijfel bekruipt ons. Ciaran zegt dat hij gaat blijven. Leuven is te leuk en hij heeft geen vertrouwen in het Amerikaanse onderwijssysteem. Amber gaat broertje troosten.

's Anderdaags krijgen we een heel andere Seighin te zien. Hij heeft intussen met Ruie gepraat en heeft nu allerlei plannen voor als hij naar Amerika verhuist. Oef, een dik pak van ons hart. Nu nog Ciaran overtuigen dat het beter is dat hij meekomt. We zijn alletwee van mening dat Ciaran beter gaat scoren in de States, omdat het systeem hem beter ligt, maar hij is meerderjarig en dus kan hij zelf beslissen.

Daarna over naar familie. Koen is de eerste die het weet, want Loic had gevraagd of hij het aan zijn peter mocht vertellen tijdens hun peter-petekindetentje. Dat mocht, mits belofte van algemeen zwijgen. We wilden immers vermijden dat onze jongens en (schoon)ouders het via anderen te weten zouden komen. Tijdens het maandelijkse 'matapanonine' (mama-tante-papa-nonkel-nicht-neef)-avondmaal vertellen we het aan de bende van Ranst. Iedereen is positief behalve tante Jelle. Ze ziet de zorg voor de achterblijvers op zich afkomen, alsook de mogelijke problemen door de hoge leeftijd van haar ouders. Begrijpelijk en verwacht, maar papie en mamie zullen zeker niet jonger worden met de jaren…

De reactie waarvoor Calle het meest schrik heeft, is die van haar ouders: onze vorige drie jaren in de USA zijn volgens onze inschatting zwaar geweest voor hen. Ze heeft er maanden mee ingezeten en het feit dat we zo lang gewacht hebben, heeft zeker niet geholpen met het verminderen van de stress voor het vertelmoment. Hun reacties zijn totaal niet wat we verwacht hadden, want ze zijn zeer positief. Ze begrijpen zelfs niet waarom we er mee inzaten. Natuurlijk zijn er bedenkingen over hoe het allemaal zal verlopen, maar dat zien we dan wel. Ze komen zeker op bezoek. Oef, een pak ongerustheid minder.

Nu kunnen we het aan de rest van de wereld vertellen. Het grote zwijgen is over. Geen versprekingen meer mogelijk. Alleen Seighin vraagt ons om het niet aan zijn vriendjes te vertellen. Hij wil dat zelf doen op een afscheidsfeestje. Oei, toch nog een beetje oppassen.

Persoonlijk start ik nu echt met het in orde brengen van de administratie (paspoorten aanvragen, allerlei documenten in het Engels vastkrijgen, …). Ik plan ook de laatste bezoeken van/aan vrienden. In de komende maanden zal ieder weekend vol zitten. Daartussen ook een paar duikjes wringen en de nodige tijd voorzien om artikels te schrijven. En natuurlijk ook ons nieuw belevenisboek 'Across the Pond' schrijven.

Eind april ga ik voor een weekje op cursus in het NATO Defense College in Rome. Ik ontmoet daar Joe Pisoni. We spreken af in Rome om even bij te praten.

De aanloop naar de Recce

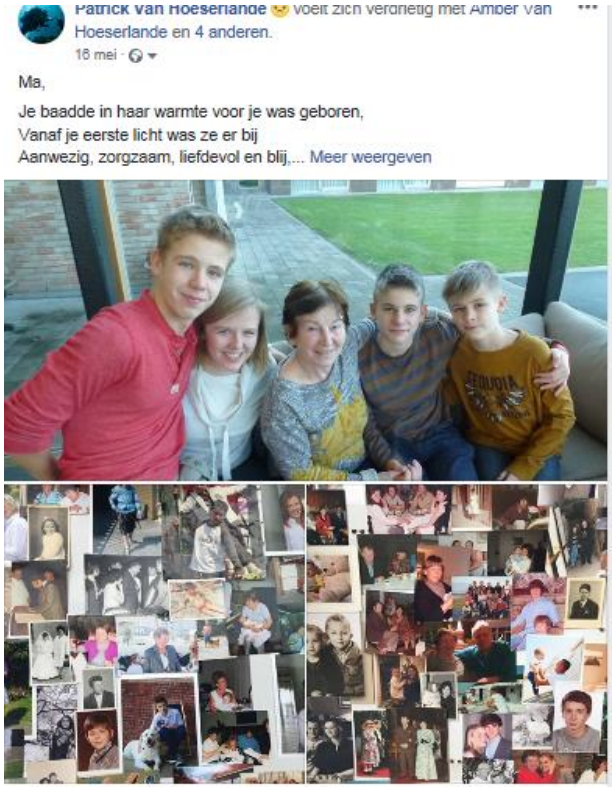

Hadden we het geweten, dan hadden we de Prius C twee jaar in de USA achtergelaten, maar nu dat die als verhuisgoed in België is, hebben we niet veel zin om de auto terug te verschepen. Daar inschrijven zou gemakkelijk moeten gaan, maar opnieuw 3000 EUR ophoesten, lijkt toch iets te veel van het goede. We hopen een beetje dat Loic het ziet zitten om met de Prius rond te rijden, maar hij is nog niet overtuigd. Het is natuurlijk niet zo goedkoop als trein en bus en zó dikwijls zal hij de auto niet nodig hebben, maar soms zal het zeer handig uitkomen. Afwachten dus. De Opel Meriva gaan we verkopen. Te duur voor Loic en niet te gebruiken in de USA, want geen Opel garages daar.

Ons huis gaan we verhuren aan onze Poolse kuisvrouw Angelika en haar man Pawel. We hadden Amber en Sander de optie gegeven, maar zij zagen het niet zitten. We vragen minder huur dan we zouden kunnen krijgen, maar we kennen het koppel en zijn overtuigd dat ons huis in goede handen zal zijn. Zeer belangrijk! Zij hebben na lang wachten eindelijk een groter nestje mét garage tegen een betaalbare prijs. Een win-win situatie.

En hoe zit het met de kinderen? Seighin gaat zeker mee. Loic blijft zeker in België: hij wil eerst zijn twee masterjaren afmaken en overweegt om daarna naar Amerika te komen voor een master-na-master in bijvoorbeeld economie. Van Ciaran weten we het nog niet. Hij wil niet echt, maar beseft nog niet ten volle dat hij, net zoals zijn zus en oudere broer, maar recht heeft op 1 jaar studeren. Veel hangt natuurlijk van zijn eindresultaat af, de beslissing is nog niet definitief.

De grootste verrassing komt van Amber. Twee weken voor de recce krijg ik van haar het bericht dat ze overweegt om naar de USA mee te gaan en daar een cursus NICU mee te pikken. De eenvoudige tweede verhuis wordt eensklaps een stuk moeilijker: wat met Sander? Dassault? Werk? Plots komen er een heleboel nieuwe elementen bij. Leuk nieuws, dat wel, maar totaal onverwacht.

De week voor ons vertrek naar de States voor de huizenjacht ter plaatse overlijdt mijn moeder. Ze was al jaren dement en de laatste weken ging het bergaf. Een dubbel gevoel. Ik ben dus veel naar de kust gereden.

De komende dagen zijn een roetsjbaan van emoties. Zondag de fotosessie met het gezin die we van de kinderen cadeau hebben gekregen. Maandag de eerste, lang geplande editie van het Experimental Deep Dive Team in Nemo 33. Donderdag begrafenis van Calles nonkel Rudi - ik hou de teller van overlijdens op 13 sinds onze terugkeer uit de USA. Vrijdag de begrafenis van ma. Zaterdag de trouw van nichtje Lore en Gerd: een heerlijk, blij feest. Zondagochtend tenslotte vertrekken naar Norfolk. Amber en Sander zetten ons aan de luchthaven af.

Ma

Ma leed aan dementie. Een vreselijke ziekte die haar beetje bij beetje klein kreeg. Bij haar herdenking kunnen we er niet om heen, omdat door deze ziekte haar laatste levensjaren afbrokkelden en het afscheid beetje bij beetje verliep. Daarom schreef ik onderstaande tekst en las die op haar begrafenis voor.
Omdat mensen die iemand kennen die met #dementie kampt hierin veel zullen herkennen en hier hopelijk een beetje troost in kunnen vinden, zet ik mijn tekst op Facebook.

Het grote vergeten van ma
Ma, toen je zus, onze tante Irene, in een rusthuis opgenomen werd, vreesde je dat het erfelijk was en dat dit ook jouw lot zou worden. Je vond een toekomst van beetje bij beetje vergeten vreselijk. Je had nog zo veel te doen, nog zo veel om naar uit te kijken. Om je gerust te stellen, vertelden we je dat het niet erfelijk was. En als dat toch zo zou zijn, dan was het nog niet zeker dat jij het zou krijgen. Maar zeker waren we daar ook niet van.

En toen vergat je de kleine dingen.
Moet je koffie hebben? Nee, ma, dank je.
Wil je geen koffie? Nee, ma.
Heb ik al gevraagd of je koffie wil? Nee, dank je. Ik wacht wel even.
Het was enigszins grappig in het begin, maar met een vreselijke staart.
Wij weten het aan vergetelheid vanwege de ouderdom. Pa wist wel beter. Hij beleefde die herhalingen iedere dag. Langzaamaan kwamen wij tot dezelfde conclusie. Ik denk dat je het zelf ook wel wist, maar bang was dat te erkennen uit vrees dat waarheid werkelijkheid zou worden. Een gedachte die je vreselijk vond.

En toen vergat je de gevaarlijke dingen.
Koken deed je graag. Het eten van oma, tongstjes, frietjes, … Totdat je het vuur aanstak en vergat dat je ging koken. Je toenemende vergetelheid begon een gevaar voor jou en pa te zijn. Tegen ieders wil moest je verhuizen naar een rusthuis waar ze altijd voor je konden uitkijken. Ver weg van die dingen die door vergeten een gevaar worden. Niemand wou dat, maar er was geen andere oplossing.

En toen vergat je hoe voor anderen te zorgen.
Je vond het niet kunnen dat juist jij, die voor ons en talloze andere kinderen gezorgd had, nu opeens zelf verzorgd moest worden. Je hebt geprobeerd voor de andere bewoners te zorgen, maar al snel kon je dit niet meer doen. Je wist niet meer hoe. En trouwens: je verblijf in het rusthuis was maar tijdelijk, want binnenkort zou je terug naar huis mogen. Een strohalmpje hoop waar je je aan vasthield, aan rechthield.

En toen vergat je de weg naar huis.
Je wou steeds terug naar huis, maar buiten geraken was een moeilijke hindernis. Lukte je het dan toch, dan wist je de weg naar huis niet meer. Het thuis waar je zo veel jaren geleefd had, stond niet meer daar waar je dacht.
Dat was ook de periode die het hardst was. Je besefte dat je toestand alleen maar kon verslechteren. Alle hoop op verbetering mochten we vergeten. Je was in een doodlopende straat beland. En je wist het. In je ogen was het verdriet, de wanhoop te lezen. En het deed vreselijk pijn. Een hartverscheurende pijn die door alles heen ging.
De verhuis naar een andere, gespecialiseerde instelling bezegelde je lot. De weg terug was compleet verdwenen.

En toen vergat je je kleinkinderen.
Toen we na ons verblijf in de USA met het ganse gezin op bezoek kwamen, was het verschil met ons laatste gezinsbezoek schokkend: je herkende je kleinkinderen niet meer. Ze waren voor jou die naar het verleden afgleed geesten uit een ongekende toekomst. Het verdriet te lezen in de ogen van onze kinderen was groot. De last voor hen te veel. Ze beseften dat ze hun oma voor altijd kwijt waren.

En toen vergat je je kinderen.
Het kon niet lang duren of ook wij, je kinderen, zouden vreemden voor je worden. Eerst was je niet zeker of ik nu je zoon of je vader was. Of was het iemand anders? Later kreeg ik alleen een glimlach van herkenning. Of althans, dat hoopte ik. Niets was zeker. Ik was nu ook uit je herinneringen verdwenen. We konden alleen hopen een wazige glimp van onze moeder op te vangen door de deur naar je geest die op een kier stond. De halve zinnen die je nog kon uitbrengen, hielpen niet echt om je te vinden. En je zakte steeds verder weg.

En toen vergat je je broers en zussen.
Het lot van de vergetelheid stond ons allemaal te wachten. Niemand ontsnapte er aan. De dovende kracht van je ziekte was onverbiddelijk wreed.

En toen vergat je je eigen.
Ik vrees dat je op het laatste zelfs niet meer wist wie je was. Je herinneringen waren teruggedrongen tot je eerste levensdagen. De omgeving en de mensen waren je vreemd. Voor altijd.

En toen vergat je te leven.
Ik dacht van niet, maar ook een vergetende geest kan het opgeven. Je weigerde alles. Of vergat je te leven?

En toen vergat je te sterven.
Je in je sterfbed zien uitdoven, konden we niet aan. Je mocht gaan. Van ons allemaal. Maar je wachtte op iets of op iemand. Of vergat je te sterven?

Als ik de laatste jaren van ma beschouw, durf ik niet meer te beweren dat we haar nooit zullen vergeten. Wie weet staat ook ons haar lot te wachten?
Ma, onze hersenen gaan je misschien vergeten, maar in ons hart zal je altijd blijven wonen.

02: De Recce

Normaal gezien zou Calle deze editie voor haar rekening nemen, maar het bijhouden van de gebeurtenissen is door een drukke agenda niet echt gelukt. Omdat we anders met een gat in onze verhalen zitten en de recce toch wel een belangrijk gegeven is, hebben we deze twee weken proberen te reconstrueren op basis van onze herinneringen. We zijn zeker een paar dingen vergeten en bepaalde gebeurtenissen zijn waarschijnlijk anders verlopen, maar in grote lijnen zullen we het wel bij het rechte eind hebben.

De vergadering

Er is in verband met de recce, kort voor 'reconnaissance' of verkenning of - in dit geval - huizenjacht, een belangrijk verschil met de vorige editie en dat is dat Defensie eindelijk ingezien heeft dat het beter is dat de echtgenote mee op verkenning gaat. Immers, als man let je op andere dingen en stel je waarschijnlijk minder eisen qua woning dan je betere helft. Een woning kies je voor de komende 3 jaar. Als je dus echt alleen op recce gaat en een huis kiest dat de andere helft van je trouwboek niet echt bevalt, dan kan dit je jaren achtervolgen. Niet echt een goede basis als expat. De meeste militairen betaalden daarom het extra vliegticket zelf. Maar sinds kort bekostigt Defensie het tweede vliegticket en de logementskosten. Met twee op verkenning in de USA dus.

Calle heeft maanden opzoekingswerk achter de rug voor we op het vliegtuig stappen. We, en voornamelijk zij, zijn dus goed voorbereid. Eigenlijk is onze opdracht stukken gemakkelijker dan 5 jaar geleden. We moeten immers geen school meer selecteren en weten ook exact waar we moeten zoeken met het oog op het bestaan van de zogenaamde 'attendance zones' (de zone waarin je moet wonen om naar een bepaalde openbare school te mogen gaan).

Seighin heeft voor ons het zoekgebied nog kleiner gemaakt door te zeggen dat hij dicht(er) bij Josh wil wonen. Interpreteer dit maar gerust als 'ik wil op wandelafstand van de Pisonis wonen'. Deze eis blijkt nogal moeilijk in te vullen zijn, want in 'Forest Lakes', de wijk waar we voordien woonden, is er geen enkel huis te huur dat qua huurprijs voor

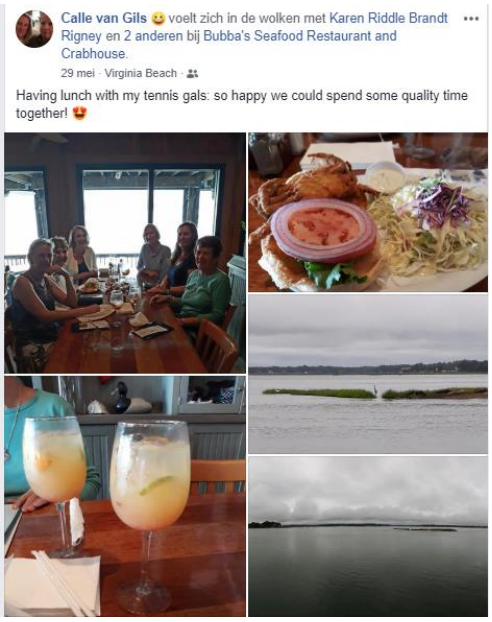

Defensie aanvaardbaar is. Er was wel een woning die aan de wensen van zowel Seighin als Calle voldoet, maar de gevraagde huurprijs is te hoog. Echter, onder andere door de blijvende interesse vanwege de eigenares voor ons als potentiële huurders, hebben we de moed niet opgegeven. Indien we iets van de prijs zouden kunnen afdoen, dan zou dit zeker onze thuis voor de komende 3 jaar worden, maar we hebben een plan B nodig.

De reglementair voorziene 5 dagen/4 nachten ter plaatse is scherp om huizen te verkennen en een contract te ondertekenen, zeker omdat Brussel niet in het weekend werkt en evenmin snel op voorstellen reageert. Ik neem me echter voor om wel degelijk met een getekend huurcontract in de hand terug te keren. Het toeval wil dat ik in mei naar een NAVO-vergadering in Norfolk moet en dus pas ik de periode van onze recce aan, zodat die direct zou aansluiten op deze bijeenkomst. De enige extra kost is een paar dagen ontbijt voor Calle en dat zal wel meevallen. Met bijna twee weken ter plaatse moet het ons wel lukken…

Om Calle de mogelijkheid te geven huizen te verkennen terwijl ik aan het vergaderen ben, heb ik met mijn collega's afgesproken dat ik voor een huurwagen zou zorgen en dat wij chauffeur zouden spelen. De huurwagen is een meevaller, want omdat ze geen GPS meer hebben, krijgen we spontaan een upgrade. Cruisen met een SUV dus.

Het begint goed. Er zijn twee DoubleTree Hotels in de streek van Norfolk en dus dacht ik dat ze op het hoofdkwartier in de USA het hotel het dichtst bij zouden reserveren voor de vergadering. Ik had dus niet echt naar de details gekeken en mijn reservatie in het hotel in Norfolk zelf geplaatst. Deze reservatie werd aanvaard, ondanks dat ik verwees naar de code die we gekregen hadden. De HQ SACT ploeg had echter het verste hotel, dat in Virginia Beach, gereserveerd en dus heb ik daar geen kamer. Gelukkig is het hotel niet vol en kunnen ze mijn reservatie bij het zusterhotel overnemen. Wel moet ik de kamer betalen. Het geld zullen we wel terugkrijgen, maar zullen er een tijdje moeten op wachten.

Zoals voorzien neem ik deel aan de vergadering, waarbij ik toch een beetje verbaasd opkijk van hoe alles gepland wordt. In de planning van een oefening op politiek niveau is het blijkbaar belangrijker dat landen krijgen wat ze willen in plaats van dat er 'intelligentie' achter de gebeurtenissen zit. Willen onze politiekers niet slimmer en beter worden?

Calle rijdt ondertussen rond om huizen te bezichtigen en vrienden te bezoeken. Als ze iets interessants ontdekt, gaan we samen na de vergadering ter plaatse kijken. We hebben dus beiden een druk programma.

's Avonds rijden we met onze Belgische collega's rond om hen de omgeving een beetje te tonen en op zoek te gaan naar een leuke eetgelegenheid.

Huizenjacht

Intussen kom ik te weten dat we iets meer mogen uitgeven. De NLR zal ons daarin steunen, maar we mogen niet over zijn maximumprijs. Hierdoor wordt de kans groter dat we het huis in Forest Lakes toch kunnen binnenhalen. Nadat Calle het huis al bezocht heeft, gaan we samen gaan kijken. Mijn opdracht is de huurprijs onder de maximumprijs krijgen. En dat lukt. In de communicatie later echter blijkt de eigenares dit niet zo opgevangen te hebben en wenst ze niets van haar prijs af te doen. Gaan we echt stranden op een miniem verschil? En dan haal ik de truc van de indexaanpassing boven en sluiten we de deal.

Mari, de eigenares, vind ik een beetje raar. Ze gedraagt zich alsof ze in het huis geboren is, maar later komen we te weten dat dit niet zo is. Ze doet een beetje moeilijk over het geven van 'persoonlijke' gegevens die door Defensie gevraagd worden. Is ze misschien het slachtoffer geweest van een identiteitsdiefstal? Onze rendez-vous gaat door in een Starbucks. Wij bestellen een koffie, maar zij niets. Sinds het voorval met twee zwarten moet je er niets meer bestellen om er te mogen zitten.

Als je denkt dat ondanks de medewerking van de juridische specialisten van het hoofdkwartier het akkoord van Defensie snel zou komen, ben je eraan voor de moeite. Ondanks dat het huurcontract aan alle voorwaarden voldoet en dat ik er iedere dag naar vraag, krijgen we geen officiële toestemming om het te tekenen. Ik heb me voorgenomen om niet te vertrekken zonder een getekend contract en dus beslis ik te tekenen, zelfs zonder akkoord.

> Och neeeee???
> Whoehoeeeee
> Goede onderhandelingen gedaan dus? 🙂
> 🙂
>
> IK
>
> Yep! De eigenares had een 50-tal e-mails omtrent het huis gekregen en een serieuze screening uitgevoerd. Zaken die in ons voordeel speelden, waren het feit dat we 'military' zijn, een huurcontract van 3 jaar nodig hadden én dat we zelf óók eigenaars van een woning- dus geen huurders - zijn. Moet zijn dat we er erg geloofwaardig uitkwamen... 😉

In de 'vrije' week na de vergadering hebben we ook een beetje geshopt, enkele mensen bezocht en een paar administratieve formaliteiten geregeld, zoals het heractiveren van onze Amerikaanse rekening bij Navy Federal. Doordat we voor week 2 naar een hotel in Chesapeake verhuisd zijn om zo dichter in de omgeving van de huizenjacht te verblijven,

zitten we ver van de andere Belgen en moeten we dus meer dan gepland rijden. Maar we klagen niet, want onze recce is succesvol.

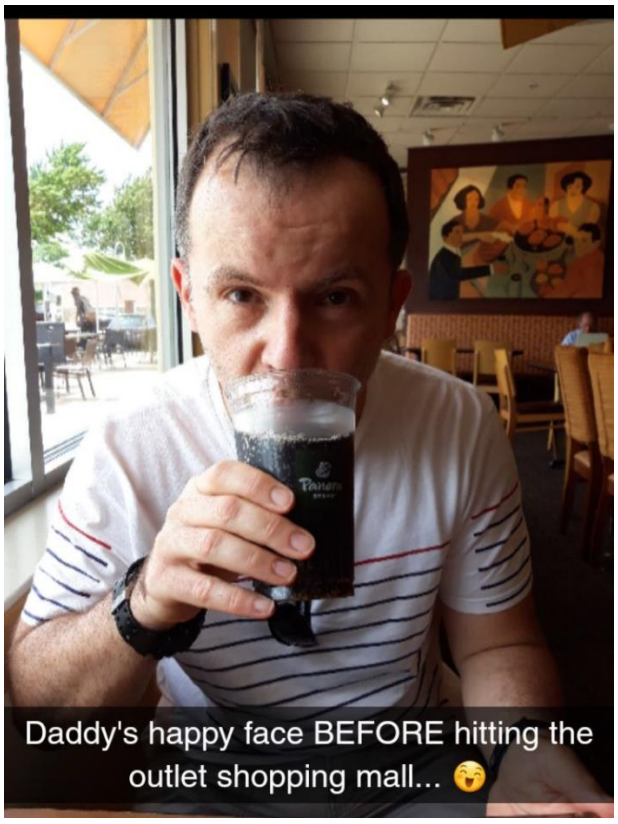

Hierna enkele foto's om je een idee van het huis te geven (de meubels zijn niet van ons).

03: Naar het vertrek

Na de recce

Als ik dit schrijf, hangen Seighin en ik ergens boven de Atlantische oceaan richting Washington DC. Onze overtocht naar Amerika is dus begonnen en daarmee ook ons verhaal. Op de kaart passeren we juist Groenland op een slordige 11 km hoogte. Seighin kijkt een film en ik registreer op mijn PC de belevenissen van de voorbij maanden. Dit verhaal begint na de recce, deel 2 van ons belevenissendagboek.

Intussen weten we dat onze recce succesvol was, in die zin dat we een huurcontract hebben voor het huis waar Calle al een tijdje op aasde. Voor Seighin is het ook een goede zaak, want we wonen in de Grassfield High School zone en niet ver van zijn beste vriend Josh en zijn familie. Hij kan er dus gemakkelijk naar toe. Hopelijk wordt dit niet te gemakkelijk en vormen we binnenkort geen 'kinderloos' gezin… In ieder geval zal zijn excuus 'Josh is juist online' (of ieder ander Amerikaanse vriendje) om laat te gamen, niet meer kunnen opgaan: de zes uur tijdsverschil werkt nu in tegengestelde richting.

Met het huurcontract getekend en de school bezocht, konden we met een gerust hart naar België terugkeren. Maar daarmee was niet alles geregeld. De wens van Amber was bijvoorbeeld nog geen realiteit, hoewel we er naar ons gevoel dichtbij stonden. Natuurlijk moesten ook de dienstreispassen, visa, tal van papieren, verhuis, enz. in orde gebracht worden. De voorbije maanden waren een ineenstrengeling van al deze zaken, maar om het overzicht niet te verliezen, schrijf ik ze per onderwerp neer.

De wens van Amber

Juist voor ons vertrek op recce vertelde Amber ons haar idee om in de USA te studeren. Ze had zelfs een cursus op het oog en na mijn gesprek met de verantwoordelijke van deze cursus, bleek ze te mogen mikken op de 'NICU practisioner'-opleiding. Een 'practisioner' is eerder vergelijkbaar met een dokter bij ons dan met een verpleegster, maar daartegenover staat dat in de USA een vroedvrouw alleen gezonde moeders en baby's mag begeleiden, terwijl dat in België toch ietsje anders is. Nadat Amber haar stageformulieren waarin alles beschreven staat wat ze op het einde moet kunnen, naar het Engels vertaald en doorgestuurd heeft, krijgen we bevestiging: ze mag aan de moeilijkste cursus deelnemen. Vreugde.

In het hoofdkwartier in Norfolk hadden de 'legal advisors' me al duidelijk gemaakt dat Amber best niet op mijn NATO 2 visum zou afkomen. De Amerikaanse regering erkent immers geen kinderen ouder dan 23 jaar. Omdat de Belgische Defensie een kind ten laste tot aan de leeftijd van 25 jaar toelaat, zou ik een uitzondering kunnen vragen en deze waarschijnlijk wel krijgen. Echter, Amber zou geen militaire ID-kaart (de zogenaamde CAC kaart) kunnen krijgen en ook geen recht op de militaire sociale zekerheid hebben. Dit

laatste zou een extra financiële kost van iets minder dan 2000 USD per jaar betekenen. Maar het slechtste nieuws is dat ze onder dit visum niet zou mogen werken. En niet werken, betekent ook geen vrijwilligerswerk, dus ook geen stage. En juist dat deel maakt de cursus zo interessant.

Een administratieve tegenslag, maar niet iets dat me uit mijn lood slaat. Immers, net zoals in België vormen NICU-verpleegsters in de USA een knelpuntberoep en dus mag verwacht worden dat ze er graag vanuit het buitenland zien komen. Ik trek op zoektocht naar mensen die me kunnen helpen. Na enkele weken heb ik regelmatig contact met de rechtelijke adviseurs in HQ SACT, via de militaire attache met het consulaat van de Amerikaanse ambassade in Brussel, via mijn nicht Evy met het consulaat van de Belgische ambassade in Washington, met de Belgisch-Amerikaanse kamer van koophandel in New York en natuurlijk met het internationaal bureau van de universiteit ODU in Norfolk. Gedurende bijna 4 maanden heb ik wekelijks contact met deze mensen om een oplossing te vinden. Wat is het probleem?

Een NATO 2 visum was dus al van mijn lijstje geschrapt. Het vragen van een uitzondering hierop zou zeer waarschijnlijk op een 'njet' stoten, omdat België zelf geen uitzonderingen aanvaardt. En eenmaal een NATO 2 geargumenteerd wordt, kan je het verkrijgen van een ander type visum blijkbaar vergeten. Een ESTA zou een kortetermijnoplossing kunnen zijn, als Amber om de 90 dagen even de USA zou verlaten. Dit is echter geen oplossing, omdat je als toerist niet mag werken, en niet mogen werken betekent geen stage.

Mijn hoop en voorkeur gaan uit naar een internationaal studentenvisum. Met dit visum kan Amber studeren en werken, alsook zich aansluiten bij de goedkope ziekteverzekering van de universiteit. Dit is ook het visum wat het consulaat in Brussel voorstelt. ODU is hier echter niet voor te vinden. Het academische gedeelte is online, waardoor je niet verplicht bent om in de USA te studeren. Het feit dat het verplicht is om stage in een US-NICU te lopen, verandert daar niets aan, omdat een studentenvisum alleen gebaseerd is op het academisch gedeelte. Ook het advies van het consulaat om de aanvraag toch te lanceren met verwijzing naar de stage, met de belofte dat ze die aanvraag waarschijnlijk zouden goedkeuren, wordt door ODU afgewezen. Hun argument is dat ze verantwoordelijk zijn voor de opvolging en dat ze in dat geval zeer snel een niet-conformiteit zullen moeten melden. Deze melding zou de intrekking van het visum tot gevolg hebben, waardoor Amber vroegtijdig het land uitgezet zou worden. Die melding MOET volgens ODU wel gebeuren, willen ze hun licentie niet verliezen.

In de laatste weken begin ik een plan B te ontwikkelen, want het ziet er niet goed uit. Amber heeft de hoop al opgegeven, maar ik blijf doorgaan zolang er een kans bestaat. Plan B bestaat uit het aanvragen van een werkvisum. Nadeel is dat de toekomstige werkgever dit moet lanceren en betalen. Geen eenvoudige beslissing voor een kinderziekenhuis om

voor een onbekende, beginnende, buitenlandse vroedvrouw een visum aan te vragen en te bekostigen.

Eind juli hebben we jammer genoeg de handdoek in de ring moeten gooien. Amber kan immers haar maand vooropzeg om op tijd aan de cursus te beginnen niet meer realiseren en dus moeten we bakzeil halen. We steken maar met 3 de plas over. Hopelijk kunnen we ter plaatse tegen de start van de volgende cursus in september 2019 iets regelen…

Huisvesting

We hebben geen seconde overwogen om ons huis gedurende de drie jaar leeg te laten staan. Geen goed idee. Dat onze oudste zonen erin zouden wonen, was ook niet direct een optie. Trouwens, we hadden de hoop dat Ciaran ons zou vervoegen nog niet opgegeven en dus zo'n groot huis voor Loic alleen zou betekenen dat hij zijn weekend met het maaien van het gras en het schoonmaken van het huis zou moeten vullen. Niet echt een leuke bezigheid voor een student; daarbij zou het huis gedurende de week leeg staan.

Ons voorstel aan Amber om in het huis te wonen, is niet echt een succes. Amber vindt het niet ideaal. Begrijpelijk. Daarna gepolst bij onze Poolse kuisvrouw. Zij zoekt al een tijdje een nieuw onderkomen, maar wordt vanwege haar nationaliteit overal geweerd. Haar man werkt in de bouw en is een handige klusser. Met dit koppel in huis kan onze woonst er alleen maar beter op worden.

Maar daarmee is het huisvestingsprobleem nog niet helemaal opgelost. Ons voorstel aan de twee studenten om naar een groter kot uit te kijken - ze moeten er immers ook in het weekend verblijven - wordt niet met het enthousiasme onthaald dat we verwacht hebben.

Dan komen onze drie oudsten met het voorstel af om met zijn vieren, plus Sander dus, een huis in Leuven te huren. Een zeer goed voorstel dat ook wij zien zitten en dus bieden we aan om de helft te betalen, op voorwaarde dat de prijs de vergelijking met de huur van 2 koten doorstaat. Natuurlijk zou dit een iets duurdere oplossing zijn, omdat naast huishuur ook het verbruik erbij komt, iets wat bij een kot niet het geval is. Dit is echter maar een kleine toegeving om toch een beetje een thuis te kunnen bekomen.

Amber en Sander gaan dus een paar weken voor onze afreis op zoek naar een woning waar een grote hond toegelaten is. Geen sinecure. Als ze eindelijk een geschikte woning vinden en er een optie op nemen, komt er een breuk in het pact: Loic begint te twijfelen. Hij vertelt dit aan Amber op de dag dat ze het bericht krijgt dat het huis niet aan hen toegewezen wordt. Iets later echter wordt het licht toch op groen gezet: het huis is voor hen. Ze beslissen om het dan maar met drie te betrekken. Op het moment van schrijven

weet ik nog steeds niet of Loic al dan niet meedoet. Indien niet, dan zal hij in zijn huidige kot blijven wonen.

Ook over de Prius C is er nog geen algemene duidelijkheid. Loic twijfelt nog steeds en sinds kort heeft Amber interesse getoond om de auto over te kopen. Ik ben echter nog een beetje terughoudend om de auto te verkopen, omdat ik niet zeker ben dat we dit wel kunnen en omdat we dan over pakweg 3 jaar bij onze terugkeer weer zonder vervoer zullen zitten. De Opel Meriva zal echter wel verkocht worden.

Oma

Mijn moeder, oma, overleed op 11 mei. De aanloop naar onze recce was een rollercoaster van emoties door twee begrafenissen en een huwelijk. Na de emotionele ups en downs en het geregel voor de begrafenis komt het probleem van de erfenis bovenop de voorbereiding van onze oversteek.

Door de traagheid (incompetentie?) van de notaris is de erfenis van mijn vader nog niet volledig geregeld en het huis in de Sint-Donaasstraat nog niet verkocht. Het staat intussen al bijna 18 maanden leeg. Door deze slechte ervaring besluiten we met een andere notaris in zee te gaan. Immers, voor mij tikt de klok, want een erfenis regelen vanop afstand zou

alles moeilijker maken. Daarenboven stopt het mandaat van de bewindvoerster van ma, waardoor de administratie van ma mijn richting uit komt. Zus Christel ziet het administratief werk niet zitten en broer Bart heeft er geen tijd voor. Broer Eddy is dan weer administratief niet in orde: hij heeft geen geldige identiteitspapieren, waardoor hij niet naar België kan komen en het niet mogelijk is om notariële zaken zoals het verkopen van het huis uit te voeren.

De ganse situatie vereist een stap voor stap benadering, waarbij alles goed overdacht moet worden. Immers, iedere beslissing heeft zo zijn gevolgen.
Als ik op donderdag het vliegtuig opstap, hebben we al een klein bedrag van de erfenis ontvangen: de uitbetaling van de levensverzekering. Het huis kan al verhuurd worden, maar dat is nog niet helemaal in orde en dus staat het nog steeds leeg. De rest van de erfenis is nog niet geregeld, maar mijn zus en broer kunnen voor zowel mij als Eddy de gewone zaken tekenen. Het huis verkopen is echter nog niet mogelijk. Wordt zeker vervolgd.

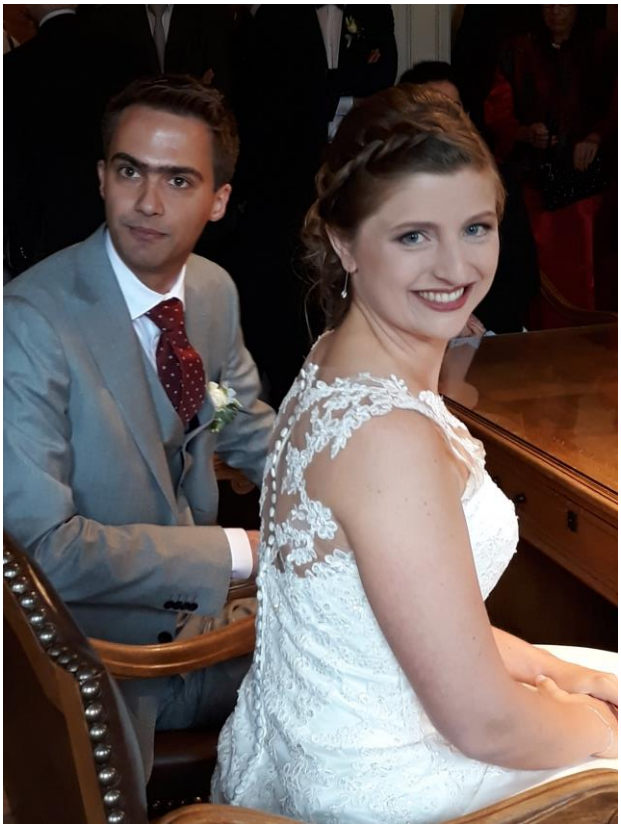

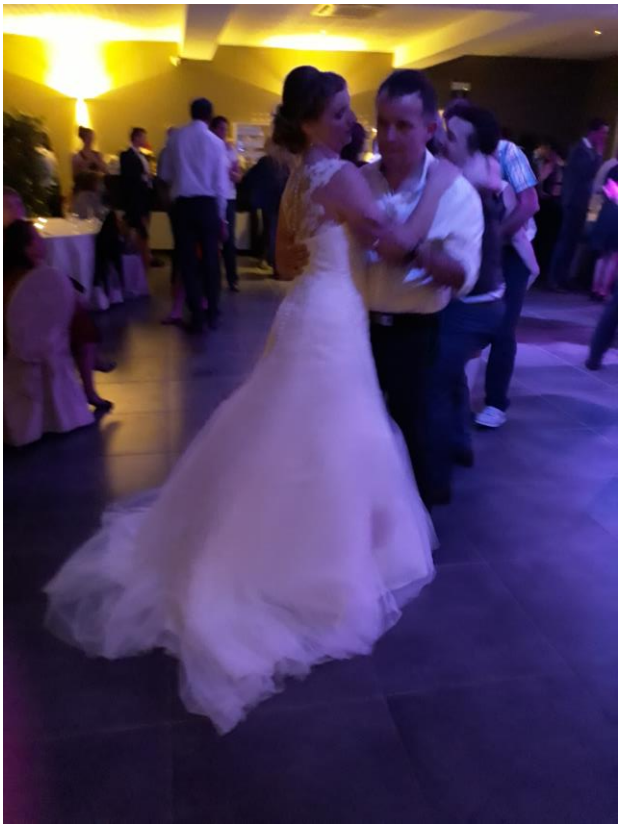

Duiken

Het is natuurlijk niet allemaal kommer en kwel in de vorm van het temmen van administratieve monsters. 3 jaar afwezigheid betekent ook minder duikonderwerpen om over te schrijven. Ja, ik wil nog steeds een interview met een Navy SEAL, maar zelfs als me dat lukt, is dat maar 1 artikel. Daarbij komt dat ik een paar maanden geleden een nieuwe reeks artikels over de verschillende facetten van het sportduiken onder de titel 'Mijn buddy' gestart ben en dat deze naar mijn gevoel zo lang mogelijk moet blijven doorlopen. Dit betekent dat ik met zo veel mogelijk buddy's moet duiken en het schrijven naar een latere datum, in feite naar mijn verblijf in de USA, moet verschuiven. De laatste maanden worden dus gevuld met een groter aantal duiken, speciale duiken waarvan mijn beleving over een paar gespreid zal gepubliceerd worden in het Nederlands en het Engels. De resultaten zal je onder andere kunnen zien op Facebook.

Intussen ben ik ook aan het brainstormen over een nieuwe serie die de onlangs beëindigde reeks 'Skubba & Fred' moet vervangen. Al vanaf de start had ik me voorgenomen om deze reeks over twee vrienden die leren duiken, na 50 verhaaltjes te stoppen. Een gebeurtenis die in juni plaatsvond. En dus ben ik op zoek naar een nieuw idee om 50 verhalen over te schrijven. Ik heb wel al iets in het hoofd, maar het moet nog meer uitgewerkt worden vooraleer ik er een serie van kan maken.

Werk

Waarschijnlijk doordat we voor een tweede keer gaan, worden we door andere koppels gevraagd om over onze belevenissen te vertellen. Jo en Andrea die voóór ons naar de USA vertrekken, zien we zelfs 2 keer. Als we op medisch onderzoek gaan begin juni, ontmoeten we een ander koppel tijdens een gezellige lunch in een Italiaans restaurantje niet ver van het militair hospitaal. Het is inderdaad een goed idee om met mensen te spreken die de sprong in het duister - wat zo'n expatbelevenis toch altijd is - gemaakt hebben, om zo het onbekende toch iets beter te kunnen begrijpen. Maar hoeveel je er ook over hoort, het blijft altijd een beetje een gok.

Omdat de jongens ons niet konden vergezellen tijdens ons eerste bezoek aan het militair hospitaal, moeten we een tweede keer langs. Calle en ik moeten ook nog een paar onderzoeken ondergaan, omdat we ze de vorige keer niet kunnen afwerken hebben. Daarna de dienstreispassen van de jongens aanvragen. Het oude, vervallen exemplaar van Ciaran heb ik echter niet teruggevonden – ik vrees dat die mee in de container richting USA zit – en dus kan de aanvraag niet doorgaan. Oei, dat zal nog lastig worden voor het aanvragen van een visum!

Hoewel we geen idee hadden of en wanneer collega Gregory en ik vervangen zouden worden, hebben we toch alles voorbereid. Indien er anderen komen, dan zullen we niet veel tijd hebben om hen te briefen. Als ze later komen, dan zullen ze het van onze slides moeten

hebben. Een paar weken voor ons vertrek vertellen ze ons dat er 3 officieren ons zullen vervangen. We zullen echter maar twee van hen zien voordat ik weg ben. De laatste dagen worden dus gevuld met het uitleggen van het werk dat we binnen de NATO Desk doen.

Midweek Ardennen

In de laatste rechte lijn naar de oversteek vertrekken Sander, Amber en Loic naar het Balaton-muziekfestival in Hongarije. Als echte reizigers profiteren ze van deze trektocht om een aantal Europese steden te bezoeken. Al vroeg op hun reis slaat pech toe, waardoor ze 3 dagen in een hotel gestrand zijn. Hun verhaal is er een van misverstanden en moedwillige tegenwerking van een Duitse takeldienst. Uiteindelijk kunnen ze door de assertiviteit van Amber hun tocht verderzetten en, mits een paar steden links te laten liggen, op tijd op het festival arriveren. De twee jongsten vertrekken met de scouts op kamp en dus zijn we een paar dagen met ons tweeën. Ciaran komt als eerste terug thuis en we profiteren van de gelegenheid om met hem een gesprek over zijn toekomst te hebben. Het is nu duidelijk dat hij in België zal achterblijven.

Met nog een paar weken te gaan, besluiten we er samen een weekje op uit te trekken. Onze keuze valt op een midweek Ardennen. Het is een midweek geworden, omdat ik zal deelnemen aan het nationaal defilé. Er wordt immers een speciaal peloton samengesteld met actieve en reserve-militairen waarvan een familielid in WOI vocht en dit ter gelegenheid van 100 jaar 14-18. We mogen bij hoge uitzondering zelfs de medailles van onze familieleden naast onze eigen eretekens dragen. Een ganse ijzerwinkel dus. Het was een uitdaging om de juiste medailles te vinden, maar uiteindelijk is me het dankzij de hulp van een duikvriend gelukt. Ons groepje bestaat uit 29 voornamelijk officieren; iedereen hiervan heeft zich vrijwillig aangeboden. Persoonlijk vind ik dit een beetje weinig…

Naar de Ardennen dus. De dagen worden gevuld met maaltijden buiten, wandelen door de streek en 's avonds TV kijken. Het is zeer warm en dus proberen we routes in de bossen of langs het water uit te kiezen. In de toeristische dienst zijn ze zeer bereidwillig, zodat we geen probleem hebben met het maximum uit ons midweekje samen te halen. Ook Dassault geniet duidelijk van het feit dat 'zijn roedel' samen is.

Normaal zouden na het weekje Ardennen de verhuizers komen, maar dit is nu veranderd. Ze komen later omdat de containers anders te vroeg in Norfolk zouden arriveren. Geen probleem: dit geeft ons meer tijd om de verhuis voor te bereiden. Jammer genoeg heb ik een domme beweging gemaakt en zit ik dus weer met een pijnlijke rug. Niets ernstig, maar dat betekent wel dat ik de laatste vrije dagen in België niet kan gebruiken om ons huis in orde te brengen. Toch probeer ik zoveel mogelijk rommel weg te doen en dingen die we nog nodig hebben, maar niet naar de USA zullen meenemen, in te pakken. Die dozen verhuizen

we naar de speelkamer die nu opslagplaats wordt. Ik verplaats mijn verlof en begin aan de hand-over/take-over op het werk. Nummer 2 kan opgeleid worden.

Doordat de verhuis verlaat is, zullen we Ali uit de USA toch een beetje beter kunnen ontvangen. We moeten nog niet thuis kamperen. Loic heeft voor een aantal uitstapjes binnen België (maar ook Parijs) gezorgd, maar Calle en ik nemen Ali een paar keer op sleeptouw, zodat ze ook met ons contact heeft. We verkennen Brussel al wandelend met mij als gids. Best wel leuk om dit te doen, hoewel er een paar dingen die ik haar wou tonen, gesloten zijn.

IT'S NOT
EASY BEIN
AWESOME

Door deze tripjes heeft Ali niet veel van de verhuis gemerkt. Zo bezoekt ze ook samen met Loic en Amber Amsterdam. Het is een beetje jammer dat haar verblijf bij ons juist in deze periode valt en dat het kort is, maar beter zo dan helemaal niet. En we zien haar nog wel terug. In de USA?

Van de 3 verhuisfirma's die een offerte ingediend hebben, was RACS de goedkoopste en dus heeft Defensie voor die firma gekozen. We hebben beiden een klein hartje, want het is tenslotte de goedkoopste en een onbekende. Bij de voorbereiding zie ik dozen van Gosselin en er wordt me verteld dat ze veel in onderaanneming voor Gosselin werken. Toch al een beetje gerustgesteld. Als we ze bezig zien, lijken ze professioneel. In ieder geval gebeurt het inpakken zorgvuldig en dat is een goede zaak. Na twee dagen is de zaak beklonken. Alles in de container en weg er mee.

Met het grootste deel van onze meubels weg, is het nu kamperen geblazen. Een goede voorbereiding op wat er ons in de USA te wachten staat…

De laatste keren

In die periode beleven we natuurlijk ook een hele reeks 'de laatste keer' voor onze afreis: de laatste keer naar de dokter, de laatste keer naar de kust, de laatste keer naar Evere, de laatste verjaardags/afscheidsfuif van Seighin… Terwijl de tijd naar ons vertrek krimpt,

proberen we een aantal bezoeken en uitnodigingen af te ronden. Bij onze terugkeer hadden

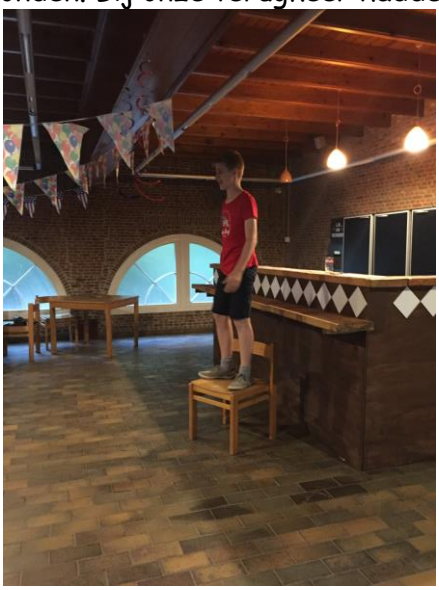

we een mentale lijst van familieleden en vrienden die we na onze drie jaar afwezigheid zeker moesten terugzien, opgesteld. Nu gebruiken we die lijst om ze te ontmoeten voor ons vertrek. Dit betekent natuurlijk dat onze 'vrije' avonden gevuld worden en dat onze weekends soms volgepakt zijn. Het zorgt er echter wel voor dat we het doen en dat de tijd nog sneller voorbijvliegt.

In de laatste week krijgen we nog een verrassing van onze kinderen voorgeschoteld. We worden naar de omgeving van Leuven gelokt voor een avondje escape room met het ganse gezin. Toepasselijk hebben ze voor een kamer met als thema 'Vliegtuigcrash' gekozen. Moeten we ons zorgen maken? Het is een leuke avond die de gezinsbanden test, maar we zijn levend kunnen ontsnappen van ons verlaten eiland én binnen de vooropgestelde tijd!

Het gevoel van dit vertrek is anders dan bij de eerste keer. Ja, er zijn minder onzekere factoren - hoewel onze drie oudsten er alles aan gedaan hebben om voor een aantal verrassingen te zorgen - waardoor het minder als een onbekend avontuur aanvoelt. We zijn echter wel realistisch genoeg om te beseffen dat we niet teruggaan naar dezelfde situatie, want intussen zijn we er twee jaar niet geweest en zijn een groot aantal vrienden/collega's vertrokken. We laten ook drie van onze kinderen achter. Ja, ze kunnen al aardig op hun eigen benen staan en ons vertrek zal hen veel leren over verantwoordelijkheid nemen. En ja, we kunnen elkaar terugzien tijdens het groot verlof, maar toch… Hoewel het geenszins onze bedoeling is, geeft dit vertrek ons een gevoel dat waarschijnlijk te vergelijken is met een immigratie naar een ander land.

Nog even moederdag vieren volgens Antwerpse gewoonte op 15 augustus. Niet toevallig onze laatste volledige dag in België. Nog even vieren en dan breekt de dag van het vertrek van Seighin en mij aan …

04: 2 maal 3

Die ochtend

Echt geslapen heb ik niet meer. Althans, zo voelt het toch. Veel te zenuwachtig voor het vertrek. Het voelt deze keer helemaal anders. Het voelt alsof ik vertrek, terwijl de vorige keer het eerder was alsof we op vakantie gingen en Amber vertrok. Een beetje raar.

Een ontbijt met het gezin. Amber is pistolets en koffiekoeken gaan halen. Iets wat we de komende jaren zullen missen. Ik kan die wel maken, maar ze evenaren niet het resultaat van jaren ervaring door de bakker. Een waardig afscheid van onze Bourgondische levensstijl. Loic vertrekt naar de haven van Antwerpen voor zijn stage, terwijl de rest mee naar Zaventem gaat om ons uit te zwaaien.

In de luchthaven komen we Ulrich en Liliane tegen die ook naar hier afgezakt zijn om ons goeiedag te zeggen. Het afscheid nemen valt zwaarder dan voorzien. We hebben geen zin in het afsluiten, maar moeten het toch doen. We vertrekken nu… nee nu… nu! Door de poortjes en dan zijn we echt weg. Naar de security, een laatste wuifbeurt en dan naar de gate. Het traject naar de gate verloopt vlot. Even wachten, boarden en weg. De lucht in.

Tijdens de lange vlucht kijken we een beetje film, schrijf ik aan ons belevenisboek en 'genieten' we van het typische vliegtuigeten uit een plastiek bakje. Overstappen in Washington DC, waar we even stoppen om een zoete pretzel te eten. Seighin kijkt te diep in de ogen van de dienster en geef haar een fooi van bijna 30 %. Het is toch niet zijn geld. Een korte vlucht en dan landen we in Norfolk.

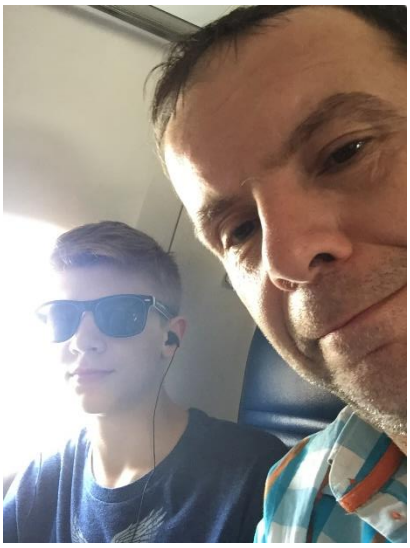
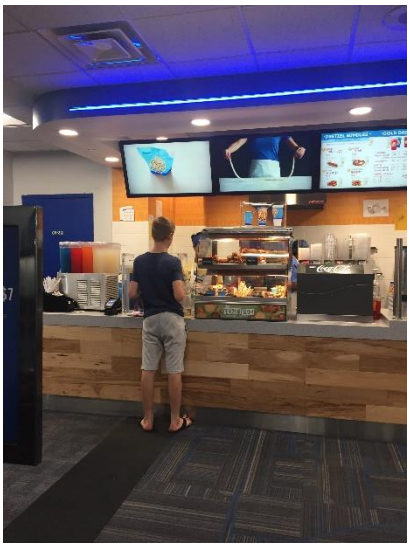

Verwacht, maar toch een beetje een teleurstelling: niemand staat ons op te wachten. Niemand om ons te verwelkomen in onze nieuwe thuis voor de komende jaren. De reismoeheid slaat toe, maar we mogen er niet aan toegeven. We hebben nog een paar dingen te doen. De eerste is de huurauto ophalen. De bediende aan de desk vindt geen GPS voor onze huurauto en geeft ons dan maar een upgrade. Geen middelgrote auto meer, maar een volwaardige Ford SUV. We zeggen geen nee. De auto zit tjokvol technische snufjes die Seighin allemaal wil uitproberen. Ik hoop gewoon dat er geen schietstoel in zit.

We rijden eerst naar de Pisoni's, want om een of andere reden werkt mijn GSM niet en ik moet huiseigenares Mari contacteren om af te spreken. Als ik bel, vertelt ze me dat ze al onderweg is. Snel naar Cherry Forest Ct om hen daar te ontmoeten. Ik loop even met haar man door het huis, terwijl zij en de kinderen met de achterburen gaan praten. Even later maak ook ik kennis met onze nieuwe buren. Een Amerikaans-Deens koppel, waarvan de man als militair in de Navy werkt. Ze hebben 4 kinderen die ze thuis les geven, maar hun oudsten, een tweeling, gaan vanaf september dit jaar naar high school en zijn zwemmers.

Met de sleutel in de hand keer ik terug naar de Pisoni's om Seighin op te halen. Voor we naar het hotel gaan, rijden we richting Applebees, want we hebben beiden toch een beetje honger gekregen. Even rustig eten en dan naar ons hotel Loft. Een beetje hip hotel met leuke, grote kamers. Dit wordt ons huis voor een kleine week.

Eerste 'week'

De voorbije nacht ook weinig geslapen. Geen jetlag, maar gewoon een beetje de kluts kwijt. Vroeg wakker dus. Naar beneden voor een 'plastic ontbijt'. Het is een formule 'kamer met ontbijt', maar je kan slechts 1 ontbijt per kamer bestellen. We krijgen bonnetjes, waarmee we blijkbaar ontbijt kunnen kopen. Zo lang we onder de 10 USD blijven, is alles betaald. Raar systeem!

Zoals afgesproken zijn we vroeg onderweg naar de HR-dienst op HQ SACT voor de nodige papieren voor de aanvraag van de militaire ID-kaarten. Ronny heeft ons immers verteld dat we beter vroeg naar de ID-dienst kunnen gaan, want het is er blijkbaar zeer druk. We zijn er vroeg, maar dan ontdek ik op de personeelsdienst dat ik onze reispassen vergeten heb. Terug naar het hotel, dan weer naar het hoofdkwartier. Op de personeelsdienst loop ik mijn toekomstige Franse collega tegen het lijf, alsook twee oude bekenden: twee Nederlandse burgers die zeer blij zijn me terug te zien. Aanvraag in orde maken en dan pas naar de dienst voor ID's. Veel tijd verloren: in Norfolk staat er al een lange rij. Ronny vergezelt ons naar Little Creek, omdat hij denkt dat het daar minder lang wachten zal zijn: je moet immers een ID-kaart hebben om daar binnen te mogen.

Er is inderdaad minder volk, maar we moeten toch nog meer dan 2 uur wachten voor het aan onze beurt is. Daarna zou het snel moeten gaan, omdat mijn dossier nog in het systeem zit, maar de PC is traag. Het is een leuk gesprek met de dame die ons verder helpt. Intussen heeft Ronny campingmateriaal gehaald, zodat we later op de week in ons huis kunnen 'logeren'.

Met onze splinternieuwe militaire ID-kaart in de hand rijden we naar het militair ziekenhuis Sewell's Point om ons administratief-medisch in orde te stellen, maar het bureel is al gesloten. We stappen weer over in onze auto en gaan een stukje eten in een Subway, Seighins favoriet. Daarna richting Cherry Forest Ct om het materieel af te zetten. We springen even binnen bij de T-Mobilewinkel in Chesapeake, maar de verkoper is niet echt meegaand en twijfelt of we wel recht hebben op military discount. Uit ervaring weet ik dat ze in de winkel in McArthur's een veel betere service geven, dus we rijden naar daar. En ja, geen probleem. Seighin twijfelt nog over de aankoop van een nieuwe telefoon; we zullen morgen moeten terugkomen. We eindigen met een pizza van Domino's als avondmaal in onze hotelkamer.

's Anderdaags terug naar Cherry Forest Ct voor de inventaris van het huis. Alles zo goed mogelijk bekijken en veel foto's nemen. Die komen allemaal in het verslag naar de eigenaars. Nu valt het me op dat het een ouder huis is - van 1991 - en dus helemaal niet zo nieuw als onze vorige woonst hier. De tuin is gigantisch groot en zeer willekeurig van vorm. Ik zal hier veel tijd besteden aan grasmaaien! Voor we vertrekken, wandel ik nog even rond met de camera in de hand om alles te filmen. Een kwestie om iets van bewijsmateriaal te hebben als we later schade ontdekken. Je kan deze lichtjes chaotische film bekijken op YouTube (https://www.youtube.com/watch?v=eUig7_2-lOY). Wel niet verspreiden, a.u.b.

Na de inventaris terug naar McArthur Mall in Norfolk. Na een nachtje slapen heeft Seighin beslist om de nieuwe telefoon te kopen. Daarna terug naar Forest Lakes, want Seighin blijft bij de Pisoni's slapen. Hij gaat niet mee met mij naar Koen en Lieve voor het overkopen van een TV en een grasmachine. Deze laatste is gelukkig een groot exemplaar: zal ik goed kunnen gebruiken! Het materiaal in het huis afzetten en dan taco's gaan eten bij de Pisoni's. Na deze snelle maaltijd wens ik iedereen een goedenavond en slaapwel om dan alleen naar onze hotelkamer te rijden.

Ondanks alleen in een groot bed niet echt veel geslapen. Seighin ook niet, maar om andere redenen, vermoed ik. Omdat ik goede commentaar over USAA, een verzekeringsmaatschappij door militairen opgericht, gehoord heb, probeer ik te achterhalen hoeveel ze vragen voor een verzekering. Vooraleer ik een voorstel krijg, moet ik me eerst lid maken. Als ik bijna alles ingevuld heb, is er een vraag die ik niet kan beantwoorden. Ik bel een operator op en zij doorloopt met mij opnieuw de ganse

procedure. Tot aan de bewuste vraag. Ook zij heeft geen idee wat ik er moet op antwoorden. Na onderzoek en veel wachten blijkt dat USAA alleen voor Amerikaanse militairen is en niet voor buitenlandse. Al die tijd verloren! Konden ze dat niet in het begin vermelden?

Naar Annick en Gunther voor het ophalen van de tafel en stoelen die we de vorige keer niet in de auto kregen, dan naar Cherry Forest Ct om ze daar uit te laden. Onze 'campingplaats' is er klaar voor! Dan naar Jo en Andrea voor diner. Seighin ziet tegen dit bezoek op, omdat hij denkt dat het alleen grote-mensen-praat zal zijn, maar uiteindelijk valt het wel mee. Al bij al vond hij het best leuk. Daarna nog even met ons tweeën naar Netflix gekeken in onze hotelkamer - Netflix zit in ons T-Mobile abonnement.

Myrtle Beach

Het originele plan was om maandag naar de 'Chesapeake School Administration' te rijden om Seighin in de 'attendance zone' van Grassfield in te schrijven, maar omdat ze geen medische papieren van Belgische dokters aanvaarden, moet ik mijn plan aanpassen. Trouwens, Seighin is toch te laat wakker om dit te kunnen doen. We rijden dan maar naar Virginia Aquarium om me officieel als vrijwilliger-duiker in te schrijven. Het weerzien met de verantwoordelijke Shawn is hartelijk. De vroegere duikverantwoordelijke Sonny is er echter niet meer. Hij is met Michel, de verantwoordelijke van de Chesapeake Bay aquarium, getrouwd en naar de Bahama's getrokken. Er is dus een nieuwe verantwoordelijke. Benieuwd hoe die zal zijn. Seighin is een beetje treurig omdat hij niet mee mag duiken: hij moet daar minstens 18 jaar voor zijn.

Dan naar Sewell's Point om in Tricare ingeschreven te worden. Er zitten een aantal mensen te wachten, maar we worden door een oude bekende direct naar een klein lokaaltje geleid. Mijn dossier zit ook hier nog in de computer en dus gaat de administratieve verwerking snel. Er zijn een paar veranderingen in de medische afhandeling, maar niets dat voor problemen kan zorgen. Dit puntje in mijn 'to do' lijst afgevinkt, stappen we de NEx binnen voor het kopen van loopschoenen. Vrijdag hebben we voor elk van ons een paar VANS-schoenen aangeschaft voor 36 USD het paar. Solden op het eerste paar, 25 USD voor het tweede en dan nog militaire korting. Op een dag zullen we geld krijgen omdat we iets willen kopen!. In de NEx vinden we echter geen echte trail-loopschoenen voor het veldlopen. We zullen op zoek moeten gaan in een andere winkel.

Daarna rijden we naar Annick voor het ophalen van de matrassen en een bureaustoel, maar door het late uur besluiten we om eerst een Subway te zoeken. Seighin is verzot op deze broodjesbar. De GPS stuurt ons echter het verkeerde pad op en het is eerder toevallig dat we er een ontdekken. Na ons broodje verorberd te hebben, rijden we verder. Alles inladen en dan terug naar Cherry Forest Ct. Spullen uitladen en dan even naar onze hotelkamer om te douchen en valiezen te maken. 's Avonds gaan we dineren in de Olive Garden, een

restaurant van een Italiaanse keten, waar Seighin ons inschrijft voor hun rewards programma. Nóg een. In de hotelkamer kijken we naar een film op Netflix.

Op dinsdag staan we vroeg op. Ons ontbijt bestaat uit een croissant en bagels, ontbijtgranen en havermout, alles voor 10 USD. Onze koffers in de auto en weg zijn we, richting Forest Lakes. Onze eerste opdracht is Josh oppikken en dan met drie op weg naar Grassfield voor de 'Freshman Fusion', de kennismakingsdag voor de nieuwe studenten. Seighin vindt het leuk, hoewel hij en Josh niet samen mogen blijven. Hij ontmoet gelukkig iemand uit zijn vroegere Middle School-periode. Josh en hij worden na deze activiteit door de Pisoni's opgepikt, waarna ze richting Myrtle Beach rijden voor een korte gezinsvakantie. Ik blijf alleen achter.

Thuisgekomen zet ik me aan de verwerking van de administratie: gas, elektriciteit, Verizon aansluiten technieker, inventaris, verzekeringen, … veel werk dat traag vooruitgaat. Ik beslis om nog niet naar het HQ te rijden, omdat er nog te veel andere dingen te doen zijn. 's Avonds een filmpje kijken en dan gaan slapen op de matras op de grond. Het geheel voelt een beetje hard aan, waardoor ik niet echt goed slaap in onze nieuwe woonst.

Woensdag eerste werkdag. Het wordt een korte werkdag, want om 13u30 geeft de Franse viersterren generaal (die volgens het Franse 5 sterren op zijn schouders heeft), 'Strategic Allied Commander Transformation' of kortweg SACT, een speech en ik heb mijn service dress nog niet. Ik kan dus beter niet in het hoofdkwartier rondlopen. Trouwens, door een beetje administratie 's morgens kwam ik ook later dan gepland toe. In die paar uurtjes in HQ Norfolk gesproken met de 'branch head' en corresponderen over een eventuele terugkeer naar België voor een 'hand-over / take-over'. We zullen wel zien, maar als het zou doorgaan, zal ik er natuurlijk voor zorgen dat ik het feest van mamie en papie kan meepikken: voor wat hoort wat. In de namiddag ga ik dan maar naar een autoverkoper. Na een aantal opzoekingen gedaan te hebben, had ik besloten om te gaan kijken bij https://www.courtesyautosales.com.

Hoewel ik door onder andere de Hollywood films een beetje weigerachtig sta tegenover Amerikaanse verkopers van tweedehandsauto's, heb ik niet veel keuze. We zijn opnieuw op zoek naar een Dodge Gran Caravan. We waren zeer tevreden over dit type auto tijdens de eerste toer en dus hebben we beslist om er opnieuw een aan te schaffen. Op het ad-valvasbord in het hoofdkwartier heb ik er geen kunnen ontdekken en de slechte ervaring met onze vorige particuliere verkoopster heeft aangetoond dat zelfs onder collega's

sommigen niet te beroerd zijn om een mooi verkoopsverhaaltje te vertellen. Via het internet kom ik te weten dat tweedehandsverkopers enkele Dodges te koop hebben.

Niet helemaal op mijn gemak bekijk en vergelijk ik een aantal auto's. Ik word niet echt tot kopen gepusht, maar ondanks dat blijf ik met het gevoel zitten dat er iets niet pluis is. Even probeert de verkoper me naar een ander (duurder) type wagen te leiden, maar de vereiste dat de zetels inklapbaar moeten zijn, doen verdere pogingen teniet. Uiteindelijk kom ik bij een Chrysler Town & Country van 2013 terecht. Deze auto lijkt sterk op een Gran Caravan Stow & Go, maar met meer opties: dit model heeft de snufjes die Dodge in zijn 2016 model heeft.

Bij nader onderzoek ontdek ik een paar grote schrammen op de carrosserie, maar de motor ziet er zeer goed (beter dan ik verwacht had). De auto heeft 108.000 miles en alles inbegrepen (dus ook taks en DMV) komt hij op 12.914 USD. Daar moet ik toch even over nadenken en met Calle overleggen.

's Avonds opnieuw een wandeling door de papierwinkel, een avondmaal uit de Aldi – ja, die supermarktketen heeft de USA gevonden! - en dan gaan slapen. Morgen moet ik vroeg opstaan om op een 'normaal' uur naar het werk te gaan; uitslapen zal trouwens toch niet lukken met die harde matras.

Vandaag mijn eerste echte werkdag in Norfolk: het is echt begonnen nu! Het verkeer naar de basis is druk, maar het gaat vlot. Ik denk dat de 'express lane' daar voor iets tussen zit. Immers, je moet nu vanaf 05u00 tol betalen en dus is er geen rush meer om vóór 06u00 op de HOV-lane ('High Occupancy Vehicle' oftewel een voertuig met 2 of meer mensen in) te zijn, het uur waarop vorige jaren de HOV 2+ actief werd. Deze theorie zal zich de komende dagen moeten bewijzen.

Natuurlijk zal ik me de eerste dagen met de administratie moeten bezighouden om alles in orde te brengen. Immers, ik moet de nodige IT-rechten verkrijgen, materiaal bekomen, toelatingen regelen, … Ondanks het feit dat ik nog geen 3 jaar weg ben, verwondert het me dat ik veel gekende gezichten, militairen en burgers, tegenkom. Ik had verwacht dat de meesten weg zouden zijn en dus ik amper gekenden het pad zou kruisen.

's Avonds naar huis en voor de eerste keer het gras maaien. Het is een geweldig grasmachine en doordat hij kan mulchen, heb ik bijna geen grasafval. Hierdoor kan ik bijna aan een stuk gras afrijden. Het valt me nu op dat het een zeer grote en onregelmatige tuin is. Een wekelijkse karwei. Ik kan echter niet alles afrijden, want ik val zonder benzine. Morgen het werkje verderzetten. Avond afsluiten met een gesprek via Messenger met Zoersel en me buigen over verzekeringen voor huis en auto. Ik moet terug alle mogelijkheden bekijken, want onze vorige verzekeraar is niet meer de goedkoopste.

Dag 3 in het HQ en ik begin nu al mijn gedacht te zeggen. Jonge, wat gaat dat snel. Ondanks dat het mijn tweede toer is en ik nog een heleboel dingen weet, moet ik me inschrijven op een heleboel cursussen. Verplicht, maar ik verwacht dat het veel herhaling zal zijn. Ik besef wel dat er een risico is dat ik denk iets te weten, terwijl het intussen veranderd is. 's Avonds pizza met Seighin die doodmoe teruggekeerd is van de paar dagen vakantie. Hij heeft het leuk gevonden.

Op onze eerste zaterdagmorgen in Cherry Forest kunnen we niet uitslapen, want we moeten vroeg op voor de medische schoolkeuring in JEB Boone Clinic. Het is de eerste keer dat we naar deze kliniek gaan en dus moeten we een beetje zoeken. Omdat ik een iets langere zoektocht ingepland had, komen we vroeger dan voorzien op onze afspraak aan. We moeten echter niet wachten en mogen onmiddellijk binnen. Het personeel is vriendelijk en alles verloopt vlot. Seighin wordt, zoals verwacht, volledig goedgekeurd – natuurlijk niet zonder een extra spuit en een afspraak voor zijn astma. Omdat we al een tijdje aan het discussiëren zijn over wie de grootste is, gaan we alle twee onder de meter staan. Uit de meting blijkt dat hij nog steeds kleiner is dan ik. Hoe lang nog?

We rijden de basis buiten, richting Dick's Sports, een grote sportwinkelketen, op zoek naar echte loopschoenen met reliëfzolen, maar hebben geen succes. Wordt er in de USA niet meer aan veldlopen gedaan? Daarna naar de autoverkoper om de koop te bezegelen. Ik word nog steeds achtervolgd door een raar gevoel van bedrogen te worden, hoewel alles wat ze verteld hebben ook waar is. Ik verlang wel dat ze de schrammen wegwerken, want anders koop ik de auto niet.

Gaan middageten in iHop. En wat kan je in het International House of Pancakes anders eten dan pannenkoeken? De Belgische variant was voor Seighin te veel en natuurlijk ook niet echt Belgisch. Ik twijfel ook aan de oorsprong van de chocolade. Dan naar Fran en David. Hij is een Britse oud-collega die terug naar de UK gaat en dan doorreist naar Oberammergau om daar als burger in de NATO School (NSO) te gaan werken. We zullen elkaar daar zeker tegenkomen. We zijn hier echter niet om afscheid te nemen, maar om te kijken naar alle dingen die ze verkopen en die een draad hebben. Een staafmixer en een waterkoker krijgen we mee. Seighin schaft een blender voor 5 USD aan en ik betaal 40 USD voor een werkende gas-BBQ die nog wel een uitgebreide kuisbeurt nodig heeft. Ze verkopen ook hun kano's voor 120 USD. Zeer aanlokkelijk. Moet ik even over nadenken. We spreken af dat hij alles donderdag komt afleveren en dan samen gaan golfen.

Van daaruit terug op zoek naar loopschoenen. We proberen deze keer ons geluk in de nieuwe outlet shopping van Norfolk. In de Nike winkel vinden we niets, maar bij ASICS hebben we wel geluk. Een goed paar loopschoenen staat in afslag en als we een tweede paar kopen, dan krijgen we deze aan 50%. Ik koop er dus ook een paar nieuwe. En hopla, we krijgen ook nog military discount! Blij met het succes van onze jacht rijden we terug naar huis. Een echt avondmaal met ovenschotels uit zilverpapier in de oven klaargemaakt. Samen film kijken en gaan slapen.

Op onze 1ste zondag in het nieuw huis kunnen we wel uitslapen. Seighin haalt zijn slaaptekort vlotjes in. Ik overleg met Calle over auto en kot. Na het middageten rijden we met Josh naar Mimi voor een kanotocht. De twee jongens leggen de kano verkeerd in het water waardoor ze achterstevoren varen. Dit lukt echt niet. Na een tijdje in het water gespeeld te hebben, ontdekken we het probleem en verloopt het varen vlotter. Het weer is fantastisch en er is veel volk op het water.

Na nog een beetje met Mimi gepraat te hebben en van haar buitendouche gebruikt gemaakt te hebben, rijden we met z'n drieën naar Woody's Deck nabij Great Bridge. We zijn daar al honderden keren voorbijgereden, ons afvragend hoe dat restaurant zou zijn. Vanavond ga ik het weten. Het eten is niet slecht, maar niets speciaals, en er is wel veel lawaai. Je kan amper met elkaar spreken. De cola smaakt slecht en als ik onze serveerster er over aanspreek, blijkt dat de siroop bijna op is. Tot mijn verbazing wordt in de USA niet met echte cola gewerkt, maar gebruiken ze een siroop die ze dan aanlengen met sodawater. Niet echt iets om opnieuw naar toe te gaan. Josh blijft bij ons slapen.

Laatste week vakantie

Maandag is het terug werkdag voor mij. De kids slapen uit, alleen, maar dat kunnen ze wel. Ik ga niet direct naar het werk. Eerst een bezoekje aan de Chesapeake School Administration voor de inschrijving van Seighin in Grassfield High School. Zoals verwacht krijg ik na een half uurtje wachten een voorlopige toestemming. We hebben immers alleen een huurcontract om te bewijzen dat we in de attendance zone wonen en je hebt twee bewijzen nodig. We moeten wachten op de eerste verbruiksfactuur om de inschrijving definitief te maken. Deze voorlopige toestemming is echter voldoende om te mogen beginnen.

De volgende dagen op het werk wandel ik van her naar der om mijn lijstje af te werken en bekenden te ontmoeten. Met de Belgische officieren vergaderen we over het verloop van onze mutaties naar en van hier. De goede en de slechte zaken. Onze NLR wil deze aan HR doorspelen, in de hoop dat het de komende jaren vlotter verloopt. Ik twijfel aan de haalbaarheid hiervan, maar werk toch mee aan de poging. Ik beloof mijn checklist te bekijken en te verbeteren, zodat anderen deze ook kunnen gebruiken. Ik krijg de bevestiging dat ik begin september naar Brussel moet vliegen om mijn opvolgers te briefen over hun nieuwe job. Een dure zaak die, indien HR zijn werk gedaan had, niet nodig geweest zou zijn. Ik ben er niet echt treurig om, omdat ik de rest van mijn gezin kan zien en het

feest kan meemaken. Ik vraag ook dat ik pas vertrek nadat ik Seighin voor zijn eerste schooldag uitgezwaaid heb.

Eten klaarmaken gebeurt met beperkte middelen, maar daarom smaakt het niet minder goed. Op vraag van Seighin halen we voor hem een prepaid VISA kaart. Hij kan geen eigen Amerikaanse rekening krijgen omdat hij niet over een 'Social Security Number' beschikt wegens te jong. En ik ben opnieuw de trotse bezitter van cheques. Jawel, hier worden die nog steeds gebruikt, weliswaar minder dan de vorige jaren, maar toch.

De inschrijving in Grassfield high school loopt iets minder vlot dan verwacht. In tegenstelling tot de vorige keer schuift de 'head counselor' ons snel door naar die voor juniors. Na een lange tijd onderhandelen komen we tot een eerste cursusschema. Het voorstel dat Loic opgemaakt had, vond ik niet meer terug en dus moest er een nieuw schema opgesteld worden. Als ik na de inschrijving het rooster aan Loic en Ciaran overmaakt, krijg ik een heleboel opmerkingen en voorstellen. Ik moet dus een aantal verbeteringen vragen.

Na veel discussies met en lang wachten op een beslissing van Loic neigen we qua onze Prius C toch naar plan B, wat betekent dat ik moet uitkijken naar een manier om de auto naar de USA over te brengen. Toch een niet te onderschatten kost, maar beter dan 3 jaar stil laten staan. Ik moet er wel voor zorgen dat ik de auto op het einde in de USA kan laten. Een nieuwe administratieve uitdaging!

Qua ontspanning ga ik een paar keer met Seighin gaan lopen in de wijk. Het is hier nog goed warm, 30°C, en vochtig. Nog voor we eraan beginnen zijn we al bezweet.

To Belgium and back

Omdat zaterdag door de cross country (veldlopen in het mooi Vlaams) geen 'luie' dag was, hebben we besloten dat we het zondag rustig aan zullen doen.
Hopelijk is de rust in België teruggekeerd. Gisteren klonk Calle nogal zenuwachtig en gejaagd: het was immers de laatste dag dat ze in ons huis in de Wandelweg kon verblijven. Angelika en Pawel zijn er intussen ingetrokken. En zo kruipt haar vertrekdatum steeds dichterbij.

De maandag vatten we het plan op om even in zee te gaan zwemmen, maar eerst zullen we op het strand gaan lopen. Seighin moet immers als training 40 min gaan lopen. Omdat het overdag te heet is en er de laatste dagen rond 13u00 steeds een groot onweer losbarst, plannen we onze uitstap in de late namiddag.

De dag voor de eerste schooldag in high school zit onze jongste het niet echt meer zitten: hij zal er niemand kennen, hij heeft nog geen pennenzak, nog geen schoolgerief en geen sporttenues. Allemaal kleine dingen die aantonen dat hij gewoonweg heel zenuwachtig is

voor die eerste dag. Het betekent wel dat we moeten gaan shoppen. Omdat we toch naar het strand gaan, stel ik voor dat we in de NEx binnen springen om een paar spullen te kopen. Jammer genoeg vinden we niet alles en dus moeten we straks nog even naar de grote Walmart. Hoewel het vandaag Labor Day is, een vakantiedag, merk je dit nauwelijks aan de winkels: alles is open.

Ons loopje op het strand is van korte duur. Seighin klaagt over pijn aan zijn scheenbeen. Ik heb niet goed op ons vertrekpunt gelet en dus draaien we te vroeg van af. Waar zijn we? Door de ommetoer gelasten we onze zwempartij af. We moeten nog eten, en dan vroeg in bed. Op de terugweg de laatste schoolspullen gekocht. Wie heeft al de markers opgekocht?

Het wakker worden op de eerste schooldag lukt goed. Een ontbijtje, klaarmaken en dan naar buiten. We stappen richting de Pisonis waar Seighin de bus zal nemen. Er staat een high school studente te wachten, we zijn op tijd. We hebben geen busschema ontvangen en daarom niet 100% zeker van de bustijd. Nog geen 5 minuten later horen we het gekende lawaai van een inefficiënte, zware motor en dan verschijnt de typisch gele schoolbus. Een model van in de jaren 50 (?) dat amper veranderd is vanwege de schrik voor aansprakelijkheid bij een ongeluk...

Alarm bij de Pisonis, want ze zijn er nog niet allemaal. Seighin stapt de bus op en ik zie een kleine discussie met de chauffeur. Seighin keert op zijn stappen terug en dan hoor ik de bestuurder "High school? Get in!" zeggen. Josh stormt de bus in. De deuren sluiten en ze zijn weg voor hun eerste schooldag!

Waarschijnlijk mijn kortste begeleiding ooit op een eerste schooldag en ook geen traditioneel ontbijt. Ik besef dat ik zelfs geen foto genomen heb. Ik wandel in de ochtendlijke warmte terug naar huis. Met nog een paar uur te gaan, besluit ik om het gras te maaien. Hoewel ons nieuw machien krachtig is en ik met mulchen amper moet stoppen om de bak te legen, doe ik er toch een anderhalf uur over. De tuin is groot! Daarna een beetje stofzuigen met het centraal systeem. Een douche nemen en weg naar de luchthaven.

Inchecken en dan naar Enterprise de verhuurfirma, om te vragen of ze de garageopener gevonden hebben. Nog geen succes, maar ze beloven me te blijven zoeken. Hopelijk vinden ze hem terug. Richting gate. De heenreis - of is het een

terugreis - vangt aan, de jetlag tegemoet.

In DC krijg ik vlak voor het opstijgen een telefoontje van Seighin. Verslag over zijn eerste schooldag, de dag waarvoor hij zo tegenop zag. Hij heeft toch een paar oude bekenden in zijn verschillende klassen; de leraar earth-science is een heel leuke en de lerares Spaans spreekt Nederlands, Hollands om preciezer te zijn, want ze heeft in Nederland gewoond en dus hebben ze de klas verbaasd door Nederlands te praten. "Als we iets wil zeggen dat de anderen niet mogen weten, dan kunnen we Nederlands praten". Oef, een opluchting!

Ik ga een korte, slapeloze nacht in. Half verdoofd stap ik de aankomsthal van Zaventem in op zoek naar de balie van SIXT om de huurwagen op te halen. Ik krijg weer een upgrade en deze keer niet vanwege een gps. Nadat ik de poort van KKE binnengereden ben, ga ik me douchen in de sportzaal. In amper 1 uur na de landing stap ik opgefrist en omgekleed uit de kleedkamer. Ik heb wel mijn gevechtskledij in woestijncamouflage aan. Dat is het enige uniform dat ik mee heb en ik vond dit beter dan T-shirt en korte broek. Natuurlijk zal ik de komende dagen bekeken worden, want deze camouflage mag je niet in België dragen en de meeste militairen verbinden dit aan operaties zoals Afghanistan, Afrika, …

De komende 3 dagen zal ik mijn opvolger over zijn werk briefen en de anderen hun vragen beantwoorden. Het is leuk om de collega's terug te zien, maar ik ben blij dat ik dit werk niet meer moet doen. Ik profiteer ook van deze uitstap om mijn contacten binnen het NATO HQ te bezoeken. Een gezicht met een naam verbinden is altijd handig.

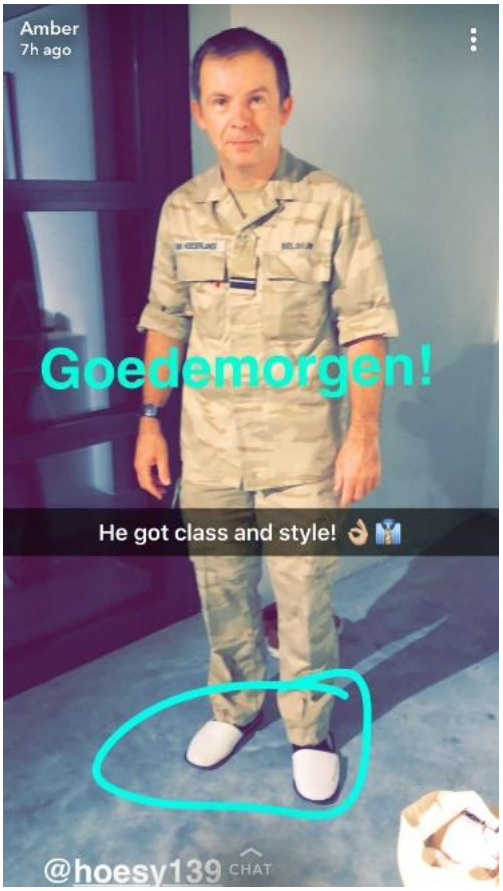

De eerste avond slaap ik bij mamie en papie. Het is leuk daar te logeren, hoewel er een zenuwvullend sfeertje hangt: Calle is nog altijd bezig met haar afscheidsmarathon en heeft ook nog een aantal lijnen af te vinken op haar 'to do'-lijstje en mamie kijkt uit naar hun feest deze zaterdag. Ik neem een paar actiepuntjes van Calle over, maar de eerste dagen zijn vooral gericht op de primaire reden van deze overtocht. Daarnaast probeer ik ook het lessenrooster van Seighin aan te passen en dus te faciliteren tussen de scholen in ons land en aan de andere kant van de oceaan.

Op donderdag pik ik Amber in Baal op. Ze sukkelt al 3 weken met een geblokkeerde rug en nek. Hoewel ze al twee keer in spoed opgenomen werd, weet ze nog altijd niet wat het is en wat eraan gedaan kan worden. Meer verdoving slikken lijkt het enige wat de dokters kunnen aanbevelen. Tijd om van aanpak te veranderen. Hopelijk lukt het dankzij de steun van onze huisdokter Anke. Ze mag woensdag op visite naar de pijnkliniek, waar ook mijn rugdokter werkzaam is. Ik heb er vertrouwen in.

Mijn slaapplaats is vanaf nu bij Dany en Muriëlle, onze dorpsgenoten die in Memphis gewoond hebben. Ik mag verblijven in hun pool house. Er is daar nu meer luxe dan in Cherry Forest. En natuurlijk is er een zwembad. Ik hou me voor dat ik er zeker eens moet in zwemmen. Hoewel niet zo gepland, komt Amber daar ook slapen, want morgenochtend vroeg rijdt ze met mij naar Evere. Sander zal haar daar oppikken omdat het zo beter uitkomt.

Na onze pendelrit gaan we samen ontbijten. Ze zit in een rolstoel omdat ze al stappend veel te traag vooruitkomt en het is toch een kleine afstand wandelen. Ik denk dat dit de eerste keer is dat een militair in woestijncamouflage iemand in een rolstoel duwt in deze kazerne. We worden bekeken! Na het ontbijt ga ik aan het werk, terwijl zij een konijn breit.

En dan begint het korte weekend. Ciaran is verrast dat hij me bij mamie en papie ziet. We trekken de zaterdag samen op. Auto laten taxeren bij 'wijkopenautos' (hun website lokt klanten met een hoge verkoopprijs om dan veel minder te bieden dan hun initiele bod), decoder binnendragen, een heleboel dozen van IKEA naar boven dragen, … Nadat onze lijst afgewerkt is, hebben we nog een 15-tal minuten om een plonsje te doen en ons daarna klaar te maken voor het feest. Youri en Irina aan hun hotel ophalen en dan richting Ter Vennen.

Daar treffen we natuurlijk een paar verraste gezichten op de receptie. Wat ik hier kom doen? Het wordt een leuk feestje met de familie. Blij dat ik erbij kon zijn.

's Zondagsmorgens een lekker ontbijt en dan naar de luchthaven. Deze keer zijn mamie en papie er wel bij, alsook Amber en Ciaran. Hoewel we samen vertrekken, vliegen we niet samen: Calle reist met Delta over Atlanta, terwijl ik met United via DC naar Norfolk vlieg. We zullen elkaar in Norfolk terugzien…

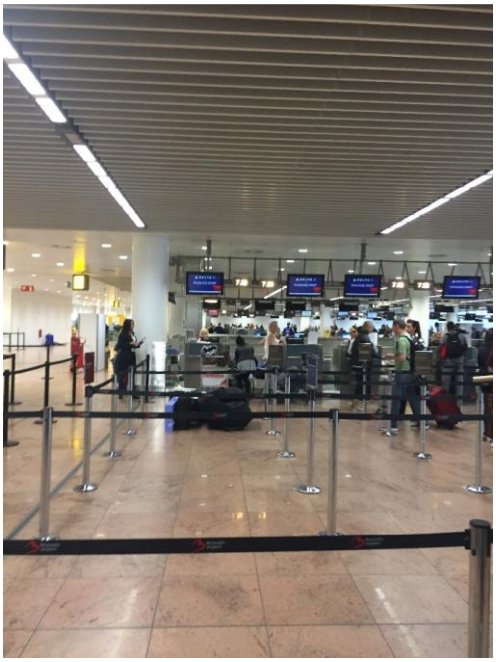

05: Florence in September

De aankondiging van een orkaan

Na onze aankomst is de komst van iemand anders voorspeld: de orkaan Florence. Ze stevent recht op onze kust af, maar de kans bestaat nog dat ze afbuigt. In ieder geval begint de spanning hier te stijgen, echter, onze aandacht gaat nu uit naar de verhuis. Nog een dag werken terwijl Calle in een leeg huis zonder telefoon zit.

Dinsdag, de dag van de verhuis, begint mooi en warm, maar ze voorspellen regen. Seighin is thuis, want de school is gesloten vanwege de dreiging van de orkaan. Er wordt verwacht dat er evacuaties zullen zijn en dus krijgen de gezinnen de kans om zich voor te bereiden of eventueel al te vertrekken. In feite zou het beter zijn indien we pas volgende week zouden verhuizen, maar dat is geen optie.

Aanvankelijk verloopt het uitladen vlot, ondanks de hitte, maar de dreigende regen is wel een goede motivator. Naargelang de ochtend vordert, begint het echter stroever te gaan. In België hebben ze immers een drietal fouten begaan. Ten eerste bevat de eerste doos niet alle vijzen en kleine onderdelen. Hierdoor kunnen dus niet alle meubels in elkaar gezet worden. Pas wanneer alle dozen uitgeladen zijn, zullen we alle vijzen vinden en weten of alles mee is. Bovendien helpt het niet om de dozen te zoeken op basis van de naam die erop genoteerd staat, want die geeft meestal niet aan wat er effectief in zit. Naast de vorige twee fouten hebben ze ook nog alles opgelijst volgens de Europese conventie van de verdiepingen, waardoor bijna alles beneden blijft staan. Immers, het gelijkvloers in Europa wordt in de USA vertaald naar 'first floor'. Deze fouten krijgen een nog grotere invloed op het uitladen op het moment dat het begint te regenen: hierdoor wordt de rest van de inboedel in een warboel binnen gezet. En natuurlijk monteren ze geen IKEA-kasten: dat is iets voor experten en die zijn niet voorzien.

Er zijn ook beschadigingen, waaronder aan de favoriete kast van Calle. We zullen hier, vanwege het forfait, weer aan het kortste eind trekken. We zijn verhuisd, maar daar is ook alles mee gezegd. We hebben nog veel werk. En ze nemen alleen maar de legen dozen mee. Het is niet voorzien dat ze daarna nog dozen komen oppikken. Wablief? Wat moeten wij er dan mee? Zeker omdat niet alles uit te laden is vanwege de Belgische fouten! Toch even op tafel kloppen.

's Avonds organiseert de NLR in spoed een sociale activiteit voor de vertrekkende Belgen in de vorm van een etentje. Hij wil dit zo snel mogelijk doen vooraleer de orkaan roet in het eten gooit. Ondanks de plotse beslissing komen er velen opdagen. Waarschijnlijk hebben ze allemaal niets meer te doen dan afwachten wat er zal gebeuren. Het wordt een leuke avond, waarbij de vrouwen bij elkaar gaan zitten, zodat de mannen ook maar samen gaan tafelen.

Het traject van Florence heeft veel weg van een samba over de oceaan. Zone A wordt geëvacueerd. Andere NATO-landen hebben hiervoor een procedure, maar wij Belgen niet. Zo vertrekken alle Canadezen naar Gettysburg op kosten van de staat, terwijl de Amerikanen hun kosten kunnen terugvorderen op voorwaarde dat ze 500 km ver gaan. Wij hebben bij wijze van spreken niet eens een oproepprocedure. Het HQ heeft dit echter wel en in onze branch gebruiken we daarvoor WhatsApp. Misschien tijd dat we daar als Belgen ook eens aan denken? Immers, volgens de Belgische ambassade in DC zitten wij hier niet, althans niet officieel…

Omdat alleen zone A moet vertrekken, vermoed ik dat dit vanwege het overstromingsgevaar is en niet omdat de wind te sterk zal zijn. Geen reden om vroegtijdig te vertrekken, dunkt me, want wij liggen in zone C en hebben geen echt risico op overstroming. Als het dan toch zou gebeuren, ligt ons huis nog een meter van de grond. Niet echt een probleem dus.

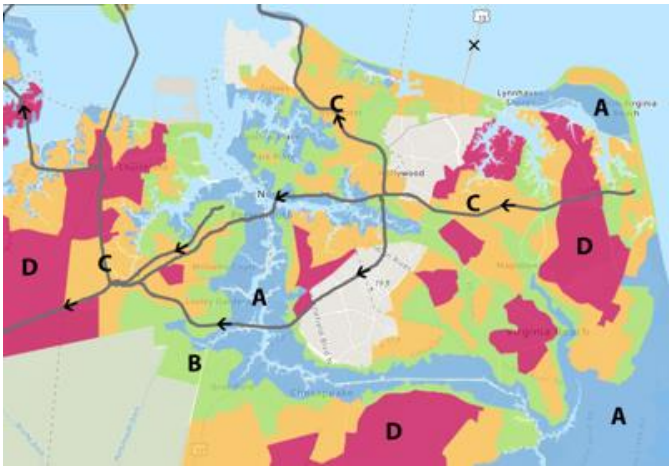

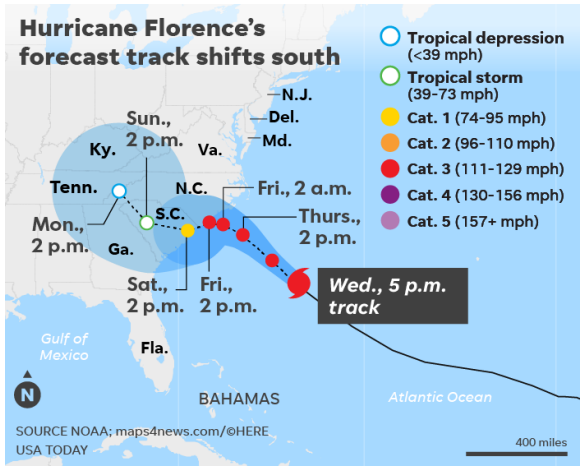

We bereiden onze shelter voor door het inslaan van water, voedsel en batterijen. We krijgen ook veel raad omtrent wat we kunnen doen als voorbereiding op het uitvallen van de elektriciteit: diepvriezer vullen, BBQ checken op gas, bad vullen met water, ijs halen en in je diepvriezer leggen, … We testen ook de ruimte onder de trap uit.

Na veel dansen over de oceaan en een bocht op het laatste moment mist Florence onze streek. Op haar hoogtepunt is ze niet meer dan een, weliswaar stevige, najaarsstorm. Gelukkig, want in North Carolina krijgen ze de volle laag, met veel wateroverlast en miserie vandien. Doordat voor de North-Carolianen hun evacuatieroute de baan naar onze streek is, was voor sommige bewoners uitwijken geen echte optie vanwege de files en de voorspellingen dat de orkaan ons zou treffen.

Na afloop krijgen we veel vragen van Belgen: is dat omdat ze geen idee van de afstand hebben, of zijn ze niet goed ingelicht? In ieder geval hebben wij er geen nadeel van ondervonden.

De eerste weken

Vanwege de verhuis en de aangekondigde orkaan heeft Calle nog geen militaire ID-kaart. Nu de rust teruggekeerd is, nemen we de tijd om dat in orde te brengen. Ons plan is naar het ID-lab op de basis van Little Creek te gaan, omdat niet iedereen daar binnen mag.

Hierdoor is er doorgaans minder volk, want mensen zonder ID-kaart zoals burgerpersoneel, contractanten, … kunnen er niet naar toe. Als we aan het wachtlokaal aankomen, mogen we niet door. Blijkt dat ik als buitenlander geen escorteprivilege heb en dus dat mijn kaart niet toelaat dat ik Calle de basis binnenbreng. Na controle met zijn officier, die het ook moet opzoeken, blijkt de wacht gelijk te hebben. Ik weet dat discussiëren geen zin en dus druipen we af. Op de basissen in Norfolk maken ze daar geen probleem van als je je gezinsleden wil binnenbrengen, maar dat zal zijn omdat er daar veel buitenlanders werken. Dan toch maar naar het ID-lab in Norfolk!

Zoals verwacht is er veel volk. Ik zet Calle af, omdat met twee wachten niet veel zin heeft, en rij naar het hoofdkwartier.

Het is bijna 10u00 en dus stap ik richting NLR. Ik probeer nog steeds om de traditie van een dagelijkse collectieve Belgische break ingeburgerd te krijgen, maar de anderen willen niet echt mee. De NLR bespreekt even het probleem van het appel in geval van uitzonderlijke omstandigheden. Snapchat gebruiken?

Tegen 12u00 belt Calle me. Ik moet als sponsor van haar kaart blijkbaar aanwezig zijn als ze die wil krijgen. In de veronderstelling dat ze op me zit te wachten voor de afhandeling, spring ik in de auto en rij naar het lokaal in het gebouw van de NEx. Daar stel ik vast dat ze nog maar juist op de wachtlijst staat en dat het nog niet aan onze beurt is. Calle zit intussen al bijna 3 uur te wachten.

2 uur later is het nog steeds wachten. Het is me duidelijk dat we de briefing waar we samen naar toe zouden gaan, zullen missen, maar nu weggaan is te dom. Verder wachten dus. We horen even de naam "Van Brussel" afroepen. Het klinkt verdacht, maar misschien toch ook niet. Als er niemand beweegt, ga ik toch even informeren. Nee, het is nog niet aan onze beurt. Ik vraag waar op de lijst we juist staan. Gelukkig kan ik een blik op de wachtlijst gooien en ontdek ik dat Calle als "Van Brussel" geregistreerd staat. Blijkbaar heeft de vrouwelijke bediende de stad van afgifte verward met de familienaam, hoewel onze reispassen in drie talen opgesteld zijn. Ze belooft dat wij als eerstvolgende aan de beurt zijn.

Dan horen we een andere naam afroepen. He, het was toch aan ons? Terug naar de bediende. Oei, we stonden op het vorige blad en dus was ze het vergeten. De volgende vrije collega is voor ons.

Nu roept ze ons wel af. Als we het hokje binnenstappen, ontdek ik dat ze als achternaam van Calle "Van Hoeserland" genoteerd hebben en dat dit niet overeenkomt met wat er in haar reispas staat. Ze hebben in ons HR-departement uit gewoonte gedacht dat Calle als

echtgenote mijn familienaam overgenomen heeft. En natuurlijk kunnen we met deze discrepantie geen ID-kaart krijgen.

Ik ben niet van plan om opnieuw 6 uur te wachten. Het moet vandaag gebeuren! Ik bel ons departement op, maar niemand neemt op. Ik vrees dat ze, gezien het uur, al weg zijn, maar ik geef niet op. Ik beslis om naar het HK te rijden. Gelukkig tref ik er nog iemand aan en die maakt direct een nieuw, correct formulier op. Dan terug naar het lab. Het is ons gelukt!

In het weekend skypen we nogal veel. Probleem is dat wegens het 6 uur tijdsverschil die sessies meestal midden in de dag gebeuren, waardoor onze dagen gebroken worden. We kunnen er dan ook niet veel mee doen. Maar ja, die 6 uur kunnen we niet wegtoveren.

We ontsnappen even om te gaan kijken naar de Oceana Air Show. Het is mooi weer. Ideaal om de luchtshow te zien. Het is al een tijdje geleden dat ik een airshow bijgewoond heb. Als we op de parking aankomen, zegt Calle dat we gerust Nederlands kunnen praten, want dat er weinigen ons zullen verstaan. Op dat moment begroet er ons iemand... in het Vlaams! Het is mijn Waalse collega Francis. Hij is ook zopas gearriveerd om naar de show te kijken. Toevallig. Ik zie dat hij een groot fototoestel bij zich heeft. Ik moet dus geen foto's nemen.

326
NAVY

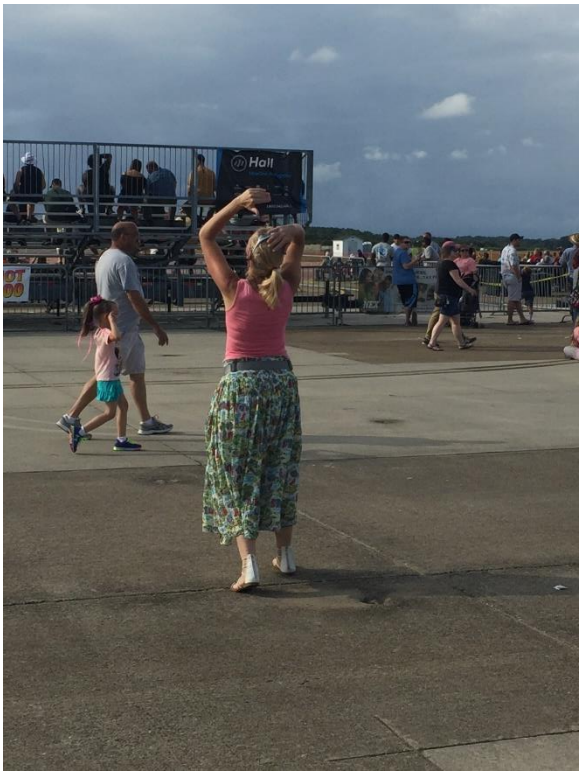
Hall

Op zondag mijn pannenkoekenpannen – "ik ga het zeggen, Walter!" – bovengehaald en de familie Pisoni getrakteerd op echte Belgian pancakes. Die bende weet dat altijd te appreciëren, hoewel ze er betrekkelijk weinig van eten.

De tweedehandsauto vertoont enkele gebreken. Ik leg een afspraak vast zodat ze deze kunnen wegwerken voordat de garantie verstrijkt.

Over auto's gesproken, ik rij voorlopig met Joe, de papa van Josh, mee naar het werk, want anders heeft Calle geen auto, waardoor ze aan huis gekluisterd zou zitten. Ik hoop ook een beetje dat we kunnen carpoolen. We hebben allebei flexibele uren en met twee mogen we gratis op de HOV. Benieuwd of een Amerikaan graag carpoolt.

We zullen onze Prius C dan toch maar naar hier brengen. Het zal ons wel een behoorlijke duit geld kosten. Ik krijg verschillende offertes en de prijs valt tegen. Een goedkope offerte refereert naar de verhuisfirma Meys als tussenpersoon. Misschien als ik die firma aanschrijf dat het nog goedkoper kan? Dat zou je toch verwachten? Ik moet bij het overbrengen wel zorgen dat we de Prius hier kunnen verkopen en dus niet echt invoeren, maar terugbrengen. Ik zal dan ook de 'title', de eigendomsakte, moeten vervangen, want op de huidige staat de stempel van de Belgische douane.

In een thrift store, een tweedehandswinkel, ga ik op zoek naar een goedkoop koffiezetapparaat. Voor nog geen 5 USD vind ik er een dat mits een goede ontkalkingsbeurt zijn werk nog zal doen. Ik ontdek ook een schommelstoel voor nog geen 15 USD. We hebben een 'porch' vooraan en daar zal die stoel niet misstaan. Het kussen erop is

van een lelijk roze soort, dus dat laat ik in de winkel. Nu heb ik een stoel om op te zitten terwijl ik wacht op mijn carpool!

Seighin gaat met zijn vrienden naar de red-out game van de high school, met rode T-shirt en al. Als ik ze oppik, verandert mijn auto in een discobus. Seighin speelt enkele 'lokale' muzieknummers af en de Chrysler beweegt mee op de beat van de muziek.

De onderhandelingen met de counselor van de high school hebben niet tot het verhoopte resultaat geleid. Seighin moet bewijzen dat hij de vakken Geometry en Algebra I voldoende beheerst en dat moet hij doen door het afleggen van testen. Ik formuleer mijn reserves ten opzichte van testen – momentopname, andere woordenschat, andere vraagstelling, al maanden geleden, … - en herhaal dat hij door het verschil in schoolsysteem waarschijnlijk maar 80% van de leerstof gezien heeft. Toch denk ik dat het goed zal gaan. Ik vraag een voorbeeldtest, zodat we ons toch een beetje kunnen voorbereiden.

Tijdens de open-schooldag ontmoeten we de leerkracht Spaans die Nederlands spreekt. Het wordt een vlotte babbel. De rest van de leerkrachten valt ook mee.

Name:_____ Date:_____

Our Star the Sun

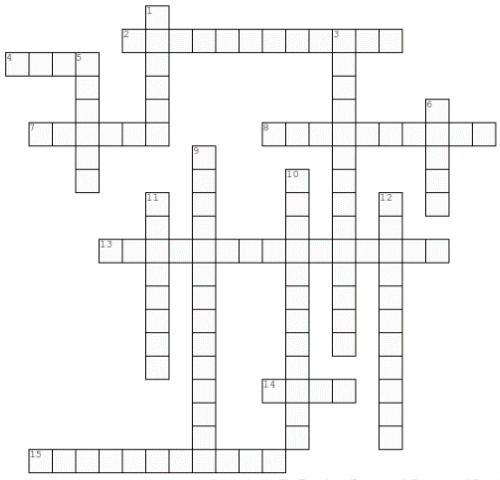

Created with TheTeachersCorner.net Crossword Puzzle Generator

Horizontal

2. A brief eruption of intense high-energy radiation from the sun's surface.
4. The central region where nuclear reactions consume hydrogen to form helium.
7. A natural electrical phenomenon characterized by the appearance of streamers of reddish or greenish light in the sky.
8. The continuous flow of charged particles from the sun that spread through the solar system.
13. A region of turbulent plasma between the Radiative zone and its visible Photosphere at the surface.
14. The transfer of kinetic energy from one medium or object to another or from an energy source to a medium or object.
15. A large, bright feature extending outward from the Sun's surface.

Vertical

1. An aura of plasma that surrounds the Sun and other stars.
3. The section of the solar interior between the innermost core and the outer convective zone.
5. The capacity for doing work.
6. Electromagnetic radiation within a certain portion of the electromagnetic spectrum.
9. Anuclear reaction in which atomic nuclei of low atomic number fuse to form a heavier nucleus with the release of energy.
10. An incandescent, transparent layer of gas, primarily hydrogen, several thousand miles in depth, lying above and surrounding t
11. Darker, cooler areas on the surface of the sun.
12. The visible outer layer of a star, especially the sun.

Tussen de soep en de patatten door probeer ik een aantal administratieve zaken te regelen. Het overbrengen van de Prius blijkt toch niet zo simpel. De ontbrekende onderdelen van een aantal kasten komen evenmin boven water. Bestellen bij IKEA? Er zijn ook problemen met de verkoop van de Meriva. Amber zou eerst deel II van het inschrijvingsbewijs kunnen krijgen, maar later blijkt dat de politieagent iets gedaan heeft wat hij niet mocht doen. Terug naar af. Ze kunnen het toch wel ingewikkeld maken! Ondertussen moeten we wel verzekering en taks blijven betalen.

Op het werk loop ik bij wijze van spreken van de ene cursus naar de andere. Ook nu geldt het principe van de stofzuiger weer. In het begin moest ik mijn weg zoeken in maritieme aangelegenheden, maar nu beginnen ze mij te vinden, met extra werk tot gevolg natuurlijk. Ook Calle profiteert van deze tweede keer om een aantal uiteenzettingen bij te wonen. Soms is ze de enige dame in de zaal. Een interessante briefing gaat over het nemen van een

aantal simpele veiligheidsmaatregelen tijdens het reizen in het buitenland. Soms ietsje te wereldvreemd, maar bepaalde tips zijn nuttig en snel toepasbaar.

Ik stuur een mail naar onze 'Chief of Staff' (COS) met een voorstel voor een artikelenreeks 'A Day at HQ SACT', waarbij een generaal voor een dag gevolgd wordt en iemand daarover een verhaal schrijft. Ik gebruik daarvoor niet het persoonlijke adres van de driesterrengeneraal, maar een speciaal e-mailadres voor het zenden van suggesties. Frank, mijn contact op het departement strategische communicatie, denkt dat er geen reactie op zal komen, omdat de generaal niet weet hoe hij deze mail kan lezen. Raar? Toch proberen!

De 'Moral, Welfare and Recreation' (MWR)-afdeling van de marinebasis biedt een groot gamma aan groepslessen aan. Vandaag zal ik er voor de eerste maal aan deelnemen. Ik begin met iets rustigs, namelijk de stretch yoga. Zo zal ik kunnen kennismaken met de formule zonder misschien door de mand te vallen, want mijn fysiek is niet meer wat het was. Het is leuk en het stimuleert me om verder deel te nemen. Ik verschiet ook dat het sportcomplex hier zo groot is. Ik dacht dat het veel kleiner was, maar toegegeven ik ben hier tijdens mijn eerste toer amper geweest.

We hebben ook onze eerste branchbijeenkomst met de families, de gelegenheid om met de echtgenotes en echtgenoten van mijn collega's kennis te maken. Het is een leuke bende. Seighin is er niet bij, want hij is naar de homecoming game. Hij had zich vergist van week en kwam pas op de dag zelf tot de vaststelling. Onze Italiaanse collega's hebben het moeilijker met het naar hier verkassen. Ze mogen immers niet op recce komen. Ze moeten op de dag van de mutatie met de ganse familie naar hier verhuizen, dan pas kunnen ze een huis te huur zoeken. En dat werkt alleen maar als je een goede ploeg hebt die je helpt. Natuurlijk zijn er hier wel veel meer Italianen dan Belgen. Verre van ideaal: mijn collega zit nu met 3 jonge kinderen in de Navy Lodge terwijl ze een school en een huis moeten zoeken.

Eindelijk tijd gevonden om de BBQ schoon te maken. Er was wel wat werk aan, maar nu blinkt het ding. Klaar voor het eerste gebruik! Deze weken is het goed vertoeven op het terras, de deck. Zeker 's morgens is het aangenaam. Het is het beste seizoen om in de tuin te zitten, niet te warm. Tijdens het grasmaaien stoot ik op een wespennest in de grond: het is doordat ik gestoken word dat ik het ontdek. Wat nu? Ondanks de voorbereidingen kom ik niet toe tot het varen met de Kajaks. De vlaggen hangen aan de voorgevel, hoewel we een nieuwe Belgische vlag nodig hebben. Het zwart van de huidige is eerder grijs…

We vinden ook onze Mileage Plus kredietkaart in de bus. We kunnen beginnen airmiles te sprokkelen. Dat betekent ook dat we ons wasmachine en droogkas kunnen kopen. We gaan hiervoor naar

Lowe's. Bij Home Depot krijgen we geen military discount meer. Deze doe-het-zelf zaak is overgestapt op de ID-verificatie door middel van een internettoepassing. Uit ervaring weet ik dat die alleen Amerikaanse militaire kunnen checken en dus val je als buitenlander uit de boot. Ook al heb je een US militaire ID.

Terwijl Seighin en Josh zich gaan amuseren op de homecoming dance, spreken we af met Jo en Andrea om ergens lokaal iets te gaan eten.

Het ei van Columbus

Vandaag is het Columbus Day. Voor ons een verlofdag maar Seighin moet naar school. Even profiteren om met twee een uitstapje naar het Fort Monroe uit te voeren. We hebben met Jo en Andrea afgesproken. Dit fort is best een bezoekje waard en het is niet ver. We hebben het in ieder geval op ons lijstje gezet, naast James Town en Yorktown, van met gasten te bezoeken plaatsen.

Op dinsdag ontvangen we een Belgische collega op bezoek in het hoofdkwartier. Ik vind het zelf leuk om waar mogelijk bij een Belgische collega in het buitenland binnen te wippen, en dus mogen ze ook hier aankloppen. We verwachten deze week nog bezoek. Storm Michael uit Florida staat te poppelen voor de deur. De schoolboard beslist in ieder geval dat er vrijdag geen school zal zijn.

Across the Pond: 05 – Florence in september

Mijn tweede deelname aan een groepsles valt minder goed mee. Deze keer geen yoga maar een 'High Intensity Interval Training' (HIIT). Zo zwaar als de titel het doet vermoeden. Afzien! Maar ik ben blij dat ik het gedaan heb. Nog meer!

Op vrijdag – het HK blijft wel open – volgen Calle en ik een 'induction briefing' over onder andere de Amerikaanse gewoontes. Er is weinig volk en daar zal Michael die gisteren onze streek met meer furie dan Florence bezocht heeft, zeker voor iets tussen zitten. Na de interessante uiteenzetting vraag ik de professor die de cultuurverschillen uitlegde waarom Amerikanen de zin 'may I be honest' gebruiken terwijl ze beweerde dat Amerikanen eerlijkheid op prijs stellen. De uitleg is een beetje verrassend. Normaal gezien zegt een Amerikaanse militair altijd zijn gedacht, ook tegen zijn chef. Als hij of zij een reactie begint met 'may I be honest' dan betekent dat dat ze ongezouten hun kritiek op het voorstel zullen geven want dat ze er totaal niet mee akkoord gaan. Het is dus een aankondiging van een compleet andere visie.

De BBQ getest en die werkt goed. Het koken op gas is leuk, maar ik verkies nog steeds de lange manier van het BBQ-en op houtskool. In ieder geval kunnen we nu BBQ. Een verbetering ten opzichte van onze eerste toer.

Op de 'family day' in de 'botanical gardens' hoor ik onze nieuwe generaal voor de eerste keer Engels spreken. Bijna onverstaanbaar. De Franse generaal zal nog veel werk hebben. Seighin loopt met lange tanden rond. Hij is hier tegen zijn zin, maar hij moest mee want anders gaat hij zich sociaal isoleren. Josh is blijven slapen maar is niet meegekomen. We zien de Pisonis wel later op de dag voor het verjaardagsfeestje van hun tweejarige nicht. Feesten in de USA blijft toch vreemd voor me. Het verloopt gans anders dan bij ons.

Op maandag bemerk ik dat ik mijn portefeuille kwijt ben. Ik moet opnieuw mijn afspraak met mijn generaal uitstellen, want zonder ID kaart geraak ik de basis niet binnen. Waar zou ik die kwijt kunnen geraakt zijn? Ik probeer mijn stops te herinneren en alle winkels op te bellen. Nee, niets gevonden. Waar o waar? Zelfs het bezoeken van de winkels levert niets op. Op het einde van de dag vind ik mijn portefeuille terug in mijn sportzak. Goed verstopt. Ik voel me stom.

Deze week een promgenoot en generaal op bezoek. Tin komt naar Norfolk en de NLR profiteert ervan om de Belgische officieren voor te stellen. Ik neem hem mee op rondleiding in het HQ, 's Avonds komt hij bij ons eten en babbelen over vroeger en nu.

Twee dagen verlof want ze komen onze wasmachine en droopkas installeren. Niet dat dat veel werk is, maar de service is in de aankoop inbegrepen. En het is snel gebeurd. Ik heb ook een afspraak bij de 'volunteer office' van het aquarium. Er worden op dit moment geen nieuwe vrijwilliger-duikers aanvaard omdat de verantwoordelijke te veel op haar boterham heeft. Volgend jaar zullen ze wel rekruteren. Evenwel, mijn begeleider raadt me aan om toch even te checken met de duikverantwoordelijke. Van zodra ik terug thuis ben, stuur ik een mailtje. Kort daarop ontvang in het positief antwoord. Ik mag toch beginnen wegens mijn ervaring en de prestaties geleverd in het verleden. Ik vermoed dat ze daarmee verwijst naar de trainingsvideo en de artikels.

Zaterdag belooft een drukke dag te worden. Ik begin met het afzetten van Seighin aan de loods van de Norfolk NATO Festival voor zijn eerste uren als 'Youth Ambassador'. De groep vrijwilligers is nogal klein. In de organisatie zelf zijn er veel wissel. Alleen Alex komt me bekent voor. Het zal dus een beetje ene test jaar worden. In ieder geval krijgt Seighin zo de kans om jongeren van andere landen te leren kennen.

Van de loods terug naar huis om Calle op te halen en naar de commissary af te zetten. We zijn er amper of Seighin belt me dat de activiteit, het voorbereiden van de kar, afgelopen is. Calle afzetten en dan terug de loods. Seighin oppikken en terug naar de commissary, daarna richting basis. Het is vandaag opendeurdag en we kunnen een vliegkampschip bezoeken. Een unieke gelegenheid die we niet willen missen. Er is weinig volk want een regenachtige dag. Goed voor ons, want weinig aanschuiven. We botsen weer op mijn Belgische collega Francis. Dat is al de tweede keer dat we allebei op hetzelfde moment, onafgesproken, een evenement bezoeken. Het bezoek is leuk maar nat en koud.

Om ons op te warmen gaan we een koffie drinken in de Starbucks. Thuis gekomen zetten we Seighin af, want hij gaat bij Josh slapen. Wij brengen de Halloweenversiering in orde. Daarna gezellig samen een filmpje kijken met verse sushi.

Zondag begint met het maken van mijn valies. De eerste keer voor de job weg. Een vergadering met alleen maar zeemachters. Het zal speciaal zijn maar ik zie er om een of andere reden niet naar uit. Seighin komt thuis maar beslist om niet mee te gaan naar de luchthaven. De traditionele koffie voor het vertrek en dan weg. Zwaai.

Intussen zijn Amber, Sander en Ciaran in hun woning in Leuven ingetrokken. Een nieuwe stap …

Laundry
WASH
IRON
SORT
FOLD
Woolite
Calgon

Lee
Geweldig!
Dit wordt van ons!
MATCHED
IMMO
VERIMASS
016 284 888

06: Drie op een rij

Een vleugje Parijs

Na het uitzwaaien stap ik door de controle. Ik hoor Frans praten en kijk rond. Tot mijn verbazing spreken er twee mensen van de TSA Frans. Ik knoop een gesprek in het Frans aan en ontdek dat de vrouw Senegalees is en de man waartegen ze sprak een Canadees. Dit als ik op TDY naar de Franse hoofdstad vertrek: het voelt raar aan. Een voorteken?

De vlucht naar DC verloopt hobbelig, en de tweede vlucht is nog meer van dat. Het vliegtuig zit goed vol en dat terwijl ik dacht gezien te hebben dat het quasi leeg zou zijn. Er zijn veel kinderen aan boord, maar om een of andere reden is het stil in de cabine. Tegen beter weten in probeer ik te slapen, maar dat lukt me toch niet. Dan maar een beetje schrijven. De turbulente vlucht wordt afgerond met een zeer amateuristische landing. Zeer 'schurdig' in het West-Vlaams.

Het duurt een ganse tijd vooraleer ik mijn bagage heb en de juiste exit voor de bus naar Parijs vind. Daarna is het zoeken naar de metro. Ik start de App Maps op en na een beetje draaien kan ik de goede richting bepalen. Stappen met een valies door de straten van Parijs: een avontuurlijke bedoening.

In het metrostation vraagt het ticketapparaat me hoe veel zones ik zal doorkruisen. Ik kijk rond en nergens vind ik een verwijzing naar zones. Hoe moet ik dat nu bepalen? 3 lijkt me een goede middenmoot.

Een paar stations verder bestijg ik bepakt de trappen. Waar ben ik? App activeren en de aanwijzingen naar het hotel volgen waar ik veel te vroeg aan kom. Defensie wou geen vroege aankomst betalen vanwege veel te duur en dus vraag ik of ik mijn valies ergens kwijt kan. Geen probleem, de kamer is klaar. Wijziging van plannen dan maar: ik beslis om een beetje te gaan slapen, me daarna op te frissen en door Parijs te slenteren.

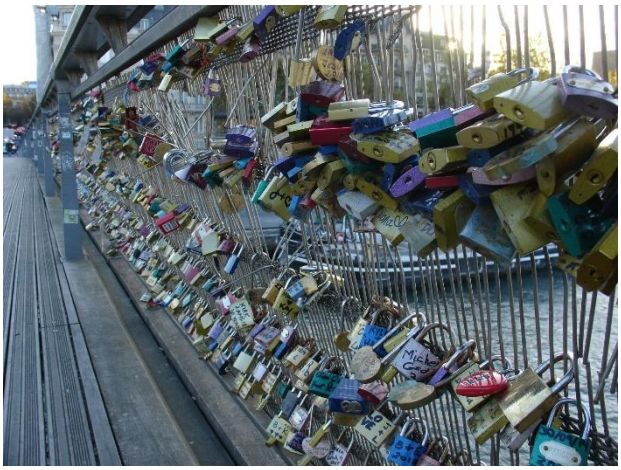

Place de la Concorde, Louvre, Eifeltoren, bateaux mouches, … allemaal passeren ze de revue. Er is veel volk op straat. Mijn tocht leidt me op tijd terug naar het hotel waar ik een afspraak heb voor een informele vergadering ter voorbereiding van de echte vergadering. Geen idee wie ik daar moet ontmoeten, maar de bar van het hotel is zo klein dat ik het gezelschap niet kan missen. Na de vergadering eentje drinken en gaan eten. Omdat ik de enige van het gezelschap ben die Frans spreekt, word ik prompt gepromoveerd tot tolk.

Bewust tamelijk laat gaan slapen. Het was nog een eindje stappen van het restaurant terug naar het hotel en ik wou er laat in liggen om zeker snel en lang te slapen. Dit plannetje werkt goed. Ik heb de indruk dat de jetlag ook meevalt.

De vergadering gaat door in de Ecole Militaire vlak bij de trots van Parijs. Na mijn verkenning van gisteren weet ik dat het gemakkelijk te voet te doen is en dus wandel ik 's morgens vroeg door de lichtstad. 'Il est 5 heures, Paris s'éveille'. Er staat een lange rij te wachten aan de militaire school, want er start een cursus voor de Franse militairen en die zijn massaal aanwezig. Plots zie ik een aantal bekenden de rij voorbijsteken. Ik sluit me snel bij hen aan en kan zo de lange wachttijd vermijden. Oef.

De vergaderingen zijn lang en niet echt bijster interessant. Het middageten en de wandelingen door Parijs brengen de dagen in evenwicht. Tijdens de pauzes leer ik enkele mensen kennen die me kunnen helpen bij mijn werk. Ik ontdek dat er naast mij nog een luchtmachter van HQ SACT aanwezig is. Hij neemt deel aan de andere vergadering, want dit is een soort van gecombineerde meeting van twee werkgroepen.

Via mail krijg ik nieuws over mijn zending naar Brussel. Ik kan geen huurauto in plaats van een hotel krijgen. Hoewel een hotel duurder is, moet ik toch voor die optie gaan omdat het

anders niet klopt met de budgetten. Een mooi voorbeeld van suboptimalisatie en hogere kosten door verdeling van specifieke budgetten.

Een dringend bericht van mijn 'branch head' vertelt me dat ik geweigerd wordt op een geheime vergadering die in Brussel doorgaat. Ik informeer me en kan me toch van deelname verzekeren. Plots moet ik zelfs een briefing geven. Ik mocht een uur geleden toch niet deelnemen?

Ik verneem ook het nieuws dat België de F35 gevechtsvliegtuigen zal kopen. Een gemiste kans volgens mij. Kort daarop ontvang ik een mail van een Russische journalist met vragen over deze aankoop. Ik vind dit nogal verdacht en pols even bij onze militaire veiligheidsdienst. Ze raden me af er op te antwoorden. Ik beslis om af te wachten.

Op donderdag is er een bezoek aan de internationale beurs EuroNaval in Le Bourget gepland. De organisatie van het bezoek loopt tamelijk verwarrend en weinig efficiënt, met de Franse slag dus. Jammer, want de beurs zag er wel interessant uit. Na een uur of twee verken ik de standjes samen met een Britse zeekapitein. We voeren enkele interessante gesprekken.

De 'hosted diner' aangeboden door de Fransen in hun 'Circle Militaire' is dan weer om je vingers en duimen van af te likken. Ik vrees dat deze week enkele extra kilo's opgeleverd heeft, ondanks mij kilometers wandelen door Parijs.

Op vrijdag vertrek ik na de vergadering naar een ander hotel in de buurt van de luchthaven. Het is minder stressvol en stukken gemakkelijker om je vlucht 's morgens te halen als je de hotelshuttle kunt nemen. Ik heb nu ook tijd gehad om de goedkoopste manier van verplaatsen uit te dokteren: een combinatie van metro, R&R en hotelshuttle. Deze laatste is gratis, in tegenstelling tot wat ik op het internet gevonden had.

Nog even de film 'Das Boot' op Netflix bekijken. Ik neem ook contact op met United Airlines, want ze hebben me aangeboden om gratis mijn vlucht te wijzigen vanwege een voorspelde storm in NY. Ik kom liever 2 uur later aan dan het risico te lopen op een

overnachting in de luchthaven. Ze hebben we wel niet verteld dat die vlucht naar DC een hobbelige belevenis zou worden: de tentakels van die storm reikten klaarblijkelijk tot over de oceaan.

In Washington moet ik samen met de andere toeristen lang wachten voor ik door de controle geraak. Door de nieuwe werkwijze op die luchthaven heb ik geen voordeel meer met mijn NATO-visum. Hierdoor haal ik maar juist op tijd mijn verbinding naar Norfolk. Er zullen buitenlanders voor een gesloten gate gestaan hebben die dag…

Een scheutje Washington

Als ik in ORF, luchthavencode voor Norfolk, land, staan Calle en Seighin op me te wachten. Ze zijn samen gaan shoppen. Het is leuk hen hier te zien. Ik ben moe van mijn zending naar Parijs. Ik krijg echter alleen de zondag om te recupereren, want maandag ben ik terug weg. Mijn rustdag bestaat uit het hangen van extra verlichting voor Halloween en het uit- en inladen van mijn valies.

's Anderendaags voert Calle me naar het HQ, want we vertrekken met een groepje met de auto naar de hoofdstad. Ik heb nog even tijd om een paar dingen in orde te brengen voor

we de baan op gaan. Het is lang rijden. Gelukkig ben ik geen chauffeur. Ergens in de binnenstad iets gaan eten en dan slapen.

De uiteenzettingen tijdens het seminarie zijn interessant, maar ik zie niet direct het verband met de materie van dit seminarie. Het is alsof het gewoonweg moet plaatsvinden zonder echt te weten waarom. Ik probeer er het beste van te maken en gebruik de aangeboden gelegenheden om een beetje te netwerken en andere mensen te leren kennen. En natuurlijk probeer ik ideeën op te doen en ze neer te schrijven.

Het hotel is van het type van verloren gegane glorie en, zoals het in Amerika past, met een mooie façade. Blijkbaar hebben vroeger hoge gasten in dit hotel verbleven, maar het laat op mij niet echt een 'wauw' indruk na. Het eten is lekker, maar zeer duur. Het zwembad is gesloten en dus blijft mijn zwembroek ook deze keer droog.

Ik ontdek een mail waarin de Dienst Visa & Reizen me meedeelt dat ze voor mijn zending van volgende week geen hotel hebben geboekt wegens te veel werk. Ik moet dus snel zelf alles regelen. Natuurlijk zijn de prijzen nu de hoogte ingegaan en loop ik het risico op een uitgestelde terugbetaling en extra administratie. Waarom stuur ik dan weken op vaarhand

mijn aanvraag? Volgende keer reserveer ik mijn hotel en laat ze vervolgens de reservatie overnemen!

Omdat ik toch in DC ben, profiteer ik ervan om mijn nicht Evy en haar man Maarten te bezoeken. Het is heel lang geleden dat we elkaar gezien hebben – wij en/of zij in het buitenland - en dit is een ideale gelegenheid. Ik wandel vanaf het hotel naar hun buurt. Onderweg kom ik een paar kinderen met ouders tegen die verkleed van deur tot deur gaan: het is immers Halloween vanavond. Dus ook in DC doen ze dit. Leuk.

We beginnen met een aperitief in hun huis. De wijk waarin ze wonen was vroeger een achtergestelde, gevaarlijke buurt. Hun buren liepen 20 jaar geleden naar de winkel. Stoppen onderweg was gevaarlijk. Nu is de buurt opgeknapt en veilig. Lopen is niet meer nodig, je kan er slenteren. Daarna gaan we naar een eigentijds restaurant dat goed vol zit. Het was fijn om na zoveel jaren eindelijk te kunnen Het was fijn om na zoveel jaren eindelijk te kunnen bijpraten. We moeten zeker nog eens afspreken.

De terugrit op donderdagavond duurt lang door de vele files onderweg. Thuis gekomen kan het weekend beginnen. Ik probeer een aantal artikels te schrijven, want ik heb achterstand opgelopen.

Seighin doet op zaterdag opnieuw vrijwilligerswerk als 'NATO Youth Ambassador'. Hij vindt het leuk en sluit vriendschap met met een Italiaanse en een Poolse jongen. Goed, zo verbreedt hij zijn horizon. Daarna gaat hij bij een high school vriend slapen, zodat wij de avond alleen zijn. We profiteren hiervan om een beetje op te ruimen, administratieve achterstand weg te werken, kaders op te hangen en de Halloween versiering weg te bergen. 's Avonds valt ons de val van de eikels op. Deze dingen zijn minstens 3 maal zo groot als die van de Europese eik en maken een hels lawaai als ze op het dak terechtkomen.

Op de Facebookpagina van Defensie wordt het verhaal van mijn

overgrootvader gepubliceerd. Het familieverhaal is nu dus publiek gekend. Onze vreemde relatie met het Belgische koningshuis is geen geheim meer.

Op zondag rijden we terug naar ORF. Deze luchthaven begint me te bekend voor te komen.

Een snuifje Brussel

Opnieuw zijn de vluchten hobbelig. De lucht tussen de USA en Europa is verstoord. Op de vlucht naar Brussel zijn er zelfs een paar serieuze luchtzakken. In een vallen we, naar mijn gevoel, zelfs een paar meter. De stewardessen blijven zelfs een tijdje op de grond tussen de stoelen zitten. Het is slechts de tweede maal dat ik dat zie en dat in een paar weken tijd. Maar turbulente lucht betekent blijkbaar een korte vlucht, want in iets meer dan zes uur zonder slaap, maar met twee films sta ik in Zaventem luchthaven.

Door de korte vlucht en de files richting onze hoofdstad is Amber te laat om mij te komen begroeten. Ik zeg dat ze zich niet moet haasten: ik ga wel op mijn gemak een koffie drinken. Als ze uiteindelijk verschijnt, doet Dassault – van zenuwachtigheid of blijdschap? – zijn behoefte in de gang. Onze eerste opdracht is ervoor te zorgen dat niemand er intrapt en het op te kuisen.

Eerst nog even de dienstreispassen van Loic en Ciaran afhalen in Evere. Gelukkig kom ik niemand bekend tegen, want anders zou Amber te lang moeten wachten. In Leuven

aangekomen besluit ik even te gaan slapen om daarna met Amber te gaan winkelen en op de gemeente ons referentieadres in orde te brengen. We willen dit immers op het huurhuis van Amber en Sander zetten, zodat onze huurders geen last meer hebben van onze correspondentie.

Het is fijn om even bij Amber en Ciaran te zijn. Er is een beetje onverwacht een extra dag bij hen bijgekomen en daar ben ik niet treurig om. Immers, in de originele uitnodiging stond dat de vergadering op dinsdag begon, maar later bleek dat er nog geen vergadering zou zijn die dag, alleen een icebreaker. Toen was echter alles al gepland.

Na een leuk verblijf rij ik op dinsdagavond naar Brussel voor de avondlijke icebreaker, een sociale bijeenkomst met de bedoeling het ijs te breken voor de eigenlijke vergadering. Als ik buitenrij, kom ik Mike, de man van Calles Nederlandse BF Jacqueline tegen. We spreken af voor een tas koffie op een van de ochtenden. Daarna naar het IBIS Budget hotel. Dit was het enige hotel dat door de late boeking binnen het budget viel en niet te ver van het nieuwe NATO-hoofdkwartier ligt. Mijn kamer is klein, maar voldoende. Ik moet wel parkeerkosten betalen. Ik ben benieuwd of Defensie deze kosten zal terugbetalen. Door het gebruik van de auto van Amber kan Defensie maar liefst twee nachten in een hotel uitsparen. Zullen ze daar oor naar hebben?

De volgende dagen worden gevuld met lange vergaderingen waar weinig nieuws valt te rapen. Ik begin deze gemeenschap te kennen. Binnen NATO spreken er veel mensen over de problemen waar ik mee bezig ben, maar ik krijg de indruk dat er weinigen echt mee begaan zijn. Ik besluit dat ik zeker het NATO-onderzoekscentrum in Italië moet bezoeken. Op de eerste dag moet ik een briefing geven in een andere vergadering omdat ik blijkbaar de enige officier van HQ SACT ben die die dag in Brussel aanwezig is. Moeilijk te geloven.

Woensdagavond rij ik opnieuw naar Amber en Sander voor een leuke avond. Ze wonen daar goed. Lekker dicht bij alles en toch een beetje afgezonderd. Ook Ciaran heeft daar qua ligging een ideaal thuis-bij-zus-plekje.

Donderdagavond rij ik richting Schilde voor een bezoekje aan mamie en papie. Zoals verwacht en verteld kom ik er laat aan, maar dat is geen probleem. Het is leuk hen na die maanden terug te zien en we babbelen gezellig bij tijdens het aperitief en het lekkere avondmaal. Daarna spring ik even binnen in de Wandelweg om de waterschade te bekijken, enkele dingen af te leveren en het konijn van Amber mee te nemen. Ze heeft nl een stoel in de vorm van een groot konijn gekocht. Raar. De waterschade is ontstaan door lekkende buizen. Het volledig vervangen van de buizen in de kruipkelder zou 7000 EUR kosten. Dat moet toch voor minder kunnen! Dan terug naar Brussel voor een laatste nacht in het hotel.

De laatste dag van het seminarie wordt vroeger dan gepland afgesloten. Dit geeft me de mogelijkheid om met Amber Leuven te bezoeken. We bezoeken het KBC-kantoor en de

Telenetwinkel. Daarna even thee gaan drinken en een beetje dom doen. Terug met de fiets kunnen rijden zonder doodsverachting doet deugd. Daarna genieten van het avondmaal en samen een filmpje kijken.

Across the Pond: 06 – Drie op een rij

Op de dag van mijn vertrek ontdek ik dat een valies te zwaar is. Herverdelen dus. Gelukkig heb ik nu als frequent flyer de Silver status bereikt en mag ik 2 valiezen meenemen en vlieg ik in Economy Plus. Stoel K33, 'here I come!'

Nog even samen bij een ontbijt en dan me klaarmaken om te vertrekken richting Zaventem. Amber en Ciaran gaan mee om me uit te zwaaien. Maar eerst moet ik afscheid nemen van Sander en de honden Dassault en Poirot. Op de luchthaven zijn de transportbanden uitgevallen en dus staan er overal valiezen te wachten. Komt dit wel goed? We hebben nog tijd om samen een koffie te drinken en hop, dan ben ik weg. Afscheid nemen wordt er nooit gemakkelijker op…

07 – Kerstman op Thanksgiving

De bergen in

Ondanks mijn drie weken uithuizigheid krijg ik niet veel tijd om te recuperen of mijn valies uit te laden. Calle neemt haar taak om onze korte, lokale uitstappen te organiseren serieus. Ze heeft vanalles geregeld en vertelt ons niets. Ik moet gewoon de aanwijzingen van de Waze volgen. Het duurt een tijdje vooraleer ik door heb dat we naar Shenandoah National Park rijden.

Traditiegetrouw rij ik op uitstappen en is Calle mijn convoyeur en schrijft ze eveneens het verslag. Dus over naar Calle.

[Calle aan het woord]

Veterans' Day weekendtrip: dag 1

Yep, it's me again! Voor de eerste keer sinds we terug in de States wonen, ondernemen we een mini-tripje en aangezien de ongeschreven regel geldt dat dan ondergetekende van dienst is qua schrijfwerk… juist, ja!

Vandaag is het 11/11, Armistice of Veterans' Day, zoals ze het hier in de USA noemen. Een 'speciale editie' dit jaar: het is exact 100 jaar geleden dat er een einde kwam aan WWO I, een historische én emotioneel beladen moment dus. Net zoals in België is het een verlengd weekend: morgen is het een vrije dag. Een uitstekende gelegenheid om een tripje te ondernemen, dachten we… maar dat is buiten Hoesy's reisschema gerekend. Voor de 3de week op rij werkt hij op verplaatsing: na Parijs en Washington DC was de afgelopen week Brussel zijn verblijfplaats voor een week.

Aangezien hij gisterenavond pas terug thuisgekomen is, zag ik ons origineel 3-dagenuitje al in het water vallen. Echter, helemaal niets doen en gewoon thuis blijven zitten, vond ik geen optie. Tijdens de voorbije dagen ben ik dan ook op zoek gegaan naar informatie rond wandelen in Shenandoah National Park, op een 4-tal uurtjes naar het noorden rijden gelegen. Eenmaal de tochten die we gaan maken uitgekozen, leg ik me toe op het vinden van een slaapplaats. Een overnachting in een van de lodges in het park is uitgesloten wegens volgeboekt en trouwens te prijzig. Rondom het park moet je echter toch wel een afstandje afleggen vooraleer je een plek vindt waar er hotels zijn. Ik ben dan ook enkele uren zoet met het opzoekingswerk en boek finaal een kamer in een Holiday Inn op een uur rijden van het park. M'n 2 mannen weten van niets af, en ik hoop hen met deze trip aangenaam te kunnen verrassen…

Voor een zondagochtend is het uur van opstaan tamelijk 'onchristelijk': om 07u30 sta ik in de keuken fruitsla te maken. Terwijl ik een douche neem, probeert Hoesy de jongste uit z'n

nest te krijgen: geen gemakkelijke opdracht. Ontbijten, de rest van de spullen verzamelen, Seighin verscheidene keren aanmanen om voort te doen: stiekem had ik een half uurtje 'extra tijd' ingepland, maar finaal rijden we pas om 10u00 onze garage uit.

M'n oorspronkelijke plan – eerst naar Culpeper, VA, rijden om in ons hotel in te checken en dan koers zetten naar onze uiteindelijke bestemming, Shenandoah National Park – wordt na een tijdje bijgestuurd. Het is herfst, en het daglicht verdwijnt vroeger, dus besluiten we om ineens naar het beginpunt van onze voor-de-2-mannen-nog-steeds-een-verrassing-zijnde uitstap te rijden. Op die manier kunnen we de tocht die ik voor vandaag gepland had, hopelijk toch ondernemen.

Ter hoogte van Williamsburg verlaten we even de autostrade voor een bezoekje aan Starbucks: een welkom pitstopje, temeer omdat Hoesy als militair z'n koffie vandaag gratis krijgt – Veterans' Day, weet je wel!

De rit verloopt verder zonder verkeersopstoppingen, maar ter hoogte van Gordonsville, VA waar we een 2de plaspauze houden, valt onze 4G, en dus ook onze Waze uit. Tja, we zitten duidelijk in meer ruraal gebied. Dan maar overschakelen naar de GPS van de auto, die natuurlijk minder accuraat is. Gordonsville blijkt een pittoresk oud stadje te zijn en is volledig opgesmukt met Amerikaanse vlaggen aan beide kanten van de weg: klaarblijkelijk gaat er later op de dag een optocht door.

We eten onze pistolekes in de auto terwijl de weg steeds meer begint te slingeren en het landschap rondom ons steeds glooiender wordt. Spijtig dat we vorig weekend niet naar hier zijn kunnen komen: de afgelopen week hebben de koudere temperaturen ervoor gezorgd dat de meeste bomen hun kleurrijke bladerjas verloren hebben. Voor foto's van de natuur in herfsttooi zijn we dus te laat…

Om 14u30 arriveren we aan de Thornton Gap ingang van de Skyline Drive. Als Hoesy z'n military ID laat zien, vertelt de vriendelijke parkwachter aan het loket ons dat we als buitenlandse militair ('affiliated military') geen recht meer hebben op een gratis jaarpas. Yep, wisten we al: in tegenstelling tot onze 1ste verblijf in de States van 2013 tot 2016 zijn de voorschriften voor military discounts verstrengd – dank u, president Trump! – en genieten enkel nog Amerikaanse (en soms ook Canadese) militairen van gunstvoorwaarden. In een adem voegt de parkwachter er echter aan toe dat omwille van Veterans' Day we vandaag wél voor niets toegang tot het park krijgen – wisten we ook al. Morgen dus een jaarpas aanschaffen…

Na een kleine rit zuidwaarts langs de Skyline Drive arriveren we op ons uitvalspunt: de picknickplaats aan de Pinnacles Overlook. Nog even een bezoek aan het primitieve, maar propere toilet en we kunnen aan onze tocht beginnen: een heen- en terugwandeling van zo'n 7,2 mijl (= 11,43 km). We zijn later dan gepland vertrokken, dus ik houd in m'n achterhoofd dat de kans niet onbestaande is dat we niet tot aan ons eindpunt, Mary's Rock, met een

naar het schijnt spectaculair 360° uitzicht zullen geraken. Immers, het is herfst, en de dagen worden korter, het wordt steeds vroeger donker.

Desalniettemin genieten we van de wandeling, en dan vooral van de vergezichten over de Shenandoah Valley waarop we op verschillende punten langs het parcours getrakteerd worden. Het is fris, maar er schijnt een herfstzonnetje en we zijn warm ingeduffeld. Waar er in het begin van de tocht nog veel volk ons pad kruist, krijgen we geleidelijk aan meer en meer de weg doorheen de natuur voor ons alleen: zalig!

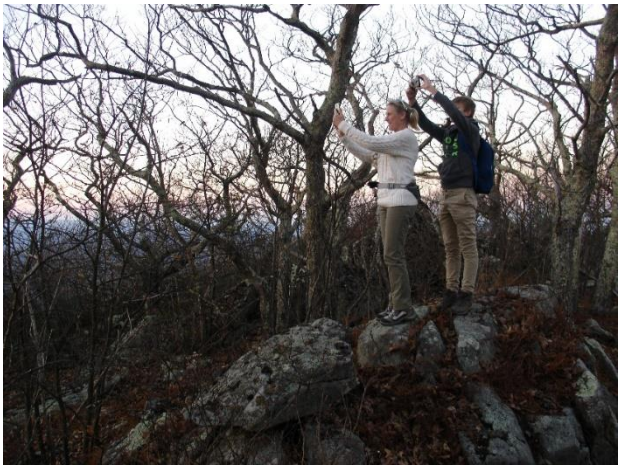

Na een anderhalf uur gestapt te hebben, merken we een stenen gebouwtje op waarvan uit de schoorsteen rook kringelt. Nieuwsgierig komen we dichterbij: het blijkt een van de kamp'hutten' in het park te zijn, waar een gezelschap van 3 mensen en 2 honden hun tenten opgeslagen hebben. Een korte babbel en dan zetten we onze tocht voort, nog eventjes verder naar een heuvelkam waar we weer een fantastisch uitzicht hebben. Dan is het tijd om terug te keren: we willen niet door de invallende duisternis in de bossen verrast

worden. Nog even proberen we tot aan een nabijgelegen bron (volgens de aanduiding slecht 0,3 mijl) te stappen, maar moeten onze poging staken: geen water te bekennen!

Hoe meer we op de terugweg zijn, hoe sneller het ritme van onze stappen wordt: de mooie kleuren van de zonsondergang maken vlug plaats voor het steeds donker wordende deken van de avond. Tijdens de laatste meters van ons parcours steken beide mannen zelfs hun GSM-lichtje aan om een onderscheid te kunnen maken tussen het pad en de soms uitstekende wortels of stenen waarmee de weg bezaaid is. Stiekem ben ik dan toch wel een beetje opgelucht eens we om iets voor 17u30 terug in de auto zitten: buiten is het ondertussen volledig donker.

De rit van Shenandoah National Park naar ons hotel in Culpeper zou volgens onze info maar een klein uurtje in beslag mogen nemen. Dat is echter buiten de onverwachte stop iets voor de tunnel die naar de Thornton Gap ingang leidt, gerekend. Een lange sliert auto's voor ons staat stil, en achter ons vormt zich ook een hele rij. Hoe langer dit duurt, des te meer auto's zich uit de file losmaken en 180° rechtsomkeer maken. Na een dik kwartier wachten zonder uitleg of verbetering, besluiten we – en het gros van de chauffeurs voor ons - hetzelfde te doen. We rijden nu dus in zuidelijke richting de Skyline Drive af, op naar de eerstvolgende uitgang, Swift Run Gap entrance. Dit heeft een uitermate negatieve weerslag op onze reistijd: die verdubbelt bijna naar meer dan anderhalf uur.

Pas om iets voor 20u00 arriveren we in de Holiday Inn. Vlug inchecken – tot onze grote verbazing is Seighin NIET geïnteresseerd in de openingsuren van het zwembad, wegens te moe – en dan op zoek naar een eetadresje. We belanden tenslotte in Lucia's, een Italiaans restaurantje niet ver van het hotel, waar we van een tamelijk authentiek Italiaanse maaltijd genieten.

Eens terug op onze hotelkamer kruipen we dadelijk ons bed in. Hoesy sneuvelt als eerste, Seighin volgt hem wat later na nog wat gegamed te hebben, maar ik wil toch nog effe de foto's op Facebook zetten en onze mails checken, zodat het net geen middernacht is als ik het nachtlampje uitknip…

Veterans' Day weekendtrip: dag 2

Enkele keren wakker geweest vannacht – en Seighin zoals dikwijls horen babbelen in z'n slaap – maar al bij al tamelijk goed, alhoewel niet echt lang, geslapen: het is nog geen 07u00. Ik probeer nog wat te soezen, maar besluit dan toch maar op te staan en te gaan douchen. Hoesy doet hetzelfde terwijl onze jongste blíjft tukken; als wij naar de ontbijtruimte beneden vertrekken, is hij wakker, maar nog niet zeker dat hij wel uit z'n bed wíl komen…

Wij zitten al halverwege onze maaltijd als hij dan toch verschijnt. Hij klaagt over een lopende neus en hoofdpijn, maar ons aanbod om aan de receptie een anti-

hoofdpijnmiddeltje – het onze hebben we domweg thuis vergeten – te vragen, wimpelt hij af. Terwijl hij z'n laatste happen naar binnen werkt, gaan wij in het business center snel onze wandelroutes en info voor vandaag afdrukken. Tanden poetsen, spullen inladen en we zijn klaar voor een 2de dag rondtrekken in Shenandoah National Park!

Een uurtje later staan we weer aan de Thornton Gap entrance en zoals verwacht, dient er nu wel toegangsgeld betaald te worden. We schaffen ineens maar een jaarpas voor 80,00 USD aan: een belachelijk lage prijs als je weet dat een dagticket 30,00 USD kost!

Deze morgen rijden we iets verder dan de picknickplaats van Pinnacles: we parkeren aan Skyland, waar er lodges, een restaurant, een souvenirswinkeltje en… een kleine koffiebar te vinden zijn. Nog even een toiletstop en dan naar het begin van onze 1ste wandeling voor vandaag: de Passamaquoddy (of Little Stony Man) Loop. Volgens de info die ik gevonden heb, zou het een tocht van ongeveer 3,5 mijl zijn, middelmatig van inspanningsgraad, 2,5 uur durend. Perfect om onze voormiddag mee vol te krijgen.

Aangezien de meeste wandelaars voor de Stony Man Trail kiezen – een gemakkelijke 1,6 mijl wandeling – is het op onze weg lekker rustig. Toch komen we al snel een gezin tegen waarvan de 2 tienerkinderen zich amuseren met het kapotgooien van de ijspegels van de bevroren watervalletjes langsheen het pad. Volstrekt zinloos én spijtig voor de overige hikers bovendien. We proberen zoveel mogelijk afstand tussen ons en deze familie te creëren, maar op bepaalde uitzichtpunten lopen we elkaar toch weer tegen het lijf…

Halverwege onze tocht arriveren we op Little Stony Man waar we een schitterend panorama op de uitgestrekte vallei en omringende bergtoppen voorgeschoteld krijgen. We treuzelen een beetje en nemen de tijd om foto's te trekken, zodat we onze 'ongewenste' mede-trekkers afschudden. Nog één keer komen we ze daarna tegen, aan een splitsing van de weg, waarbij beide paden finaal terug naar de parking leiden. We kiezen opzettelijk voor de Stony Man Horse Trail voor de ruiters te paard, en het laatste stuk van onze tocht komen we dan ook niemand meer tegen.

Eens terug aan onze auto bekijken we onze geregistreerde wandeling op Runkeeper: de afgelegde afstand bedraagt volgens deze app nog niet eens 4 km en we hebben er iets

meer dan een uur over gedaan… Waar halen ze in vredesnaam die 2,5 uur dan vandaan? Wederom de 'Amerikaanse' manier van wandelen? We beslissen dan ook ter beloning van onze 'puike' prestatie even een koffiestopje in Skyland te houden. Seighin kiest ervoor in de auto te blijven zitten, dus wij met z'n tweetjes naar de koffiebar. Pech: de stoommachine heeft het begeven, dus enkel gewone koffie verkrijgbaar, geen cappucino's, lattes, moccha's en ander lekkers! De vriendelijke barrista verontschuldigt zich uitvoerig en biedt ons gratis refills aan. Ik krijg op mijn vraag ook dadelijk een toef slagroom op m'n drankje: toch een beetje verwennerij!

Even weer de auto in voor een verplaatsing van enkele kilometers naar de parking van Upper Hawksbill. Van daaruit start de trail naar Hawksbill Summit, de hoogste top van Shenandoah National Park: 4051 feet. We eten onze pistolekes in de auto op, en willen juist aan onze tocht van iets meer dan 3 km beginnen als Hoesy tussen de nabije bomen een grote vogel opmerkt. Behoedzaam benadert hij het dier en slaagt erin een paar mooie foto's te trekken zonder de uil – want dat is het – op te schrikken.

Het wordt een bij tijden behoorlijk klimmende, maar mooie wandeling naar een aangelegd observatieplatform met een bijna rondom rond uitzicht. Het zonnetje blijft in tegenstelling tot gisteren achter de wolken verscholen en de temperatuur ligt dan ook lager, maar toch heb ik het enkel koud aan m'n handen: handschoenen in de auto vergeten, dom!

Na genoten te hebben van het panorama en de daarbij behorende klauterpartijen over rotsen voor enkele mooie foto's keren we op onze stappen terug. We passeren af en toe wandelaars, velen vergezeld van honden, en rekenen dan ook niet echt op het tafereeltje waarop we vergast worden, temeer omdat net voordien 2 kwebbelende meisjes gepasseerd zijn. En tóch staan ze er, op enkele meters afstand van ons, rustig te grazen tussen de bomen: een koppeltje herten. Het stoort hen geenszins dat we, onze adem inhoudend, alle drie deze onverwachte ontmoeting met onze GSM en het fototoestel vastleggen.

Net voordat we terug aan de parking zijn, begint het lichtjes te druppelen. Deze morgen nog gaf het weerbericht geen regen vóór 16u00 uit, maar klaarblijkelijk hebben de

weergoden er anders over beslist. Het is dan ook niet erg dat we een uurtje vroeger dan gepland, om 15u00, onze terugreis naar Chesapeake aanvangen.

Net zoals gisteren verlaten we ook nu het park via de meer zuidelijke Swift Run Gap entrance. Onderweg naar deze uitgang merken we hier en daar langsheen de Skyline Drive nog enkele herten op die rustig aan de kant van de weg staan te eten: mooi!

De regen begint nu serieus in hoeveelheid toe te nemen, en eens op de autostrade richting Richmond valt ze met bakken uit de lucht. In tegenstelling tot in België zijn de autosnelwegen hier ook niet verlicht, dus het wordt soms echt turen in het duister. Voeg hierbij nog de andere rijstijl van de Amerikanen – neen, het feit dat wij afstand houden tussen ons en de voorligger, is geenszins een uitnodiging tot opvullen van deze ruimte! – en je kan begrijpen dat we blij zijn als we – na nog een stopke bij Domino's om de online bestelde pizza's op te pikken - omstreeks 20u00 onze garage binnenrijden.

De eerste trip van onze 2de tour in de States is hiermee een feit: het was heel leuk en doet ons zeker hongeren naar meer, véél meer!

[Hoesy terug aan het woord]

Mijn eerste duik, na lange afwezigheid, in het Virginia Aquarium. In de Rode Zee! Zoals verwacht moet ik wel eerst gecheckt worden. Mijn begeleider brieft me wat er van me verwacht wordt en ik stel voor dat hij me gewoon het startsignaal geeft, zodat ik alles in een trek kan uitvoeren. Hij kent me en gaat akkoord. Het water in en snel de check afwerken. Daarna werken onder water, leuk! De volgende duik is gepland op Koningsdag. Na de duik gaan Calle en ik onze Prius C ophalen. Hij is terug in zijn land van oorsprong.

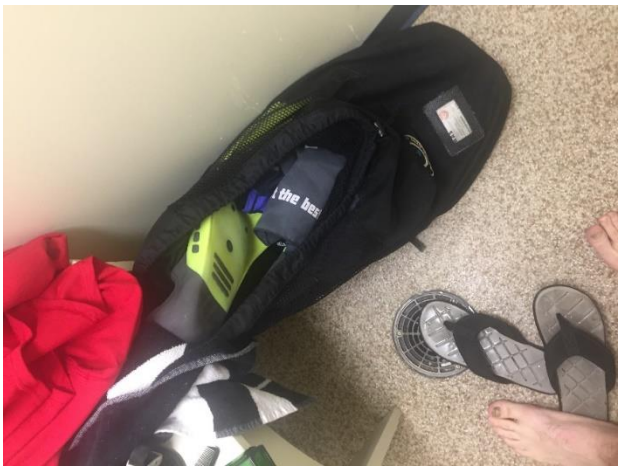

De volgende activiteit met de Belgen is de Korpsmaaltijd op vrijdag. Ik moest daardoor mijn RV met de generaal opnieuw uitstellen. De maaltijd gaat door in een Frans restaurant. In vol ornaat. Het eten is lekker, maar dit is waarschijnlijk een van mijn snelste korpsmaaltijden: kort na het eten vertrekt iedereen. Raar. We gaan dan maar met Jo en Andrea een koffie drinken in de Panera Bread aan de overkant. Ze waren daar nog nooit geweest.

De dag nadien is het weer prijs: de verjaardag van Calle. Vandaag is het ook klantendag bij TJ Max en Calle wil er naar toe. En kan ik haar dat weigeren op haar dag? Nee, gaan shoppen dus. Ze wil vóór de laatste lottrekking naar buiten, maar ik stel voor dat we de aankopen in de auto zetten en gewoon even terug de winkel ingaan: je weet immers nooit of het lot haar niet gunstig gezind is. En inderdaad, ze valt in de prijzen! Daarna een koffie in de Starbucks gaan drinken.

's Avonds is er de 'Illumination Parade'. Dit is de viering van het aansteken van de kerstverlichting in de straten van Norfolk met een stoet van verlichte karren. De vorige jaren zijn we nooit gaan zien, maar omdat Seighin nu op de NATO-kar staat, hebben we beslist om toch maar even te gaan kijken. Ronny kent een goed plaatsje om het hele spektakel te volgen. We hebben met Jo, Andrea en Ronny afgesproken om eerst een hapje te gaan eten. Calle heeft een leuk maar beetje duur restaurant uitgekozen. Na een zeer lekker maal gaan we buiten de stoet bekijken. Best leuk. Je ziet wel dat sommige karren en

groepen ook meelopen in de stoet van de naties in april. Seighin vond het in ieder geval ook tof.

Omdat we de vijzen en ontbrekende onderdelen van Seighins meubels toch niet vinden, breng ik ze op zondag op een andere manier in orde en beslissen we om zijn kast gedemonteerd op zolder te zetten. Ik leg ook mijn militaire sporttesten, de oude MTLGs, zelf af. De NLR wil gewoon de resultaten en ik ben liever eerlijk. Mijn resultaten zijn goed, maar ik voel dat mijn conditie niet optimaal is. Er is nog ruimte voor verbetering, zeker wat het lopen betreft. Volgend jaar beter!?

Naar Thanksgiving

Op de eerste dag van de werkweek geef ik mijn Italiaanse collega werk. Hij zit al enkele dagen een beetje verveeld naar zijn PC-scherm te kijken en heeft al een paar keer aangegeven dat hij twijfelt of het organiseren van een jaarlijkse conferentie een voltijdse job is. Ik weet als geen ander hoe het proberen vullen van je werkdag op je kan drukken en dus zocht ik naar een oplossing. En die lag voor de hand: ik beslis om een deel van mijn werk aan hem te geven. Dit heeft de bijkomende voordelen dat ik nu een back-up en een gesprekspartner heb. De branch head gaat akkoord met deze aanpassing. Kort daarop stuur ik hem al mijn opzoekingswerk door. Hij kan zich inlezen, terwijl ik probeer contact te leggen met het Belgisch Center of Excellence in mijnenjacht en het NATO Maritime Center for Research and Experimentation in Italië.

Ik poog terug een sportroutine aan te kweken door deel te nemen aan de groepssessies in de gym naast het hoofdkwartier. Cardio en intervaltrainingen op maan- en woensdag. Zwaar. 's Anderendaags doen mijn armen zo pijn dat ik ze amper kan strekken. Ik voel me als een Tyrannosaurus Rex: niet zo sterk, maar wel even kleine armpjes.

Woensdagavond komt Ali op bezoek. Het is druk op de terugweg naar huis. Het neemt veel meer tijd dan gepland in beslag om naar huis te raken, maar dat zal ook het geval voor Ali zijn. Thuis gearriveerd nog snel Calle helpen met het voorbereiden van het avondmaal als vroege Thanksgiving. Het weerzien met Ali is leuk. We hebben een gezellige babbel aan onze nieuwe, grote eettafel. De eerste keer. Op een bepaald moment praten Ali en Seighin in het Spaans tegen elkaar. Seighin heeft slechts enkele maanden Spaanse les gehad. Wauw.

Ali blijft slapen op de FROG. Onze eerste logee in die kamer. 's Morgens na een uitgebreid ontbijt vertrekt ze. Jammer, het was leuk.

Veel tijd om op onze lauweren te rusten, krijgen we niet, want wij moeten tegen 13u00 bij de Pisoni's zijn voor een Thanksgiving lunch. Het wordt een korte, maar fijne bijeenkomst. Vader Pisoni wil met zijn kids naar de grootouders, terwijl moeder Ruie met haar inwonende moeder op koopjesjacht wil gaan op Black Friday. Ik heb de indruk dat ze meer

hun medeburgers gaan observeren. De combinatie Thanksgiving en Black Friday vind ik een typisch Amerikaans verschijnsel: de consumentencultuur die familietradities naar de knoppen helpt.

Op vrijdag geen koopjesdag voor ons. We gaan ons een beetje amuseren met bladeren te mulchen. Alle bladeren bijeenharken en er dan met onze zware grasmachine over rijden om alles in kleine stukjes te vermalen. Mest voor het volgende seizoen. Terwijl ik hark, loop ik op grote eikels. Is er nog ergens aarde? 's Avonds ontdoe ik ons van de kartonnen dozen die al een tijdje in de garage staan door ze in de open haard te verbranden. Zo krijgen we er nog warmte van en moet ik onze blauwe container niet overladen met karton. Zo te zien zal ik dit nog een paar avonden moeten doen.

Zaterdag regent het en daarmee valt mijn plan voor vandaag in het water. Dan maar gaan shoppen met Calle. Black Friday was niet zo interessant, want er staat niet echt veel wat we kunnen gebruiken in afslag - als je goed oplet, kan je hier bijna alles het ganse jaar door met vermindering aanschaffen. We kopen dus amper iets.

Deel II van de Meriva is nog steeds niet in orde. Jongens, wat neemt dat tijd in beslag en dat terwijl we taks en verzekering moeten betalen. De verkoper vraagt om de auto bij hem weg te doen zo lang hij die niet kan verkopen. Begrijpelijk, maar hoe gaan we dat nu weer oplossen?

Cursus

Vandaag en de komende dagen word ik ingeleid in de kunst van het ontwikkelen van een concept. Het werk dat ik de komende drie jaar moet doen. Dat betekent dat ik niet zo vroeg moet opstaan en met de rest van het gezin kan wakker worden. Na het ontbijt rij ik richting Virginia Beach. Ik parkeer me in een parkeergarage. Dit was blijkbaar niet nodig, want er is parkeerruimte voorzien op de parking van het hotel waar de cursus plaatsvindt. De mail met deze info was echter laat verstuurd, te laat voor mij.

Tijdens de cursus ondervind ik problemen met de aanpak. Hoewel de procedure tiptop in orde lijkt, neemt de uitvoering ervan veel te veel tijd in beslag. "Transformation at the speed of administration". Wat in een goeie 6 maanden zou kunnen, duurt 3 jaar. Waarom kan dat niet sneller?

Tijdens een van de avondlijke terugritten pik ik de (dure) bril voor Seighin op. Hij staat er goed mee.

Door de cursus, die ik in mei zelf ga moeten geven, vliegen de dagen zonder noemenswaardige gebeurtenissen voorbij. Het enige wat vermeldenswaardig is, is een brandalarm in het hotel. Iedereen evacueren en de brandweer naar binnen. Na controle blijkt het een vals alarm te zijn. Dan maar terug naar binnen voor de les.

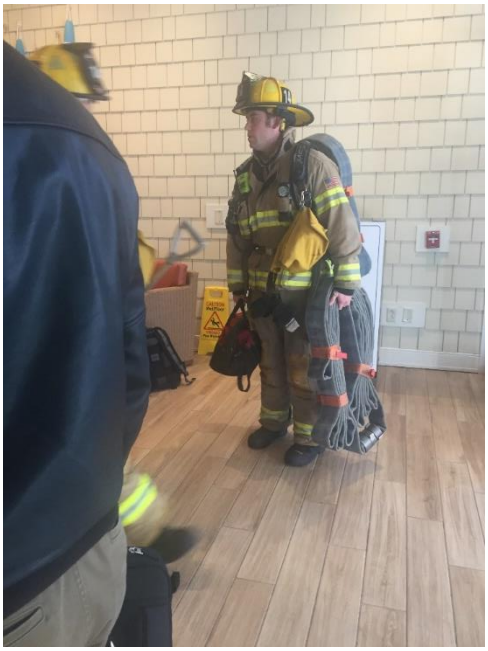

Op vrijdag gaan we buurten bij de Nederlandse gemeenschap. Een combinatie van sinterklaas- en afscheidsfeestje. Het is best gezellig, hoewel Seighin duidelijk tegen zijn zin mee is. We verplichten hem om af en toe met ons mee te komen om zo ook andere mensen te leren kennen. Jammer genoeg is er op die gelegenheden niet echt veel jeugd van zijn leeftijd. Hij komt echter los op de terugrit.

De zaterdag wordt ingevuld met boodschappen doen, omdat er 's avonds Belgen op bezoek komen. Onze buurman geeft ons een deel van zijn houtstapel die al maanden op zijn garageweg ligt. We gaan de open haard met iets anders dan karton kunnen laten branden. Het hout is echter nat en dus laat ik het in de garage drogen. Ik steek het bed van Seighin in elkaar - tot nu toe sliep hij op de lattenbodem - door de hoek met de ontbrekende onderdelen te herstellen. De 'laatste' dozen verdwijnen uit de bureau bij het monteren van de desktop.

De potluckavond met de Belgen onder de noemer van 'The unique all-unpacked house-warming potluck party' is leuk. Bijna iedereen is afgekomen. De eerste party in ons huis is daarbij een feit. Officieel is dus alles uitgepakt, maar toch zijn er nog enkele gesloten dozen verstopt.

Op zondag is het de verjaardag van Ciaran met een leuke Skypesessie.

De nieuwe week begint met een volledig oogonderzoek. Vorige keer deed ik dat in het tweede jaar, waardoor een opvolging na twee jaar voor eventueel staar niet meer mogelijk was. Daarom heb ik beslist om in

deze toer direct naar de oogarts te gaan. Trouwens, mijn zicht bij het rijden is afgenomen, want ik zie ook ver niet meer zo scherp. De controle stelt inderdaad een verslechtering van mijn zicht vast. Ik heb dus recht op nieuwe brillen: een leesbril en een bifocale bril om te rijden. De arts zegt dat er nog geen sprake van beginnende staar is, maar dat ik me opnieuw moet laten checken op hoge bloeddruk en cholesterol. Hij raadt me eveneens aan om vanaf nu jaarlijks op controle te komen.

Vandaag duikt de prijs van benzine onder de 2 USD per gallon (0,5 EUR per liter). De tank van de Prius vullen kost nu amper iets meer dan 10 USD. Het onderhoud daarentegen valt tegen. Er zit blijkbaar overal stof in. Waar komt dat vandaan?

De Kerstmarkt van de SOPC vindt niet meer plaats in de kerk, maar in het hoofdkwartier. Een betere locatie, want nu kunnen we de markt gemakkelijk bezoeken. Calle rijdt met me mee naar het werk, waardoor ze vroeg ter plekke is. De tafeltoewijzing is een gevoelig punt: er zijn weinig stopcontacten beschikbaar en dus altijd wel mensen die snel de plaatjes op de tafels verwisselen. Maar dan ken je Calle nog niet! Ze zet even een andere dame op haar plaats. De Belgen hebben recht op die plaats en daar zullen ze ook blijven. Doordat ze zo vroeg is, kan ze deelnemen aan het versieren van de kerstboom in de inkomhal. Ieder land hangt daarbij de nationale ballen in de boom. De NLR laat de eer aan Calle.

De Kerstmarkt doet het goed: veel bezoekers en veel verkocht. Na de opruim zullen we samen naar huis rijden, maar eerst trakteert de NLR de dames voor de goede afloop.

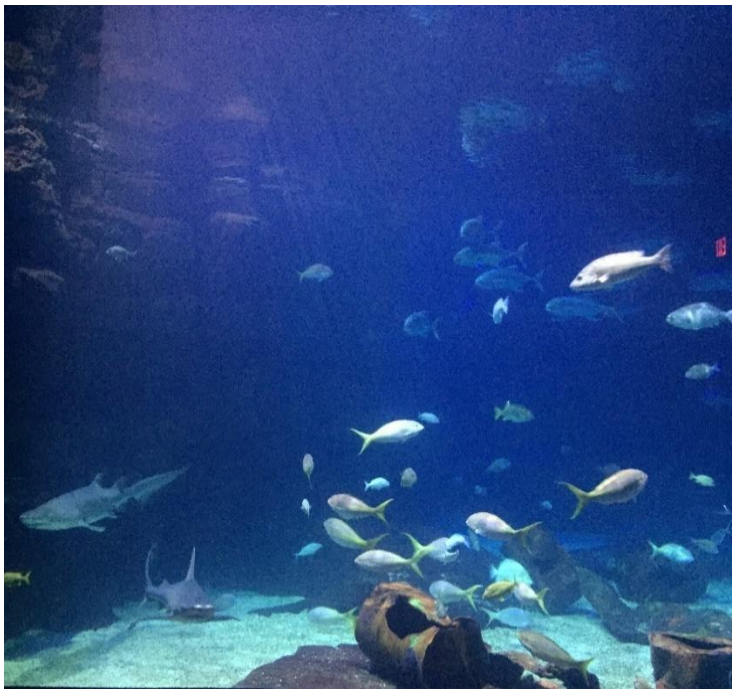

Op woensdag ga ik terug voor de eerste maal duiken in het Chesapeake Bay Aquarium. Het aquarium is na de herinrichting ruimer: er liggen geen rotsblokken meer in. Jammer genoeg worden er nog geen demo's gegeven. Dat was de grote charme van deze waterbak. Het plan is wel om dit opnieuw te doen met een volgelaatsmasker waardoor praten met het publiek mogelijk wordt. Waarop wachten ze? 's Avonds gaan Calle en ik, zonder Seighin, naar het jaarlijks etentje voor de aquarium. We vinden een tafeltje bij de haaientank. Dinner met haaien op de achtergrond, leuk en uniek.

De avond voor Sinterklaas zetten we onze schoentjes, maar we zullen nog lang moeten wachten op onze kadootjes. Door het vele werk en de grote afstand zal de goede man ons pas op mijn verjaardag bezoeken. Sommigen moeten echter niet zo lang wachten.

THE VIRGINIAN-PILOT hampton roac

BILL TIERNAN PHOTOS/FOR THE VIRGINIAN-PILOT

Cheeapeake's David Goochee holds his daughter, Olivia, as she high fives Scuba Santa at the Virginia Aquarium.

Ho Ho Ho from the H20

At Va. Aquarium, Santa does his work underwater

By Stacy Parker
Staff writer

VIRGINIA BEACH — Liam Joyner, 4, and Sebastian Hagerman, 5, spotted him first.

"Santa!" they crooned in unison.

The red-suited Christmas legend slowly descended from the top of the Red Sea Tunnel as a shark and rays swam around him Saturday at the Virginia Aquarium.

Scuba Santa is held at 10:30 a.m. every Saturday and Sunday through Dec. 23.

He greets visitors from inside the tank for about 30 minutes.

Santa wears a custom-made wet suit with white trim and black fins.

Virginia Beach's Miles Chuckney, 2, reaches out to Scuba Santa at the Virginia Aquarium in Virginia Beach.

The Red Sea Tunnel features a zebra shark, spotted eagle rays, unicorn tangs, orbicular batfish and butterflyfish.

Santa has been making his underwater appearance for 15 years. He poses for pictures through the glass and likes to interact with children.

On Saturday, Rhea Iyer, 7, gave him a fist-bump.

Santa surprised 2-year-old Evelyn Kraus.

She and her mother were visiting the aquarium and happened to walk through the tunnel a few minutes into the dive.

"I had no idea," said Kourtney Kraus.

"All she ever sees him in is a chair in the mall."

If you go, be sure to look up.

Santa's playful elf likes to swim near the top of the tunnel and will blow bubbles.

Stacy Parker, 757-222-5125, stacy.parker @pilotonline.com

If you go

What: Scuba Santa

When: 10:30 to 11 a.m. Saturday and Sunday through Dec. 23

Where: Virginia Aquarium; Marine Science Center, 717 General Booth Blvd.

Cost: Aquarium admission

Info: virginiaaquarium.com

Op Sinterklaasdag gaan we 's avonds naar de militaire woningen van de US Navy opperofficieren bekijken. Deze huizen worden om de twee jaar voor Kerst voor het publiek open gesteld. In onze vorige toer hebben we dit gemist, dus deze keer stond het al lang op onze agenda. Ik dacht dat dit een kort bezoek zou zijn, maar we wandelen toch meer dan drie uur van huis naar huis. De huizen zijn mooi en overmatig versierd. Het is ook leuk dat sommige bewoners een praatje met de bezoekers maken.

Zaterdag een duikje in de Red Sea. Op het bord staat dat ik Santa mag spelen. Leuk. De verrassing wordt nog leuker als blijkt dat ik als eerste met het speciaal ontworpen Kerstman neopreen kostuum mag duiken. Het is een sjiek rood pak. Als ik het water induik, staan er veel kinderen te wachten. Heel tof om onderwaterkerstman te spelen. Veel verschillende reacties van de kinderen. Er is ook een nieuwsfotograaf aanwezig. Er verschijnt een artikel in de lokale krant, de 'Virginia Pilot'. Later hang ik een kopie ervan aan mijn cubicle op het werk.

Vandaag mijn verjaardag. Ontbijt op bed – hoewel ik dat een onhandige plaats vind om te ontbijten – en de Sint is geweest. Een grot gedeelte van mijn dag besteed ik aan het

beantwoorden van de vele wensen. Dank jullie wel! 's Avonds gaan we eten in een lokaal visrestaurant. Onze vriendelijke bediening wijst er wel op dat Seighin van onze wijnfles moet blijven. Ja, we zijn duidelijk in de USA!

De komende week is een rustige. We krijgen een Belgische generaal, mijn oude baas, op bezoek. Hij zal de Chief of Transformation Conference (COTC) bijwonen. Ikzelf ga er ook naar toe om te horen wat de hoge pieten allemaal te vertellen hebben. Ik vind dat ze allemaal veel blaten, maar weinig wol produceren. Zij hebben het in handen en doen er weinig mee.

Calle heeft leuke kerstkaartjes gemaakt, maar we kunnen ze nog niet direct versturen. Hopelijk komen ze niet te laat aan.

In het weekend nemen we deel aan een cookie exchange. Het is een leuk concept dat we al eens in een kerstfilm gezien hebben, maar tot hiertoe niet goed wisten wat het was. Het idee is om een heleboel koekjes te bakken en dan te ruilen voor koekjes die anderen gebakken hebben. Je ben daarbij ook 'verplicht' om je recept vrij te geven. Seighin komt niet mee, omdat hij in het kader van de NATO Youth Ambassadors als vrijwilliger gaat werken in een theater. Zijn vrienden in die groep, een Italiaan en een Pool, gaan ook en daardoor vindt hij dit leuk. Tevens krijgt hij de kans om het stuk te zien.

In de aanloop naar Kerst heb ik een paar dagen verlof genomen. De bedoeling is om de papieren in de bureau in orde te brengen en de artikels die liggen te wachten om geschreven te worden, weg te werken. Maar eerst een kerstboom halen: we hebben er immers nog geen staan. We zijn op zoek naar een exemplaar met een wortel, maar die is niet echt te vinden. Na een hint zelfs op Amazon gezocht, maar daar hebben ze er ook geen. We bezoeken een boomkwekerij, echter daar zijn de beste al weg en ze zijn ontzettend duur. Ze doen ze wel voor je neus uit de grond, maar meer dan 200,00 USD vind ik erover. Tot onze verrassing vertelt de jonge verkoper dat alle kerstbomen 2 weken vóór Thanksgiving gekapt worden en dat Black Friday de start- en tevens de hoogdag voor bomenverkoop is. We waren in de veronderstelling dat er constant vers gekapte bomen geleverd werden, wat dus blijkbaar niet waar is. Uiteindelijk nemen we een 'oude' boom voor nog geen 25,00 USD mee. Calle vreest dat hij niet lang zal staan, maar de verkoopster vertelt ons dat de naalden langer houden als je suiker bij het water doet. Proberen!

Thuis gekomen zetten we de kerstboom op. Ik neem de lichtjes voor mijn rekening en verplaats dan mijn activiteit naar buiten. Calle zorgt voor de ballen en overige decoratie. Beetje bij beetje geraakt de boom versierd.

Donderdagmorgen een duikje gepland in CBA. Op mijn weg naar het aquarium zet ik Calle af voor de SOPC-lunch. Na de duik verneem ik dat ze de eerste prijs gewonnen heeft: een drietal lelijke vazen uit de Aldi 😉. Wij gaan samen van een koffie in een Panera Bread gaan genieten. Ik krijg leuke reacties op mijn speciale 'out-of-office' kerstmelding.

Mijn weekend begint met een rustig duikje in de Red Sea. Het is een lange duik, maar deze keer speel ik geen Santa. Morgen zal ik wel als Santa duiken, want dan kom ik terug omdat ze geen vrijwilligers hebben. Er is veel volk aanwezig, wat voor ons, duikers, extra lol betekent. Daarna rij ik naar Lowe's om het cadeau voor Calle te halen. We kopen samen een I-Robot Roomba stofzuiger voor haar. Ik denk dat de kinderen, en voornamelijk Seighin, met een verborgen agenda zitten… Ik check wel of we het ding ook in Europa kunnen gebruiken: dat is inderdaad het geval.

De bedoeling was om dit weekend naar Kitty Hawk te gaan, maar door de 'furlough' vanwege de patstelling tussen president Trump en het Capitool over de muur, zijn er bijna geen Nationale Parken open. Bush Gardens is ook niet echt een oplossing, want het weer is er te slecht voor. Een ander voorstel?

Op de dag voor Kerst staan plots onze achterburen aan de voordeur. Ze komen even zichzelf voorstellen. We hebben inderdaad nog altijd geen housewarming party voor de buren georganiseerd. We moeten daar echt werk van maken.

Kerstavond verloopt rustig met ons drieën. Lang tafelen met gerechten uit onze eigen keuken, gezelschapspelletje spelen, skypen met mamie en papie en Ciaran die er op bezoek is. Het is uiteindelijk laat geworden.

Op Kerstdag zelf worden we opgebeld. We nemen niet op omdat het een onbekend nummer is. We worden in de USA telefonisch veel lastig gevallen en dus beantwoorden we niet langer meer de telefoon als we het nummer niet kennen. Later komen we te weten dat het MNM was die mensen in het buitenland wou contacteren. Een ideetje van Sander. Jammer! Kerstdag bestaat uit skypen met de familie en pakjes uitpakken.

Op 27 december vertrekt Ali vroeg naar China. Zoals beloofd staan we om 5 uur 's morgens op m haar uit te zwaaien. Er is nog een ouder koppel, Ali's 'Naval Academy parents', maar geen familie. Raar. Nadat Ali vertrokken is, keren we huiswaarts. Seighin en ik kruipen nog even terug in bed.

Terug opstaan en gaan brunchen in de iHop. We rijden even langs het aquarium om bloed te geven. Daar blijkt dat we dit niet mogen doen omdat we Belgen zijn. Blijkbaar is wonen in Europa een risicofactor voor het Amerikaanse Rode Kruis. Rare mensen, die Amerikanen! Dan maar naar het Virginia Air and Space Center. Dit is een klein, maar leuk lucht- en ruimtevaartmuseum. Op het einde stappen Seighin en ik in een vluchtsimulator. Op mijn vraag mogen we de dog fight module vliegen. Mijn copiloot bakt er niets van. Of was ik het? Daarna een Starbucksje om een plezante dag af te sluiten.

De dag nadien rij ik nuchter naar het hospitaal om bloed te laten trekken voor verder onderzoek. Vervolgens ga ik met Seighin racquetbal spelen terwijl Calle boodschappen doet. Daarna gaan we met z'n drieën shoppen.

08 – De laatste en de eerste

De laatste 'week' van 2018

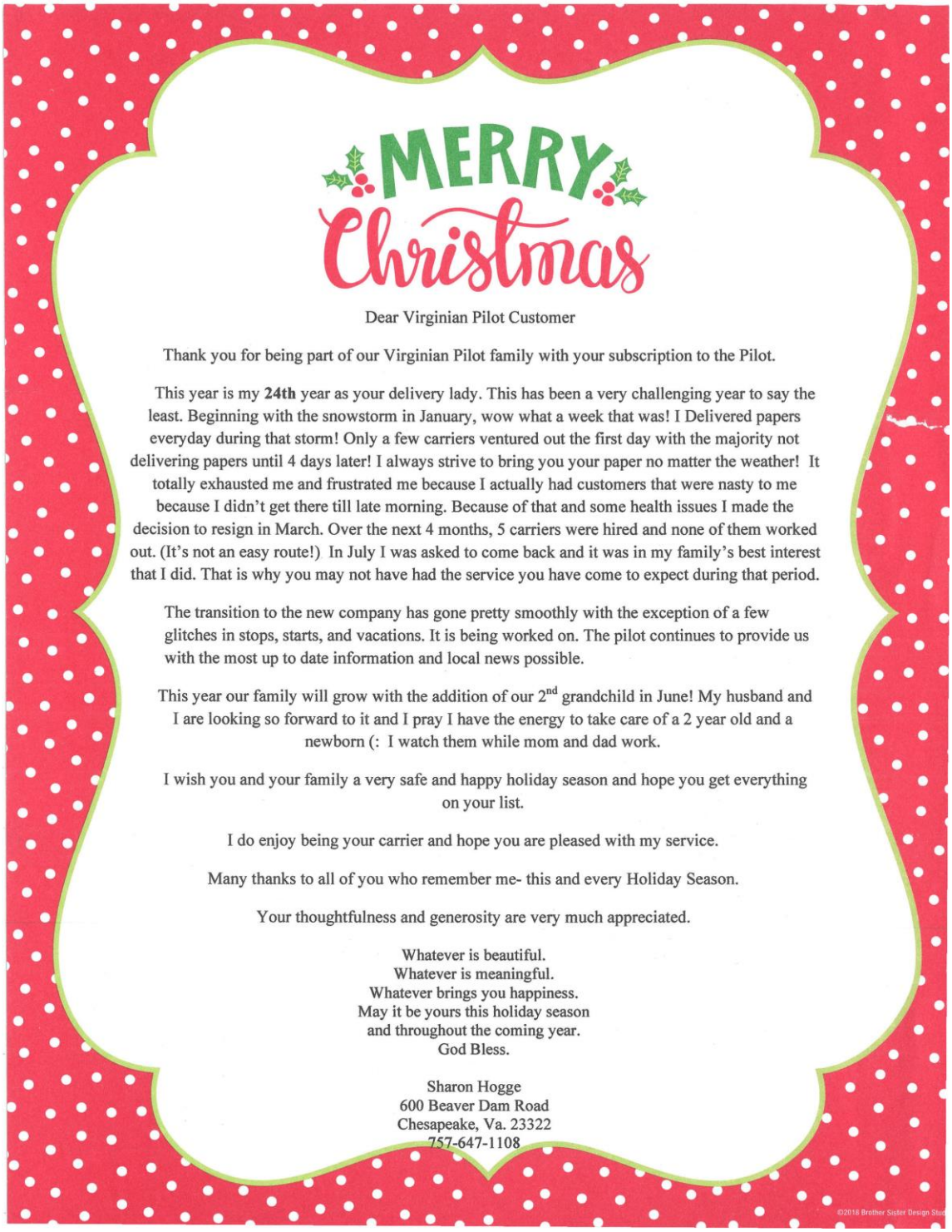

MERRY Christmas

Dear Virginian Pilot Customer

Thank you for being part of our Virginian Pilot family with your subscription to the Pilot.

This year is my **24th** year as your delivery lady. This has been a very challenging year to say the least. Beginning with the snowstorm in January, wow what a week that was! I Delivered papers everyday during that storm! Only a few carriers ventured out the first day with the majority not delivering papers until 4 days later! I always strive to bring you your paper no matter the weather! It totally exhausted me and frustrated me because I actually had customers that were nasty to me because I didn't get there till late morning. Because of that and some health issues I made the decision to resign in March. Over the next 4 months, 5 carriers were hired and none of them worked out. (It's not an easy route!) In July I was asked to come back and it was in my family's best interest that I did. That is why you may not have had the service you have come to expect during that period.

The transition to the new company has gone pretty smoothly with the exception of a few glitches in stops, starts, and vacations. It is being worked on. The pilot continues to provide us with the most up to date information and local news possible.

This year our family will grow with the addition of our 2nd grandchild in June! My husband and I are looking so forward to it and I pray I have the energy to take care of a 2 year old and a newborn (: I watch them while mom and dad work.

I wish you and your family a very safe and happy holiday season and hope you get everything on your list.

I do enjoy being your carrier and hope you are pleased with my service.

Many thanks to all of you who remember me- this and every Holiday Season.

Your thoughtfulness and generosity are very much appreciated.

Whatever is beautiful.
Whatever is meaningful.
Whatever brings you happiness.
May it be yours this holiday season
and throughout the coming year.
God Bless.

Sharon Hogge
600 Beaver Dam Road
Chesapeake, Va. 23322
757-647-1108

©2018 Brother Sister Design Stu

Ik vond het leuk om deze editie te starten met de Kerstwensen van onze krantenbezorgster. Niet dat we haar veel zagen, maar toch. Calle wou zien of we de lokale

krant zouden lezen. Onze conclusie na de testperiode was dat het verloren moeite was en dus hebben we het abonnement opgezegd.

Kerstdag is amper voorbij of de eerste bomen liggen al aan de straatkant. Amerikanen verschillen op dat vlak veel van ons: ze leven enorm naar iets toe, maar eens het er is, is het ook snel voorbij. Ze kunnen amper in het moment leven. Is het daarom dat mindfulness hier zo hot is? Moeten ze leren van het moment te genieten?

Op zaterdag een duikje in de Red Sea, maar na Kerst geen onderwater Santa meer. Deze keer mag ik voor de eerste keer de vissen extra eten geven. Dat extra eten bestaat uit zes bundels sla. Je moet ze goed bij je houden, want de vissen zijn er verzot op. Ze weten wat je aan de kant gaat halen en dan is het verzamelen geblazen. Als je de sla niet goed beschermt, heb je plots een heleboel belagers. Zeker de roggen kunnen je een serieuze duw geven. Die vissen zijn allemaal spieren en als duiker ben je niet sterk onder water. Ze voederen is wel leuk en een bezienswaardigheid voor de bezoekers.

In de namiddag gaan we op bezoek naar het kerstdorp in het pretpark Busch Gardens in Williamsburg. Het is een lange rij om het park binnen te rijden om daarna naar een parkeerplaats buiten het park te worden geleid. Volgend jaar rij ik direct naar die externe parking, want dan moet je niets betalen!

Ondertussen krijgen we een melding dat onze iRobot stofzuigerrobot, aka Foempbot, vastgelopen is. We hebben een collectief beeld van de stofzuiger die zijn laatste adem uitblaast in ons huis. Later op de avond vinden we het ding vast onder de frigo.

Na lang filerijden en een eind wandelen, kunnen we uiteindelijk het park binnen. Door het vele volk is het lang aanschuiven voor bepaalde attracties, hoewel het wachten voor sommige andere best meevalt. Het hangt een beetje af van de plaats in het park en de soms onopvallende ingang. Op het einde belanden we op onze tocht naar de uitgang een beetje toevallig op de laatste trein. We stappen na 23u00 uit het park, terwijl het eigenlijk om 22u00 gesloten is. Geen erg, want wegrijden rond het sluitingsuur zou waarschijnlijk toch filerijden als gevolg gehad hebben. Nu hebben we de kerstverlichting nog eens extra kunnen aanschouwen. Het is na middernacht als we thuiskomen.

Het versturen van deel 2 van ons belevingsboek heeft lang op zich laten wachten. Calle houdt vast aan het nalezen. Op zich geen slecht idee - ik schrijf nogal slordig qua taal - maar het probleem is dat ze amper tijd vindt voor dit vervelende werk. Daardoor liggen de verschillende edities op haar goedkeuring te wachten en dus worden die laat gepubliceerd. Ik hoop dat de volgende edities sneller volgen.

Across the Pond: 08 – De laatste week en de eerste maand

Intussen zijn we in volle voorbereiding van het volgende feestmaal. We hebben gepland om alles zelf te maken en dat betekent lang in de keuken staan, maar het is wel leuk. De slager heeft zijn best gedaan, maar voor fonduevlees zijn de stukken toch iets te groot. We moeten al het vlees extra versnijden.

De feestperiode is het hardst voor iedereen. Dat zijn van die dagen die je het liefst met de ganse familie en zeker met het gezin doorbrengt. Ook in operatie zijn dit de moeilijkste dagen. Seighin is een beetje verdrietig: hij mist zijn zus, broers, neef, nichten, grootouders, … en geniet er niet echt van. Calle is ook een beetje sneu, maar probeert toch het beste van de avond te maken. Je mag dan voor een periode als expat gekozen hebben, dit geïsoleerd vieren valt zwaar. Gelukkig kunnen we skypen met mamie en papie, en met Amber. Toch een klein beetje verzachting van het afgezonderd vieren. In ieder geval is het geen feeststemming zoals in België.

Een gelukkig 2019!

Twee weken thuis

Dag een van 2019 en dus nieuwjaarsdag. Traditiegetrouw een rustige, maar nu nog kalmer, want we gaan nergens 'gelukkignieuwjaren'. Ik besteed mijn tijd aan het schrijven van ons belevingsboek en het uittesten van de stofzuiger. Valt die van de trap? Hoe werkt dat ding? Deze namiddag gaan we virtueel het voorlezen van de nieuwjaarsbrieven bijwonen. Leuk toch, die technologie!

Ik schrijf snel mijn nieuwjaarsbrief voor Marte, maar wegens een misverstand kan ik die niet voorlezen. Mijn petekind vertrekt naar huis om te studeren. Omdat ik geen beslag op haar studietijd wil leggen, spreken we af dat we onze brieven later zullen voorlezen. Spijtig dat we dat gemist hebben.

Een nieuw jaar vraagt goede voornemens. Veel heb ik er niet. In feite slechts een. Mijn gewicht is sinds onze aankomst in de USA in stijgende lijn gegaan en klokt nu af op 85 kg. Veel te veel. En dus, zoals zovele anderen, heb ik gepland om af te vallen. Mijn streefdoel is 73 kg. Ik zal dit niet doen door een of ander dieet te volgen, maar door simpelweg minder te eten en meer te sporten. De app MyFitnessPal moet me bewuster maken van wat ik allemaal aan calorieën naar binnen werk. Ik hoop dat ik door beter geïnformeerd te zijn over wat ik allemaal eet, betere keuzes maak qua hoeveelheid en wat ik eet. Meer sporten betekent minstens 5 maal per week gaan sporten. Benieuwd of het deze keer wel lukt…

Seighin moet op de 2de dag van het nieuwe jaar al terug naar school. Wij rijden naar DC voor een bezoekje aan de IKEA. We stoppen eerst bij een Pottery Barn winkel op de route om de ontbrekende kerstborden op te halen. Na controle blijkt dat de juiste borden niet in de dozen zitten. Een klant moet die gewisseld hebben om zijn of haar set compleet te maken. De verkoopster belt een winkel ver hier vandaan op en laat een set opsturen naar ons, zonder kosten. Calle is blij.

Daarna naar de IKEA. We gaan eerst eten. Zweedse balletjes en die smaken zoals in België. Daarna kuieren we door de winkel. De lay-out is zo identiek dat ik me verwonder dat ze hier Engels spreken. Ik verwacht ieder moment Vlaams te horen. We kopen meer dan gepland, althans mijn planning. Jammer genoeg kunnen we op de 'AS IS' afdeling geen van de beschadigde panelen van onze slaapkamermeubels aankopen. Pech. De terugweg verloopt vlotter dan verwacht.

De volgende dagen is het weer werken geblazen. Het hoofdkwartier is tamelijk leeg, behalve in onze branch. Het is bijna alsof we de enigen zijn die deze dagen werken. Raar

toeval. Ik ben de komende dagen de enige Belgische officier in het hoofdkwartier. Door de relatieve rust kan ik gemakkelijk mijn mails wegwerken en kan ik iedere dag sporten. Ik wissel af tussen zware groepssessies op maan- en woensdag, op eigen ritme op dins- en donderdag, en op vrijdag een stretch-yoga sessie. Het meer-sporten deel van mijn voornemen lukt aardig.

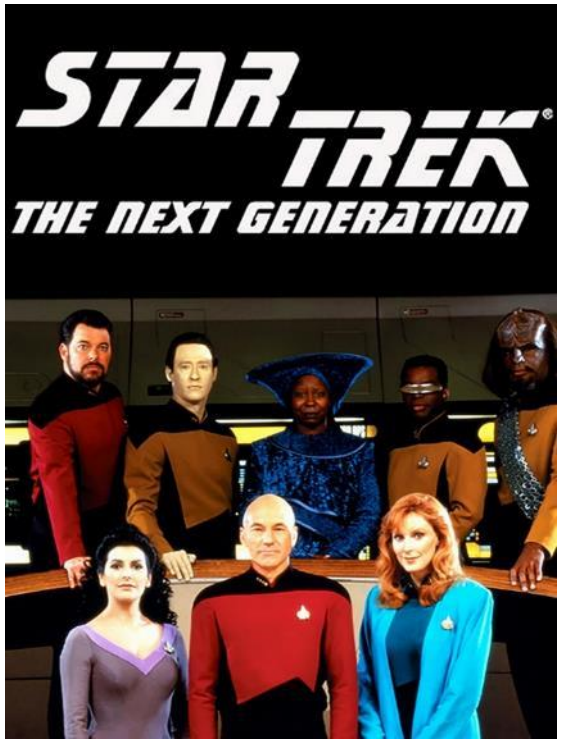

Intussen zijn we terug Trekkies geworden. Op Netflix bekijken we afleveringen van Star Trek, The Next Generation. Geen films of andere series, tenzij we er een echte luie avond van maken.

Tijdens het weekend steek ik de meubels in elkaar. Onze kamer wordt terug een beetje normaal. Terwijl wij op zaterdag raquetball gaan spelen, doet Calle de boodschappen. Ze ontmoet een Hongaarse student die in de Commissary als inpakker werkt. Een Amerikaan vraagt of hij met ons mag meespelen. Hij heeft duidelijk al veel raquetball gespeeld en legt ons de regels uit. Daarna spelen we een toertje 'cut throat' waarbij we afwisselend 2 tegen 1 spelen. Zeer vermoeiend!

Na het weekend bezoek ik het hospitaal in Chesapeake voor mijn jaarlijks medisch duikonderzoek. Mijn eten zou niet de oorzaak van de hoge cholesterol zijn en dus moet het erfelijk zijn. Ik hou nog even medicatie af, omdat ik zeker geen duikverbod wil oplopen, maar moet na zes maanden mijn bloed opnieuw laten onderzoeken. Mijn bloeddruk is wel goed, maar ik heb een tekort aan vitamine D, dus ik moet een vitaminekuur volgen. Ah, ik ben ouder dan 50 en dus kandidaat voor een colonoscopie! Ik had dit wel verwacht, maar keek er niet naar uit. Ik zou kunnen weigeren, maar het is niet omdat ik er niet om sta te springen dat dit preventief onderzoek slecht is.

Na de medische afspraak ga ik even langs bij de sportzaal van de NorthWest Annex. De zaal ziet er zeer goed uit en is volledig uitgerust. Het aantal en de variatie aan apparaten kan je waarschijnlijk niet vinden in een Belgische commerciële sportfaciliteit. Wij moeten hiervoor niet betalen en het is stukken dichter bij ons thuis dan de andere militaire sportzalen. De raquetballzaal is niet zo mooi, een beetje afgeleefd zelfs, maar zeker niet slecht voor een paar beginners. Na 5 jaar hier gewoond te hebben, ontdek ik nu pas deze zaal! Al die jaren zo ver gereden – meer dan 40 min - voor iets dat quasi om de hoek ligt – 20 min...

's Anderdaags kan ik mijn bril in Sewell's Point afhalen. Als ik aan de opticien vraag waar ik een voorzetzonnebril kan vinden, reageert ze verrast. Of ik ook een zonnebril op sterkte wou? Natuurlijk wil ik dat, want ik moet toch een bril gebruiken om te rijden? Ze

verontschuldigt zich omdat ze daar niet aan gedacht had en zegt dat ze er een voor mij gaat bestellen. Wat een service! Ze verwittigt me wel dat rijden en wandelen met een bifocale bril anders zijn. Je zicht verandert zeer plots en dat kan in het begin verwarrend overkomen. En ja, als ik iets later in mijn auto stap, merk ik het beginnende ongemak. Het zal even wennen worden.

Tijdens de zware sportsessies kom ik in aanraking met een nieuwe soort oefening: burpees. Het is de maand van de burpees waarin je als je er 1000 doet, een gratis handdoek krijgt. Deze maand zullen we deze oefening dus veel tegenkomen. Oh ja, wat zijn dat?

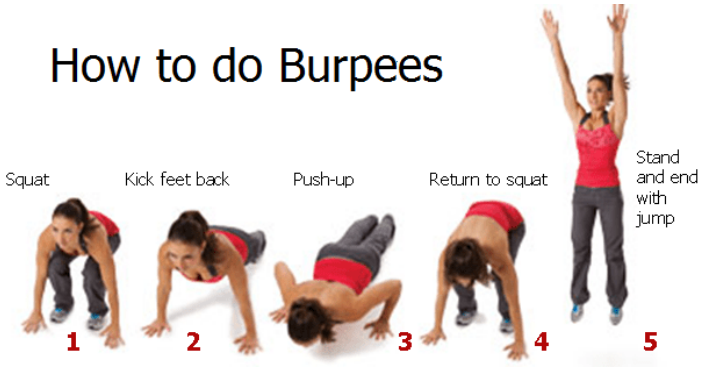

Het idee was dat Calle na het tennis in de apotheek van Little Creek mijn vitamine D zou ophalen, maar ze krijgt die niet mee. Raar, want vitamines kan je goedkoop in bijna ieder grootwarenhuis krijgen. Ik moet daardoor in Sewell's Point 90 minuten in een lange rij van militairen wachten voordat ik mijn potje extra vitamines vastkrijg.

Na veel vruchteloze pogingen om een office call bij de generaal vast te krijgen, lukt het ons finaal toch. We zijn er alletwee op het moment van de afspraak. Het is een beetje een teleurstelling, want het gesprek is nogal kort. Waarschijnlijk had ik door de vele pogingen té hoge verwachtingen. Ik kan het wel appreciëren dat hij voor iedere nieuwkomer tijd maakt.

Deze week een zeer rare mail in mijn bus gevonden, waarschijnlijk een van de meest bizarre. Een verzamelaar van militaire prullaria vraagt of hij mijn uniform mag hebben. Nog nooit iemand tegengekomen die zoiets vroeg of zo'n vraag ontvangen heeft. Het doet me wel nadenken over wat ik met mijn uniform zal doen: weggeven is zo een beetje definitief, maar aan de andere kant, een verzamelaar zal er wel echt voor zorgen. Ik spreek met hem af dat hij me mag contacteren als ik op pensioen ben. Ik denk niet dat een van onze kinderen geïnteresseerd zal zijn om dat te bewaren. Of vergis ik me?

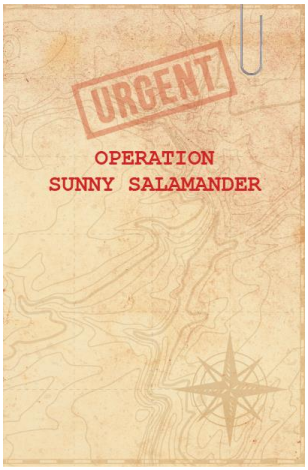

In een poging het idee van een concept voor de bestrijding van zeemijnen aan de man te brengen, heb ik beslist er een verhaal onder de titel 'Operation SUNNY SALAMANDER' over te schrijven. Aan onze lay-out specialist vroeg ik om het mooi in te kleden en dat heeft hij gedaan. Mits een paar kleine wijzigingen ziet het er goed uit.

Op donderdag, na een toertje te gaan lopen met Calle, gaan Seighin en ik voor de tweede maal naar de taekwondotraining. We vinden het alle twee leuk om te doen en zijn benieuwd naar de prijs. We hebben eerst een gesprek met de onderdirecteur (?) over het lidgeld en daarna de training.

Uit ervaring weten we dat sporten in de USA duur is, voor een nog ongekende reden, maar ik vermoed verzekering. Wij hebben op veel gerekend. In België zou zoiets 150,00 EUR per jaar kosten, maal 2 voor ons beiden. Ruim genomen schatten we de kost op 1000,00 USD, misschien ietsje meer. Met korting en al komt het echter op bijna 3500,00 USD, voor 3 uurtjes per week. Dat is toch wel ferm 'over the top'. We zijn teleurgesteld, want het was echt wel leuk, maar dit is te veel. Seighin ziet het zelfs niet zitten om nog een sessie mee te maken, zó zag hij ernaar uit.

Op vrijdagavond kan ik mijn teleurstelling een beetje verdrinken op de Belgische nieuwjaarsdrink bij de NLR thuis. Alle Belgen zijn er en het is een fijne boel, waardoor het later wordt dan verwacht. Van het volgen van mijn dieet is er even geen sprake.

Tijdens het duiken in de Rode Zee mag ik de vissen eten geven. We mochten dit vroeger nooit doen, maar nu mogen we dat als vrijwilligers wel. Leuk, én je krijgt veel aandacht van de vissen en het publiek. De roggen geven je echt een duw als je met de sla naar beneden duikt.

Nu staat onze kerstboom ook aan de straatkant: de kerstperiode is nu écht voorbij.

Ondanks dat ik al 3 jaar in dit hoofdkwartier gewerkt heb, moet ik opnieuw de cross-functional training sessie volgen. Enigszins is dit te verstaan, omdat er waarschijnlijk wel nieuwe dingen zijn, maar ik verwacht dat ik veel zaken ga zien die ik al ken en soms beter dan diegene die het komt briefen. En inderdaad, meer dan 85 % ken ik. De meeste briefers vinden hun dienst de belangrijkste en vergeten daarbij de connecties met de andere diensten, waardoor de crossfunctionaliteit een beetje verloren gaat. Ik maak van de gelegenheid gebruik om voor de eerste maal een briefing over conceptontwikkeling te geven.

De eerste dag ben ik veel te vroeg op de plaats van de training en ik profiteer ervan om een ochtendlijke strandwandeling bij zonsopgang te maken. De derde dag rijden Calle en ik samen naar basis van Little Creek.

Ook deze keer heb ik me kandidaat gesteld om in het kader van de NATO Model Challenge een high school student te begeleiden. Jammer genoeg zal ik er op het moment van de wedstrijd zelf niet bij zijn, omdat ik dan op zending ben, maar de voorbereiding kan ik wel voor mijn rekening nemen. Francis, die de vorige jaren de begeleiding gedaan heeft, vond de inzet van de studenten povertjes. Benieuwd wat het dit jaar zal geven…

De begeleiding van de NATO Youth Ambassadors gebeurt door een volledig nieuwe ploeg die niets van ervaring heeft. Ze zijn wel vol goede moed en hebben een vergadering met de vrijwilligers gepland. Er zijn blijkbaar maar 9 jongeren die deelnemen en dat komt waarschijnlijk omdat het de laatste jaren een beetje bergaf gegaan is. De vergadering is een leuke babbel met de jongeren. Ik was niet uitgenodigd, maar omdat ik Seighin na mijn werk aan zijn school opgehaald heb en hem naar Norfolk, waar de vergadering doorgaat, gebracht heb, blijf ik zitten. Hoewel ik helemaal niet van plan was om deel te nemen, voel ik me verplicht hen mijn ervaring te vertellen. Immers, ik ben - naast een laatstejaarsstudente - de enige die kan vertellen hoe het een paar jaar geleden was.

Calle heeft een loopband van een koppel vertrekkende Nederlanders overgekocht, en nog een extra kastje. Dat laatste was groter dan verwacht, in ieder geval groter dan dat ze het beschreven had en het op de foto leek. Ik moet dus tweemaal rijden en het gedeeltelijk demonteren om het over te brengen. Vanaf nu kunnen we lopen als het echt slecht weer is!

's Avonds kunnen we genieten van een rosse supermaan, waarbij de volle maan extra dicht bij de aarde staat. Er is hier veel heisa rond dat fenomeen en we overwogen even om er naar te kijken bij het planetarium van Chesapeake, maar de weersverwachtingen en het late uur houden ons tegen.

Het vertrek van …

Op maandag koffer maken. Ik krijg een telefoontje van mijn Italiaanse collega. Hij kan niet mee naar La Spezia, omdat zijn thuis in een hospitaal veranderd is en hij zich ook ziek voelt. Familie komt eerst en dus moet ik alleen vertrekken. Een uur aan de telefoon gehangen om de huurwagen op mijn naam te zetten. Ik was helemaal niet van plan om in Italië met een auto rond te rijden, maar nu heb ik geen keuze. Op de luchthaven is het enorm druk vanwege het afgelasten van bepaalde vluchten. Er komen maar weinig vliegtuigen richting ORF. Ik voel al nattigheid, maar geef toch mijn valies af. Daarna gaan we naar de Starbucks om van onze traditionele koffie te genieten. We ontmoeten er een Oostenrijkse collega waarvan Calle natuurlijk de vrouw kent. Zij vertrekt naar Wenen. Op mijn iPhone krijg ik een eerste berichtje met melding van vertraging en dan weer een. Ik ga naar beneden om te zien of er een alternatief is. Dat is er, met een vliegtuig dat later in DC vertrekt. Dan krijg ik opnieuw een sms'je, wéér uitstel. Nu mis ik het vertrek in DC, en ook plan B werkt eensklaps niet meer. Er is geen mogelijkheid meer om morgen in La Spezia te geraken. Als ik zoals de Oostenrijkse vrouw morgen vertrek, is de tijd in het onderzoekscentrum té kort om rendabel te zijn. Ik schrap de zending dan maar en laat alles tegenboeken. De zending zal ik op een ander moment moeten plannen.

Geen zending, maar gewoon gaan werken. Carpoolen met de vader van Josh en dus kan ik mijn schommelstoel gebruiken als ik 's morgens op mijn lift moet wachten. Door samen te rijden kunnen we gratis, met EZ-Pass Flex, via de expresslane rijden vanwege de HOV 2+ reglementering die bepaalt dat voertuigen met twee of meer inzittenden gratis van de expressbanen gebruik mogen maken. Je moet dit aangeven op je EZ-Pass. Toch krijgen we op het einde te maken met lange files. Zijn er vliegkampschepen binnengevaren of in opbouw naar een ontplooiing?

Voorlopig neem ik niet meer deel aan de groepssessies in de sportzaal en dit vanwege opkomende rugpijn. Geen idee waar die vandaan komt. Te veel gesport de laatste tijd? Ik doe het kalmer aan, want tijdens zo'n groepssessie ga je toch dieper dan dat je alleen traint, en dus breng ik mijn tijd door op de helicoïdale tredmachine.

Op vrijdagmiddag, als ik terugkeer van het afhalen van mijn militaire, bifocale zonnebril, rij ik langs de achterpoort ons kwartier binnen. Beleefd geef ik mijn militaire ID-card af

met de woorden "Here you are". De wacht antwoordt doodleuk en totaal onverwacht met "Yes, I am". Rare situatie. Heb ik iets gemist?

Doordat ik niet op zending ben, kunnen we op vrijdagavond naar de internationale avond, waarbij een aantal landen nationale hapjes en drankjes presenteren. Best een toffe activiteit waaraan we tijdens de vorige toer nooit deelgenomen hebben. Nadeel is wel dat ik ondanks mijn goede voornemen te veel gegeten en gedronken heb. Tja, bij zo'n gelegenheid mag je wel eens uit de band springen, toch?

Gelukkig is er een kalm weekend in het vooruitzicht. Het wordt zelfs een lange versie, want ik heb een paar dagen verlof genomen omdat Seighin pedagogisch verlof vanwege de wisseling van het semester heeft. De schoolkinderen stappen immers over naar het tweede semester met 4 andere vakken. Doordat ik normaal gezien van zending zou teruggekomen zijn, hebben we geen uitstappen gepland.

Op dinsdag ga ik in het aquarium duiken terwijl Calle gaat tennissen. In de late namiddag krijgen we onze Canadese vrienden Tom en Kathleen op bezoek. We babbelen bij met Belgisch bier, witloof met hesp in de oven en taart. Het is leuk hen weer te zien en bij ons te kunnen uitnodigen!

's Anderendaags moet Seighin terug naar school. Hij ziet er niet echt naar uit. Volgens hem wordt het een saai semester met domme vakken en niemand die hij kent. Later blijkt dat hij toch een medestudent kent die daarbij ook nog eens dezelfde vier vakken volgt. Na een uitgebreid ontbijt met onze Canadese gasten vertrekken ze voor een rit van 12 uur, richting sneeuw. Onze FROG is als logeerkamer goed bevonden. Bezoekers, we zijn klaar voor jullie!

's Avonds vinden we telefoonboek in de bus. Wanneer hebben we dit in België afgeschaft? Op vrijdag werk ik van thuis uit. Ik heb immers beloofd om een case study voor de volgende cursus te schrijven. Het wordt een verhaal met de Eburonen in de hoofdrol. Het kan geen kwaad dat NAVO-officieren een beetje over de Oude Belgen leren. Ambiorix komt even terug tot leven en mag daarna opnieuw op zijn pedestal gaan staan.

De laatste belangrijke taak van deze maand is Calle aan de luchthaven afzetten. Haar propvolle koffer weegt juist 49 pounds, oef. Vanwege vertraging mag ze eventueel een andere vlucht kiezen. Ze twijfelt. Ik raad haar aan om de route via DC te kiezen. Die heeft

geen vertraging en het is onwaarschijnlijk dat dit nog zal gebeuren. Het vliegtuig vertrekt ook wat later, maar is toch sneller in België. We hebben dus iets meer tijd voor afscheid.

Later verneem ik dat ze de volgende ochtend vroeg in België van een hartelijke ontvangst mocht genieten door alle kids. Amuseer jullie maar, Seighin en ik blijven 'home alone'!

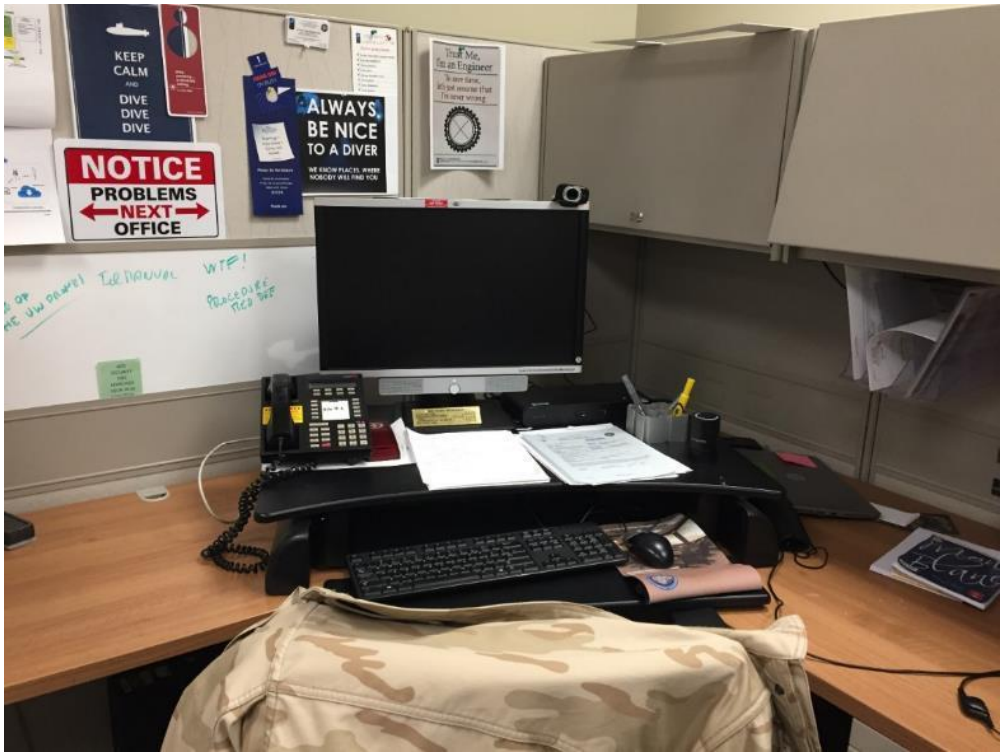

09 – Home Alone, met twee

Lichtmis en pannenkoeken

Door het uitstel van Calles vlucht is het laat geworden en beslis ik om terug naar huis te rijden. Het heeft niet echt zin meer om verder naar het hoofdkwartier te rijden. Thuis werk ik verder aan de 'case study' voor de volgende cursus. Het leuke is dat ik hierdoor de voorbereiding van op afstand kan meemaken. Calle heeft een briefje voor me achtergelaten. Ik heb er ook eentje in haar bagage verstopt.

Tussen het schrijven door ben ik gaan winkelen voor de ingrediënten voor een zelfgemaakte pizza. Als Seighin thuiskomt, ga ik boven onze loopband uittesten. Het wordt geen succes: door een verkeerde beweging geraakt mijn armband voor mijn gsm kapot, soms is het alsof ik 'glij' op de band en dat is een vreemd gevoel, en ook de combinatie lopen en drinken mislukt. Die loopband is niets voor mij.

Op zaterdag kan ik niet uitslapen. Ik ben al vroeg wakker in ons leeg bed. Hierdoor weet ik wel al onmiddellijk dat Calle goed is aangekomen. De ganse bende stond haar op te wachten en in Leuven is er een heel blij haar terug te zien.

Door de vroege ochtendstond begin ik tijdig met de voorbereiding van de pannenkoeken voor Lichtmis. Bij Dollar Tree een groot tafellaken gaan kopen. Daarna een wandeling naar de achterburen voor het uitnodigen van hun kinderen. De hond komt nu voor een knuffel i.p.v. te blaffen wanneer ik in de achtertuin ben. Seighin en ik bakken samen de pannenkoeken. Het is de eerste keer dat hij dit doet en dus gaat het iets langzamer. De eerste pogingen lukken niet echt. De pannenkoeken branden aan voordat ze echt klaar zijn en dat is ook

het geval bij mij. Is het omdat we een andere, Amerikaanse suikersoort gebruiken? We proberen het met iets minder suiker en dat werkt. Het lag dus aan de suiker. We moeten nu echt doorbakken, want tegen 15u00 staan ze hier. Samen bakken is plezant. En het resultaat in bende opeten ook.

Als we de tafel voor 10 eters opgeruimd hebben, voer ik Seighin naar zijn andere vriend, Orlando. Na mijn terugkomst thuis was ik alles af. Daarna een yogasessie om te stretchen. Het gebruik van een video lukt best.

Zondag word ik weer vroeg wakker en ik heb geen zin om doelloos in bed te blijven liggen. Genieten van een solo-ontbijt en dan een beetje schrijven. Een Skype-praatje met Tim en zijn vrouw. Seighin ophalen en doorrijden naar de MWR voor een partijtje racquetball.

Vanavond gaan we de uitdaging aan om frietjes te bakken op Belgische wijze. Het lukt best als je in aanmerking neemt dat ze hier geen goede fritters hebben. De Belgen hier hebben nog geen goede vervanger gevonden. Gelukkig moet ik maar voor twee personen bakken, want het is gevaarlijk werken met onze kapotte frietpot. We zullen moeten uitkijken naar een nieuwe frietketel als we er nog op een veilige manier willen bakken. Al bij al ben ik tevreden over het resultaat.

Gewicht verliezen met behulp van een app lukt best. In feite is het simpel een kwestie van wat je eet in verhouding te brengen met wat je verbruikt. Door de app ben ik bewuster van wat ik eet: 'Oeps, dat kost me een half uur intensief sporten!'. Hierdoor eet ik minder, maar daarom niet met minder smaak. En als ik me even laat gaan, dan moet ik het compenseren door te sporten. Veel te sporten.

Seighin en ik zijn meer en meer aan het overstappen naar het werken met toestellen. We werken meestal met dezelfde gewichten, op de maat van Seighin, maar ik doe gewoon meer bewegingen. Het is leuk voor mij dat we dit samen doen en Seighin doet zo ook aan sport. Alleen bij het toestel voor de binnenbeenspieren kan hij meer bewegingen dan ik aan. Raar? Als we de eerste keer deze toestellen gebruiken, lopen we de dag nadien op een komische manier.

In mijn agenda staan er veel zendingen in het vooruitzicht met een paar weken achtereen weg van huis. Calle is terecht niet tevreden dat ik zo veel weg zal zijn. Ze weet natuurlijk alleen maar de zending die doorgaan en niet die ik geweigerd heb. Ook voor mij mag het stoppen tot het begin van het groot verlof.

Na het verhaal over de mijnenbestrijding krijgt nu ook mijn verhaal als 'case study' voor de cursus vorm. Het is leuk zoiets te schrijven. Het is een gans ander genre dan ik gewoon ben, maar het bevalt me wel. Benieuwd naar de reacties.

Op woensdag combineer ik duiken in het aquarium met thuiswerken. Tussen de bedrijven door maak ik tijd om een 5-tal km te lopen. 's Avonds gaan Seighin en ik naar een 3 D-film kijken die ze gratis in het aquarium vertonen. Al snel heb ik door dat dit een korte versie is van de serie 'Blue Planet 2'. Hoewel ik de volledige reeks gezien heb, is deze korte versie

best interessant. Daarna gaan eten in Applebee's. Op Seighins voorstel delen we een dubbel menu.

Ik krijg het bericht dat Tim zijn kandidatuur ingetrokken heeft. Jammer, ik zag dit koppel wel zitten. We vallen dus terug op 2 kandidaten voor 8 plaatsen. Het zal moeilijk zijn de openstaande vacatures tegen de zomer ingevuld te krijgen... Ik verneem ook dat de Luchtmacht moeilijkheden ondervindt om mensen voor de F35-opleidingen naar de USA te sturen. Er zijn maar weinig piloten en techniekers bereid om als expat naar de States te komen. Zou dit een positieve evolutie voor alle expats kunnen initiëren? Ik hoop van wel.

Vrijdagavond terug een partijtje racquetball. Seighin wordt beter, mijn squashvoordeel smelt geleidelijk aan weg. Het wordt moeilijk tegen hem te winnen. Na onze wedstrijd rijden we naar mijn Italiaanse collega voor

een écht Italiaans avondmaal. Mijn Bulgaarse collega is eveneens aanwezig met vrouw en dochter. Het wordt een gezellige boel, ondanks dat Seighin er tegenop zag. Het eten is lekker, maar veel te veel, waardoor we een deel mee naar huis krijgen. Morgen moet ik dus niet koken!

Zaterdag laat ik Seighin uitslapen terwijl ik een duikje in de Red Sea ga doen. Omdat het buiten nogal koud is, is er veel volk. Nieuwgierige neuzen tegen het plexiglas maken het voor ons, duikers, extra leuk.

In de namiddag hebben we gepland om te gaan schieten, maar door een elektriciteitspanne is de schietstand gesloten. We zullen het moeten uitstellen. Dan maar naar de NEx en de Commissary om boodschappen te doen. Een beetje uit frustratie springen we de Panera Bread binnen.

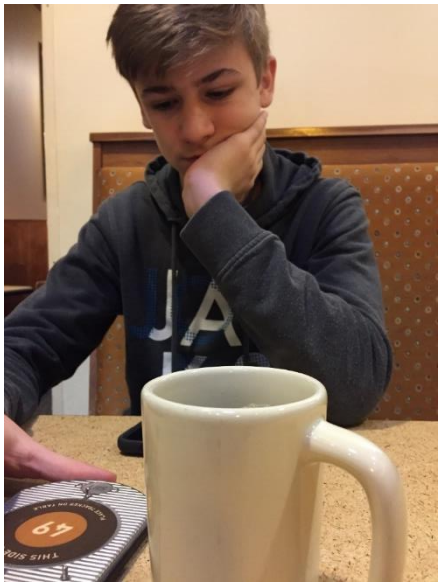

Op de blog van het hoofdkwartier ontdek ik een oproep voor verhalen over oorlogsvoering in de toekomst. Het project heeft de gepaste naam 'Crazy Scientist'. Ik overweeg om deel te nemen. Ik moet dan wel een compleet nieuw verhaal schrijven. Wordt dit mijn nieuwe stijl van schrijven?

Deze week volg ik een cursus over 'requirements'. Ik had me ingeschreven omdat er mogelijks een link is met wat ik nu doe, maar na drie dagen ben ik daar niet meer van overtuigd. De cursus zelf wordt

niet echt goed gegeven. Het is nogal veel en het wordt te verwarrend gebracht. Door mijn ervaring met een heleboel onderdelen van de cursus kan ik enigszins volgen, maar ik vrees dat mijn collega's met een kleinere basis over managementstechnieken snel afgehaakt hebben. Het is me ook niet duidelijk wat ons hoofdkwartier hiermee wil bereiken. De test is helemaal belachelijk; want het is open boek en alles staat op grote bladen die opgehangen zijn. Weer een papiertje in mijn dossier.

Op de laatste dag van de cursus kan ik even ontsnappen vanwege de field trip in het kader van de Model NATO Challenge. De dag is heel slecht georganiseerd. Dit jaar is het alsof zowel de studenten als de organisatoren in een staat van lage motivatie verkeren. Jammer.

Ik vind een valentijnskaartje van Calle in de bus. Oeps, niet aan gedacht! Het is dan ook een gewone werkdag. Snel een elektronische versie naar haar sturen. Er vormt zich een drukke zending in mei: het ziet ernaar uit dat ik 4 Europese landen in een kleine 3 weken zal aandoen. Het positieve is dat ik een extra land aan mijn lijst zal kunnen toevoegen. Nummer 53? Ik moet immers ook naar Zweden en daar ben ik nog nooit geweest. Dit is ook de kans om op het aanbod van mijn studiegenoot Stru in te gaan. Een weekendje samen doorbrengen?

Omdat ik toch alleen thuis ben, t.t.z. zonder Calle, heb ik me als vrijwilliger aangeboden om te duiken op Valentijnsavond. We moeten gewoon kort duiken en onder water een bord met een persoonlijk boodschap tonen. In het publieksgedeelte zijn er koppeltjes aan het genieten van elkaar en een lekker maal. Wij zijn een soort van cherubijntjes die een boodschap van liefde brengen. Dat heb ik dan ook weer meegemaakt.

Vrijdag thuis werken in de ochtend: vooral lezen van allerlei research over maritieme oorlogsvoering. Daarna eten en me klaarmaken voor mijn bezoek van het Lockheed-Martin Innovation Center in de namiddag. Ik kan dit centrum voor innovatie bezoeken omdat onze NLR al geweest is. Ik ben benieuwd naar wat het is, want ons hoger kader spreekt er vol lof over. Het is een moderne instelling, maar het geheel maakt niet echt een grote indruk op me. Ik snap niet wat onze generaals hier zo wauw aan vinden: we kunnen dit op het HQ benaderen, indien zij een beetje ruimdenkender zouden zijn. Of is het gewoon omdat dit een derde partij is?

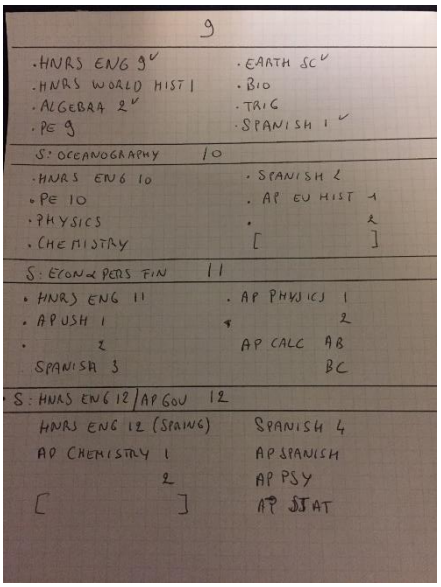

Seighin gaat zich kandidaat stellen om als vrijwilliger in het aquarium te gaan werken. Leuk, dan kunnen we samen rijden! Hij moet nog wel drie aanbevelingsbrieven vinden, maar ik voorzie hier geen probleem mee. Er is ook nog een onregelmatigheidje met het schema voor zijn klas.

Het weekend begint met regen: dat betekent veel volk in het aquarium. Ik mag opnieuw de vissen voeren en dat vinden de vele kinderen leuk om naar te kijken. Ik vind ook een zieke vis op de bodem en die moeten we er snel uithalen. Ik blokkeer het zicht, zodat de kinderen niet kunnen merken dat er een ziek exemplaar is. Het is immers niet goed dat ze dit zien, hoewel dit de normale gang van zaken is. Na het middageten Seighin naar de schaatsbaan brengen. Het is een groot complex. Daarna moet ik hem afzetten voor een slaapfeestje. Een rustige avond voor mij.

Op zondag ondernemen we opnieuw een poging om te gaan schieten. Ja, deze keer is het open! Na het afleggen van een theoretische proef over de veiligheid op de stand, mogen we eraan beginnen. Voor deze eerste sessie beperken ze ons tot een geweer van het kaliber .22. Dit wapen heeft een zeer zachte terugslag en er is geen gevaar dat de schutter zich onbewust omdraait. Naast ons schiet er iemand met een 'assault rifle' en dat wapen maakt veel lawaai. We amuseren ons een uurtje voor de prijs van 34 USD, alles inbegrepen.

Daarna boodschappen doen en het verjaardagskaartje dat Seighin gisteren vergeten was in de bus van zijn vriend Orlando steken. We moeten nog op zoek naar mascarpone voor het avondeten.

Ik verbeter de brief van Loic voor zijn kandidatuurstelling om aan de universiteit van Delaware te gaan studeren. Ondanks zijn inzet voor de faculteitskring heeft hij zeer goede punten gescoord en omdat hij in zijn laatste jaar geen functie in het VTK zal opnemen, kan hij zich kandidaat stellen. Hij had deze kans op een jaartje studeren in de USA een 'dual degree' op een zijspoor gezet, maar nu overweegt hij toch om het te doen. Leuk, want deze unief ligt op nog geen 4 uur rijden van ons!

Ons plan voor maandag is wafels bakken, gaan sporten in MWR, het slagschip de USS Winsconsin bezoeken en sushi gaan eten, dit laatste ter compensatie van mislukte afspraken van Seighin om dit met vrienden te doen. Deze planning valt echter helemaal in het water als Orlando en zijn moeder aan Seighin vragen om mee te gaan naar een escape room. Ik ga dan maar alleen gaan lopen en een beetje yoga doen. Na de escape room gaan

we wel sushi eten. Door de afwezigheid van Seighin kan ik eindelijk een paar uur aan de belevenisedities besteden. Ik heb er immers nog niet veel aan gewerkt en er is dus achterstand in te halen.

COMMONWEALTH OF VIRGINIA
HOUSE OF DELEGATES
RICHMOND

BARRY D. KNIGHT
1852 MILL LANDING ROAD
VIRGINIA BEACH, VIRGINIA 23457

EIGHTY-FIRST DISTRICT

COMMITTEE ASSIGNMENTS:
GENERAL LAWS
APPROPRIATIONS
AGRICULTURE, CHESAPEAKE AND NATURAL RESOURCES
RULES

February 6, 2019

Dear Seighin,

Congratulations on being named to the Superintendent's Honor Roll at Grassfield High School.

I'm sure that your family is very proud of your achievement. Your grades are a result of the time and effort that you have put in to your studies. You have worked hard and it has paid off.

I know that your teachers and parents are very proud of you. The education that you are getting at Grassfield High School will help prepare you for the next level of education and life.

Good luck and have a great school year!

Sincerely,

Barry D. Knight

Barry D. Knight
Delegate, 81st District

Op dinsdag rijden de student Selim en ik naar Washington in het kader van de NATO Model Challenge. In feite voert onze chauffeur Ronny ons naar DC: hij zal ons aan de Belgische Ambassade afzetten en daarna een paar zaken in de stad regelen. Wij gaan praten met de Defensieattaché en mijn nicht Evy, de diplomate. De twee gesprekken verlopen goed, want Salim heeft veel vragen. Daarna gaan met z'n tweeën in de gezellige koffiebar 'Open City' nabij de National Cathedral eten. Het is lang rijden voor twee gesprekken, maar het maakt het echter voor de Amerikaanse student. 's Avonds voel ik me een beetje ondervlogen: hopelijk word ik niet ziek.

's Anderdaags vroeg op: ik voel me niet echt goed. Vandaag een beetje werken en vroeg terug naar huis. De volgende dagen voel ik me even slecht, waardoor Seighin en ik niet gaan fitnessen. Een warm bad doet deugd en warme drank verlicht de keelpijn.

Dan komt de dag van de terugkeer van Calle. Seighin gaat haar nu toch niet mee afhalen: hij blijft liever thuis op haar wachten. Voor ik naar de luchthaven rij, vervang ik de lichten van de Prius. Door de kapotte lamp heb ik een donkere hoek en dat vind ik te gevaarlijk. Daarna naar de luchthaven. Niet gewoon om naar de aankomsthal te rijden, vind ik de parking niet. Calle staat al met valies te wachten, want ze is vroeger geland. We spreken af dat ik me niet op de parking zet, maar haar direct aan de 'curbside parking' afhaal. Het is een blij weerzien en ze heeft veel te vertellen.

10 – Vier maal een week

Week 1: Thuis (ttz USA)

Calle opgehaald aan de luchthaven na haar drie weken genieten in België. Het weekend zal rustig zijn. Vanavond sushi eten; lekker en gemakkelijk. Op zaterdag met Seighin naar de NATO-loods voor zijn vrijwilligerswerk. Daarna samen gaan fitnessen en genieten van een rustige avond. Zondag even naar de Commissary voor de grote boodschappen. Bij het tanken merk ik dat de benzineprijs weer boven de 2 USD per gallon gestegen is. Typisch, we naderen onze reis en de brandstofprijzen gaan omhoog!

Op maandag moet ik op vooronderzoek voor de colonoscopie. Ik zie er echt niet naar uit en over twee weken is al zo ver. Ter voorbereiding moet ik een week geraffineerde spullen zonder vezels eten. Dit in tegenstelling tot wat de voedingsspecialisten zeggen, maar er mogen blijkbaar geen vezels in de darmen zitten voor een goed onderzoek. De dag vóór het onderzoek moet ik mijn darmen 2 maal ledigen, dit door een liter van een of ander mengsel te drinken, de laatste 5 uur voor het begin van de operatie. Dat betekent rond een uur of 3 's morgens opstaan om gedurende een uur ieder kwartier dat bucht te drinken. Geen leuk vooruitzicht.

Er komen een beetje positieve en meer negatieve reacties op mijn eerste voorstel van concept. Dit is niet echt onverwacht, maar als je denkt een goed werk geschreven te hebben, is harde kritiek nooit gemakkelijk te ontvangen. Ik weet dat het product zo beter kan worden, maar menselijk is het toch wat moeilijker te verteren. Ik vrees dat ik dat nog een paar keer zal meemaken. Door mijn zoektocht naar interne specialisten - ik was ervan overtuigd dat er binnen ons hoofdkwartier wel enkele mijnenbestrijdingsspecialisten moesten zijn - kan ik de hand leggen op een lijst waarop ook de tweede in bevel staat: een Duitse viersterrenadmiraal. Zal ik hem uitnodigen? Om op de lijst van onze HR-afdeling te komen, moet je zélf aangeven dat je dat wenst. De admiraal heeft dus gezegd dat hij dat wil en bijgevolg vind ik dat ik hem moet aanspreken. Via mijn branch head word ik gestuurd naar een office call. Eens iets anders.

Seighin neemt na initiatief van Calle deel aan een training van het Grassfield tennisteam. De try-outs zijn al geweest, maar na een mailtje van Calle naar de coach wordt hij - een beetje onverwacht – toch voor de volgende training uitgenodigd. Seighin is er niet echt blij mee omdat hij niet getraind heeft. Op het einde vertelt de coach dat hij goed genoeg is, maar dat hij niet bij het team kan aansluiten omdat de selectie al gebeurd is. Hij is m.a.w. goed, maar niet zó goed om een al geselecteerde speler te laten vallen. Begrijpelijk. Volgend jaar?

Op de koude zondagmorgen ga ik een partijtje tennissen met Calle. Best leuk na zo lang niet gespeeld te hebben. In de namiddag gaan Seighin en ik lasergamen met de Nederlandse gemeenschap. Door de trage organisatie, zodat we lang moeten wachten, kan ik maar 1 spel meespelen. Seighin en ik werken samen, waardoor we bovenaan eindigen. Na het leuke spelletje moeten we terug naar huis rijden. Valies pakken en dan weg naar de luchthaven. Seighin rijdt mee om me uit te zwaaien en daarna met Calle door te rijden om pizza bij de Nederlanders te gaan eten. Wat een dag!

Week 2: Southampton

Voor mij wordt het nog een lange dag, want naar 'goede' gewoonte kan ik niet slapen in het vliegtuig. Het wordt dus een traditionele, wakkere vlucht. Na de landing gaan mijn collega en ik op zoek naar de bus voor onze rit naar Southampton. Het Brits systeem van bussen is niet gemakkelijk te doorgronden en ik moet het vragen om de juiste startplaats te vinden. Na iets meer dan een uur komen we aan. Op aanraden van Salvo bestellen we een Uber rit voor de laatste kilometers naar het hotel. Dit is de eerste keer dat ik gebruik maak van Uber en Salvo is mijn gids.

De volgende dagen nemen we deel aan een interessante conferentie. De meeste dingen die ik hoor, zijn nieuw, maar de briefings zijn niet echt uitdagend qua gedachten. Ik leg ook een paar interessante contacten. De meeste sprekers dringen aan voor het ontwikkelen van een toekomstvisie en concepten voor gebruik van onderwaterdrones in de toekomst, maar als ik zeg dat ik voor NAVO werk, dan zijn de firma's plots minder geïnteresseerd. Ik begrijp dit enigszins, omdat ik in tegenstelling tot nationale experts niet met een potentiele portefeuille voor aankoop rondloop. Een toekomstvisie is alleen welkom als erdoor ook een aankoopcontract aan vasthangt. Tijdens een discussie over de telefoon met het NATO HQ in Brussel blijkt dat ze daar overwegen om een groot deel van mijn werk over te nemen in een ander document. Benieuwd hoe dat zal aflopen.

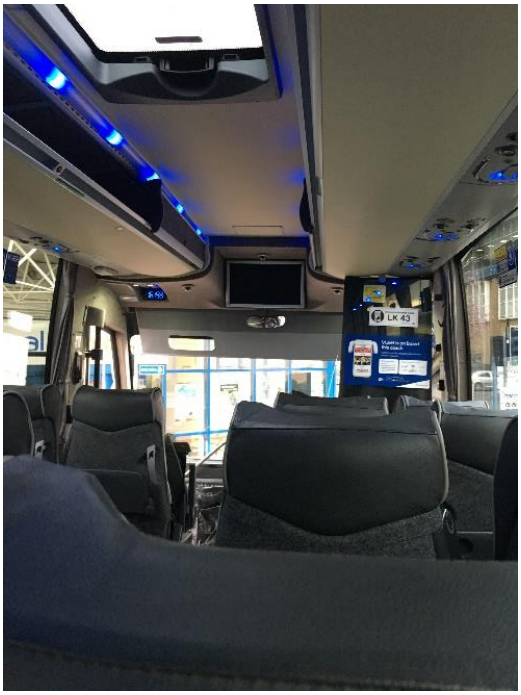

Deze week moet ik ook beginnen met mijn vezelarm dieet. Dat betekent dat ik halverwege het seminarie goed moet uitkijken

wat ik eet. Een beetje sneu, want de organisatie en de catering zijn, ondanks het feit dat we op het Brits eiland vertoeven best wel goed.

Onze terugtocht hebben we in 2 etappes gepland, omdat het een vroege vlucht vanuit Londen betreft. Om zeker de vlucht te halen en daarvoor niet onmenselijk vroeg te moeten opstaan, vertrekken we op het einde van de laatste conferentiedag al naar Londen. Opnieuw hebben we een probleem om de juiste busopstapplaats te vinden. Het moet een kunst zijn om dit zo moeilijk te maken. Gelukkig vinden we de correcte bus. Blij dat we dit niet onder tijdsdruk hoeven te doen.

Het luchthavenhotel is best wel goed. 's Morgens ontdek ik dat ze mijn kamer twee maal aangerekend hebben. De receptionist corrigeert dit, maar ik maak een mentale notitie om toch te checken of dit rechtgezet werd. Als soort van verontschuldiging krijgen we een koffie aangeboden.

Op de luchthaven ontbijten en dan boarden. De vlucht naar DC duurt twee uur langer dan de heenvlucht naar Europa. Is vliegen naar het westen dan toch bergop? In DC zijn we betrokken bij een experiment. Onze valiezen moeten we niet zelf door de douane dragen, want ze gaan direct door naar ORF. Worden Amerikanen dan toch slim? Als personen moeten we nog wel gecontroleerd worden, maar om een of andere reden zijn er geen wachtenden voor me. De agent aan de grenscontrole raadt direct dat ik luchtmacht ben. Hoe ziet hij dat? Ik ben voor mijn vertrek naar de kapper geweest?

Door een sneeuwbui in DC vertrek het laatste vliegtuig naar Norfolk met een uur vertraging. Calle staat te wachten om me op te halen en dan naar Panera Bread te rijden. Terug thuis!

Week 3: Terug thuis

Gedurende twee dagen ben ik extra moe, veel meer dan na andere TDY's. Misschien komt het door de verandering naar zomertijd, gecombineerd met de tijdsverschillen door het reizen. Ik ontdek de mogelijkheid om op Ambers verjaardag in België aanwezig te zijn. Als ik de volgende vlucht van Brussel naar Norfolk met twee dagen uitstel, dan zou het me moeten lukken om op 23 maart aan haar deur in de Overwinningstraat te staan. Ik zal het echter goed geheim moeten houden om de verrassing compleet te maken en geen valse verwachtingen te scheppen voor als het mislukt.

De weegschaal vertelt me dat ik enkele kilo's bijgekomen ben. Vliegreizen heeft dus niet alleen een nefaste invloed op mijn slaappatroon, maar ook op mijn gewicht. Dit extra moet er weer af. Sporten en op mijn eten letten.

Op maandag hebben we een vergadering met Generaal Watteeuw, de generaal van onze eerste toer en de huidige BEMILREP (militaire vertegenwoordiger van België in de NAVO). De komende dagen plan ik mijn dienstreis van mei. Het zullen een paar weken Europa worden doordat ik enkele zendingen combineer. Ik vind het immers idioot om voor één dag over de oceaan te vliegen en jetlags te verzamelen. Trouwens, ik denk dat dit vanwege te duur ook niet toegelaten zal worden. In ieder geval zal ik mijn hotels en vluchten goed moeten plannen.

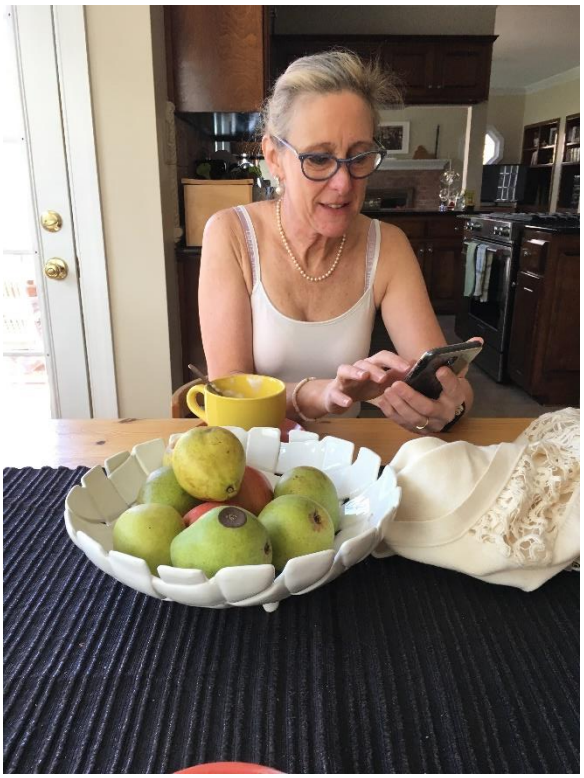

Woensdag een bezoek aan de tandarts voor het vullen van een klein gaatje. Daarna thuis werken en starten van de voorbereiding de colonoscopie. Dat betekent niet meer eten en bucht drinken dat de darmen volledig leeg moet maken. De eerste fles heeft geen effect. Zou het niet werken? Voor het drinken van de tweede fles moet ik om 3 uur 's morgens opstaan. Ieder kwartier moet ik een vierde drinken. Gelukkig heeft Ronny me aangeraden om in plaats van met gewoon water het goedje te mengen met Gatorade. Hierdoor wordt de walgelijke smaak enigszins gemaskeerd. De tweede fles drinken heeft wel het gewenste effect, een effect dat ik hier liever niet beschrijf.

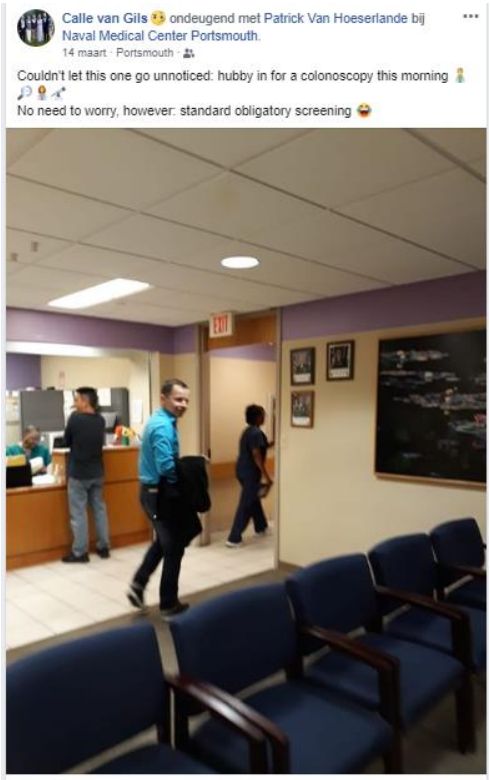

Een paar uur later rijden Calle en ik naar het hospitaal in Portsmouth. In tegenstelling tot wat ik dacht, moet Calle toch in de kliniek blijven, waardoor ze niet kan gaan tennissen. De receptioniste ontvangt ons met een "Oh, you made it!". Een niet echt bemoedigende begroeting. Na het inchecken gaat het snel. Ik mag me omkleden naar de huidige hospitaalmode en daarna installeren in een ziekenhuisbed. Naast mij zie ik een

huidkleurig rubberen ding liggen en de gedachte "Gaan ze het hier op het bed doen?" flitst door mijn hoofd. Later blijkt dat het gewoon dient voor het plaatsen van een naald in mijn hand. Er passeert zoveel verplegend personeel dat ik niet meer weet wie wie is.

Ik word weggerold naar een van de vele operatiekamers. Colonoscopie wordt vandaag aan de lopende band gedaan. Een korte uitleg door de dokter van dienst, een verdoving en het is gebeurd. Als ik ontwaak, krijg ik de uitleg en het resultaat, maar dat gaat volledig aan mij voorbij. Gelukkig staat Calle naast mij en heeft zij alles onthouden. Ik moet pas over 10 jaar terugkomen.

Na dit onderzoek rijden we naar de Panera om iets te eten. 's Avonds drink ik de slechte smaak weg met een glas wijn. Dan bedenkt Calle zich dat ik de eerste 24 uur niet mocht drinken. Ik check het en inderdaad, dat klopt, maar het is nu te laat. Als ik 's anderdaags op de weegschaal sta, vertelt dat ding me dat ik 2 kilo bijgekomen ben. Hoe is dat mogelijk? Heel mijn darmstelsel wordt verondersteld leeg te zijn. Raar.

Mijn frustratie leef ik uit met het snoeien van de hagen en struiken. De heggenschaar die ik via Amazon besteld heb, doet goed haar werk… voor 30 minuten, dan stopt het ding opeens. Kapot? Ik lees de handleiding na, maar kan geen oorzaak vinden. Ik bel met Amazon, maar zij weten het ook niet. Terugsturen? Een uur later test ik het ding opnieuw en het werkt. Blijkbaar bezit het een thermische zekering die nergens vermeld wordt. In ieder geval kan ik mijn werk afmaken. De tuin zit er een stuk beter uit.

Op vrijdag is het Saint Patrick FLOG. De vrouwen zijn deze keer ook uitgenodigd. Calle is naar het hoofdkwartier gereden om mee te doen. We krijgen groen bier aangeboden en de versiering heeft eveneens een groene tint. We leggen contact met de Legad om over de visamogelijkheden van Loic te spreken. We willen immers de juiste keuze van visa maken als hij volgend jaar in Delaware gaat studeren. Moeten we kiezen voor een statuut als internationale student, of als 'dependent' op mijn NATO 2-visum? En hebben we wel een keuze?

De zaterdag begint met een duikje in de Rode Zee. Later gaan we sushi en rolls eten voor het goed rapport van Seighin. In België gingen we daarvoor naar de Quick, maar dat hebben ze hier niet. Daarna gaat hij naar de Pisoni's en wij rijden naar het concert van Celtic Women. Het valt ons op dat Amerikanen niet opgekleed naar concert gaan. Het zou ons in feite niet mogen verwonderen, maar toch... Wel valt het op dat de oudere Amerikanen dit over het algemeen wel doen. Vóór het concert demonstreert een groepje Ierse dansers hun kunsten.

Het is een goed concert, maar het geheel is te veel naar de Amerikaanse markt gezet. Het resultaat is volgens mij een soort van eenheidsworst en mist een beetje het Ierse karakter dat de vertoning op Europees grondgebied uitstraalde. In tegenstelling tot bij ons vertrekken Amerikanen dadelijk na het einde en blijven ze amper voor een bisnummer. Er komt dan ook maar één bisnummer, want anders zou de zaal leeg geweest zijn.

Als we een tijdje in bed liggen, horen we gerommel in huis. Het is Seighin die thuiskomt. Hij verkiest in zijn eigen bed te slapen boven het overnachten op een luchtmatras bij de Pisoni's.

Op zondag rijden we eerst naar de luchthaven voor het afzetten van mijn koffer. Als die op de band richting vliegtuig ligt, rijden we terug de parking af, richting het restaurant 'Le Yaca' voor een lunch met onze bezoeker van ComOpsAir, de Belgische luchtcomponent. Een beetje tegen de verwachtingen in wordt het een plezante maaltijd. Ik hoor dat zowel de Sea King helikopter als de C130 transportvliegtuigen uit dienst genomen worden. Twee toestellen die mijn carrière bepaald hebben, verdwijnen. De F35 zal op zijn beurt de luchtmacht veranderen vanwege de invloed op de logistiek. Terwijl de mannen over hun werk praten, maken de vrouwen hun grieven over aan de vrouwelijke aide de camp van de generaal, waarvan enkelen dachten dat het zijn vrouw was. Omdat de luchtmacht amper

kandidaten vindt om de F35-opleidingen in Amerika te volgen, willen ze het verblijf in het buitenland aantrekkelijker maken. Waarschijnlijk zal dit ook positieve gevolgen voor ons, de huidige expats, hebben.

Week 4: 2 maal 'ië'

Ondanks dat we iets later dan gepland uit het restaurant vertrekken, komen we toch nog op een aanvaardbare tijd in de luchthaven aan. Ik moet natuurlijk niet meer inchecken en dat bespaart tijd. Wel geen traditionele afscheidsStarbuckskoffie, maar dat is na de maaltijd eerder een wens dan een gemis. Wat ook vertraging heeft, is mijn eerste vlucht. Ga ik mijn verbinding in DC halen?

Na het docken moet ik even doorstappen om op het moment van boarding aan de gate te zijn. Als ik in de wandelgang door de menigte aan onverschillige passagiers loop, lacht een dame plots naar mij. Ken ik haar? Of is dit gewoon vriendelijkheid? Ik zal het nooit weten.

Het lukt me om in het proces van het boarden tijdig en mooi in te schuiven. De piloot belooft een lange vlucht met het nadeel dat het entertainmentsysteem platligt. Omdat ik de laptop van het werk mee heb, kan ik geen software downloaden en heb ik bijgevolg geen mogelijkheid om films te kijken. Gaan ze hiervoor compensatie geven? Ik besluit dan maar te werken.

Het vliegtuigontbijt stelde niet veel voor, dus beslissen mijn Franse collega en ik om van onze stop in Brussel te profiteren om van een ontbijt te genieten: een echte croissant en een koffie. Ik zoek naar 2 lege stoelen in het overvolle etablissement en zet me naast een oudere, Zwitserse dame. We raken met ons drieën in gesprek over avontuurlijke reizen. Na het gesprek is mijn collega verbaasd dat ik de dame helemaal niet kende. Hij dacht immers dat ze een kennis van me was.

Daarna vatten we het derde en laatste deel van onze reis aan. Tot mijn verwondering ligt mijn valies niet op de band. Het klopt inderdaad dat die in Brussel niet overgeladen is. Drie uur later wordt mijn bagage in het hotel afgeleverd.

De eerste dag is een seminarie over oorlogsvoeren in de bergen. Het is een volledig onbekende wereld waar ik toegang toe krijg. Ik ben een beetje vertrouwd met bergen, maar helemaal niet met de moeilijkheden en specificiteit van deze reliëfvorm voor het voeren van gevechten. Dit wordt een leerrijke ervaring.

Het hotel is goed, maar de kamer vertoont enkele eigenaardigheden. Diegene die de kamer ingedeeld heeft, mist de ervaring van een hotelgast. Het hotel heeft geen fitnessruimte en de omgeving nodigt niet uit tot een rondje lopen.

De twee andere dagen is het vergaderen geblazen. Het is een soort van workshop waarbij ik de groep in de methode begeleid en de 'domme' vragen stel. De andere deelnemers zijn leden van gespecialiseerde bergtroepen en dus denken ze dat alleen zij in de bergen kunnen vechten. Best leuk om ze even uit evenwicht te brengen en al vragend te leren.

Op mijn vraag gaan we met enkelen het Mountain Warfare Center of Excellence bezoeken. Als we dan toch in Slovenië op bezoek zijn, mogen we de kans om het centrum te bezoeken niet links laten liggen. Het centrum is gehuisvest in een oude landbouwhogeschool en heel goed uitgerust. Het gebouw werd gebruikt door een groep die de onafhankelijkheid van Slovenië uitdokterde. Als we op het vliegveld gaan lunchen, valt

me de sneeuw in de bergen op. Jammer dat we niet gaan skiën. We hebben vanop het vliegveld zicht op de berg 'Triglav' die als symbool op de nationale vlag staat.

Op de tweede avond krijgen we een rondleiding in Ljubljana. De gids heeft op zijn zachtst gezegd een speciale stijl die me wel aanstaat. Een leuk detail is dat hier de Amerikaanse en Russische ambassade vlak naast elkaar liggen. Dit zou nergens anders ter wereld zo zijn. In het begin valt de stad een beetje tegen, maar het centrum is mooi. In mijn herinnering had ik het centrum opgeslagen als een versie van Brugge met de reien, en dat klopt, althans een beetje. De stadskern is kleiner, met oude gebouwen en terrassen langs een soort van kanaal. Na de koude en interessante stadswandeling gaan we in een lokaal restaurant Sloveens eten. We starten de maaltijd met een drankje dat sterk op slivovitsj lijkt, maar een pruimenalcohol is. Van een vliegende start gesproken.

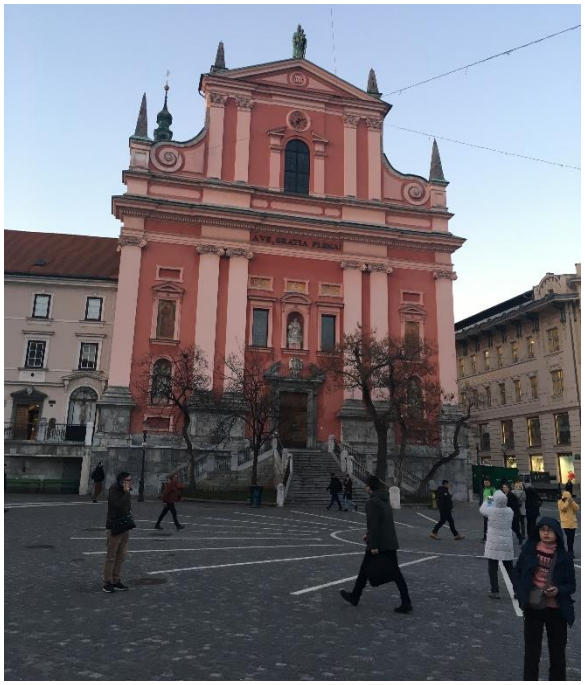

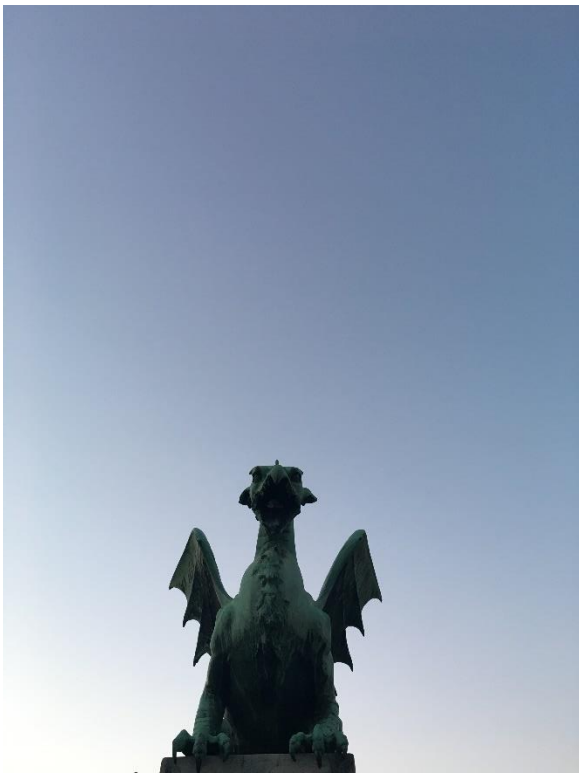

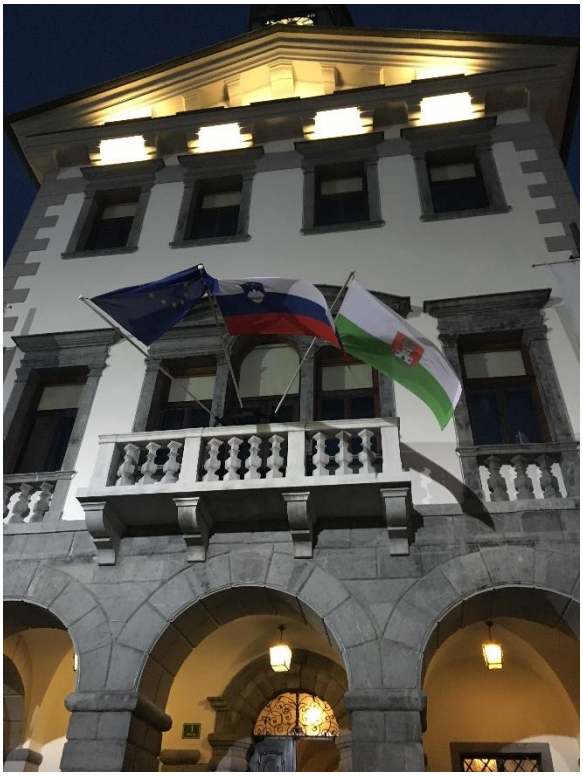

Op de laatste avond belanden mijn Franse collega en ik in een Chinees restaurant. De prijs voor onze maaltijd is belachelijk laag. In nog geen 24 uur overbrug ik met het drinken van bier meer dan tienduizend kilometers.

Vrijdag is het vroeg opstaan, maar het vliegtuig heeft een uur vertraging. Doordat mijn reis met twee tickets geboekt werd - het was goedkoper een retourvlucht Norfolk-Brussel te combineren met een Brussel-Ljubljana, dan een enkel retour ticket Norfolk-Ljubljana - kan ik een paar dagen in Brussel blijven. Een klein nadeeltje is dat ik hierdoor maar 1 valies van 25 kg op het traject Brussel-Ljubljana mocht meenemen, terwijl ik voor trans-Atlantische vluchten 2 maal 35 kg mag vervoeren. In Zaventem neem ik de trein naar Antwerpen en dan de bus naar Schilde. Op het Astridplein moet ik even het juiste bushokje zoeken. Zelfs als Belg is het niet gemakkelijk wegwijs te geraken uit de connecties.

Ik kom op tijd in Schilde aan voor het nuttigen van een middagmaal. Daarna rij ik van papie en mamie met de fiets naar nonkel Raf en vervolgens de buren die allemaal niet thuis zijn. Jammer, maar het is dan ook vrijdagnamiddag. 's Avonds mag ik de Jaguar gebruiken om naar Leuven te rijden. De bedoeling is Amber op haar verjaardag te verrassen. Het etentje met Sander loopt echter uit en dus moet ik me voor een uurtje discreet parkeren in de wijk achter hun straat.

Dan krijg ik het sein dat ze thuisgekomen zijn en dat het feestje met de vrienden en broers begonnen is. Het is aan mij om aan te bellen. De verrassing is compleet en dat is duidelijk aan Amber te merken. Het geheel wordt gefilmd. Op het feestje maak ik kennis met de bende die binnenkort met Amber en Sander door de USA zal reizen.

Na 's anderdaags van een gezellig ontbijt genoten te hebben, vertrekken Amber en Sander voor een andere nieuwe verrassing en ik naar Ranst om Marte, mijn petekind, te bezoeken. Daarna buurt ik opnieuw bij nonkel Raf, succesvol deze keer. Tegen de late namiddag begeef ik me richting Mie en Pie voor een verjaardagsdiner ter ere van Amber. Na het afscheid nemen rijden we met z'n drieën terug naar Leuven.

Het zondagsontbijt verzamelt zus en broers. Ze rijden allemaal mee naar Zaventem om me uit te zwaaien. Ik neem met tegenzin afscheid, want het is duidelijk dat ik vertrek. Het is altijd leuk de bende terug te zien, maar het vertrekken valt tegen. Het is zoals Ciaran het zegt: het is fijn als je even binnenspringt, maar dat betekent ook dat we weer afscheid moeten nemen.

11 – Een maand en iets meer thuis

Laatste week van maart

De laatste week van maart houdt niets speciaals in. Een gewone week zoals zovele. Op het werk heb ik een gesprek met de nieuwe 'branch head'. Ik weet nog niet wat ik van hem moet verwachten. Het klinkt beloftevol, maar we zullen moeten afwachten wat het echt wordt. Voor mijn gesprek over zeemijnenoorlogsvoering met de tweede van het hoofdkwartier, de Duitse admiraal, moet ik van zijn staf een point paper indienen. De administratie slaat weer toe. Daarnaast moet ik ook de papierwinkel voor mijn volgende zendingen in orde brengen: hotels boeken, aanvragen indienen, vluchten regelen, … Tegen het einde van de week moet ik mijn verhaal voor de wedstrijd 'Crazy Scientist' indienen. Benieuwd wat het resultaat zal zijn.

De mogelijkheid dat Loic een jaar in de USA zal studeren, begint ook aandacht te vragen. Loic zal immers op mijn NATO2-visum naar hier komen, met als voordeel dat Defensie zijn overtocht als kind te mijner laste zal betalen. Dit heeft het Bureau Expat bevestigd. Een kost en een zorg minder. We ontvangen ook het bericht dat de nieuwelingen niet meer de woestijncamouflage krijgen. We zullen allemaal naar de tropenkledij moeten overstappen. Een rare beslissing en ik heb geen idee wat ze daarmee uitsparen. Toegegeven, de tropenkledij is lichter van stof, maar de donkere boscamouflage zal het stukken warmer maken in de zon. Ik denk dat de Belgen de komende jaren in twee soorten gevechtskleren zullen lopen: de 'oude' in de woestijnkleuren en de 'nieuwe' in de boskleuren.

Onze plannen voor een meerdaagse wandeltocht krijgen meer vorm. Onze keuze valt uiteindelijk op het volgen van de Appalachian Trail in de Blue Ridge Parkway. Ik zit nog wel met een paar praktische vragen qua kamperen en vervoer. Hopelijk krijg ik op tijd antwoord op mijn mail. Ik reserveer al een hotel, zodat ik niet moet stappen na een lange rit en niet rijden na drie dagen gewandeld te hebben. Ik bestel ook een boek met meer details over de route en plan het aankopen van een paar spullen: we hebben wel een tent en luchtmatrassen, maar missen nog slaapzakken en goede rugzakken.

01 april

De 1-aprilgrap van onze medewerker Ronny is goed. Hij stuurt het bericht de wereld in dat we allemaal een examen moeten doen voor het behoud van ons militair rijbewijs. Het zit heel geloofwaardig in elkaar, zodat er een paar ingelopen zijn.

Deze week viert NAVO zijn 70-jarig bestaan. Het is dus een feestweek. Wetende dat er al meer dan een jaar over gesproken wordt, verwacht ik dat het deze week extra speciaal gevierd zal worden. We zijn immers een strategisch hoofdkwartier. Op de dag van het gebeuren is er een receptie met een korte speech, een klein glaasje bubbels met een suikerrushbom van taart, en dan weer werken. Dat was de viering. 70 jaar zorg voor vrede samengebundeld in amper een uur.

In de namiddag worden we vergast op de 'good news show' van de Britse generaal, de Chief of Staff. We hebben het weer allemaal fantastisch gedaan. Hoewel het een goed initiatief is om ons in te lichten, is de voorstelling niet echt interessant. Ik ben blij dat ik de vorige edities gemist heb.

De eerste dag van mijn workshop over mijnenbestrijding met de specialisten van ons hoofdkwartier moet ik afgelasten. Er kwamen maar 2 van de meer dan 20 opdagen. Het interdepartementaal werken is zeker nog te verbeteren. 's Anderendaags heb ik ietsje meer succes en dus kan ik de helft van het werk verzetten. Ik hoop dat er meer deelnemers zullen zijn in juni in Oostende. De interne specialisten geven zowel zeer positieve als zeer negatieve feedback. Niet echt onverwacht.

Het laatste deel van mijn volgende zending, een briefing aan het 'Military Police Panel' in Izmir Turkije, is onzeker. De organisatie wil dat ik op maandag mijn briefing aan de plenaire sessie geef, maar die dag kan ik onmogelijk. Ik ben alleen op donderdag beschikbaar, maar ze zijn niet soepel genoeg om hun agenda aan te passen. Het wordt een welles-nietes spelletje. Op een bepaald moment zal ik moeten beslissen, want anders kan ik het niet meer aanpassen.

In het begin van de week krijgen we een contractor in onze cubicles. De werkplaats die ik met mijn Italiaanse collega deel, bestaat uit 4 cubicles. Er zijn twee cubicles vrij. Eentje zal dus door een contractuele bezet worden. Tegen het einde van de week wordt hij echter ontslagen en is er een veiligheidsincident: dat heeft niet lang geduurd!

Dit weekend vertrekken we naar Washington DC voor het 'Cherry Blossom Festival'. Amerika heeft ooit een heleboel kersenbomen van Japan gekregen en die staan allemaal in de hoofdstad gedurende 2 weken in bloei. In die periode worden er een heleboel activiteiten georganiseerd en wordt de stad overrompeld door kijklustigen. We zijn er in onze eerste toer nooit naar toe geweest en dus hebben we beslist om het deze keer wel te doen. Het feit dat we bij mijn nicht Evy en haar man Maarten kunnen logeren, maakt dat we er een familiebezoek aan kunnen koppelen. Na een lange rit komen we 's avonds laat aan. Het weerzien is leuk.

Na een goede nachtrust en een gezellig ontbijt wandelen Calle en ik naar downtown DC voor het bewonderen van de bloesems. We bezoeken daarbij een deel van Washington dat we nog niet gezien hebben. Er is al heel veel volk op de been. Na een paar uur rondkijken en genieten, keren we terug naar de woning van Evy en Maarten.

Als we 's avonds een Indisch restaurant willen binnenstappen, komt Evy, die zogezegd een Belgische politicus moest gaan begeleiden, met een kanjer van een verrassing aanzetten. Ze heeft Amber aan de luchthaven opgepikt. De reactie van Calle is uitbundig, die van mij eerder lauw. Onze dochter had immers eerder bij mij gepolst en ik had het haar toen afgeraden, omdat zo'n oversteek toch een aardige duit kost. Ze had echter een grote behoefte om er even tussenuit te zijn en een tijdje bij ons door te brengen. Het was een beslissing in opwelling. Als mijn eerste reactie een beetje weggeëbd is, wil ik met plezier toegeven dat het een leuke en complete verrassing is.

Onze hiking uitstap moeten we annuleren. Niet alleen werpt de voorspelde regen roet in het eten - drie dagen stappen in de regen is niet ideaal voor een eerste poging – maar ook is Amber nu bij ons.

De rest van de week vertoont geen gewoon patroon. Op dinsdag werk ik 's morgens thuis en ga ik in de namiddag een briefing geven tijdens de 'cross-functional training'. Samen met een Britse collega pak ik het op een speciale manier aan. Onze nieuwe benadering kent veel bijval en

ook de interactie tussen ons beiden is goed. Over een paar weken geven we samen les in de NATO-school en deze ervaring is dus veelbelovend. De dag nadien neem ik deel aan mijn eerste wargame. Het onderwerp valt binnen de geheime sfeer en dus moeten we onze GSM achterlaten. De oefening is een leuke benadering om over andere dingen te denken. Jammer genoeg zijn er twee collega's die heel snel in het oude patroon van denken vervallen, waardoor we afgeremd worden. Jammer, want we hadden nog verder kunnen gaan. Ik heb een vermoeden wat Amber en Calle ondertussen aan 't doen zijn: het heeft te maken met de opening van de nieuwe IKEA in Norfolk. Blij dat ik aan mijn belofte onderuit geraakt ben. Dank je wel, Amber!

Voor donderdag heb ik een dagje verlof genomen, zodat ik met Amber kan gaan winkelen terwijl Calle tennist. Tegen de middag een bezoek aan de Starbucks zoals het de traditie van de tennisdames past. Thuisgekomen slaan we aan het koken, want mijn Italiaanse en Bulgaarse collega's komen op bezoek. We willen ze vergasten op een avondmaal met een Belgische toets, maar we vinden nergens goed witloof. Bij Harris Teeter zijn ze al groen en de rest heeft geen witloof meer. Het wordt een gezellige avond, maar we hebben veel te veel klaargemaakt. De volgende avond zullen we niet hoeven te koken.

De vrijdag is een normale werkdag met veel vergaderen. In de late namiddag vind ik tijd voor een beetje sport. Daarna naar huis om Calle op te halen om naar Virginia Beach te rijden voor de vernissage van Koen. We moeten even zoeken naar het juiste gebouw. Als we het bijna opgeven, vinden we het. De schilderijen zijn op de verschillende verdiepingen van een kantoorgebouw tentoongesteld. Best een leuk concept. We zijn bij de laatsten die vertrekken. Op onze terugweg pikken we een pizza op voor de twee thuisblijvers. Daarna rijden we met drie naar de cinema voor de film 'Shazam'.

Spring Break

Zaterdagmorgen gaan Seighin en ik aan de Belgische kar klussen. Seighin gaat werken in het kader van de 'NATO Youth Ambassadors' en omdat ik de dames moet afzetten aan de McArthur shopping mall, heb ik me aangeboden om te komen helpen met de kar. Ik verkies dit boven mee te slenteren tussen en in winkels die me niet echt interesseren. Omdat we er allebei zijn, kunnen we samen als vader en zoon aan de kar sleutelen. Veel moet er niet gebeuren - enkele verstevigingen aanbrengen - maar toch het is leuk om samen aan iets te werken. Na ons werk gaan we de dames aan de shopping mall afhalen. Even binnenwippen bij T-Mobile voor een extra SIM-kaart voor onze reis. Amber kan die nu gebruiken en daarna Ciaran als hij deze zomer met ons meereist. Later, als hij komt studeren, kan Loic de kaart dan weer overnemen. Het weer is slecht dit weekend en daar ben ik niet

rouwig om, want anders hadden we onze hiking tocht onterecht geschrapt. Door de vele regen is onze tuin in een lokaal moeras omgetoverd.

Zondag gaan we met z'n drieën gaan schieten. Deze keer gaan we een stapje hoger in het kaliber van pistool: 9 mm. Ik vind dit leuker, want nu is er een echte terugslag. Daarna gaan we op koffieklets bij Mimi. De bedoeling was iets meer info over de Midwest te krijgen, maar ook hier blijkt het echte midden van de USA onbekend terrein. We krijgen er niet veel extra suggesties over. Het blijft een zwart gat, een onbekend stuk land. Deze reis zal oftewel een voltreffer van formaat, oftewel een gigantische misser worden.

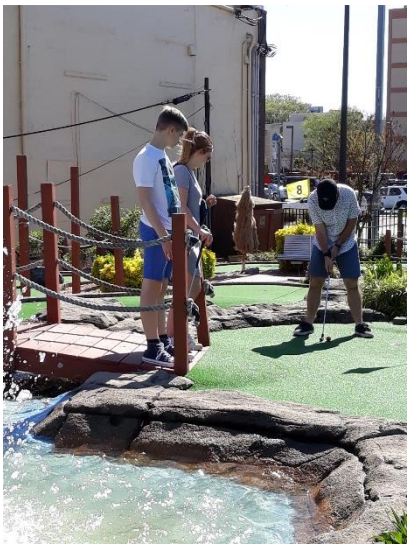

We gaan ook nog even minigolfen in Virginia Beach. En weer wint Calle van ons allemaal. Daarna gaan we 's avonds samen van sushi genieten.

Het is niet omdat Amber hier is, dat ik niet verder aan de uitstippeling van de reis moet werken. De planning blijkt al even moeilijk te zijn als het verzamelen van info. Het lukt niet echt en ik begin te vrezen dat we er te laat aan begonnen zijn. De grote lijnen van onze trektocht worden wel steeds duidelijker. Het gevoel dat dit geen goede keuze was, begint me meer en meer te bekruipen als een ochtendmist die een bergdal in sluipt. Even mijn zinnen verzetten met een beetje werken in de , terwijl de dames van de warme, maar nog niet te hete, zon genieten.

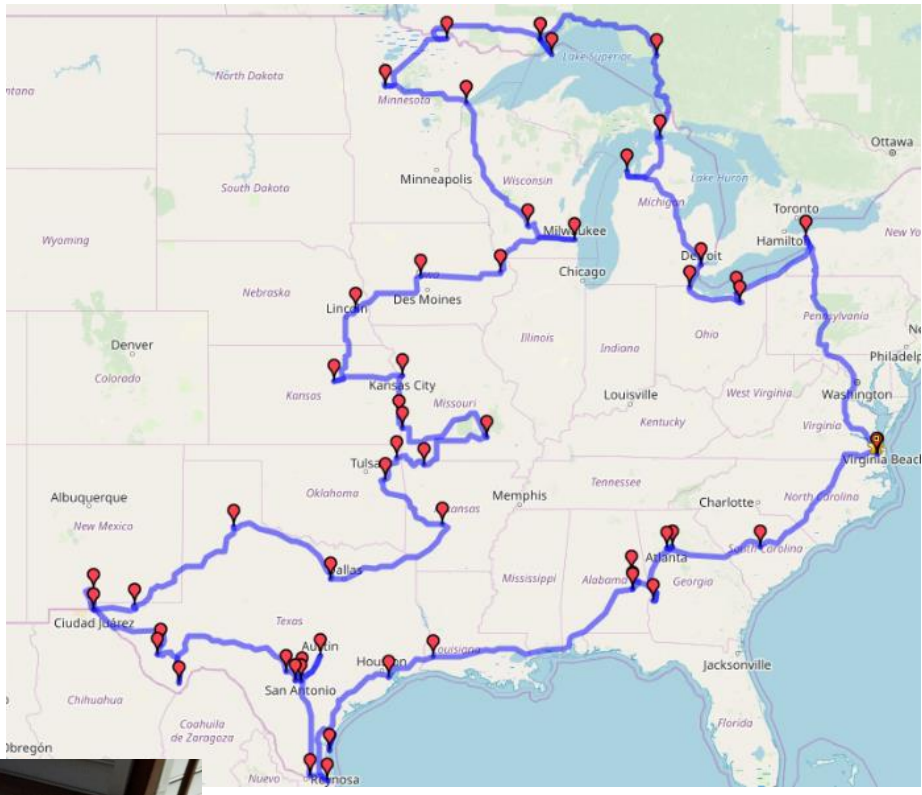

Seighin vertrekt met de Pisonis naar OBX, de Outerbanks. Hoewel die amper op een uur rijden van ons liggen, zijn we er nog nooit geweest. Zelfs de 'heilige grond' van de gebroeders Wright heb ik nog niet betreden. Amber en ik gaan kajakken, terwijl Calle tennist. Niet met onze kajaks, maar met een tweepersoonskajak geleend van Peggy, een Amerikaanse tennisvriendin van Calle. We doen het rustig aan. Ik vreesde een beetje voor onze ruggen, maar het peddelen gaat gemakkelijker dan verwacht. We genieten van het uitzicht, de rust en de natuur. Evenwel, als we 180 graden draaien, beseffen we dat we het nagelaten hebben om af en toe achterom te kijken. We herkennen bepaalde omgevingselementen niet en beginnen te twijfelen of we juist zitten en wanneer juist we een inham moet invaren. Ik zet even de Waze aan om onze oriëntatiegevoel bij te sturen. Het is een eigenaardig zicht.

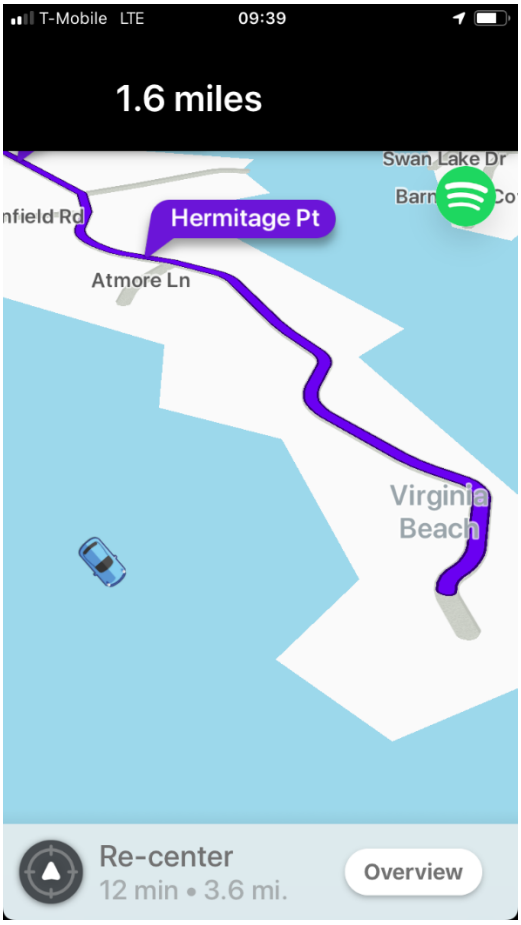
T-Mobile LTE
09:39
1.6 miles
Swan Lake Dr
Hermitage Pt
Atmore Ln
Virginia Beach
Re-center
12 min • 3.6 mi.
Overview

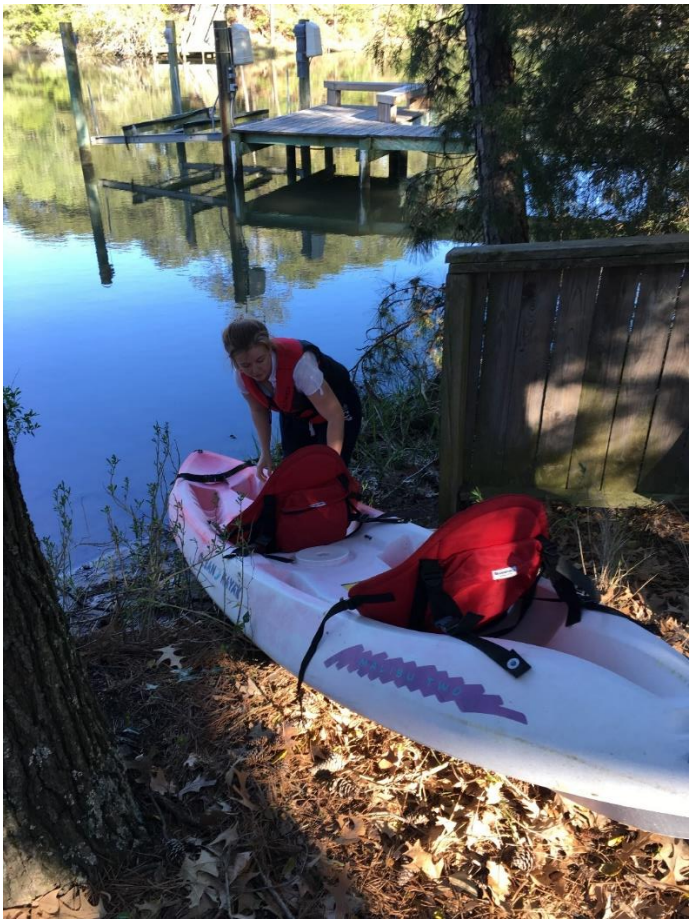

's Avonds gaan de dineren in het visrestaurant de 'Dockside'. Zoals verwacht, is het lekker.

Dan komt er een eind aan het verblijf van Amber en moeten we vroeger dan we gedacht hadden terug naar DC rijden. Ik hoop dat onze dochter haar batterijen heeft kunnen opladen. We nemen afscheid en zwaaien haar uit in Reagan Airport.

Omdat we toch in DC zijn, hebben we beslist om het nabijgelegen Great Falls National Park te gaan ontdekken. We wisten tot voor kort niet dat dit park bestond: we hebben het toevallig ontdekt op een bord bij het bezoekerscentrum van Virginia. Het park is best leuk. Het is aangelegd rond een kanaal dat moest dienen om enkele watervallen te omzeilen. We bekijken er de watervallen en maken een leuke wandeling. Na een paar uur rijden we terug richting Washington naar Maarten en Evy. Het wordt opnieuw een gezellige avond. Na het eten gaan we een ijsje smullen: een duur, maar lekker dessertje.

Op donderdag rijden we vanuit DC terug naar huis via Antietam, een belangrijk slagveld tijdens de Civil War. Ik had gelezen dat er nog amper iets van over was, maar dat werd een paar jaar geleden tegengesproken. Inderdaad, het slagveld is goed bewaard gebleven, gelukkig. Het bezoek valt dus beter mee dan verwacht. We blijken wel totaal onbewust met onze vervallen militaire toegangskaart op stap te zijn. De geldige kaart moet nog thuis liggen. De uitleg van de ranger is zoals gewoonlijk uitstekend. Het lopen door een landschap geeft een beter inzicht in en begrip van waarom een slag een bepaald verloopt heeft. Ik mag dan geen landmachter zijn, maar als je in het veld staat, dan snap ik beter het hoe en waarom, zeker de impact van het landschap op het gebeuren, alsook de 'fog of war' in het verloop ervan.

De terugweg is niet alleen qua afstand lang, maar door het drukke verkeer ook qua tijd. We besluiten om deze keer niet in de 'Panera Bread' te gaan eten - we zijn er de laatste tijd veel geweest (jawel, Birrie dat kan!). We besluiten om naar de 'Olive Garden' te gaan.

Vrijdag is het opnieuw slecht weer. Er is zelfs tornadogevaar. Calle vreest dat we zullen moeten gaan schuilen vanwege een 'tornado warning', maar uiteindelijk wordt het niets.

Ik probeer een rijbewijs van Virginia vast te krijgen in de DMV. Het lukt me echter niet omdat ik mijn 'Social Security Card' niet bij heb. Wacht eens even: als buitenlander moet ik toch geen SSN hebben? Nee, maar omdat ik dat wel heb, moet ik mijn kaart kunnen voorleggen voor een aanvraag voor een rijbewijs. Raar?

Vijgen na Pasen

Na het slechte weer van de laatste dagen is het leuk om met Pasen goed weer te hebben. Deze feestdag wordt in de USA amper gevierd, zeker als je de versiering in ogenschouw neemt: niets. OK, voor sommige kerken zie je op het kruis een paars laken gedrapeerd, maar dat is het. Er is hier zelfs geen Paasmaandag.

We laten het niet aan ons hart komen. Pasen betekent paaseieren rapen en dat doen we dus. We mogen wel niet veel tijd verliezen, want in deze warmte kunnen ze snel smelten.

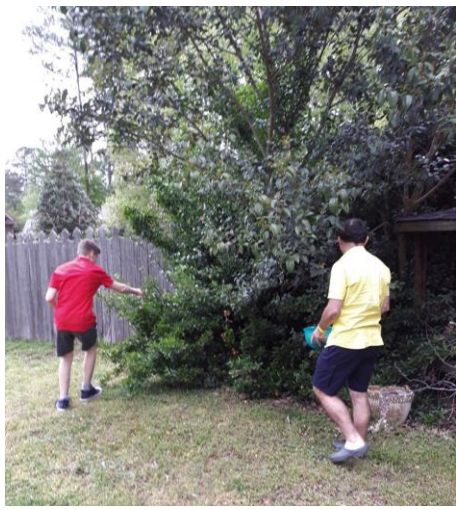

We gebruiken de tijd om onze reis verder te plannen. Dit is de moeilijkste tot nu toe. We vinden weinig interessants om ver voor te rijden en het is hoe dan lange afstanden afleggen. Iedere dag bestaat uit iets bezoeken en rijden. Onze route wordt beetje bij beetje duidelijker. We kunnen zelfs de eerste hotels boeken. Na onze planningsinspanning gaan we lopen.

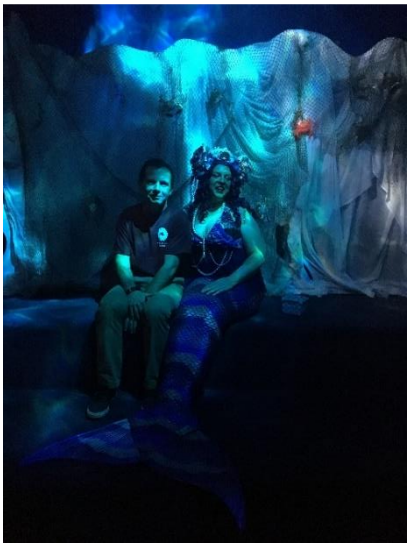
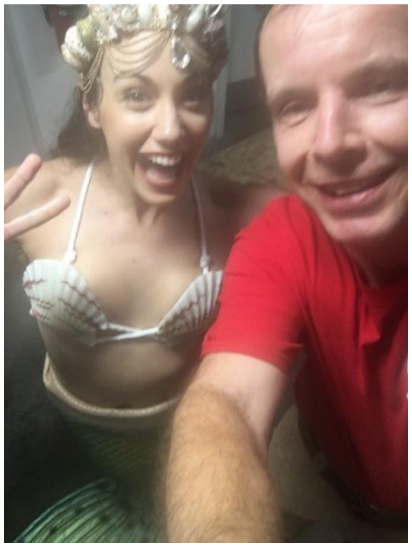

Het weekend is voorbij en het begin van 'Mermaid Monday'-maand. Ik heb als vrijwilliger van het aquarium aangeboden om te helpen met het verplaatsen van de mermaids. Door hun staart kunnen ze immers zelf niet van de ene naar de andere plaats bewegen en dus moeten we ze op een kar rondrijden. Ieder uur moeten we ze naar een andere plek transporteren. Tussen deze taak door praten we onder duikers over duiken. Op het einde vraag ik aan de mermaids of ik met hen op de foto mag. En dat is natuurlijk geen probleem. Een van de

meerminnen suggereert me om als idee voor een artikel een mermaid-opleiding te volgen. De uitdaging om volledig 'mermaid' te gaan, spreekt me wel aan. Nu nog de juiste contacten leggen.

Een baaldag op het werk: de 'Mountain Warfare COE' heeft mijn raad niet echt ter harte genomen en toch hun onvolledige concept officieel rondgestuurd. Ik moet nu ondanks mijn frustraties op een diplomatieke wijze reageren. Ik weet immers dat ze het goed menen en dat ze de subtiliteiten van dit hoofdkwartier niet begrijpen. Hoe zal ik dit aanpakken?

Een tweede frustratie is dat MARCOM, het Maritiem hoofdkwartier, haar seminarie afgeschaft heeft zonder me te verwittigen en dat terwijl ze wisten dat ik mijn workshop aan dit event wou verbinden. Ik moet nu snel reageren en mijn collega's in Oostende motiveren om zelf een seminarie te organiseren.

Daarbij komt dat er vandaag een late vergadering is en ik dus later dan normaal thuis zal zijn. Balen. Een klein lichtpuntje is dat de NLR beslist heeft een heleboel boeken weg te doen: hij wil ze niet terug mee naar België nemen. Omdat hij een gelijkaardige boekeninteresse heeft, sla ik zijn volledige voorraad aan. Ik mag me de trotse bezitter van een extra 15 boeken noemen. Over de middag beslis ik een tiental spurtjes te trekken om me af te reageren. Als ik daarna terug rust vind, doe ik verder met het boeken van hotels.

Woensdag is een betere dag op het werk. Ik moet door de afwezigheid van mijn Duitse collega onze uitgestelde workshop schrappen, maar daar kan ik mee leven. 's Avonds gaat Calle rikken en dus wordt het een rustige avond met Seighin.

De dag nadien onderneem ik een tweede poging in de DMV. Na lang wachten kan de jonge, zwarte, behulpzame dame achter de toonbank me nog geen sluitend antwoord geven. Omdat het nog lang kan duren voordat het hoofdbureau reageert, stuurt ze me naar huis met de belofte me te zullen bellen van zodra ze antwoord ontvangt.

Terug thuis open ik mijn PC om een beetje te werken in afwachting van het telefoontje dat ik om een of andere reden niet echt vandaag verwacht. Als ik naar buiten kijk, zie ik een vogel een rare dans uitvoeren. Ik denk: "Wat een showbeest!" en trek een paar foto's van het gebeuren, in de veronderstelling dat het om een paringsdans gaat. De foto toont echter dat de moedige vogel een slang probeert weg te lokken. Weg van zijn nest?

Tot mijn verwondering belt de DMV me inderdaad terug. Alles is OK, maar ze hebben opnieuw een scan van mijn reispas nodig: de huidige is niet echt goed. Op mijn vraag of alles dan in orde is, kan/wil ze niet antwoorden. In de veronderstelling dat dit poging zoveel is, rij ik terug naar Greenbrier. Opnieuw worden alle papieren gecontroleerd – intussen weet ik dat je hier altijd alle documenten moet mee hebben, óók als alles bij je vorig bezoek OK was - en dan moet ik weer 90 min wachten. Daarna mag ik de theoretische test doen – tijdens het wachten heb ik een eindeloze reeks aan testen online doorlopen – waarvoor ik slaag. In totaal 3 foutjes: de 2 i.p.v. 3 seconden, zoals de Belgische 'Last night a DJ saved my life'-regel voor het afstand houden en de eigenaardig afstanden voor het gebruik van de koplampen. Het is intussen te laat geworden voor het afleggen van de 'road test'. Morgen opnieuw langskomen?

Veel tijd had ik toch niet gehad om de praktische proef tot een goed einde te brengen, want vanavond is het de 'Flag Raising Ceremony'. Ik moet snel naar huis om te douchen, mijn uniform aan te doen – wat zal dat weer warm worden – en Calle op te pikken. Als we klaar zijn, rijden we richting Grassfield High School om Seighin op te pikken. Hij moet zich in de auto omkleden, want we hebben geen tijd meer om terug naar huis te rijden. Op een drafje van Chesapeake naar Norfolk voor de 'Flag Raising', de ceremonie waarbij de vlaggen van de NATO-landen aan het publiek voorgesteld worden. Dit is de eerste keer dat we het buiten meemaken. De vorige keer vond het binnen plaats, omdat het toen stortregende. Het is vreselijk warm. Gelukkig breekt er geen onweer los zoals gisteren het geval was. Ik moet eerst Seighin naar de verantwoordelijke van de 'NATO Youth Ambassadors' brengen en dan ergens een plaatsje in het peloton vinden. Het is zo vreselijk warm dat ik de zweetdruppels langs mijn rug naar beneden voel lopen. Mijn vrouwelijke collega Ruth voelt zich onwel worden en gaat uit het peloton. Niet verwonderlijk met deze hitte. De vrouwelijke US-generaal die speecht, is heel emotioneel. Ik weet niet echt of dit gepast is. Ik twijfel, omdat dit bezwaarlijk een gevoelsmoment is.

Daarna snel naar een lokaal restaurant om met de Belgen te gaan eten vóór de voorstelling. Gelukkig is er daar airco, want anders zouden we allemaal flauwgevallen zijn. Seighin vertelt me dat er niets qua maaltijd voor de Youth

Ambassadors voorzien is. De organisatie verloopt niet echt vlot. Ik zeg hem dat hij na zijn optreden maar naar ons moet komen. We zullen voor hem wel een plaatsje vinden. Hij kan dit direct doen, of tijdens de pauze. Later blijkt er evenwel geen pauze te zijn.

De Tattoo is weer fantastisch, hoewel ik het een beetje minder vind in vergelijking met de vorige edities. Toch ben ik van plan om volgend jaar opnieuw te gaan: die doedelzakken hebben iets!

Vrijdag is een drukke dag, want ik moet nog een paar dingen regelen voor mijn lange afwezigheid op het werk én ik moet nog naar de DMV voor mijn road test. Zoals verwacht moet ik daar wéér wachten. Er is een stortbui geweest en ze weten niet zeker of de road test zal doorgaan. 'Hé, ik zat niet in met een beetje regen op de weg!'. Na meer dan een uur wachten mag ik eraan beginnen. Vreemd, ondanks mijn jaren en kilometers – of in dit geval mijlen - ervaring ben ik toch een beetje zenuwachtig. Na een korte rit ben ik geslaagd. Als ik buiten stap, zie ik dat mijn rijbewijs maar 1 jaar geldig is. Waarom? Ik heb geen zin om terug binnen te gaan en opnieuw te wachten. Het zal voor een volgende keer zijn. 's Avonds verder hotels zoeken en boeken. Het is een traag proces.

Zaterdagmorgen vroeg op. Ik ben van dienst om de kar buiten te loodsen en moet om 06u15 aan de loods in Norfolk staan. Gelukkig heeft Koen donuts en koffie mee. Als het buiten rijden – de meeste karren bestaan uit twee delen die op een truck geplaatst moeten worden – begint, wacht ik even met helpen. Uit ervaring weet ik dat de actuele massa aan helpende handen evenredig afneemt met het aantal karren die de loods verlaat. Ik wil me niet vermoeien als het nog niet echt nodig is. Omdat België een van de laatste landen is die de loods uitrijdt, is er normaal gezien minder keuze en materieel. Als we dan een slechte truck toegewezen krijgen waaraan we nog werk hebben om alles goed te krijgen, dan staan we er alleen voor. Koen zorgt echter voor de juiste goede truck door middel van Belgisch bier. Halverwege steek ik een handje toe. Ik merk onmiddellijk dat er geen coördinatie bij

het heffen is: het is alsof niemand de leiding op zich durft te nemen met al die hogere officieren. Ik tel dan maar af om alles vlotter en veiliger te laten verlopen.

Ik blijf helpen tot de laatste kar geladen is en buitenrijdt. Dan rij ik naar de parking in Norfolk, het verzamelpunt. Calle en Seighin komen op hetzelfde moment toe. Samen met Seighin zoek ik naar het aanmeldingspunt, waar blijkt dat hij geen taak heeft. Gelukkig heb ik dit voorzien en kan hij met ons, de Belgen, mee de stoet in. We hebben een voetbal mee en kicken die tijdens het wachten een beetje rond. Het idee ontstaat om voor de VIP-tent een soort van doelschot richting de VIPs te doen. We oefenen een beetje, zodat het echt overkomt.

En dan wordt het startschot van de parade gegeven. Onderweg delen we speculaasjes en vlaggetjes uit. Dit maakt deelnemen aan de stoet veel plezanter. Het betekent wel dat we veel moeten lopen om de kar in te halen, want die stopt niet. Later blijkt dat we beter wel af en toe gestopt waren, want er was een grote bres geslagen. We hebben ons allemaal geamuseerd en onze voorraad koekjes en vlaggetjes is erdoor.

Op het einde springen we van de kar en wandelen terug naar het NATO-dorp. Onze taak zit erop en dus kunnen we rondkuieren. Terwijl we de tentjes van de andere naties bezoeken, ruil ik met de aanwezige kinderen Belgische koekjes tegen iets van hun land. Best een leuke activiteit.

Rond een uur of 15.00, na het sluiten van het festival, gaan we met de Belgen iets gaan drinken. Ik breng Seighin wel eerst naar huis, maar Calle gaat alvast haar keel smeren. Het was opnieuw een toffe editie. Volgend jaar weer!

De zondag samen verder hotels boeken. Iedere boeking neemt ongeveer 30 minuten in beslag. Wat ligt er op de weg? Is er een betaalbare hotelkamer op de route? Op welke site bestellen we die best? Is AirBnB een mogelijkheid? Kamperen? Beslissen en boeken. Er is nog veel werk voor de boeg, maar beetje bij beetje raken we er wel.

De werkdag op maandag is door het wegvallen van een aantal vergaderingen minder druk dan verwacht. Gelukkig. 's Avonds gaan we met het gezin Goussaert dat op recce is, eten in de Cheesecake Factory. Het is fijn het gezin na een aantal Skypegesprekken eindelijk in levenden lijve te ontmoeten en het klikt best wel tussen onze families.

Dinsdag heb ik een afspraak met de artiest die de cartoons als afscheidscadeau zal maken. We komen goed overeen. Benieuwd wat er uit deze samenwerking zal voortvloeien. Thuisgekomen verder hotels vastleggen. Snel koffer maken en naar de luchthaven. Ik heb om een of andere duistere reden stress en geen goesting. Is het misschien omdat ik deze keer voor een lange tijd weg zal zijn?

12 – De belofte

De lange trip door EU

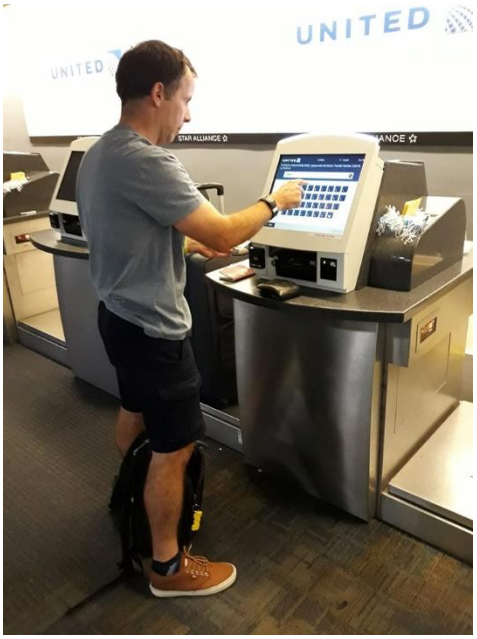

Ik zie niet echt uit naar de komende maanden. Toegegeven, ik reis – vlieg – best wel graag. Een internationale post zonder zou me weinig zeggen, maar toch probeer ik het aantal tot een aanvaardbaar minimum te beperken. Van het gezin weg zijn, is niet echt leuk, vertrekken doe ik niet graag en jetlags verzamelen al evenmin. Toch vond ik het beter om een heleboel zendingen te combineren dan in korte tijd een aantal keren heen en weer over de oceaan te moeten vliegen. Maar 3 TDYs in mei en juni waardoor amper 3 weken in de USA is toch iets te veel van het goede. De vraag 'Hoe lang werk je al in Norfolk?' krijgt hierdoor toch wel een andere betekenis. Tel ik de komende maanden als 2 maanden, of als 3 weken? En dus begin ik met lome benen aan de eerste in de reeks: 4 plaatsen in bijna 3 weken.

Een administratieve eigenaardigheid is dat dit voor NATO 1 zending is, terwijl de Belgische Defensie dit als 4 zendingen beschouwt. Dit bewijst dat we als Defensie onszelf een heleboel administratief werk op onze nek halen. We zouden dit veel eenvoudiger kunnen doen.

De vlucht naar Genua verloopt goed. Mijn Italiaanse collega, Salvo, en ik vliegen met Lufthansa de oceaan over. We krijgen op deze intercontinentale vlucht zowaar echt bestek en een cognac als pousse-café aangeboden. Dat laat ik niet links liggen. Dat is lang geleden.

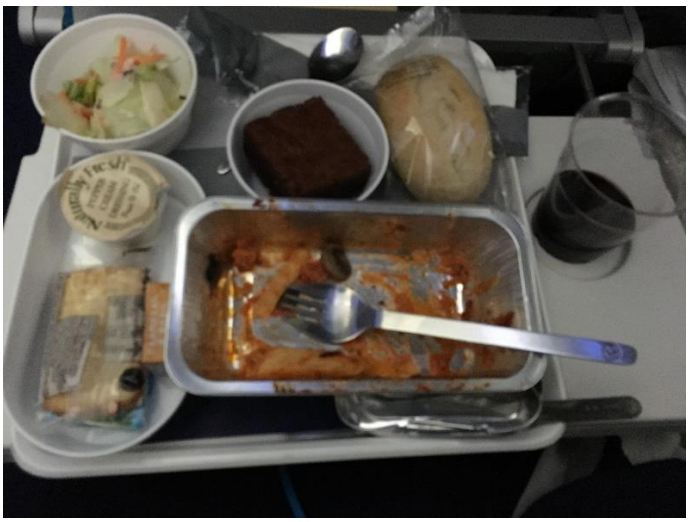

Even wachten in München en dan doorvliegen naar Genua. De huurauto afhalen – als je Italiaans in Italië praat, gaat dat veel vlotter - en dan iets meer dan een uur rijden naar La Spezia.

Dit is in tegenstelling tot wat ik verwacht had geen badstad, maar een havenstad. Het hotel waar ik logeer, is zeer basic en verouderd. De vriendelijke, Italiaanse charme van het hotelpersoneel maakt veel goed. 's Avonds gaan we eten in een trattoria vol met plaatselijke bewoners – blijkbaar is een ristorante eerder voor toeristen, terwijl een trattoria iets is waar de lokale bevolking naar toe gaat. Salvo vertelt dat deze Italianen uit Napels afkomstig zijn en dat het eten ook op deze streek geïnspireerd is. Geen lokale keuken dus, maar wel lekker en goedkoop.

Het bezoek aan het 'Center for Maritime Research and Experimentation (CMRE)' is best wel interessant en leerrijk. Het is een beetje eigenaardig dat ik aan deze onderzoekers moet uitleggen hoe ik de toekomst van de mijnenbestrijding zie. Gelukkig gaan ze akkoord met mijn visie en zijn hun vragen eerder onderzoekend dan kritiserend. We zien een heleboel toekomstgerichte zaken en kunnen de verschillende technische apparaten bekijken. Een glider ken ik nu niet alleen meer van foto's, maar ook van het kunnen aanraken. Ik vraag me af waarom hun onderzoekswerk niet meer toepassing vindt. De verklaring is waarschijnlijk dat de commercialisering van hun prototypes aan de landen overgelaten wordt en dat deze daar amper gebruik van maken. Er is niet echt een groep die werk maakt van het ten gelde maken van de verwezenlijkingen van deze onderzoekers, tot grote frustratie van de groep en van hun toekomstige gebruikers. Mist NATO hier een opportuniteit en veel geld?

Zelfs op TDY werk ik aan onze trektocht. De reis is op papier bijna af. De puzzelstukken vallen in mekaar en ik raak benieuwd naar het resultaat.

Het bericht bereikt me dat mijn verhaal voor de Mad Scientist-competitie niet in de prijzen gevallen is. Hoewel gehoopt, had ik het een beetje verwacht, want waarschijnlijk niet futuristisch genoeg en niet echt gericht op de US Army. Ik heb mezelf afgeremd om niet te veel SciFi te zijn en eerder mogelijkheden beschreven. De interactie machine-soldaat vond ik belangrijker dan een hele rits technische snufjes. Ook heb ik geen ervaring met het schrijven van dergelijke verhalen. In ieder geval was het een leuke uitdaging en oefening. Misschien schrijf ik er nog?

Na twee succesvolle dagen sluiten we met onze rit naar Genua deel 1 van deze TDY af. Onderweg stoppen we even in Rapallo voor een hapje. Daar ontdek ik dat deze kuststreek zich uitstekend leent tot duiken. Op het internet lees ik eveneens dat het goed duiken is in La Spezia en dat ik me vlakbij het zeereservaat van Portofino bevind. Stom. Volgende keer moet ik met deze opportuniteit rekening houden. Duiken op TDY is beperkt, maar misschien dat ik daar wel eens in zal slagen. In ieder geval moet ik het beter plannen.

We hebben tijd en dus wandelen we even langs de haven. Ik vraag me af wat al die toeristen hier doen, maar dan zie ik een cruiseschip voor anker liggen. Mysterie opgelost.

Eerder toevallig wandelen we een 'straat' met aan beide kanten promotietenten voor zeilmateriaal. We ontdekken dat we in het promotiegedeelte van een regatta terechtgekomen zijn. Het gaat hier om veel zeilgeld. Na onze wandeling bestellen we een 'faccaccio de Rocco', kaas in 'pizzadeeg', die je uit de hand moet eten. We eindigen met een Italiaans ijsje.

Daarna hervatten we onze tocht. Ondanks onze stop komen we te vroeg in de luchthaven aan en is onze incheckbalie nog niet open. We kunnen niets anders doen dan wachten. We horen dat het gesneeuwd heeft in België en dat er een pak in Oberammergau verwacht

wordt. Omdat ik geanticipeerd had dat het in La Spezia warm zou zijn – wat niet echt het geval was – heb ik alleen zomerspullen in mijn valies. Zelfs mijn uniform is zomer. Tja, niets meer aan te doen. Het zal wel lukken.

De vlucht verloopt goed. Ik krijg een berichtje van de Duitse stagiair die vorige zomer bij ons gewerkt heeft. Jammer genoeg slagen we er niet in om voor een pint af te spreken. Volgende keer meer geluk? Het hotel waar we de nacht zullen doorbrengen in afwachting van de rest van de ploeg, heeft een goede sportzaal en dus kan ik eindelijk een beetje sporten. Uitzweten tijdens een lange Skype-babbel met Calle en dan gaan slapen. Morgen is het vroeg dag.

Na een lekker ontbijt zakken we terug af naar de luchthaven voor het opwachten van onze collega's. Als de eerste toekomt, gaan we de huurwagen afhalen. Daar hoort onze Amerikaanse collega-lesgeefster dat het een auto met een 'stick' is. Oei, daar kan ze niet mee overweg. Ik stel voor dat ik zal rijden. Onze valiezen inladen en de laatste twee opwachten.

Van München rijden we dan richting O'gau, richting zware sneeuw. Tijdens het rijden is er een hevige sneeuwbui, maar de wegen liggen er goed bij. Ik heb O'gau nog nooit zo gezien. Dit is voor mij uniek. Ondanks het slechte weer komen we te vroeg in het hotel aan. De kamers zijn, in tegenstelling tot wat we verwacht hadden, nog niet klaar. We mogen even wachten en krijgen koffie aangeboden. Nadat we de valiezen in onze kamers gezet hebben, gaan we de school bezoeken om de leslokalen te verkennen. Daarna naar de MWR – yep, dit is een US-basis – om even de spieren te activeren en dan gaan dineren.

De sneeuw blijft een paar dagen liggen. Dit heeft me de kans om een unieke foto te trekken vanop de plaats waar ik al jaren een foto van de streek neem. Normaal gezien lijken die foto's door de jaren heen sterk op elkaar, maar dit jaar is er een speciaal toetsje.

Ondanks dat ik goed geslapen heb, ben ik te vroeg voor het ontbijt. De ontbijtruimte is niet zo vroeg open en dus zullen we later moeten afspreken. Na de eerste maaltijd iedereen oppikken en naar de school rijden. De groep 'leerlingen' bestaat uit 33 officieren.

Hoewel de NATO-school modern wil overkomen, zijn ze van de oude stempel. Zo zetten ze bijvoorbeeld de oudsten in graad vooraan. We komen als lesgeversteam traag op gang, maar ronden de eerste dag mooi af. Weer blijkt het faciliteren van een groep geen gemakkelijke, maar wel leuke taak te zijn.

Op de eerste dag is er de traditionele groepsfoto. Ik sta er op in mijn zomertenue met sneeuw op de achtergrond. Een beetje speciaal.

Nadat de deelnemers vertrokken zijn, bespreken we de eerste dag. We hebben veel te overleggen, want dit is de eerste maal dat we samen lesgeven en zoiets is altijd zoeken naar een compromis waarin iedereen zich kan vinden. Het nakaarten duurt zo lang dat we laat toekomen op de 'ice breaker' voor deze cursus.

Het is wel leuk dat mijn verhaal over de Eburonen als 'case study' voor deze cursus zo goed meevalt. Het is van al mijn verhalen waarschijnlijk het verhaal dat het meest intens bestudeerd wordt. Er zijn een paar verbeteringen mogelijk, maar deze hoef ik niet meer in te passen, aangezien dit verhaal alleen voor de sessie zal dienen. Voor de sessie in oktober hebben we een professionele kit. Althans, dat is het plan…

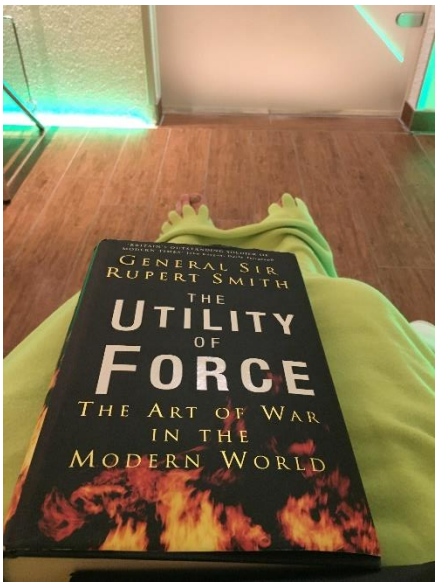

De rest van de cursusdagen verloopt goed. Het is wel hard werken als lesgever, want doordat het de bedoeling is dat de mensen al doende leren, moeten we continu op onze hoede zijn om te sturen, maar niet te veel. Dinsdag gaan we met iedereen eten. Op woensdag is het de traditionele schnitzelavond in het hotel waar we verblijven, hotel Arnika. In dit hotel logeer ik iedere keer als ik naar O'gau moet komen. Dit is wel de eerste keer als fulltime lesgever. Oh ja, er is te veel vlees. We hebben al voor 1 persoon minder besteld, maar toch krijgen we het niet op.

Ik voel me een beetje grieperig. Hoewel mijn collega-instructeurs me willen wegsturen, blijf ik verder doen. Waarschijnlijk heb ik in het CMRE een virus overgekregen. Er waren er daar een paar aan het snotteren. Omdat ik daardoor de maaltijden niet met sporten kan wegwerken, ga ik dan maar genieten van de sauna in het hotel. Misschien dat die ziektekiemen niet tegen de hitte kunnen? Sneeuw kan ook niet tegen de warmte en dus is tegen het midden van de week het witte goedje weg.

Donderdag weer een maaltijd. Deze keer betaald door de school en alleen voor de lesgevers. We kiezen toevallig allemaal het duurste menu uit. Ze zullen ons geen tweede meer vragen. Na de maaltijd kaarten we nog even na aan de bar.

Vrijdag, de laatste dag van de cursus en van deel twee van mijn TDY. Hoewel de cursus goed verliep, zijn we toch kritisch op onszelf. Hoe kunnen we de volgende keer beter? We hebben al een paar vernieuwingen aangebracht, zelfs tegen de zin van de cursusverantwoordelijke in. Een methode, de 'learning journal', die ik al lang kende en in deze cursus terug invoerde, is een hit. De simpele dagvraag aan de groepen 'Wat hebben jullie geleerd?' werkt zeer motiverend en laat ons toe bij te sturen. We willen ook bepaalde onderdelen sneller doen verlopen. Een simulatiespel van maken?

Na de lunch moeten we ons omkleden… op de parking. Door het schoolbeleid moeten de lesgevers in militair uniform zijn, zelfs op de laatste dag. Geen probleem, ware het niet dat

de school geen mogelijkheid biedt om je in burger om te kleden voor de terugreis. Op de parking dus. Ik denk niet dat dit een gewenst effect van het beleid is.

Na de omkleedoefening rijden we terug naar de luchthaven van München. Ondanks een goede poging kan mijn collega me niet in de lounge loodsen. Het zal dus lang wachten worden in de gangen van het luchthavengebouw. Daarna het vliegtuig nemen naar Göteborg. Als ik buiten stap, staat Stru, een prommakker, me op te wachten. Het is al een paar jaar geleden dat we elkaar gezien hebben en het is de eerste maal dat ik voet aan land in Zweden zet.

's Avonds even napraten en een beetje uitleg over de Zweedse gewoontes aanhoren. Daarna slapen. Op zaterdag gaan we een eilandje voor de kust bezoeken. Het is er zeer rustig en mooi qua natuur. Na een korte wandeling wachten we op de ferry met een tas koffie en zicht op de zee.

In de namiddag slenteren we door de stad. Als lunch bestellen we een zak roze garnalen. Deze garnalen smaken veel beter dan degene die je in onze of Amerikaanse winkels kunt kopen. Stru beweert dat ze beter dan de grijze zijn, maar daar ben ik nog niet van overtuigd. Daarna wandelen we verder door de stad. Annette wil dat we de Zweedse gewoonte van een 'Figa' honoreren.

Figa is gewoon koffie met taart. In het zonnetje op een terrasje is dit heerlijk. Bij het drinken vertellen ze hoe ze elkaar leren kennen hebben. Amber moet zich niet schamen, want ook zij hebben elkaar gevonden via een dating site. En ook hun profiel werd er door iemand anders opgezet: hun dochters. Onze ronde beëindigen we met een bezoekje aan een klein fort.

Na het avondmaal neemt Stru me mee om in de stad een paar pinten te gaan drinken. Gewapend met een bierApp bezoeken we enkele cafés en proeven we speciale bieren. De Zweden zijn blijkbaar tuk op bierproeven. Veel kunnen ze, aan 10 EUR per pint, niet drinken, willen ze niet afstevenen op een faillissement. De meeste drinkgelegenheden bieden veel speciale bieren aan en hebben twintig tot dertig tapkranen.

Zondag neemt het koppel me mee naar hun zomerverblijf aan een meer. Het is een klein huisje dat ze voor weinig geld gekocht hebben. Best gezellig. Tijdens een kalm moment bekijk ik de foto's die Amber van haar reis doorstuurt. Ze roepen herinneringen aan onze roadtrip naar de westkust op. Na een wandeling door het bos planten we een boom in de kleine tuin. Annette leeft zich uit, want op hun appartement kan ze geen planten kweken.

Na ons zomeruitstapje neem ik mijn valies terug vast en vertrek met de trein naar Stockholm: 3 uur sporen door het Zweedse landschap. Daarna een lokale trein naar het

station dichtbij mijn hotel. Daar aangekomen met Google Maps in de hand mijn Apparthotel zoeken.

Ik verwachtte een hotel, maar dat is het helemaal niet. Er is geen lobby, en ook geen receptie. Via e-mail ontving ik een code om de buitendeur en mijn kamerdeur te openen. Een beetje raar, maar zeker vernieuwend. De kamer is leuk, alleen zijn er een paar dingen kapot. Ik neem enkele foto's en stuur deze naar het e-mailadres van het hotel. Op de infopancarte in de kamer staat dat ik tegen een kleine som kan ontbijten in het echte hotel naast het woningblok.

Het seminarie is minder interessant dan de reis ernaar toe en voldoet niet aan mijn verwachtingen. Ik had vernomen dat de briefers door een zware selectie moesten, maar het lijkt nu alsof ze amper gemotiveerd zijn. De meeste voorstellingen halen onze kwaliteit niet en uitschieters zijn eerder zeldzaam. Raar: doen ze zo veel moeite om te mogen komen en op het moment zelf zijn ze net leeggelopen ballonnen. Ik probeer er toch het beste van te maken en zo veel mogelijk op te steken.

Als militair word ik samen met de sponsors uitgenodigd op het diner in het Vasa Museum. Dit museum was me door Stru en Annette al aangeraden en dus moet ik zelf geen bezoek plannen. Ik beslis om niet de bus te nemen, maar door de stad naar het museum te wandelen. Zo heb ik de kans om het oude gedeelte van Stockholm te bewonderen en het paleis te bezoeken. Met de trein naar het station en dan kuieren langs kaden en door straten. Best wel een mooie stad.

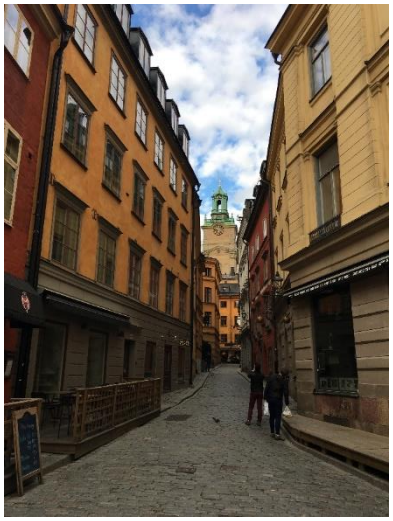

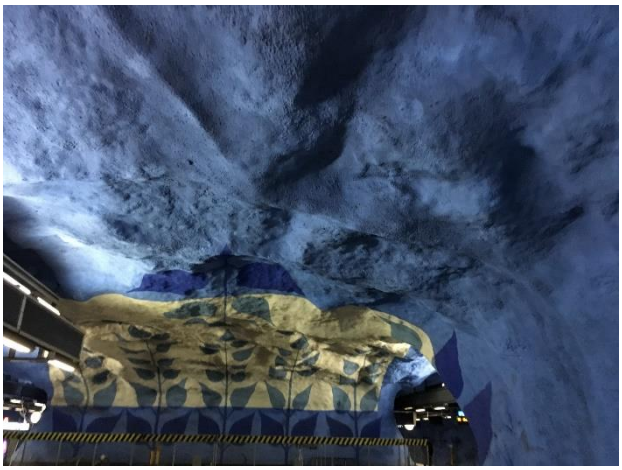

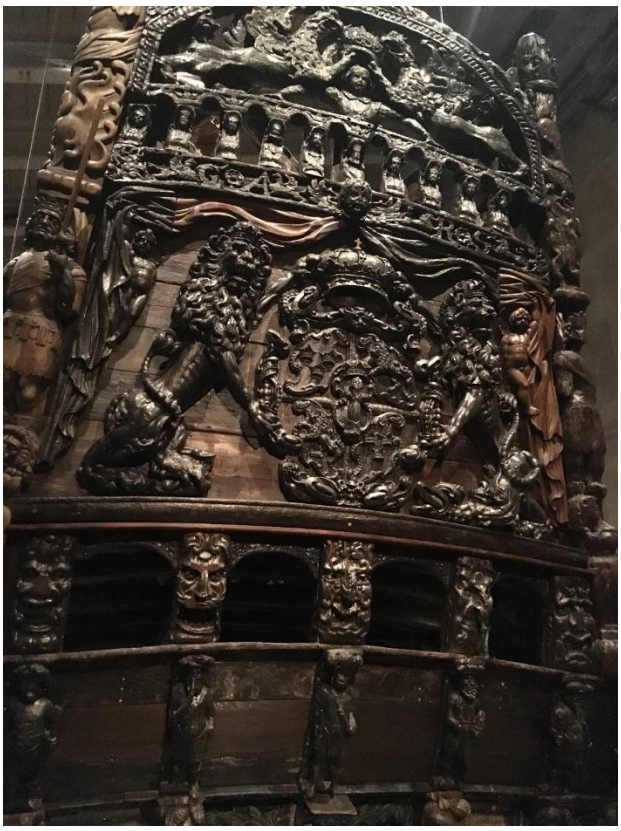

Het gekapseisde schip, waar het museum rond gebouwd is, is best wel imposant en zeer goed bewaard. We krijgen een korte rondleiding en daarna een aperitief met zicht op het dek. Daarna schuiven we onze voeten onder tafel. Samen met een collega zet ik me aan een willekeurige tafel, bewust niet bij gekende personen. We krijgen interessante tafelgenoten en al snel ontspint er zich een gezellige babbel. Op onze tafel staat er een lokaal biertje en direct gebruik ik de bierApp die Stru me aangeraden heeft. Jammer dat we maar een fles per persoon krijgen: het smaakte naar meer. Ik begrijp het echter, want dit diner moet niet goedkoop geweest zijn. Voor de sponsors, dat is, want ik was gratis uitgenodigd. Geen reden tot klagen dus.

De woensdag na het seminarie, in feite vóór de voorstelling van de conclusies, neem ik mijn valies en begin aan mijn lange tocht naar Izmir. Het laatste deel van mijn omzwerving: metro, twee vluchten met lang wachten, en uiteindelijk taxi. In de nieuwe, enorme luchthaven van Istanbul wacht me een verrassing aan de paspoortcontrole. Waar mijn visum is? Heb ik een visum nodig? Daar had ik totaal geen idee van. Ik beeld me al een nachtelijk verblijf in de transitzone in, maar dan plots volstaat mijn Belgisch dienstpaspoort. Welkom in Turkije. Als buitenlander moet ik mijn valies op een speciale bagageband afhalen. Dat is ook een eerste keer.

Ik vind mijn valies met een afgebroken handvat terug. Handvat is weg, dus van voorlopig herstelling is er geen sprake meer. Ik ga aankloppen bij het loket voor verloren bagage.

Nog voor ik mijn uitleg kan doen, krijg ik een nieuwe, goedkope valies aangeboden vergezeld van een heleboel sorrys en excuses. De aangeboden oplossing helpt me niet echt, maar wat kan ik zeggen: het was een oude valies en ik hoopte er een kleine financiële compensatie voor te krijgen. Nu sta ik hier met twee valiezen. Hoe ga ik dat regelen?

De taxirit naar het hotel door een lege stad is een belevenis op zich. Izmir lijkt op een grote badstad zoals je ze wel ergens anders tegenkomt. Rond 4 uur 's morgens stap ik uit het voertuig richting ingang. Mijn valies moet door een scanner. Aan de balie krijg ik te horen dat er ondanks mijn reservatie geen kamer meer vrij is. Oei, maar ik ben te moe om ermee in te zitten, Ik heb een reservatie, dus aan hen om dit probleem op te lossen. Of ik instem met een upgrade? Naar een suite? Natuurlijk wordt dit een goed verblijf. Een beetje uit schaamte laat ik voor een keer mijn valies naar boven dragen, goed wetende dat ik zal moeten tippen. Als ik in een suite logeer, moet ik me toch ook een beetje zo gedragen. Het is een enorme kamer met alle mogelijke luxe. Alleen jammer dat ik alleen ben en er amper 2 nachten zal in verblijven. Maar dat is voor later, nu slaap inhalen.

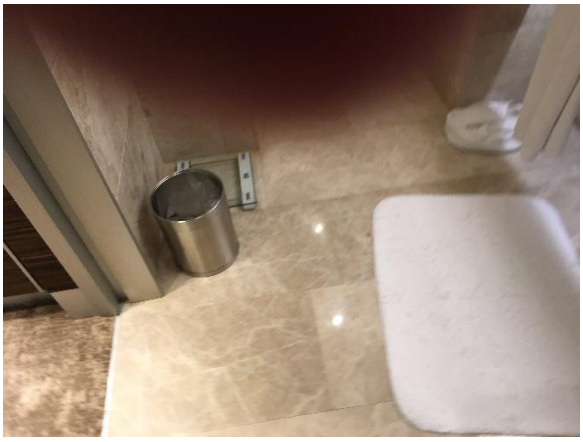

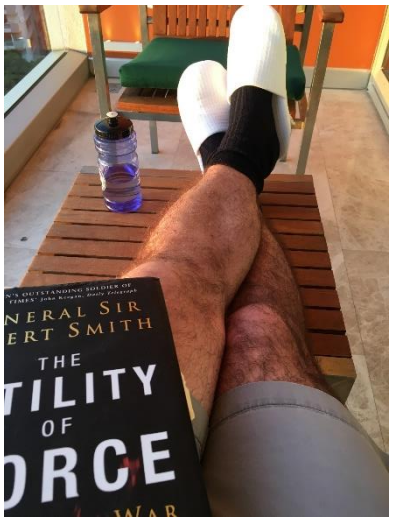

Ik heb mijn wekker gezet zodat ik tegen het einduur van het ontbijt naar beneden wandel om toch nog te kunnen eten. Een beetje fitnessen en zwemmen als voorbereiding op de briefing die naar het einde van de dag verschoven wordt. Goed uitgerust en voorbereid zijn resulteren in een goede briefing die van enkele deelnemers felicitaties uitlokt: altijd leuk om geapprecieerd te worden. Al alle vragen beantwoord zijn, praat ik nog even na en ga dan in mijn suite werken en vervolgens, genietend van de avondzon, een boek lezen op mijn terras. Na een verkwikkende nacht en een goed ontbijt besluit ik om de nieuwe valies in de oude te steken om zo mijn probleem tot een exemplaar te beperken. Uitchecken en met een taxi terug naar de luchthaven.

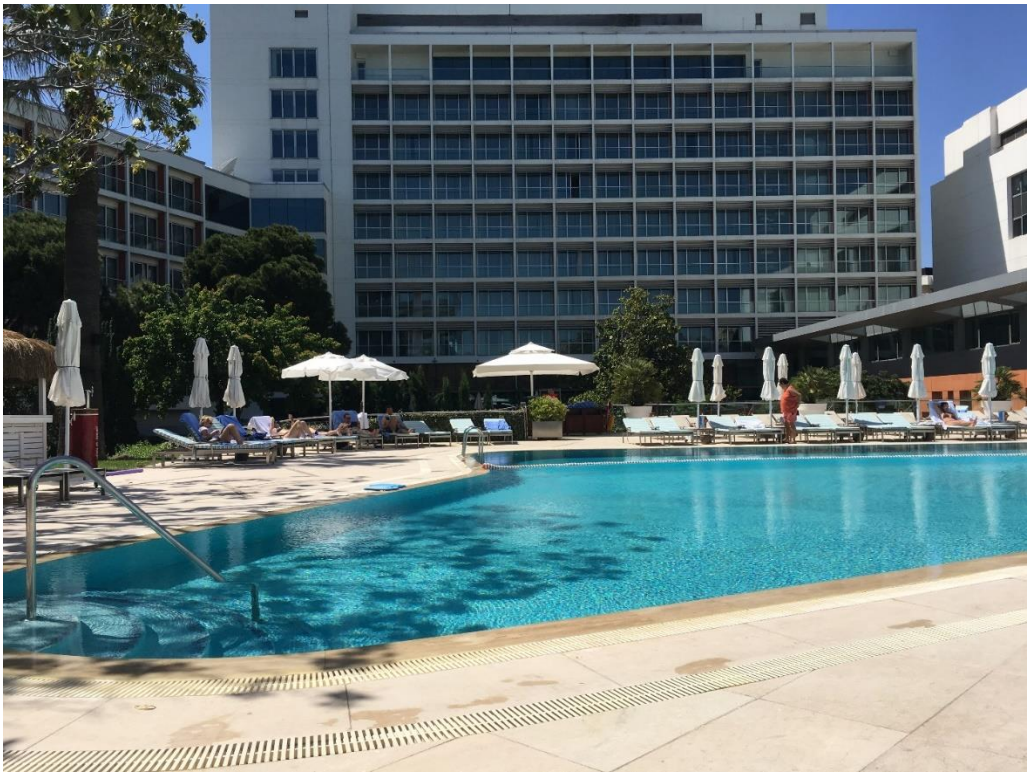

Het wordt een serie van lange vluchten en lang wachten. In München moet ik mijn valies oppikken, naar buiten gaan en terug binnenkomen om mijn bagage opnieuw in te checken. Door de spatie in mijn naam kan ik me niet via self-check registreren en moet ik aanschuiven aan het loket. Blijkbaar ben ik niet de enige met problemen, want het is een zeer lange rij wachtenden voor mij. Later in Newark moet ik weer lang aanschuiven, want ook hier hebben we als buitenlandse militair geen voordeel meer. Dan blijkt het te gaan stormen en bestaat de kans dat de vlucht uitgesteld wordt. Gelukkig gebeurt dit niet en verloopt de laatste vlucht op tijd. Calle wacht me op. Naar huis, slapen in eigen bed!

Maar omdat het na middernacht is als we in Chesapeake aankomen, ga ik eerst Seighin een gelukkige verjaardag wensen. Ik heb me aan mijn belofte gehouden…

13 – Twee weken USA

USA week één

De zaterdag na mijn toer in Europa begint na het ontbijt met samen boodschappen doen. Daarna is het pannenkoeken bakken geslagen voor het maken van een pannenkoekentaart. Gelukkig behoeft deze soort geen suiker, zodat ze niet zo gemakkelijk aanbranden. De vriendjes van Seighin voederen die afgezakt zijn voor een spelletjesavond. Spelletjes, dat wil zeggen gamen. Ze trekken het tot 4 uur 's morgens.

Zondagmorgen is het goed te doen buiten en dus nemen Calle en ik plaats op onze 'deck' om daar te ontbijten. Het is al warm, maar in de schaduw van de bomen lukt het wel. We krijgen een verzoek vanuit België om een stukje video op te nemen als onderdeel van een huistaak van ons overbuurmeisje. We moeten een stukje zingen van 'We Are The World' waarmee ze een montage moet maken van 'zangers' de wereld rond. Het moet natuurlijk vandaag gebeuren, want zoals de meeste tieners heeft ze gewacht tot op het laatste moment om het te vragen, via haar moeder Ilse. We doen natuurlijk mee. Benieuwd naar het eindresultaat.

Met carpoolen doorheen het weinige verkeer naar het werk. Ik breng eerst de administratie in orde, wat betekent dat ik veel papierwerk moet verwerken om mijn geld terug te krijgen. Ik krijg het nieuws dat alle nieuwe Belgen een huis gevonden hebben. Als ik op de kaart kijk, wordt de spreiding groter, hoewel de kuststreek van de Chesapeake Bay populair is.

Calle bezoekt onze tandarts voor haar gebarsten stifttand en krijgt voor het geheel een offerte van meer dan 8000 USD. Oeps! Bij nader toezicht bemerk ik dat dat alles inhoudt. De herstelling zelf is iets meer dan 2000 USD. Zou ze niet beter naar België vliegen en daar de vervanging laten uitvoeren?

Tijdens de sportsessie bezeer ik mijn rug zonder duidelijk aanwijsbare reden. Het terugrijden gaat moeilijk, maar lukt doordat de Prius C een automatic is. 's Avonds verbetert het niet en 's anderendaags heb ik nog meer last. Een afspraak maken om woensdag naar de dokter te gaan. Met de auto. Ik heb een wandelstok nodig om recht te komen. Als ik in het hospitaal binnenkom, vraagt de persoon die de identiteit controleert of hij mijn Mil ID als voorbeeld mag gebruiken. Ik ben de enige NAVO-officier die naar dit hospitaal komt en zijn collega heeft een dergelijke ID kaart nog nooit gezien. Ja, waarom niet?

Ik stap na het doktersbezoek buiten met een spierontspanner en een ontstekingsremmer. Ik vrees voor de zending van zondag. Ik kan niet niet-gaan. Gelukkig mag ik een paar dagen thuisblijven en kalmpjesaan in beweging blijven.

Een oud-collega meldt me dat een grafiek van mij gebruikt werd in een politieke tweet. Leuk! Ik verneem ook dat een verhaal van me gepubliceerd werd op een Amerikaanse site (http://cimsec.org/mines-of-yemen-operation-sunny-salamander/40397).

Op vrijdag ga ik een halve dag werken om de overblijvende administratie in orde te brengen en over de 3 weken zending te debriefen. De branch head zegt dat ik gerust mag thuisblijven, maar ik vertel hem dat ik dat niet kan doen, omdat ik de vergaderingen moet leiden. Zonder mij zou de rest daar schoon staan te blinken.

Vrijdagavond is onze Bulgaarse collega aan de beurt om de drie families te ontvangen. We beginnen naar Bulgaarse gewoonte met een witte brandy en de rest van de maaltijd is lekker. Het is een leuke samenkomst, zelfs Seighin vindt het tof. We moeten deze diner afspraken zeker voortzetten, na het groot verlof dan wel.

Zaterdagmorgen bezoeken we met de NATO Youth Ambassadors de nucleaire carrier, de Dwight Eisenhower. Het is een interessante en leuke rondleiding op een schip dat niet veel Belgen te zien krijgen. Daarna zakken we af naar de NEx, drinken een Starbucks koffie en doen boodschappen in de Commissary. Thuiskomen om te skypen met mamie en Ciaran. We vernemen dat Loic nog steeds geen bevestiging voor Delaware gekregen heeft. Het begint te spannen, want er is nog veel te regelen om zijn verblijf hier vlot te laten verlopen. De studentenkamers geraken op en de administratie zal tijd vragen. Seighin gaat 's avonds bij een vriend logeren.

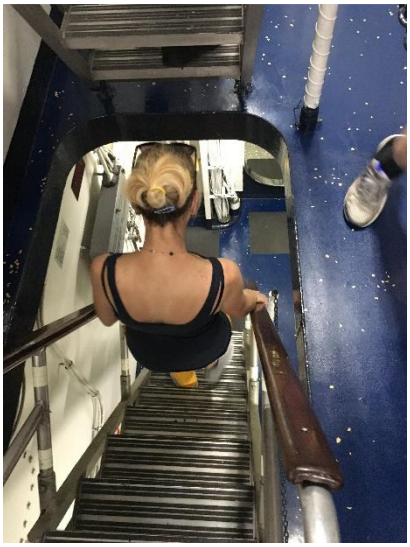

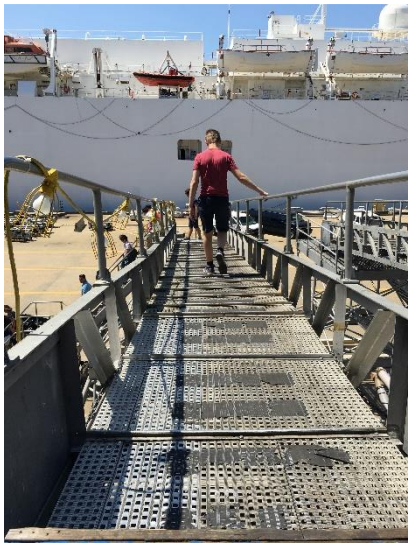

Zondagmorgen worden we heel vroeg wakker gebeld. Amber en Loic mogen niet per volmacht voor ons stemmen. Het papier is niet geldig. Als Amber zich kwaad maakt, proberen we haar te kalmeren. Ja, het is jammer dat we niet kunnen stemmen, maar je moet je er niet voor in de nesten voor werken. Ik zal wel nagaan wat er verkeerd met de papieren is en dan wel gaan klagen bij de verantwoordelijken. Daarna ontbijten en terug koffer klaarmaken. Het inpakken duurt iets langer dan normaal, want ik moet veel meenemen voor de achterblijvers in ons vaderland.

Rond de middag naar luchthaven, een traditionele afscheidskoffie bij de Starbucks en dan terug weg.

Over bergen en zee

De 3 vluchten verlopen zonder noemenswaardige gebeurtenissen. Het is alleen lang wachten tussen de vluchten in en omdat ik nog geen Gold Frequent Flyer ben, moet ik zoals alle occasionele reizigers in de vertrekhallen wachten. Ook met mijn rug gaat het goed. Ik vreesde dat ik veel problemen zou hebben, maar dat viel mee. Ik heb wel veel rondgewandeld om zeker niet in de stoel geblokkeerd te komen zitten.

Na aankomst in Verona ga ik de huurwagen halen. De auto is onderaan vuil - blijkbaar niet gewassen – en het is nog donker in de garage, zodat ik mijn controle maar half kan doen. Ik trek een paar foto's en vertrek. Waze stuurt me via de kleinere wegen naar Bolzano omdat ik 'vermijd tol' aangeduid heb. Ik zie dat de autoweg naast mij een tolweg is en dus rijd ik nu door het landschap en kleine dorpjes. Ik heb tijd genoeg en het is veel aangenamer rijden op deze manier. Mijn eindbestemming, het hotel, is sjiek, maar de buurt is niet echt wauw. Ik had meer van Bolzano verwacht.

Het seminarie over oorlogsvoering in de bergen is niet echt interessant. Een bezoek aan een onderzoekcentrum gespecialiseerd in bergen wekt wel mijn interesse. Ze hebben een enorme frigo/windtunnel gebouwd waarin ze alle weerelementen voor verscheidene dagen kunnen simuleren: wind, sneeuw, regen, koude, … De twee volgende dagen zijn beter. Eerst samen met het centrum werken om de 'fouten' recht te trekken en dan deelnemen aan de discussies in de workshops. Zo leer ik veel over hoe het is om te vechten in de bergen.

De sociale activiteit is een rondleiding in Bolzano. De wandeling bevestigt mijn vermoeden dat de stad echt interessant. Calle zegt dat ik verwend ben door de vele steden die ik al bezocht heb. Misschien heeft ze gelijk? Het Museo Archeologico dell'Alto Adige, gebouwd rond de prehistorische ijsman Ötzi, was het bezoeken waard. De omgeving ziet er wel goed uit om te hiken en te skiën.

Ondanks dat het met mijn rug beter gaat, verkies ik om geen sport te doen. Ik wil het noodlot niet tarten. Ik ga voor sauna en een beetje zwemmen.

Donderdag na het einde van de workshop met een Nederlandse Marechaussee – een gendarme - op stap. We gingen gewoon 'even iets eten', maar het uitwisselen van onze ervaringen in het buitenland vergezeld van een lokale pint duurde iets langer.

Vrijdagmorgen terug via binnenwegen naar de luchthaven. Ik had de eerste dag een beschadiging in het vuil ontdekt en dat via mail doorgegeven. Bij controle ontdekken ze dit en vragen mij een papier te tekenen waarop ik bevestig dat het er al was. Later zou ik een mail ontvangen waarin ze meer dan 400 EUR voor het herstellen van de schade claimen. Ze bieden me wel 20 EUR korting voor de vuile auto, maar het feit dat ik die beschadiging niet gezien had omdat de auto vuil was, wordt niet aanvaard. Ik vermoed dat het hier om een smerige truc gaat en licht onze budgettaire dienst in. Daarna hoor ik er niets meer over.

Vervolgens naar de vertrekhal. De vlucht wordt 3 maal uitgesteld. Ik vermoed dat ik mijn verbinding in Frankfurt zal missen. De boordcommandant beseft dat er veel tijd verloren is en doet zijn best zo veel mogelijk tijd in te halen. We worden getrakteerd op een vliegende start – van taxi onmiddellijk overgaan naar opstijgen zonder de gewoonlijke stilstand – en een korte landing. Het ziet er even naar uit dat ik de connectie zal halen, maar we worden naar de andere kant van het vliegveld geleid om daar te parkeren. Door de lange rit die de bus hierdoor moet afleggen, besef ik dat ik m'n volgende vliegtuig zal missen. Toch zal ik het proberen. We komen aan in de omgeving van gate A10 en ik heb nog een paar minuten voor vertrek om naar A28 te lopen. Ze hebben de gate nog niet gesloten en staan op mij te

wachten. Dank je wel! Bezweet zoek ik mijn stoel. Oef, gehaald! En dan moeten we 20 minuten wachten omdat er geen vliegtuigtractor beschikbaar is…

Na de korte vlucht naar Brussel wordt mijn vermoeden bevestigd: mijn valies heeft het niet gehaald. Naar 'lost and found' en dan met een huurauto naar Ranst. De bende van Ranst hebben de matapanonine voor mij met een week vervroegd. Leuk om dat na maanden terug te kunnen meemaken! Slapen en dan 's anderendaags wachten op m'n valies. Ze hadden beloofd dat ie tussen 13u00 en 16u00 geleverd zou worden, maar uiteindelijk komt de koffer pas tegen 16u20. Tijd om een douche te nemen - hoewel het zwembad lonkt - verse kleren aantrekken en dan afscheid nemen.

In Schilde kom ik vroeger aan dan dat ze me daar verwacht hadden. Tijd om met de schoonouders een beetje bij te praten voordat Amber en Sander arriveren. Samen aperitiefen terwijl we skypen met Calle. Een leuke avond en lekker eten. In de late avond naar Kessel-Lo rijden. Dassault begroet me enthousiast, maar minder dan vorige keer. Toch is dit een goed teken, want dat betekent dat hij geen pijn meer heeft.

Na een zondags ontbijt gaan Loic, Ciaran en ik fitnessen. Na de zware series gaan Ciaran en ik op een Leuvens terras iets drinken om bij te praten. Hij heeft het moeilijker met onze

afwezigheid dan hij zelf gedacht had. Met de fiets terug naar Kessel-Lo waar ik 's avonds met de kids en aanhang van een maaltijd en een ronde spelletjes geniet.

Maandag vroeg vertrekken om de file rond Brussel zo veel mogelijk te vermijden. Ik rij naar Heist in de hoop mijn broer in zijn beachclub 'Coconut Beach' te ontmoeten. Alleen mijn schoonzus Angelique is er. Na een babbel naar het treinstation van Zeebrugge om mijn Duitse collega op te pikken. Samen rijden we daarna naar de Marinebasis om met de specialisten aldaar van ideeën te wisselen.

Via de kustbaan – jongens, wat is dat lang geleden! – naar Oostende. Er is blijkbaar iets verkeerd gelopen, want de kamers zijn niet gereed, maar ze beloven ons dat het in orde zal komen. We moeten wel handdoeken gaan kopen, want die zijn er niet in de kamers. Als avondmaal gaan we kip eten. Ik vermoed dat onze passage door 'Den Haan' er voor iets tussen zit…

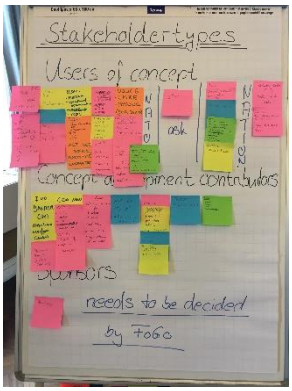

Het seminarie over zeemijnen is interessant en leerrijk. De vergaderingen daarna zijn stukken moeilijker voor mij. Ik moet immers opmerkingen over mijn werk over mijnenbestrijding ontvangen en begrijpen. Het is niet gemakkelijk om voor meer dan 30 specialisten in mijnenbestrijding van verschillende naties te staan als je als luchtmachter geen ervaring in de materie hebt. Daarenboven hebben er een paar een nationale agenda. Het start tamelijk kritisch, omdat aanvankelijk de negativisten het woord voeren, maar tegen het einde gaat het over naar een positiever beeld. Ik weet dat het resultaat een beter document zal zijn, maar ik word niet vrolijk van dergelijke vergaderingen.

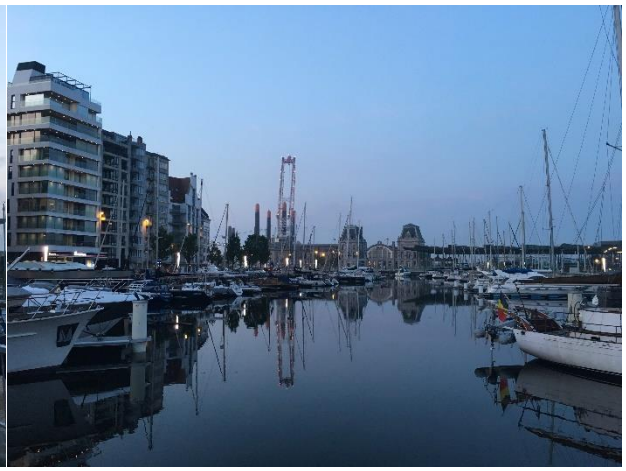

Op een vrije avond ga ik op bezoek bij Tante La en nonkeltje. Lekker nostalgisch langs de kustbaan van Oostende naar Koksijde. Leuk bijpraten en met een kok in huis is het eten altijd tiptop. In de regen rij ik via de autostrade terug naar Eguermin, de ontmijningsschool.

Donderdagavond met de auto richting Kessel-Lo. Onderweg mijn collega afzetten die even een vriend gaat bezoeken. Extra valiezen met allerlei Belgische spullen inladen: ik heb echt veel mee. Hopelijk komt alles goed toe. Ook een koffer met kleren van Loic mee. Hij heeft eindelijk de admission paper ontvangen. Vanaf nu kunnen we echt plannen. Amber vertelt me dat ze interesse in ons ouderlijk huis in Zeebrugge heeft, maar iemand anders heeft er al een bod op gedaan.

's Vrijdag rijden Ciaran en Amber mee naar de luchthaven. De honden hebben veel bekijks en worden veel aangehaald. Een babbeltje met de dames van de incheckbalie over wat er allemaal niet in de USA te krijgen is. Een zeer korte veiligheidscheck: "Ah, ik heb je een paar weken geleden gecontroleerd. Het zal wel goed zijn." Met ons drieën iets drinken en dan op weg naar de gate. Dassault begrijpt niet waarom hij niet mee mag.

Ik kan direct boarden door de vertraging aan de controle handbagage. Naast mij komt een broeder zitten. 'A man of peace next to a man of war'. Ironie.

Terug in de USA

Een zeer vlotte afhandeling in DC ondanks mijn 3 valiezen. Als ik voet in de USA zet, heb ik genoeg gevlogen voor een Gold Status. Ik mag nu wachten in een lounge en ga naar die van Turkish Airlines. Wachten is nu minder saai, maar het blijft wel wachten. De laatste vlucht heeft vertraging en dus staat Calle al te wachten in Norfolk. Seighin is ziek en is niet naar het strandvoetbal waar Josh speelt, gaan kijken. Ik laat alles voor wat het is en ga slapen. Als ik 's anderendaags de valies uitlaad, blijkt er een confituurpot gelekt te hebben. Toch geen 100 % succes!

Zondag is het een niet-USA vadertjesdag. Ik krijg ontbijt op bed vergezeld van een partijtje kaarten. Voor het avondmaal gaan we naar de Longhorn Steakhouse. Lekker, maar ietsje te veel volk en de airco staat te koud.

's Anderendaags is de start van een gewone werkweek. Mijn PC crasht. Wat nu weer? Als het probleem opgelost is, begin ik aan de administratie om Loic over te brengen. In de namiddag naar het hospitaal om bloed te laten nemen. Staat niet voorgeschreven, maar toch in geslaagd om het te laten doen.

De nieuwe chauffeur van de generaal die komt, is sinds vorige week gekend. De sukkel moet op 15 juli al beginnen. Tegen die tijd moet hij nog een huis zoeken en de streek leren kennen. Defensie zit echt niet met haar personeel in. Later hoor ik dat hij een gemeubeld huis zal huren zonder dat hij het gezien heeft. Hij moet ook nog snel voor de wet trouwen om miserie in Amerika te vermijden.

Dinsdagavond gaan eten in het restaurant 'Dock Side', samen met enkele collega's en bezoekers uit België. Michel, mijn filleuil, is er ook bij. Leuk weerzien en een heerlijke avond bij mooi weer. Het zicht op de baai is uitstekend, ideaal om buiten te eten.

Woensdag begeleid ik de Belgische groep in het hoofdkwartier. Een ochtend van briefings, maar wel interessant, zelfs voor mij. In de namiddag een vergadering met professoren van de John Hopkins University van Baltimore over mogelijk innovatieprojecten in het opsporen van onderwatervoorwerpen. Kan interessant worden als ze beslissen hiermee door te gaan.

June 21, 2019

Dear Van Hoeserlande Family:

Congratulations Seighin! You have been selected to play on the 2004 Platinum Tigers, a Chesapeake Soccer Club Elite Travel (VSLI) Team, for the Fall 2019 soccer season. The Tigers continue to show growth and progress and we are excited for the challenges that await us next season. Our commitment is to have a soccer team and environment where the boys strive and excel as players and teammates while improving their individual skills. In addition we will expand and build on their field awareness and unity of effort as a team.

** We request your response within 48 hours (2 days), from the date of this offer letter. Your player may accept immediately, but may also take a day or two to consider other options if there are additional tryouts to attend. **

Please respond with your intention to ACCEPT or DECLINE no later than Sunday, June 23rd.

Your e-mail acceptance will be considered a signature acceptance of the terms outlined below in regards to registration and fees associated with our CSC Travel Program. Acceptance of this offer is a commitment for the Fall 2019 season.

Registration Details: Travel registration will be open immediately following tryouts. Once you have given your acceptance, you will need to register for the upcoming season using the link provided on the CSC website. The club is only accepting online registrations at this time. Fees for the year are outlined on the registration page. Please complete your registration as soon as possible.

By making this commitment, you understand that you are fully accountable for fees regardless of circumstances that arise during the soccer year.

We are excited and honored to be working with your player. We look forward to ensuring your athlete grows within, and beyond, the game in skilled play and character. We appreciate your support and welcome you to the Tigers family!

See you on the pitch.

Billy Williams *Greg Buck*

COACH BILLY WILLIAMS
2004 Boys Platinum Tigers
(757) 635-6431

ASST. COACH GREG BUCK
2004 Boys Platinum Tigers
(608) 770-9229

Donderdag 's morgens via telefoon deelnemen aan een vergadering. Is nogal moeilijk te volgen. HQ NATO wil dat ik eerst een Naval Mine Warfare visie opstel waarbij ik pakweg 90% van wat ik al geschreven heb, moet gebruiken. De opdracht vormt op zich geen probleem, maar ik vind dat ik als luchtmachter moeilijk een marinevisie kan schrijven. Ik haal het aan in het gesprek met de branch head en hij deelt mijn mening. We overlopen een hele serie puntjes alsook zijn wens om mijn evaluatieverslag te maken. Ik leg hem uit dat dit gezien mijn situatie niet nodig is, maar hij wil het toch doen.

We krijgen een brief dat Seighin geselecteerd is voor het voetbalteam. Een goede zaak waar hij naar uit keek, maar hij zal uit zijn pijp moeten komen. Calle wil een Belgisch afscheidsfeestje organiseren omdat we niets horen van enig initiatief rond de vertrekkende Belgen en zorgt voor de

afscheidsgeschenken: een bord met de naam van het dorp waar ze hier in de States wonen en de gps-coördinaten.

Vrijdag is het verlof. Nu een paar maanden geen school meer. 's Avonds gaan we naar de 'welcome home' maaltijd voor Ali. Ik had Chinees verwacht, maar het is Mexicaans geworden. Heel fijn om haar terug te zien en om kennis te maken met enkele van haar vrienden. Tot onze verrassing wordt alles betaald door Joanna, haar grootmoeder.

Zaterdag begint met een duikje in het aquarium. Er is veel veranderd: we moeten nu een 'spare air' – een extra klein fles met lucht - meenemen, we zullen naar 'surface supplied air' – lucht met een darm vanaf de kant en dus geen luchtfles meer op de rug - overstappen, en we gebruiken elektrische schrobbers – een soort van roterende borstel – waardoor er meer lawaai onder water is.

Daarna bed ophalen bij onze Nederlandse vrienden Peter en Marian. Ze houden een yard sale om een aantal spullen te verkopen voor ze terugkeren. Ze vertellen me dat Peter gaat werken in Brussel. Het is een beslissing op het laatste moment. Benieuwd hoe hij het daar zal doen.

's Namiddags zijn we uitgenodigd voor de graduation party van Joey Pisoni. Hij gaat volgend semester naar de University of Alabama. Er is veel volk en zo mogelijk nog veel meer eten. Ze zetten al het eten (aperitief tot en met desserts) tegelijkertijd op de tafel. Een rare manier, waardoor de mensen snel naar het ijs grijpen dat in deze hitte direct smelt. Het is een chaotische, gezellige boel, maar toch anders dan hoe wij het zouden aanpakken. Plakker zoals we zijn, zeker

hier in de States, zijn we bij de laatsten en helpen we met de opruim. Laat in bed.

Een beetje uitslapen, genieten van een ontbijt op het terras en een Skype-sessie met Amber. Ons klaarmaken om in de late namiddag naar de Belgische bijeenkomst op het strand te rijden. Wat gestart is als een afscheidsfeestje voor wij op vakantie vertrekken, is uitgedraaid op een spontane strandbijeenkomst – omdat twee van de drie vertrekkende koppels niet aanwezig kunnen zijn. Aangezien iedereen de datum heeft vrijgehouden, beslissen we om toch met de party door te gaan. Omdat het zeer warm weer is, verzamelen we pas om 17u00. Gelukkig. Naast de lagere temperatuur biedt dit late uur het voordeel dat we kunnen genieten van de capriolen van dolfijnen bij zonsondergang. Ik maak me de bedenking dat het de eerste maal is dat we naar het strand gaan. Seighin vindt de verplichting om met zijn ouders naar de zee te gaan niet leuk en loopt er aanvankelijk vies bij. Gelukkig draait hij later bij en geeft toe dat het toch wel plezierig was.

De nieuwe week begint met een doktersbezoek. In de NorthWest Annex, officiële naam van het hospitaal tegen de grens met North Carolina waar wij naartoe gaan, kampt men de laatste tijd met het vinden van een vaste dokter. Nu is er een jonge luitenante vers van de doktersschool die me behandelt. Blijkbaar hebben ze de verkeerde bloedtest uitgevoerd. Ik moet morgen opnieuw bloed laten nemen en de week nadien terugkomen. De tinteling in mijn rechtervoet als ik meer dan een kilometer ga lopen, kan van de rug komen of van ouderdomsdiabetes. Bijkomende testen dus.

Ik heb een gesprek met de NLR over mogelijks een nieuwe job in het hoofdkwartier. Hij zou graag een Belg in het op te richten innovation team hebben en ik ben op papier de beste kandidaat. Ik twijfel echter sterk. Hij heeft gelijk, op papier, maar ik vrees dat die ganse heisa rond innovaties eerder een storm in een glas water is. Het commando meent het niet echt. Ik zit nu goed en doe nuttig werk; ben ik echt bereid mijn huidige post te verlaten voor waarschijnlijk een pak frustraties? En wat met het werk waar ik nu aan bezig ben?

Eindelijk is onze reis door de Midwest helemaal geboekt. Ik heb finaal het laatste hotel kunnen boeken nu we de plaats van de BBQ met de familie DeKraai kennen. Oef. Het resultaat is een road trip van 14719 km (berekend) in 36 dagen. We zullen met 3 starten en eindigen met 5. Het logeren wordt een combinatie van kamperen in een tent, hotelkamers, cabines, enz. Ik weet niet echt wat ik er moet van verwachten, maar ik zie er wel naar uit.

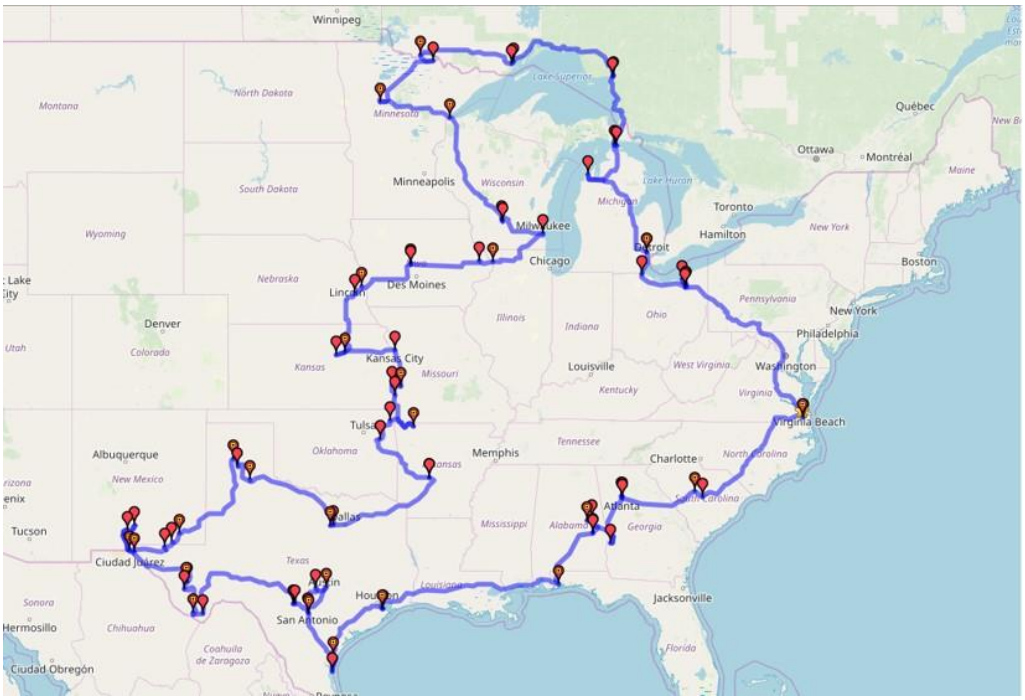

De branch head heeft een uitstekende evaluatienota gemaakt voor mij. In mijn ogen te goed. Ik heb intussen besloten om niet in te gaan op het voorstel omtrent de nieuwe post in innovation. Ik heb niet er niet echt zin in en heb een soort van vrede genomen met m'n huidige positie voor de komende jaren. Er is daarin nog veel te doen. Ik weet dat de NLR een beetje teleurgesteld zal zijn, maar uiteindelijk ben ik diegene die de job graag moet doen.

Tweemaal in contact gekomen met training gerelateerd aan mijn vorige job in het hoofdkwartier. Ik krijg een mail van Idzerd, een Nederlandse collega, die momenteel in Irak zit met een vraag over training voor de US Navy. Hij brengt me in contact met een US Navy reservist voor hulp bij opleiding van Amerikanen. Ik start mijn zoektocht naar de geschikte contactpersoon, want ik vind dat we moeten helpen en ik wil niet dat die Amerikaan hulpeloos in ons HQ naar de juiste persoon moet zoeken. Ik stel hem voor aan een Portugese collega die hem van dienst kan zijn. Tijdens onze wandeling door het gebouw kom ik te weten dat hij binnenkort naar Chesapeake verhuist. Zijn vrouw wil graag kennismaken met de internationale gemeenschap. Spontaan nodig ik hen uit voor een Belgische bieravond.

De tweede vraag komt van mijn Canadese collega Mark en gaat over de SOF-school. Ze willen daar volgens Canadees model een soort van credits toekennen voor het volgen van hun cursussen, credits die later voor een diploma kunnen zorgen. Ik weet dat we daar in 2013 ook aan dachten en dat we dat later afgevoerd hebben. Even in mijn archieven duiken.

Amber zit in de put door de uitzichtloze situatie met haar rug. Ik weet geen raad, zeker niet op deze afstand. We kunnen weinig helpen, alleen maar steunen door een luisterend oor aan te bieden.

Donderdagavond spelen we sinds lange tijd terug racketbal. Seighin wint de match. Eerlijkheidshalve moet ik wel zeggen dat ik met een handicap speelde. Ik mag geen moeilijke opslagen geven, maar vanaf dan is alles 'fair game'. Een kleine limitatie die het spel wel interessanter maakt. Tijdens het spelen raast er een korte, maar hevig wind door de buurt. In onze tuin is er een zware tak van een boom afgebroken en naar beneden gevallen. De graszak hebben ze weer niet opgehaald, maar dat is ditmaal geen probleem, want die is met het regenwater de riool ingespoeld.

Ik ga voor de eerste keer naar de MCX juist aan de ingang van ons hoofdkwartier en dit om tickets voor onze reis te bestellen. Ronny had me dit aangeraden, omdat de service daar beter is dan in de grote NEx. En direct is het alsof ik de lotto win: ze kunnen geen enkel ticket bestellen. Er is wel militaire korting in sommige plaatsen, maar deze zijn niet op voorhand te bestellen.

De luchtpomp voor het opblazen van de matras werkt niet meer, we moeten ze terugbrengen. Dat betekent wel dat we nu geen queen size matras meer hebben en in onze 4-persoonstent past juist een eenpersoons en een queen. Calle zal dus moeten zoeken naar een nieuwe queen met luchtpomp.

Vrijdagavond komen Peter en Marian op bezoek voor hun vertrek naar België. Een gezellige avond. Alex, de vriend van Seighin, is terug in de streek. Zeer snel vinden ze elkaar terug en samen met Josh maken ze Forest Lakes een paar dagen 'onveilig'.

We bespeuren een voor ons onbekende uitgave met onze kredietkaart en bellen met de bank om de kaart te laten blokkeren. Even later vinden we uit dat het een uitgave van Amber is tijdens hun USA-reis. Pech, deblokkeren is niet mogelijk. Dat wordt lastig voor onze hotels tijdens onze roadtrip, omdat die zullen afrekenen op de vervallen kaart. Hopelijk levert dat geen probleem tijdens onze reis op zoals we eens tegengekomen zijn in Mono Lake.

Zaterdagmorgen rijd ik met Seighin naar het aquarium voor zijn vrijwilligerswerk. Hij vertrekt met tegenzin, maar nadien geeft hij toe dat hij het leuk vond. Jammer genoeg kon ik niet duiken vanwege te weinig staf. Dan maar terug naar huis rijden om met Amber te skypen. Ze voelt zich al beter dan een paar dagen geleden. Sander en zij hebben beslist om naar Nijlen te verhuizen. Het huisje in Leuven is te duur voor hen – Ciaran heeft beslist om vanaf september op kot te gaan – en het appartement in Nijlen heeft meer tuin voor de honden. Ik weet niet of het huren van een appartement van familie – het is van Calles zus en schoonbroer - een goed idee is. Zo'n situatie is altijd delicater dan huren van vreemden.

Na het gesprek Seighin ophalen om daarna naar de schietstand te rijden. We warmen op met een pistool en gaan over op de M4 assault rifle. Seighin zag uit naar het schieten met een 'echt' geweer, maar na een paar schoten vindt hij de terugslag te zwaar. Hij voelt zich er ongemakkelijk bij.

De rest van de dag is rustig. Zondag opnieuw mijn valies maken. De auto afzetten aan de garage voor een controle als voorbereiding op de Grooten Trek doorheen de Midwest. Een traditionele Starbucks koffie en weer weg voor de laatste TDY voor onze road trip.

De gouden stranden

Ik overbrug de tijd tussen de twee vluchten in de lounge van Turkish Airlines. Op tijd stap ik richting gate. Daar hoor ik dat het vliegtuig naar Europa vertraging heeft. Ze melden ook dat er te weinig ruimte voor handbagage is en zoeken passagiers die bereid zijn om hun handbagage af te geven, zodat ze die bij de rest van de bagage kunnen steken. Ik bedenk dat ik niet echt iets uit mijn trolley nodig heb en biedt deze dus aan. De dame merkt mijn frequent flyer status op en verwijst me door naar de Lufthansa lounge om daar te wachten. Deze lounge heeft een rechtstreekse toegang tot het vliegtuig. Interessant weetje voor de volgende keer! Ik meld me aan bij de balie. De hostess is verrast, want het boarden is gestart. Inderdaad.

De vlucht verloopt rustig en tot mijn verbazing is er niet echt veel volk dat meevliegt. Vanwaar dan dat plaatsgebrek voor de handbagage? Er zijn geen stopcontacten in het vliegtuig en dus kan ik maar werken totdat de batterij van mijn PC plat is. Als mijn scherm zwart kleurt, probeer ik tegen beter weten in een poosje te slapen.

Door de vertraging in DC heb ik in Wenen amper 30 min voor de volgende vlucht. Ik moet daarbij nog ver wandelen ook. Door er een stevige tred in te houden kom ik juist op tijd aan de gate aan… om dan vast te stellen dat ook de vlucht naar Varna te laat is. Na lang wachten mogen we de bus in. Als ik mijn boardingpass afgeeft, piept het ding. "Oh ja, we bieden je een zitje in business aan.'. Ik protesteer niet.

De bediening in business is aangenaam en persoonlijk. De steward is waarschijnlijk homo, maar hij bedient iedereen op zijn of haar wenken. We krijgen zelfs een maaltijd voorgeschoteld, terwijl de rest van de passagiers niets ontvangen.

Landen en dan naar het hotel in een militair busje. We zijn juist na een tropische regenbui aangekomen. Ik dacht dat Bulgarije eerder koud zou zijn. Nee dus. We worden uitgenodigd voor een ice

breaker in het restaurant op de hoogste verdieping van het hotel. Een drankje met een mooi zicht op de kust en de stad, die er niet echt proper uit ziet.

Lange vergadering die een zeer rigoureus verloop kent. Als ik aan de beurt ben, start de discussie over het schrijven van de visie. Ik leg het waarom van mijn terughoudendheid uit, maar intussen ben ik ook tot de conclusie gekomen dat een dergelijke visie ook voordelen voor mij kan hebben en dat ik er waarschijnlijk toch niet aan zal ontsnappen. Ik vertel dat ik die wel wil schrijven indien ik hierin gesteund word. Prompt krijg ik enkele specialisten toegewezen. Daarna volgt de vergadering zijn normale verloop. Sommige briefings zijn interessant en leerrijk, andere eerder saai. De culturele activiteit wordt afgelast vanwege te veel briefings die ingepland zijn. Eigenaardig, want op een bepaald moment wordt er aan mij gevraagd om nog een uiteenzetting te geven. In allerijl bereid ik een aantal slides voor. Onnodig werk: finaal moet ik dan toch niet een tweede keer optreden.

De prijs voor de kamer was zeer laag, ondanks dat het hotel centraal ligt. Het hotel heeft de air van oude glorie. De hosted dinner is best leuk. Het is een typische Bulgaarse maaltijd, met - jawel! – een brandy als starter, en er is een fijne babbel aan tafel.

's Avonds ga ik wandelen op de dijk. Omdat ze hier tot aan het water bouwen, schiet er weinig strand over. Jammer. Ik zit hier duidelijk niet aan de zogenaamde 'Gouden Stranden' waar Varna om gekend is. Tijdens mijn wandeling zie ik een schattenzoeker met een metaaldetector in het water waden. Raar zicht.

Op donderdag, de laatste dag voor mij, bezoeken we de Naval Academy in oud-Sovjetgebouwen. Deze grijze gebouwen herbergen supermoderne simulatoren. Als we binnenkomen betreden we een hal waar fabrikanten enkele zeemijnen hebben tentoongesteld. Voor mij is het de eerste keer dat ik moderne mijnen zie. Het is een beetje verschieten. Ik merk dat zelfs de marinespecialisten ervan opkijken.

Omdat het plan was dat ik vanuit de academie naar de luchthaven zou vertrekken, sleur ik mijn valies mee. Met de hitte die er heerst, betekent dat zweten. De airco werkt niet in de school en dus wordt er beslist terug naar het hotel te rijden. Weer valies meesleuren.

In de luchthaven van Varna hetzelfde liedje: vertraging. Ik zie mijn tijd voor de volgende vlucht afnemen. Als de shuttle stopt, vraag ik aan een hostess de gate. Ze roept mij het nummer toe en spoort me aan me te haasten. Dat weet ik wel! Als ik de vertrekhal inloop, hoor ik mijn naam, of iets dat er zeer goed op trekt, gevolgd door de vermelding 'Last call'. Ik moet nog door 3 controles en dus vraag ik of ik mag voorkruipen. De omroeping helpt hierbij. "That last call was for me!". Mijn voorbereiding - handbagage stevig sluiten, alsook de ervaring om te spurten voor een vliegtuig - zorgt ervoor dat ik voor het effectief sluiten van de gate in het vliegtuig zit. Hijgend hoor ik dat we toch nog 20 min moeten wachten.

Na mijn aankomst in Brussel merk ik tot m'n genoegen dat ook mijn koffer de verbinding gehaald heeft. Gelukkig. Deze verplichte tussenstop in België – het is niet mogelijk om op dezelfde dag van Varna naar Norfolk te vliegen – komt me goed uit: zo kan ik een deel van

de spullen van Loic meenemen. Met 1 of zelfs 2 valiezen zal hij niet toekomen voor een jaar aan de University of Delaware. Eerst even langs zijn kot rijden om zijn bagage voor de trektocht doorheen Peru en de USA op te halen. Daarna Loic aan het treinstation afzetten voor zijn rit naar Ranst. Morgen vertrekt hij immers van daaruit naar Amsterdam en dan naar Lima. Daarna kunnen wij gaan slapen.

Na een korte nacht ontbijt met Amber en terug naar de luchthaven. Afscheid nemen wordt elke keer lastiger. Door de 'fast lane', een extra voordeel wegens Gold Status. Terug speelt er iemand piano in de wandelgang. Tijdens het wachten en de vluchten werk ik verder aan onze belevenissenedities: we hebben een achterstand in te halen!

14 – De Grootten Trek door de Midwest

Voorbeschouwing

Zoals bij onze eerste toer hadden we afgesproken om ook deze keer iedere zomer een roadtrip door ons nieuw, tijdelijk thuisland te maken. We hadden de vorige keer een keuze moeten maken en dus reisden we door de bekendste en gemakkelijk bereikbare staten van Amerika. Dit had als resultaat dat we in onze vervolgtoer naar de minder bekende en verder afgelegen staten zullen moeten reizen.

De eerste reeks zijn de 'fly over states'. De staten die de meeste mensen kennen van er over te vliegen naar de meer aantrekkelijke staten aan de westkust. Ondanks de vraagtekens in de ogen van de mensen waar we onze intentie aan bekendmaakten, deden we koppig onze zin. We zouden ook deze staten bezoeken. Ondanks dat boeken met meer dan 500 pagina's over 'America the beautiful' slechts een 10-tal pagina's vertelden over de streek waar we zouden doorreizen, zetten we door. Veel te laat aan begonnen en dan nog veel te lang aan gezeten, hadden we slechts enkele weken voor onze afreis ons plan klaar.

Een plan, hoewel goed beschreven, was het niet echt. Eerder een samenraapsel van wat we vonden aan toeristische Info gecombineerd met een beperking van de te overbruggen afstanden. Een aftoetsing in de facebookgroep van de "Belgen in Amerika" leverde veel Info op buiten ons doelgebied. Niet echt bemoedigend.

Leuk was wel het vooruitzicht dat we 'en route' Ciaran en Loic zullen oppikken. Een in Detroit en de andere in Austin. Ook de afspraken met enkele oud-bekenden geeft een unieke toets aan onze reis. Daarnaast zullen we voor de eerste keer gebruik maken van AirBnB. Er zitten een paar leuke adressen bij, maar zullen die geven wat er beloofd wordt. Benieuwd hoe dat zal aflopen.

Ik heb het gevoel minder vat op deze reis te hebben en kijk er met gemengde gevoelens naar uit. Calle daarentegen ziet het helemaal zitten. Zij zal dan ook, zoals de vorige keren, jullie gids op onze reis zijn. Ik laat jullie in haar handen terwijl ik als chauffeur de bende begeleid naar de verschillende, interessante plaatsen in het geciviliseerd 'Wilde Westen'.

[Over naar Calle]

Dag 1: Van Chesapeake (VA) naar Macedonia (OH)

545 mijlen vandaag / 877 km in totaal / 9559 stappen vandaag

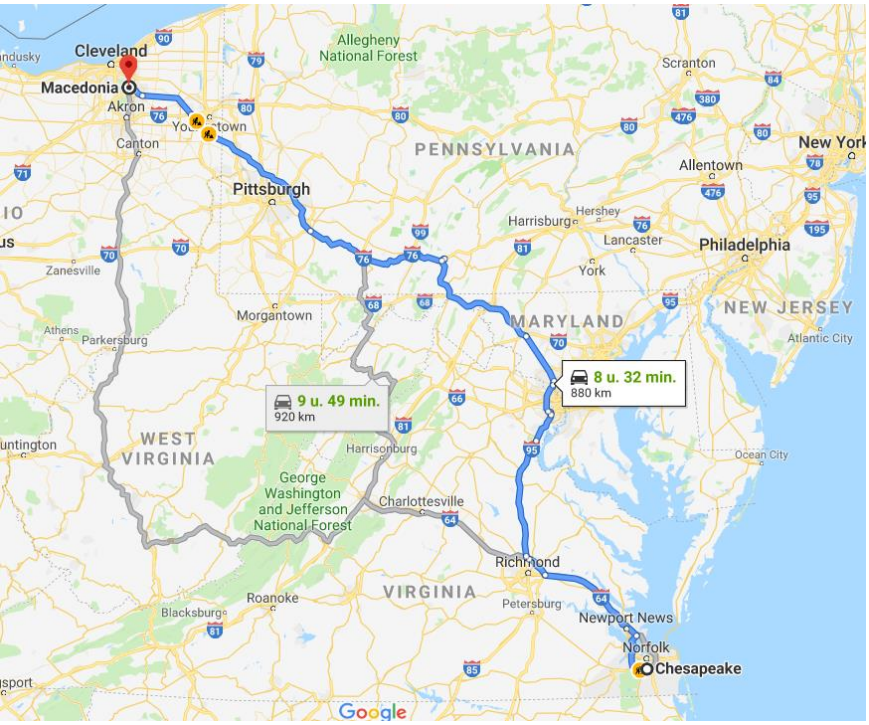

Nooit gedacht/gehoopt/gedroomd dat we 3 jaar na onze laatste road trip doorheen de 'Joenaajted Steejts' de prachtkans zouden krijgen om dit enorme land opnieuw te doorkruisen. En toch, hier zitten we in onze grote Amerikaanse auto, op weg naar (hopelijk) alweer een avontuur om nooit meer te vergeten!

Van de 50 staten die ons gastland rijk is, hebben we er op papier 6 niet kunnen bezoeken. Ik zeg wel degelijk 'op papier', want de staten waar we gewoon doorheen gereden zijn op weg naar een volgend logeeradresje, tellen we ook mee als 'bezocht' ("Check in the box!"). De 6 'sukkelaarkes' die we links hebben laten liggen, zijn Michigan, North Dakota, Washington, Nebraska, Hawaii en Alaska. OK, die 2 laatste zijn per auto sowieso (quasi) onmogelijk te bereiken, en die hadden we dan ook al tamelijk snel van ons lijstje geschrapt. De 4 andere echter zijn door een samenloop van omstandigheden onbekend terrein gebleven voor de familie Van Hoeserlande.

Een van de eerste voornemens die we dan ook gemaakt hebben toen we vernamen dat we een 2de keer voor 3 jaar naar het land van Uncle Sam zouden trekken, is die 6 op-ons-lijstje-ontbrekende staten te ontdekken.

En toch… het concept van deze road trip zal wel degelijk verschillen van dat van de vorige 3: er is immers maar 1 kiddie mee naar de States nu. De 2 oudste zonen studeren aan de KULeuven en kunnen weliswaar in de grote vakantie de oversteek naar ons maken, maar de kans van herexamens is groter dan in het middelbaar onderwijs én er zijn ondertussen ook andere prioriteiten in hun leven gekomen. [nvdr: geenszins een verwijt naar hen toe, enkel een vaststelling!] Het is dus niet meer evident om een passend tijdslot te vinden waarop ze allebei kunnen overvliegen. Komt daarbij ook nog eens het feit dat onze oudste, dochter Amber, afgestudeerd is en voltijds werkt. Dit houdt in dat zij in de grote vakantie praktisch onmogelijk nog verlof kan krijgen: collega's met kinderen gaan voor.

Voor de allereerste keer in ons leven als gezin van 6 gaan we dit jaar dus niet voltallig zijn op onze rondreis…

Ciarans laatste examen gaat door op dinsdag 25/06. In eerste instantie was het plan om hem samen met z'n papa, die op z'n terugreis van Varna (Bulgarije) een verplichte tussenstop moest maken in Brussel, naar de USA te laten vliegen. De prijzen van de vliegtuigtickets echter noopten ons dit plan bij te schaven: we besparen een flinke slok op de borrel als we hem een paar dagen later laten vertrekken. Op 03/07 zal hij ons vervoegen in Detroit, MI, nog net op tijd voor 'The 4th of July'-festiviteiten.

Loic wordt voor de laatste keer door zijn proffen op het rooster gelegd op donderdag 27/06. Hij had echter een fantastisch aanbod van nonkel Koen, zijn peter, gekregen: of hij zin had om samen met het hele gezin D'haluin - van Gils op reis naar Peru te gaan? Vertrek op vrijdag 28/06, terugkeer op 21/07. Zo'n kans kon en mocht hij gewoon niet laten liggen, wat inhoudt dat hij pas in de 4de week van onze 5 weken durende road trip bij ons reisgezelschap zal aansluiten, in Austin, TX meer bepaald.

Een tamelijk lange intro om tot het begin van ons nieuwe avontuur te komen: 'De Grootten Trek doorheen de Midwest'. Yep, het door de meeste toeristen genegeerde 'Fly-over Land' (noot van Hoesy: ook nog gekend onder cowboyland, heart land en cross over land) staat dit jaar op ons programma! De meeste reacties die we op ons voornemen krijgen, hebben dezelfde toonaard: "Daar is écht niks te zien!". Well, we'll prove them wrong!

Aangezien de heer des huizes de week voorafgaand aan ons vertrek nog een (plezier?)reisje naar Bulgarije maakt, brengen we zondagmiddag onze Chrysler in de garage binnen voor een groot pre-roadtriponderhoud. Halverwege de week is hij al klaar, maar het duurt tot zaterdag vooraleer hij terug in onze garage staat, juist op tijd om eens grondig onder handen genomen (lees: van buiten en van binnen gekuist) te worden door onze jongste zoon.

Ik heb van de afwezigheid van m'n hubby gebruik gemaakt om zoveel mogelijk alles te wassen en te strijken, kwestie van de wasmanden niet vol achter te laten. Als hij vrijdagavond thuis komt, sleurt hij 3 volle zakken én een computerscherm met zich mee: zaken van Loic die hij gedurende zijn jaar aan UDel gaat nodig hebben. Een flinke moot van de lading kleren die Hoesy mee heeft, zijn echter van Ciaran: kunnen wij al meepakken aan het begin van de trip, zodat hij niet met zoveel bagage naar Detroit hoeft te vliegen.

De avond voor D-day (30/06) gaan we op aanraden van Seighin avondeten in een hamburgertent. Nee, niet de gewone McDonald's of Burger King, maar de Smash Burger. Hij heeft met dit adresje kennis gemaakt toen hij met een van z'n vrienden een avondje naar de cinema ging en geconstateerd dat het vlees hier 'écht wel lekker is'. Ik hoef niet te koken, da's mooi meegenomen, en z'n boude bewering blijkt nog waar te zijn ook: de hamburger is best te genieten.

Op tijd in bed kruipen? Yep, think again! Ik wil nog even enkele betalingen uitvoeren, maar de site van onze Amerikaanse bank vertoont kuren, en ik kruip pas na 01u00 tussen de lakens. Om 06u00 ben ik al terug klaarwakker: té veel zaken die nog in orde gebracht dienen te worden. Ik regel de financiën, maak de fruitsla voor het ontbijt klaar, neem snel een douche en vlieg ondertussen van hier naar daar om nog vanalles in te pakken. Effe een rustig ontbijtmoment samen met m'n ventje buiten op onze 'deck': de kleinste ligt nog steeds in z'n nest.

Natuurlijk halen we het vooropgestelde vertrektijdstip niet: er moet nog afgewassen worden en Hoesy krijgt in eerste instantie weinig hulp van een sikkeneurige teenager bij het inladen van de auto.

Dubbel gevoel als we op onze oprit poseren voor de obligate 'moment van het vertrek'-foto: opgewonden over wat er ons te wachten staat, maar met een gevoel van gemis naar de ontbrekende gezinsleden.

Korte stop bij de Pisoni's om onze huissleutel en garage-opener af te geven – zij zorgen voor ons huis en het maaien van het gras, onze buurman leegt de brievenbus – en weg zijn we!

Vandaag rijden we de hele dag: onze eindbestemming is Macedonia, niet ver van Cleveland in Ohio. De tussenliggende staten – Maryland en Pennsylvania - hebben we al bezocht, dus we hebben een ononderbroken rit van een slordige 900 km voor de boeg. Nu ja, ononderbroken… natuurlijk wordt er af en toe wel halt gehouden om de benen te strekken en te eten.

Het wordt een moeizaam eerste stuk: veel en lange harmonicafiles, aanschuiven, bumper-aan-bumper rijden. Het is net alsof alle Amerikanen besloten hebben om vandaag op verlof te vertrekken!

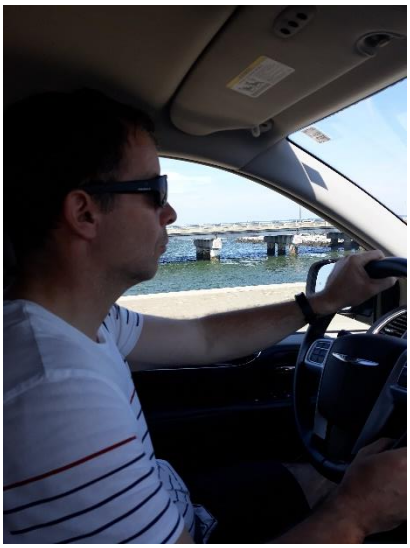

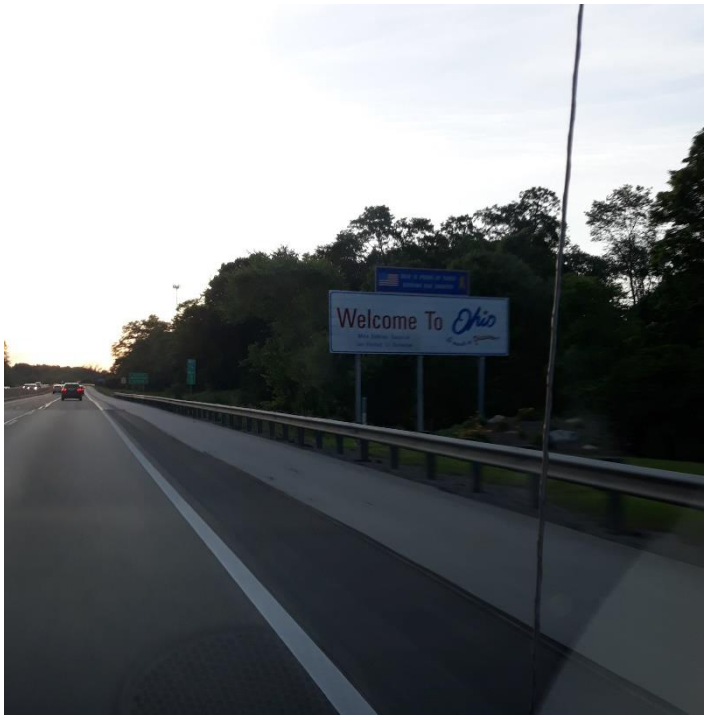

Onze chauffeur heeft zin in een fris slaatje, dus wordt er bijna vanzelfsprekend gekozen voor een middagmaal in een Panera Bread. Door 's middags al 'warm' te eten, kunnen we vanavond op ons gemak in het hotel onze bokes opeten en moeten we niet meer op zoek naar een restaurantje na uren in de auto doorgebracht te hebben. Misschien zelfs kan Seighin nog even het zwembad induiken…

Ik heb het gekke plan opgevat om te trachten van elke staat die we aandoen, een Starbuckskoffiekop aan te schaffen. Had ik eigenlijk tijdens onze 1ste tour moeten doen, dan had ik nu al een hele verzameling gehad, maar ja… Hoesy neemt dit voornemen niet echt serieus, maar als copiloot kan ik natuurlijk wel de Waze/GPS manipuleren. De 1ste grensovergang van onze road trip, die met Maryland, missen we – die ligt midden in Washington DC, en niet echt duidelijk zichtbaar aangegeven – en dus houden we maar even halt aan een van de bezoekerscentra langs de autostrade. Eens de hoofdstad voorbij is het fileleed van de baan. Even later scoor ik in een Starbucks ook een kop van MD. Het plaatje van de grens met Pennsylvania kan ik wél bemachtigen, en de kop van Pennsylvania wordt eveneens gescoord in een Starbucks langs de autostrade. Meer nog: ze hebben ook die van New Jersey en… Washington DC. Die laatste koop ik op aansporen van m'n halve trouwboek. Washington DC is een stad, geen staat, en eigenlijk hoort die dus niet in m'n verzameling thuis, maar Hoesy vindt dat die toch niet mag ontbreken. Me happy (Hoesy rolt met z'n ogen)!

Als we op ongeveer 2 uur rijden van onze eindbestemming verwijderd zijn, stoppen we nog eenmaal voor een tankbeurt en een 'bathroom break'. Volgens de GPS zouden we rond 21u45 in ons hotel moeten arriveren, wat ook het geval is. Zeer vriendelijke jongedame aan het onthaal – "Thank you for your service!" – en na een vlotte check-in onze kamer betrokken. Genieten van enkele zelfgebakken bokes en pistolekes + beleg, en dan is het al snel bedjes in en oogjes toe. Dit was een lange autorit…

Dag 2: Macedonia (OH)

52 mijlen vandaag / 960 km in totaal / 19778 stappen vandaag

Geen wekker gezet gisterenavond: onze 'kleine' had weliswaar te kennen gegeven dat hij vóór het ontbijt zou gaan fitnessen, maar op mijn vraag om hoe laat dat dan zou zijn, kreeg ik een vaag antwoord. Ergens rond 07u15 à 07u30? Ikke vol vertrouwen: 'Och, dan ben ik allang wakker!'.

Zou normaal gezien ook het geval geweest zijn, mochten we deze ochtend om 05u45 niet eensklaps gewekt worden door een blèrende wekkerradio. Klaarblijkelijk heeft de vorige gast van deze hotelkamer het alarm ingesteld en is hij het domweg vergeten uit te schakelen. Wijle allesbehalve content, natuurlijk!

Ik ben in de veronderstelling dat ik toch niet meer in slaap geraak, maar word dan toch pas om 07u50 wakker. Okay, geen man overboord: deze voormiddag gaan we de Rock & Roll Hall of Fame in Cleveland, Ohio bezoeken en die gaat pas om 10u00 open, dus een rustige eerste ochtend op de reis.

Een verfrissende douche en dan gaan Hoesy en ik alvast ontbijten; de jongste zoon blijft een beetje sikkeneurig – omdat hij z'n fitnesssessie gemist heeft – nog even liggen en verschijnt pas om iets voor 09u00 in de eetruimte.

Het wordt een 'plastic' ontbijt: de stereotiepe zoete ontbijtgranen, plastic bestek en borden, de typisch Amerikaanse wafels.

Terug in de kamer probeer ik nog even een skypesessie met m'n ouders op te starten, echter zonder succes: niemand aan de andere kant van de lijn!

Aangezien we vannacht nogmaals in dit hotel slapen, hoeven we geen bagage naar de auto te versleuren. De rit naar Cleveland neemt amper een half uurtje in beslag, zodat we rond 10u30 tegen een stralend blauwe hemel de skyline van de stad zien opdoemen. Auto in de vlakbijgelegen parking stallen – 9,00 USD voor een hele dag! – en dan eerst even een kijkje nemen aan de waterkant van Lake Erie. Er ligt een grote, uit de vaart genomen Great Lakes stoomboot, de William G. Mather, aangemeerd, maar die kan vandaag spijtig genoeg niet bezichtigd worden.

Dan maar naar binnen in het enorme gebouw dat de 'Rock & Roll Hall of Fame' huisvest! Gedurende een 2-tal uur gaan we volledig op in de wereld van de muziek. OK, het hoofdthema vermeldt rock & roll, maar het is al heel snel duidelijk dat dit over veel meer dan alleen deze muziekstijl gaat. De vroege invloeden (gospel, blues, rhythm & blues and folk, country and bluegrass), de anti-rock & rollprotesten, de verschillende soorten muziek die na de rock & roll ontstaan zijn, de stempel die rock & roll achtergelaten heeft op de muziek van de volgende decennia. Er is een speciale hoek gewijd aan de 50ste verjaardag van Woodstock en op de 1ste verdieping van het gebouw is 'The Garage' gevestigd waar je zelf met verschillende muziekinstrumenten kan experimenteren. De 2de etage herbergt dan weer een exhibitie van verschillende toonaangevende muziekshows, TV-series die op een of andere manier met muziek te maken hadden/hebben (denk aan bv 'The Partridge Family'), allerhande talentenjachten en muziekwedstrijden. Er is ook een chronologisch overzicht van de muzikanten en bands die 'de eeuwige roem' verworven hebben door in de Hall of Fame opgenomen te zijn.

We komen ogen en oren tekort om de stroom aan informatie te bekijken, te beluisteren, te beleven. We lopen van vitrine naar vitrine, van display naar uitgestalde muziekinstrumenten, kostuums, en andere zaken die aan muzikanten toebehoord hebben.

We sluiten ons bezoek af met de bezichtiging van 'The Power of Rock Experience', een korte muzikale documentaire bestaande uit verschillende hoogtepunten uit de jaarlijkse uitreikingsceremonies.

ROLLING STONES
The Rolling Stones

AMERICAN

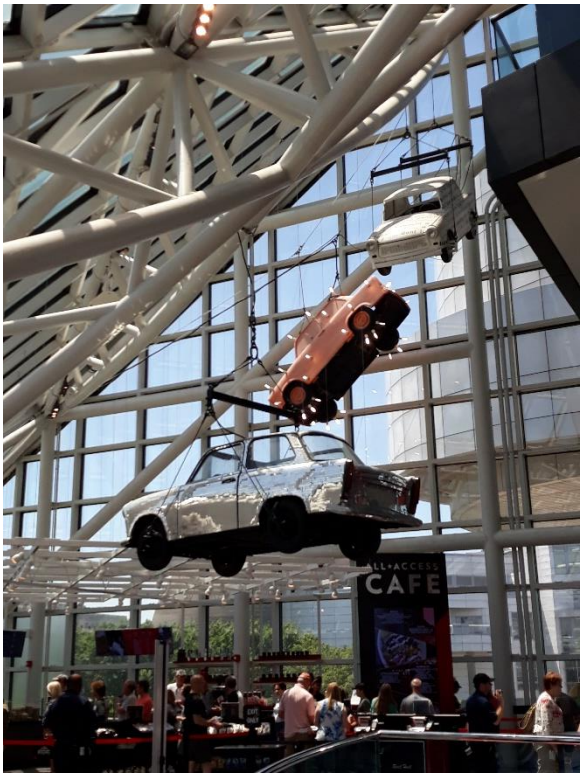
CAFE

Als we om iets na 13u00 de Hall buitenstappen, worden we begroet door een uitbundige stralende zon: het is warm buiten! Aangezien onze maag begint te knorren, trekken we de stad in op zoek naar een lichte maaltijd. Die vinden we onder de vorm van een broodje in een vestiging van de bekende 'Subway'-keten. Daarna een gratis medium iced latte gaan oppikken bij 'Dunkin Donuts' – dank je wel, T-Mobile! – en we zijn gereed om een beetje nader kennis te maken met Cleveland. We bezoeken de universiteitscampus, blijven even een lacrossewedstrijd volgen, verwonderen ons over een gigantische openlucht-luchter op Playhouse Square in de theaterwijk.

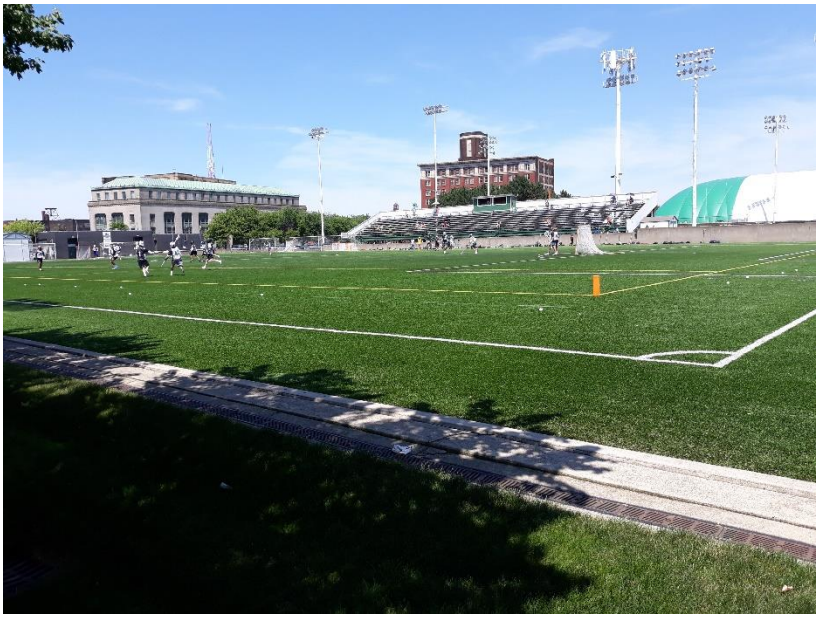

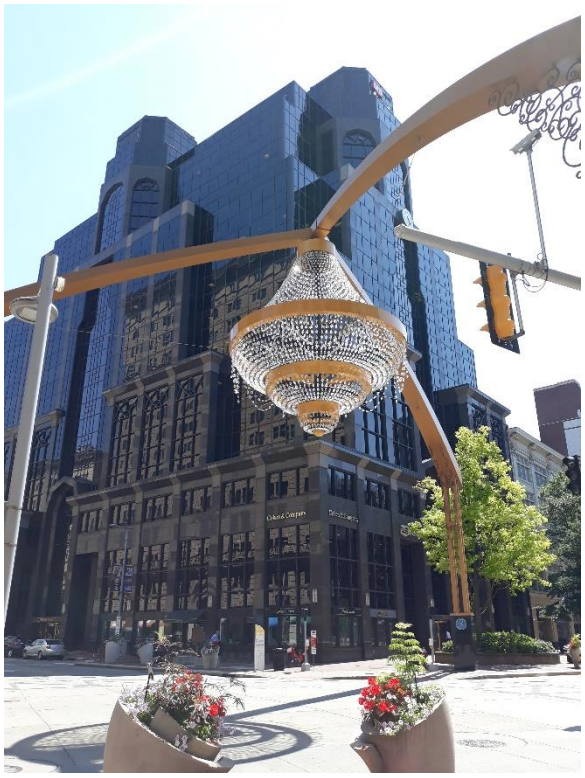

Volgens onze Capitool-reisgids heb je vanop de Terminal Tower een prachtig panorama over de hele stad. We belanden eerst wel in respectievelijk 200 Public Square en de Key Tower, waar we vriendelijk maar beleefd te horen krijgen dat er daar géén publiek uitkijkpunt op de hoogste verdieping gevestigd is.

Als we dan toch uiteindelijk de typische Beaux-Arts wolkenkrabber die de Terminal Tower is, binnenstappen, vertelt een zéér vriendelijke veiligheidsagente ons dat de top enkel in het weekend voor het publiek opengesteld is. In een adem voegt ze er echter aan toe dat er nog tal van andere bezienswaardigheden in de stad het bezoeken waard zijn. Het volgende kwartier krijgen we zowaar een gedetailleerd voorstel van rondleiding, compleet met aanwijzingen over welke route we moeten volgen en waar we zeker op moeten letten.

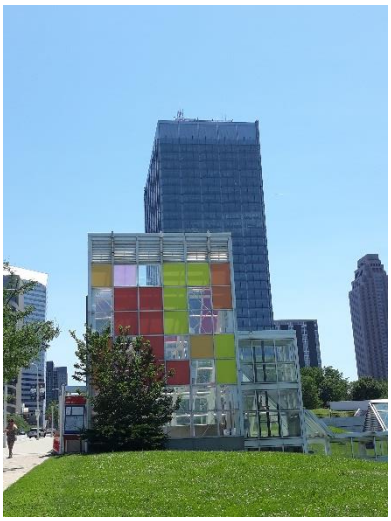

Onze eerste halte is een eerder klein gebouw onder een overwinningszuil op Public Square waar er een Burgeroorlogmuseumpje gevestigd is, meer bepaald een vierkante ruimte met aan de 4 muren een oplijsting van de namen van militairen uit het Cuyahoga-district die tijdens die oorlog gesneuveld zijn. In het midden van het zaaltje zijn er 4 bas-reliëfs te bezichtigen die bekende personen uit die tijd weergeven.

Vervolgens wandelen we (opnieuw) Euclid Avenue op waar we de Arcade binnengaan, het eerste overdekte winkelcentrum in de USA. 2 gebouwen in Victoriaanse stijl zijn met elkaar verbonden door een immense glazen overspanning en in die ruimte zijn winkeltjes ondergebracht.

Vervolgens even de Starbucks binnenspringen om een koffiekop van Ohio aan te schaffen: check!

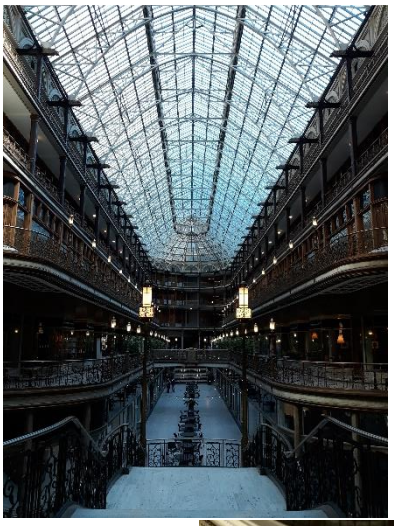
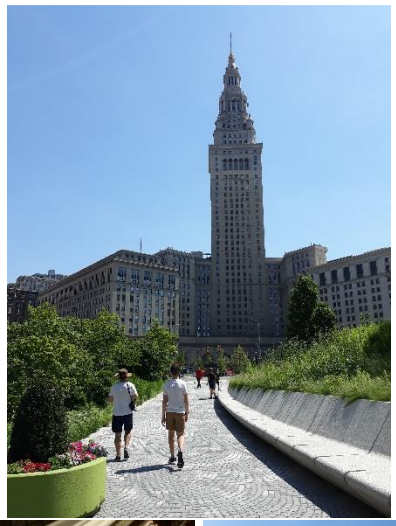

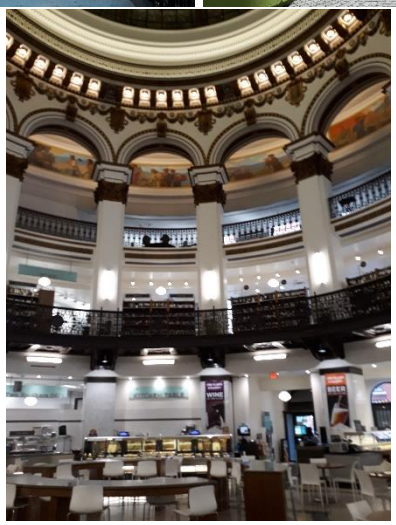
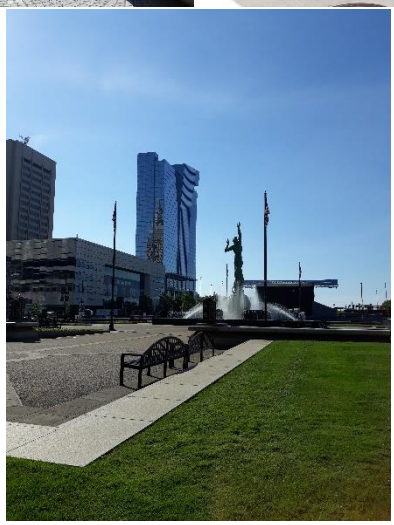

Een beetje verder ligt Heinen's, een upper class supermarkt gehuisvest in een voormalig bankgebouw. Op het gelijkvloers is er een ronde ruimte waar er eetstandjes ondergebracht zijn, met daarnaast de eigenlijke supermarkt. De centrale binnenplaats wordt omgeven door een galerij op de 1ste en 2de verdieping.

We houden een stop in de wijnafdeling op de 1ste galerij en profiteren er van de 'happy hour wine tasting'. Bij een glas wijn voor 4,00 USD bespreken we de plannen voor het avondeten. 'Lola's Bistro', het restaurantje waar we origineel zouden gaan eten, blijkt op het internet wisselende beoordelingen te hebben en is aan de prijzige kant. Na een beetje gebekvecht beslist Seighin dat we naar 'Sausalito on Ninth' gaan. Op het terras genieten we van een lekkere maaltijd in een nog steeds warme avondzon en overlopen onze ontdekking van Cleveland. Een beetje tot mijn verbazing zijn mijn mannen niet wild enthousiast van het bezoek aan de Hall of Fame. Seighin is begrijpelijkerwijze niet echt onder de indruk, omdat hij het overgrote deel van de artiesten niet of enkel heel oppervlakkig kent. 'Vergelijk het met een bezoek door jullie aan een museum van beroemde DJ's!'. Hoesy is op zijn honger blijven zitten, wegens hogere verwachtingen: de uitstalkasten met memorabilia zijn te eentonig, teveel van hetzelfde.

Naar zijn mening mag er meer originaliteit aan de dag gelegd worden. Persoonlijk vond ik het wel een geslaagde kennismaking!

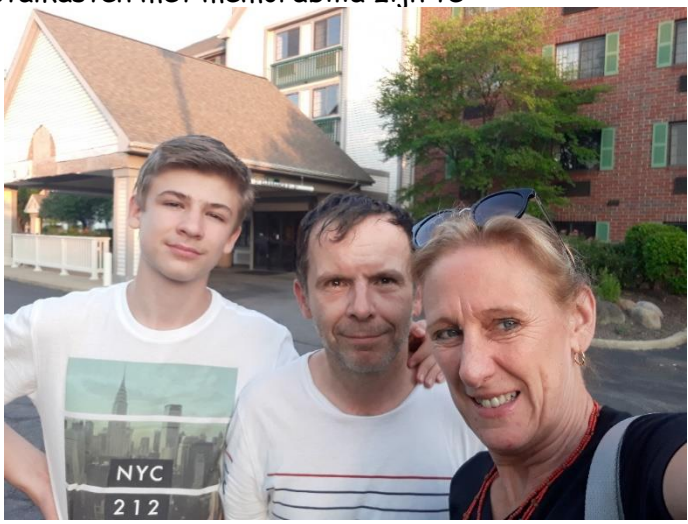

Terug in het hotel beslist Seighin om de fitnessruimte met een bezoekje te vereren, gevolgd door een duik – samen met papa – in het zwembad. Ik tokkel het verslag van de dag neer en bekijk de foto's ('slechts' 155!) die ik genomen heb.

Rond 23u00 zijn mijn mannen terug in de kamer. Niet lang daarna kruipen we ons bed in: morgen moeten we wél wat vroeger opstaan!

Dag 3: Van Macedonia (OH) naar Detroit (MI)

225 mijlen vandaag / 1322 km in totaal / 28888 stappen vandaag

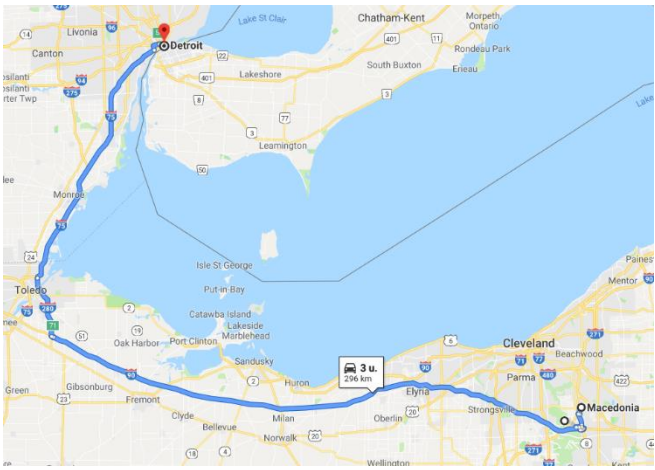

Geen wekkerradio deze morgen, wél hetzelfde tijdstip waarop ik m'n ogen open: 05u45. Hè, ik mag eigenlijk nog 3 kwartier tukken! Hoe ik echter ook probeer, 't is geen avans (zoals ze in 't schoon Aantwaaps zeggen): de slaap komt niet meer terug. Niet helemaal uitgerust, maar om iets voor 06u30 dan toch maar in de douche gestapt. Daarna hubby wakker maken en samen gaan ontbijten. Onze tienerzoon grommelt iets als we hem vooraleer we naar de ontbijtruimte vertrekken, aanmanen uit bed te komen.

Volgens onze planning zouden we om 08u00 moeten kunnen vertrekken naar Cuyahoga Valley National Park, zodat we daar heel de voormiddag de natuur en een stukje transportgeschiedenis kunnen gaan ontdekken. Als we echter terug op onze hotelkamer komen, blijkt zoonlief terug in slaap gevallen te zijn. Hij heeft dus nog een 20-tal minuten om te eten en alles bij elkaar te rommelen… Hij verdwijnt naar het gelijkvloers, terwijl wij alles inpakken. Terwijl Hoesy de bagage naar de auto draagt, probeer ik nogmaals m'n ouders via Skype te bereiken: weer geen gehoor.

Wij staan op het afgesproken tijdstip aan de auto, maar het is nog een hele tijd wachten totdat Seighin verschijnt, op z'n gemakske dan nog: het is na 08u30 als we vertrekken.

Een korte rit later staan we op de parking van het Boston Store bezoekerscentrum. Het is even zoeken naar de ingang: blijkt dat de aanwezige parkwachter juist de deuren voor het

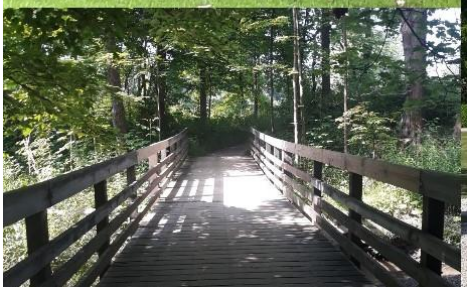

publiek opent. Prompt verontschuldigt ze zich omdat ze nog enkele lichten moet aansteken, terwijl wij het eigenlijk zijn die te vroeg zijn…

Na de nodige info ingewonnen te hebben, keren we terug naar zoonlief die in de auto is blijven zitten. We trekken onze wandelschoenen aan: deze voormiddag staat er een tocht van een 8-tal km op het programma.

We volgen een stukje de Ohio & Erie Canalway – straks meer daarover – en nemen dan de weg die ons naar Stanford House leidt, een oude farm die nu tot gastenverblijf dient. De Stanford Trail loopt voorbij de farm doorheen velden met aan weerszijden van het smalle pad grassen die tot schouderhoogte reiken. Straks checken op teken?

De zon brandt, maar dan duikt de weg de koelere bossen in en sluit vervolgens aan op Brandywine Falls Trail. Onze tiener is humeurig en klaagt over de vochtige warmte en de insekten (muggen, vliegjes, …) die hem hinderen. De tocht is nochtans mooi, en tamelijk rustig ook: we komen niet veel medewandelaars tegen. Het bos bruist van dierenleven: allerhande vogels fluiten en kwetteren dat het een lieve lust is, en om de haverklap duikt een eekhoorn verschrikt achter een boom of buitelt een koppel 'chipmunks' het pad over.

Na een uurtje bereiken we onze bestemming: Brandywine Falls. Eerst een kijkje op de watervallen op het lower deck, dan naar de hogergelegen uitzichtplek en tenslotte boven de watervallen het water oversteken en de terugtocht aanvatten. Seighin zegt nog steeds niet veel, maar af en toe komt er toch al geluid uit. Onderweg zoeken we even verkoeling in het ondiepe water; de jongens houden zich merkwaardig kalm en er wordt dus niet met water gespetst.

Op het middaguur staan we terug aan onze auto. Na een handjevol trailmix beslissen we eerst een kijkje te gaan nemen aan Beaver Marsh en dan een plekje te zoeken om te middagmalen. De naam verklapt het al: Beaver Marsh is een wondermooi stukje natuur bestaande uit meersen met dotterbloemen, waterlelies en andere -planten waartussen talloze kikkers en padden hun serenades zitten te brengen. De zon staat nu loodrecht boven ons en het is heet. Voor bevers, otters en muskusratten zijn we te laat: die geven de voorkeur aan de ochtendkoelte. Slangen zien we ook niet, alhoewel ze ervan houden om op takken en twijgen te zonnebaden. Veel libellen wel; een idyllisch decor waar Hoesy en ik even blijven vertoeven, terwijl onze tiener al terug naar de auto wandelt: "Véél te warm!".

Op de volgende stopplaats doet hij zelfs de moeite niet meer om uit de auto te komen. Wij stappen dan maar alleen het pad af dat leidt naar de Everett Covered Bridge. Ik moet altijd aan de film 'Bridges of Madison County' met Meryl Streep en Clint Eastwood denken als ik zo'n overdekte brug zie: ze hebben een speciale charme, die bruggen! Terug aan de auto pingt onze GSM: Martes resultaten voor 1ste zit zijn gekend. Voor elk vak geslaagd: dit wordt een heerlijke zomervakantie voor Hoesy's petekind! We sturen onze felicitaties via de 4G naar Peru: handig toch, die moderne communicatietechnieken!

Normaal gezien zouden we rond de middag het Nationaal Park verlaten om in de namiddag Toledo, OH met een kort bezoek te vereren. Aangezien echter er volgens de reisgids niet écht veel te zien is (de zoo? het Museum of Art?) en we nog niet gegeten hebben, besluiten we in het park te blijven en nog een wandeling te maken.

Er is een zee van parkeerplaats aan de Ledges Shelter en wat meer is, er staat vlakbij onze auto een uitnodigende picknicktafel in de lommerte van de bomen. We laden onze etenswaren uit en genieten van pistolekes ter plaatse gesmeerd.

De Ledges Trail strekt zich uit over een afstand van 3,5 km uit en zou ons naar Amerikaanse normen 1,5 uur zoet moeten houden. We weten ondertussen al beter, en rekenen dus rond 15u00 terug aan de auto te zijn als we om 14u00 aan de wandeling beginnen. De Ledges slaan op de zandstenen kliffen en rotsen waar we eerst op en vervolgens door wandelen. Het pad slingert zich de hele tijd door bossen en dankzij het groene bladerdak is het een pak koeler, zeker tussen de rotsen, maar toch is het nog steeds erg vochtig en zweterig weer. De hele omgeving heeft iets feeërieks, en ik moet ongewild denken aan de elfenwoningen uit de 'In de ban van de ring'-trilogie.

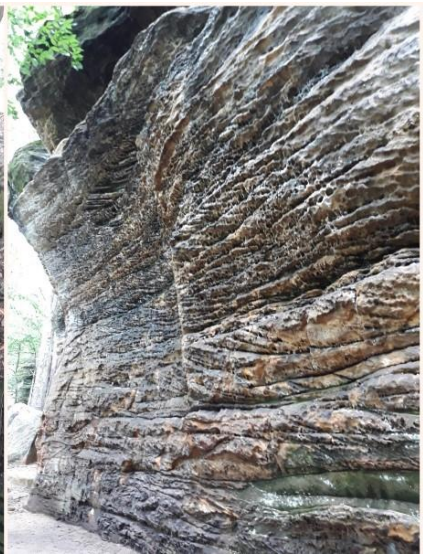
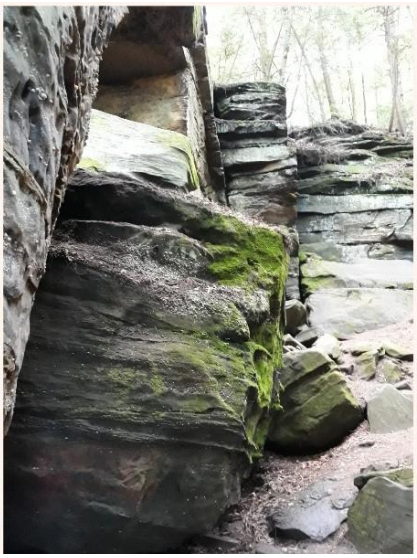

Het laatste wapenfeit in het park houdt een kort bezoekje – wederom zonder zoon – aan het Canal Exploration Center in, een mooi opgezette tentoonstelling in een voormalige inn aan een van de vele sluizen die het park rijk is. Het Cuyahoga Valley National Park is immers bovenal gekend omwille van het historische Ohio & Erie Canal en het jaagpad dat er langs loopt. Het kanaal dat in 1827 in dienst genomen werd, verbond Cleveland en Akron, en werd dé transportweg bij uitstek om goederen te vervoeren die vroeger via de Cuyahogarivier werden verscheept. Met behulp van een span bestaande uit 2 of 3 ezels werden de boten over het kanaal naar hun bestemming getrokken. Het kanaal bracht welvaart in de streek gedurende een kleine halve eeuw, toen de spoorwegen de rol van voornaamste vervoersweg overnamen. Deze waterweg zelf bestaat niet meer – is op bepaald plekken volledig overgroeid – maar de sluizen zijn er nog, en langs het jaagpad is het heerlijk wandelen, lopen, fietsen, zelfs langlaufen.

Een 2,5 uren durende rit scheidt ons van ons volgende overnachtingsadresje, een Air B&B in Detroit, MI. We starten onder een donkere lucht, krijgen een plensbui over ons heen, maar rijden de rest van het traject in een aangename avondzon. Seighin kijkt op z'n laptop naar 'Top Gun', ikzelf giet onze belevenissen van vandaag in een nieuw hoofdstuk voor ons reisdagboek.

Het bord aan de grensovergang met Michigan missen we compleet: ik schrik op als Hoesy het aanwijst als we er juist ter hoogte van zijn. Ook hij had het niet in de gaten. 'Welcome to Pure Michigan'! Een kleine stop aan het eerste visitor center dan maar? Als we uitstappen om heel even de benen te strekken, worden we gewaar dat het nog steeds behoorlijk vochtig warm is. Een jong koppel met een baby vraagt ons een foto van hen te nemen en doet vervolgens prompt hetzelfde voor ons.

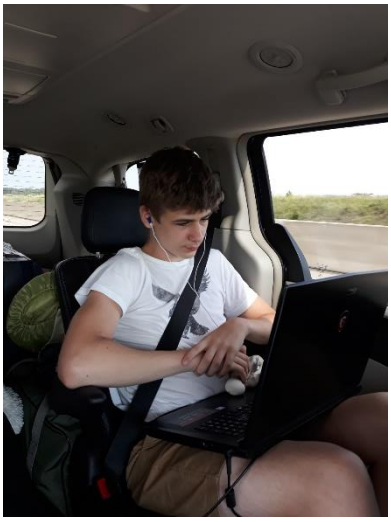

We zoeken langs onze route een Walmart op om wat fruit, yoghurt, melk en boterhambeleg te kopen: morgenochtend wacht er ons immers géén hotelontbijt!

Een kilometer verder is ons eetadresje van deze avond gelokaliseerd: een Carrabba's. Italiaanse kost met een rosé wijntje en tiramisu als toetje.

De eerste indruk van de buitenste gordel van Detroit is bevreemdend: een beetje onderkomen, mistroostig. Natuurlijk speelt het feit dat het regent hier waarschijnlijk wel een rol. Ons Air B&B-adresje is in een van de zijstraten van zo'n grote toegangsweg tot de stad gelegen. Het huisje doet me denken aan New Orleans, en dan meer bepaald aan de woningen die getroffen zijn door Katrina. Aan de buitenkant is het tamelijk armtierig; de helft van de omringende woningen lijkt trouwens leegstaand, met grote panelen voor de ramen gespijkerd. Het geeft me een onveilig gevoel.

Binnenin is het een rare mix van doe-het-zelf opknapwerk en degelijke materialen. De verhuurder heeft een aantal lichten aangestoken, er steken aromaverspreiders in de stopcontacten, de (in-de-vensters-gemonteerde) airco-units werken, kortom, er is een 'welkom-gevoel'. Echter, verscheidene lampjes werken niet, het bovenste deel van de voordeur bestaat uit een naakte plank, de aankleding is rudimentair. Voor zover we kunnen zien, is het wel proper, en 't is maar voor 2 nachten, dus we zullen het wel overleven.

Seighin moppert: er zijn 2 slaapkamers, een met een 'twijfelaar', een met een queen size bed. Dat zijn broer, die morgen arriveert, bij hem in dat kleine bed moet slapen, dat ziet hij niet echt zitten. Als we hem echter de kamer met het grote bed aanbieden – mama en papa kunnen wél dicht bijeen slapen – mompelt hij iets over geen airco en amper werkende stopcontacten. Tot overmaat van ramp komt hij tot de vaststelling dat hij heel waarschijnlijk z'n elektrische tandenborstel in het hotel in Macedonia vergeten heeft. Hij heeft dus een behoorlijke bokkenpruik op als hij zich in de kamer met het grote bed terugtrekt. Tja…

We zoeken alvast via Waze op om hoe laat we hier moeten vertrekken om zeker op tijd bij Trui, onze Vlaamse gids in Detroit, te arriveren. Vervolgens werk ik nog een beetje verder aan ons reisdagboek, lees m'n mails na en bericht over onze avonturen op Facebook vooraleer in (het kleine) bed te kruipen. Hopelijk slapen we gerust deze nacht…

Dag 4: Detroit (MI)

101 mijlen vandaag / 1485 km in totaal / 18490 stappen vandaag

Het is dus officieel: Seighin is perfect tweetalig… tenminste, als ik op de bewering van m'n prof Russische Taalvaardigheid mag voortgaan. Zijn uitspraak: "Je kan pas zeggen dat je een taal volledig onder de knie hebt als je ze niet alleen vlot spreekt, maar er ook in denkt en in droomt." Deze nacht ben ik een paar keer wakker geworden en 2x heb ik onze jongste in zijn slaap horen babbelen, volledige volzinnen wel te verstaan: de 1ste keer in het Engels, de 2de keer in het Nederlands ☺

Een onrustige nacht, deels omdat ik aan 't piekeren was over wat er in het donker allemaal met onze auto, die naast het huisje geparkeerd staat, zou kunnen gebeuren, deels ook uit verwachtingsvolle uitkijk naar de komst van onze middelste zoon deze avond.

Om 07u30 besluit ik dat piekeren geen oplossing biedt, en dat ik beter opsta om te douchen en m'n haar te wassen. Eerst eventjes naar het toilet – sorry voor de gevoelige oortjes! – voor 'Number 2'. Braaf doorspoelen … en daar stroomt de WC over! Gelukkig blijft de 'solide inhoud' in de pot zitten, en is het enkel proper water dat half het badkamertje vult. Als zoon van een loodgieter kan Hoesy vakkundig het boeltje ontstoppen, terwijl ik alles opdweil. Pfff, lekker begin van de dag!

Volgende beproeving: het douchen. Er ís warm water, maar je mag bij wijze van spreken nog maar amper naar de kraan van het bad kijken of ze begint al vervaarlijk uit de muur te komen. Oppassen geblazen dus! Heel voorzichtig de douchekop uitproberen: die zit wél stevig verankerd.

Fruitslaatje voor het ontbijt maken, haar drogen – geen stopcontact in de badkamer, dus spiegel verhuisd naar het bed in de slaapkamer om toch ietofwat te kunnen zien wat ik met het primitieve-haardrogertje-van-het-huis uitsteek – en dan ontbijten.

We vertrekken om 09u30, want Trui van 'adoseofdetroit' verwacht ons om 10u00 aan de Z-parking in Motown, zoals Detroit genoemd wordt. Trui hebben we leren kennen via de 'Belgians in the USA'-Facebookgroep. Ze maakt deel uit van 'Via Americana', een gezelschap van 7 Belgische dames die hun Amerikaanse woonplaats aan geïnteresseerde bezoekers van hun stad voorstellen. Op een originele manier (lees: weg van de platgetreden paden) gidsen ze hun gasten doorheen respectievelijk Philadelphia, Milwaukee, Chicago, Washington DC, Los Angeles, New York en dus ook Detroit.

Na een hartelijke begroeting gaan we eerst naar het dak van de parking die we juist buitengestapt zijn, om de stad vanuit de hoogte te bekijken. Trui vertelt ons in een notendop over de geschiedenis van Detroit: de ongelooflijke groei dankzij de auto-industrie, maar ook de daaropvolgende teloorgang en zelfs het complete bankroet van de stad, de enigste in de USA die deze trieste eer te beurt is gevallen. De fenomenale, soms

exuberante en indrukwekkende gebouwen van de stad vielen ten prooi aan leegstand en verkommerden zodanig dat toch wel een deel ervan enkel nog goed was voor de afbraak. Van 1,8 miljoen inwoners in de hoogdagen is het aantal 'Detroitenaars' geslonken naar 700.000, een heuse leegloop dus. Gelukkig voor Motor City zijn er een aantal multimiljonairs die het tij gekeerd hebben en fortuinen in de heropbouw ervan pompen. Op onze wandeling doorheen Detroit zal dit dan ook duidelijk blijken: de stad is een mix van vervallen gebouwen en prachtig gerestaureerde pareltjes.

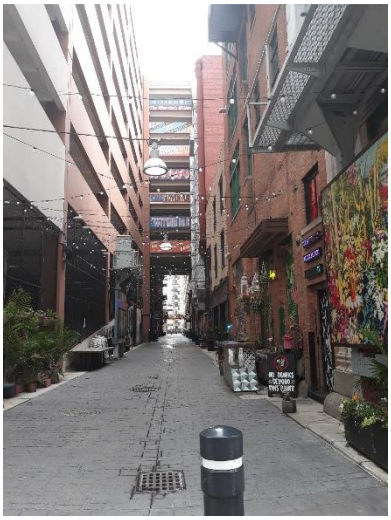

Een minutieuze beschrijving van wat we allemaal te aanschouwen krijgen, zou het totaalplaatje van Motown geen recht aandoen: gedurende een dikke 5 uur leidt Trui ons doorheen Motown en schetst ze ons een beeld van de historische bloei, wanhopige neergang en toekomstig herstel van de stad. Er zijn – om het ruwweg te stellen – 2 grote geldschieters, een 'goeie' en een 'slechte'. De 1ste koopt de gebouwen op om te restaureren en zoveel mogelijk in oorspronkelijke staat te herstellen; de 2de zijn louter speculanten die in plaats van gebouwen op te knappen ze laten verkommeren en als deze niet meer te redden zijn maken ze er een parking van.

Een beetje tot onze verbazing horen we dat het overgrote deel van de Detroitenaars zwarten zijn. Dit is het gevolg van de arbeidspolitiek van Ford, die in de tijd van de hoogbloei van de auto-industrie voor die tijd hoge daglonen uitbetaalde om gedreven, loyale arbeiders aan het Fordimperium te binden. Zwarten kregen dus exact dezelfde verloning als blanken, maar werden wel de 'vuilste' jobs toebedeeld. Ongelijkheid in gelijkheid… [Alhoewel ze financieel evenwaardig waren aan hun blanke medemens, stootten de zwarten dikwijls op een muur van onwil als het op kopen van huizen en bekomen van hypothecaire leningen aankwam. Het gevolg was dat deze bevolkingsgroep dus veel meer aangewezen was op het huren van een woonst en bijgevolg afhankelijk werd van de goodwill van de huisbaas, dikwijls met minderwaardige levensomstandigheden als resultaat. Toen de teloorgang inzetten, konden de blanken gemakkelijker elders opnieuw beginnen – ze hadden een eigen huis – terwijl de zwarten niet dadelijk zicht hadden op een verandering in hun situatie en dus ter plekke bleven.]

Detroit is maar liefst 4 1ste-klasse sportploegen rijk, waaronder de Detroit Tigers, het baseballteam. Het stadion van deze ploeg is ronduit indrukwekkend te noemen: reusachtige beelden van tijgers sieren de ingangen en de daken van het stadion.

We nemen een kijkje in het hotel waar de lobby en de cocktailbar de sfeer van de jaren twintig uitademen. Overal in de stad vind je ook de meest uiteenlopende muurschilderingen, sommige echte pareltjes, zoals eentje van een jonge Stevie Wonder. Ook een manier om de buurten op te fleuren en opnieuw aantrekkelijk te maken. Toch kampt Detroit nog steeds met een laag bewonersaantal: de mensen komen weliswaar overdag naar daar om te werken, maar de meesten keren na hun dag terug naar de residentiëlere suburbs buiten de stad. De hippe, jonge koppeltjes verruilen hun studio of appartementje in de stad vlotjes voor een woning in een groenere omgeving van zodra er kids komen.

In de David Whitney building is er een groot atrium van 4 verdiepingen hoog overspannen door een glazen dak zodat het licht rijkelijk naar binnen valt. Vroeger hielden de 'belangrijke' beroepen en notabelen daar hun kantoor aan, zoals dokters en specialisten, advocaten, notarissen. Nu herbergt het gebouw een sjiek hotel en privé-appartementen. We wandelen voorbij 2 zeer bekende theaters, 'The Filmore' en 'The Fox'. We kunnen spijtig genoeg niet binnen, maar op de foto's die Trui ons toont straalt het interieur van 'The Filmore' de grandeur van het begin van de vorige eeuw uit. Het doet me een beetje aan een elegante spiegeltent denken…

We nemen 'The People Mover', een monorail die Downtown Detroit bedient. Een paar haltes verder stappen we weer uit, rechtstreeks het imposante GM-complex, het Renaissance Center binnen. Door de overvloedig aanwezig glaspartijen valt het licht uitbundig binnen in het centrale gedeelte, een grote open ruimte van enkele verdiepingen hoog, omgeven door wandelgangen die verscheidene gezellige erker-terrasjes hebben, waar de werknemers aan de daar aanwezig tafel kunnen werken, lunchen of gewoon verpozen. Op het gelijkvloers is er een Panera

Bread gevestigd, en natuurlijk maken we van de gelegenheid gebruik om eventjes een pauze te nemen, genietend van een koffietje.

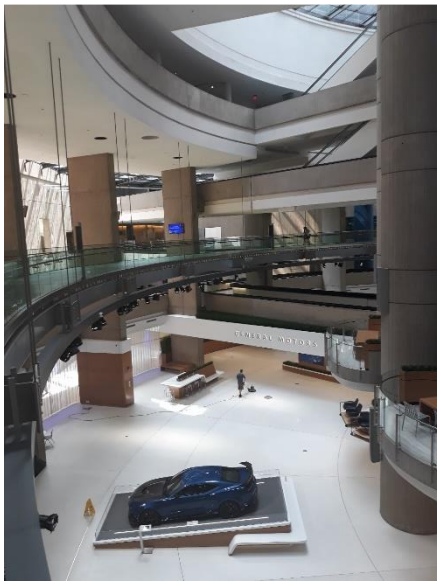

We verlaten het gebouw aan de andere kant en komen terecht op de zonnige boardwalk aan de oever van de Detroitrivier. Aan de overkant van de stroom ligt buurland Canada: een verderopgelegen blauwe 'Golden Gate Bridge' verbindt beide oevers. We bewonderen het beeldhouwwerk gewijd aan de 'Underground Railroad', de beweging die in de Burgeroorlog talloze negerslaven hielp ontsnappen naar het vrije Noorden (noot van Trui: de Underground Railroad was een beweging die jaren heeft gewerkt, eigenlijk een heel stuk van de 19e eeuw. Zij brachten slaven over tot het moment dat de slavernij na de burgeroorlog afgeschaft is). Op de Hart Plaza maken we kennis met de stichter van de stad, de Franse pelsenhandelaar Antoine de la Mothe Cadillac. Een beetje verderop staat dan weer een grote bronzen vuist, een eerbetoon aan de uit Detroit afkomstige bokser Joe Louis. Een andere bekende telg van de stad is trouwens Eminem; spijtig genoeg passeren we niet voorbij de club waar voor hem alles begon.

De Guardian Building is alweer een interessant gebouw: binnenin heb je qua decoratie een mix van Art Déco, Afro-Amerikaanse elementen en zelfs oosterse toetsen. In de immense

loketzaal – de Bank of America heeft er haar onderkomen – wordt 1 muur volledig door een kaart van Michigan ingenomen, zij het dat, dixit Trui, de afmetingen niet helemaal accuraat zijn.

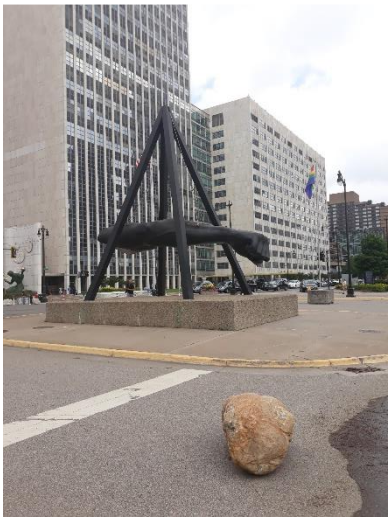

Van al dat ontdekken en stappen krijg je honger, dus loodst Trui ons mee naar een andere typische plaats in de stad: het eettentje 'American Coney Island'. Op het menu staat de onvermijdelijke, iconische Coney Island Hot Dog. Seighin ziet het niet echt zitten om deze uit te proberen, maar wij gedrieën laten het ons smaken.

In de Fischer Building komen we terecht in een overdekte lange hal die volhangt met vlaggen, volgens Trui van elk land dat ten tijde van het optrekken van het gebouw bestond. Ja, de Belgische vlag is ook present, en Trui maakt de obligate foto van ons gedrieën onder onze driekleur. De 7 (!) Fischer-broers bezaten aan het einde van de 19de eeuw een welvarende werkplaats die de carrosserie voor koetsen en aanverwante rijtuigen vervaardigde. Heel intelligent en vooruitziend sprongen ze mee op de kar van de beginnende auto-industrie en werden multimiljonair toen ze hun bedrijf overlieten aan GM. Met de Fischer Building wilden ze het meest kunstzinnige gebouw in heel Detroit optrekken. Het is de thuis van talrijke shops, restaurants, kunstgalerijen, kantoren en het bekende Fischer Theater. Het plafond is handgeschilderd met bladgoud, de lusters die er hangen, zijn pareltjes van glaskunst, de deuren zijn bekleed met brons en er werd niet gezien op een blokje marmer meer of minder. Trui trakteert me in een pittoreske koffiebartje op een artisanale cappuccino.

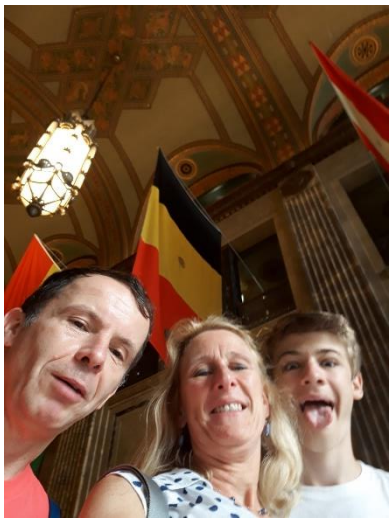

Met de auto rijden we naar een klein eindje buiten de stad, meer bepaald naar Corktown. Daar staat een enorm gebouw, een beetje communistisch aandoend. Het Blijkt het voormalige treinstation van Detroit te zijn, in werking tot in de jaren '80. Het zou de grandeur en allure van Grand Central Station in NY gehad hebben; nu echter staat het leeg. De gelijkvloerse verdieping is rondom rond ingepakt in plastiek: ook hier zijn volop restauraties bezig. De bedoeling is dat de Fordafdeling die de onbemande voertuigen ontwerpt hier zijn onderkomen in zal vinden, als grote concurrent van eenzelfde bedrijf in Silicon Valley.

Eveneens buiten de stad liggen de fabrieksgebouwen van Packard : 1 immense aaneenschakeling van lege, troosteloze, volledig vervallen, onderkomen hangars en werkplaatsen. Zielig, als je je inbeeldt hoe indertijd maar liefst 40.000 werklieden in deze gebouwen tewerkgesteld waren en de hele site gonsde van de bedrijvigheid. Het is een desolate aanblik, een schril contrast met alle gerestaureerde projecten in de binnenstad.

Met de woningen rondom deze fabriek is het zo mogelijk nog erger gesteld: armoedige, dichtgespijkerde huizen, waar nog steeds mensen in wonen. Met een beetje verbeelding kan je zien dat dit eens fatsoenlijke woningen waren.

Trui dirigeert ons naar een van de zijstraten in die desolate buurt: eensklaps bevinden we ons temidden van wat op het eerste zicht een dumpplaats van afgedankte voorwerpen lijkt. Als je echter een kijkje van dichterbij neemt, blijken het eigenlijk 'kunst'werken te zijn: een kakofonie van samenraapsels, soms zelfs beschadigd, die in bizarre composities verwerkt zijn. De naam van het project: 'Heiderberg Project'. De kunstenaar, bewoner van die straat, is bezig aan een van zijn creaties. We hebben geluk volgens Trui: dit is een dag waarop de ietwat eigenaardige man in een spraakzame bui verkeert. Hij begroet ons hartelijk en gaat een dialoog met ons en andere omstaanders aan over het geloof en de zin van het leven. Diepzinnig bij tijden, dan weer schalks, zodanig dat je je afvraagt of hij ons niet in 't ootje aan 't nemen is. Onze gids vertelt echter dat hij echt wel een tamelijk bekende artiest is, ook buiten de grenzen van de States…

Het is ondertussen al voorbij 15u00, dus we rijden opnieuw richting centrum Detroit. We willen even stoppen bij een gerenommeerd bakkerijtje met de olijke naam 'Sister Pie', want Seighin heeft ondertussen honger, maar helaas is het al gesloten. In een kleine wijk vlakbij 'Packard Plant' toont Trui ons de prachtige opgeknapte villa's van de voormalige bazen van Packard. Ze legt ons ook nog de betekenis van de groene lichtjes bij bepaalde handelszaken, vnl dan tankstations en eetgelegenheden uit: het zgn 'Project Green Light'. Er is een samenwerkingsverband met de Detroit Police waarbij de camerafeed van de horecazaken rechtstreeks op het hoofdkantoor binnenkomen. Bij overval of ander onheil wordt de politie op die manier onmiddellijk verwittigd en kan er dan ook dadelijk gereageerd worden. Er hangt echter wel een prijskaartje onder de vorm van een jaarlijkse premie aan vast… Tiens, en wij die dachten dat de politie in de States voor élke burger instond en bescherming bood, zonder onderscheid van financiële middelen?

Aan de Z-Parking nemen we afscheid van onze gids: het was écht een leuke, leerrijke rondleiding in Motor City, en Trui moet zich ook best geamuseerd hebben, want de afgesproken 4 uur zijn er 5 geworden. Een aanrader voor mensen die Detroit op een andere manier willen leren kennen!

Tijdens de dag hebben we verschillende berichten van Ciaran en Amber ontvangen met de melding dat door een serieuze vertraging in Zaventem Ciaran zijn aansluiting in Montreal naar Toronto zal mislopen. De tickets zijn ondertussen omgeboekt: hij zal wel degelijk vanavond nog in Detroit geraken, zij het niet rond 19u30, maar eerder tegen 22u00 aan. Ons plan om met onze reiziger een hapje in Detroit te gaan eten nadat we hem in de luchthaven opgepikt hebben, valt dus in het water.

In de Panera Bread in het Renaissance Center waar we terug naartoe gewandeld zijn om onze jongste te 'voederen' beslissen we dan maar om even terug 'over huis' te rijden. Op de terugtocht naar de parking passeren we de typische barbier die Trui aangewezen had: een knipbeurt in Detroit voor Seighin? Hij durft echter niet binnen te gaan om te informeren hoelang een kapbeurt in beslag zou nemen en verliest zo zijn plaatsje in de kappersstoel. Pech: nu moet hij nog even verder met lang haar rondlopen!

In ons huisje benut ik het uurtje 'rust' om toch maar al aan het indrukwekkende verhaal van vandaag te beginnen. Tussen het puike aanbod aan restaurants dat Trui ons bezorgd had, kiezen we finaal voor een typisch American BBQ-eetgelegenheid: 'Slows', vlakbij het oude treinstation gelegen.

We moeten een 20-tal minuutjes op een tafeltje wachten en dus doden we op een zitbank naast de bar de tijd met enkele rondjes Uno. Eens aan tafel bestellen we beiden een lokaal bier van het vat; Seighin gaat voor een 'Yardbird' hamburger, wij hebben allebei zin voor 'pulled pork'. Hoesy neemt zelfs nog een dessertje, 'Carrot Cake'. Het wordt een heerlijke maaltijd en we verliezen de tijd een beetje uit het oog. Och, ver is het niet naar de luchthaven en Ciaran moet toch nog door de douane en z'n bagage oppikken!

Eens aan de luchthaven blijkt het echter niet zo eenvoudig te zijn: de aanduidingen zijn op z'n zachtst verwarrend te noemen en we krijgen bericht dat Ciaran z'n bagage al heeft (bagageband 2). Seighin en ik springen alvast uit de auto om broer te gaan opwachten aan de uitgang. Het is héél rustig in de grote aankomsthal en er komt niemand de deur uit. Een passerende dame vraagt ons waar we juist moeten zijn: 'Eum, de vlucht uit Toronto?'. 'Hier komt niemand buiten, hoor. Probeer het boven eens.'. Wijle naar de volgende verdieping, maar ook daar geen Ciaran te bemerken. We zien ook alleen maar Deltaborden …

Ciaran bericht ons dat hij aan de tunnel naar de parking staat: jamaar, wij óók! Na nog even over-en-weer berichten en bellen, beseffen we dat er klaarblijkelijk 2 terminals zijn: wij bevinden ons in McNamara, Ciaran in North. Terug de auto in, en naar de andere terminal.

Daar is het wél een drukte van jewelste én een file aan de aankomsthal. Hoesy jaagt ons beiden weer de auto uit: hij zal wel blijven aanschuiven. Seighin zet er een flinke pas in: ik kan hem met moeite volgen. Logisch wel: het is 10 maanden geleden dat hij z'n broer voor de laatste keer gezien heeft!

Het weerzien is dan ook hartelijk; Ciaran verschiet ervan hoeveel z'n jongste broertje gegroeid is – hij is niet langer de grootste!

We vinden papa terug juist aan de uitgang van de aankomsthal: goed getimed! Ciaran is niet al te moe, maar wel hongerig: hij heeft ter compensatie van de vertraging weliswaar 2 vouchers van elk 10,00 CAD gekregen, maar wegens de té krappe overlay-time geen tijd gehad om iets te eten te kopen. Gelukkig hebben we thuis nog wel wat in koelkast staan. Hij vertelt honderduit over de voorbije reisperikelen, we bekijken samen even zijn examenresultaten en bespreken kort de vakken die hij in 2de zit opnieuw moet afleggen, maar dan kruipt Hoesy toch al z'n bed in. De beide broers hebben duidelijk nog geen zin om te gaan slapen: ze moeten zoveel nieuws aan elkaar kwijt! ik blijf nog even op om de foto's op m'n laptop over te zetten, en zoek dan ook m'n bed op: het reisdagboek zal voor morgen tijdens de lange autorit zijn! In hun slaapkamer hoor ik vaag beide jongens nog babbelen en giechelen…

15 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 2)

Dag 5: Van Detroit (MI) naar Saint Ignace (MI)

395 mijlen vandaag / 2121 km in totaal / 7462 stappen vandaag

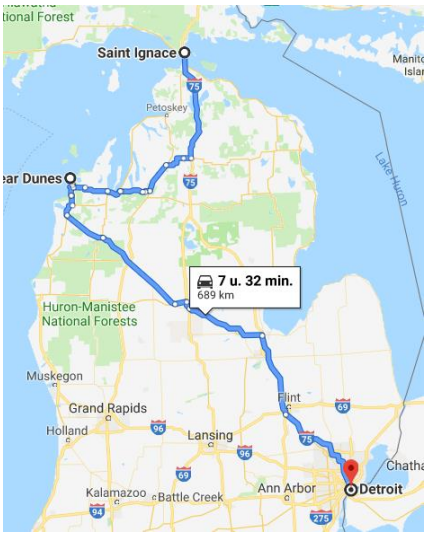

Het geplande uur van vertrek deze morgen is 08u30, want vandaag hebben we weer enkele uurtjes te rijden. Na m'n ochtendlijk doucheke zet ik me aan m'n dagelijkse fruitsnijwerkje: een mondje meer om van fruitsla bij de ontbijtgranen te voorzien!

De 2 broers zien elkaar na een nachtje samen in hetzelfde bed slapen nog steeds graag: benieuwd hoe lang dit nog gaat duren ☺

De afwas wordt gedaan, alles ingeladen – iets meer bagage nu in onze koffer! – en alles nog eens goed checken zodat we zeker alles meehebben – had ik al verteld dat Seighin z'n

elektrische tandenborstel in Cleveland, OH vergeten en Ciaran z'n koptelefoon op een van de luchthavens kwijtgespeeld is?

Even nog een fotootje van ons logeeradresje én de woning van de buren (gewoon, om het contrast aan te tonen: je gelooft nooit dat in dat huis nog mensen wonen!) en dan de auto in richting Sleeping Bear Dunes National Lakeshore aan Lake Michigan.

De eerste 2,5 uurtjes rijden verlopen zonder noemenswaardige problemen: we houden even halt om te tanken en 1,5 later lassen we een iets langere stop in aan een bezoekerscentrum. Daar krijgen we een heleboel nuttige brochures over zowel onze tussenbestemming als het plaatsje waar we gaan overnachten: St. Ignace, MI. We leren ook dat de naam van de staat waarin we momenteel aan 't rondtoeren zijn afgeleid is van het Indiaanse 'Michigama', wat 'groot of breed meer' betekent.

Aangezien de National Lakeshore behoorlijk uitgestrekt is, kiezen we op het plannetje lukraak een strand uit en voeren de coördinaten in de Waze in. Het is al 13u30 als we halthouden aan een groot grasplein met bomen dat lichtglooiend eindigt in een kleine zanderige strook aan de meeroever. Het is de Amerikaanse nationale feestdag vandaag en dat is duidelijk: er zit véél volk van het prachtige weer te genieten en de afgebakende ruimte die als zwemzone in het meer dienst doet, heeft behoorlijk aantrek.

Er is echter nog een picknicktafel onder de luifel vrij, dus verhuizen we onze 'frigobox' en al onze eetspulletjes naar daar. Een poosje later vallen we hongerig onze boterhammetjes aan.

Het is warm, heel warm, en na de lunch duurt het dan ook niet lang vooraleer mijn 3 mannen het water inplonsen. Het eerste aanvoelen is fris, maar dat went als je een tijdje in het meer rondzwemt. Zelf ben ik te lui om m'n bikini aan te trekken, dus installeer ik me op m'n strandhanddoek en hou ik me bezig met 'mensjes-kijken'. Een vermoeiende bezigheid: als de jongens bij me komen zitten, glij ik weg in een kort dutje.

WORK
HERE
DO NOT
ENTER
WRONG
WAY

En zo kabbelt de tijd rustig voort, en denken we even niet aan de rit die ons nog te wachten staat, maar genieten we gewoon van het vakantiegevoel.

Na een pauzeke van zo'n 3-tal uurtjes moeten we dan toch opkramen. In de auto is het ondertussen behoorlijk warm geworden, en het inladen van alle spullen wordt dan ook een zweterige bedoening. Als ik heel eerlijk mag zijn, ben ik eigenlijk een beetje teleurgesteld over onze tussenstoplocatie: ik had het me anders voorgesteld. Duinen, zeker en vast, maar ook meer open ruimte en zeker niet zo dicht tegen de rijbaan. Ongerepter ook, en serener, maar daar zal 'The 4th of July' wel voor iets tussenzitten, zeker?

Het verhaal van Sleeping Bear Dunes is nochtans mooi. De Indiaanse legende vertelt over een berin die samen met haar 2 cubs door een hevige bosbrand het meer ergens in Wisconsin ingedreven werd. De berenjongen waren goeie zwemmers, maar de afstand naar het vasteland in Michigan was simpelweg te groot. Toen mama beer aan land kwam, bemerkte ze dat haar cubs verdronken waren. De Grote Geest kreeg medelijden met haar en schiep North en South Manitou Island op de plaats waar de jongen de strijd tegen het water verloren waren. Moeder beer bracht hij in een diepe, eeuwige slaap: 'Sleeping Bear'…

Van zodra we goed en wel op weg zijn, beginnen er dikke druppels uit de lucht te vallen. Oesje, precies net op tijd vertrokken? We krijgen een plensbui over ons heen, maar even later is het alweer droog, en als we het stadje Glen Arbor inrijden, komen we terecht in een gezellige feestdrukte. Er zitten al mensen langs de kant van de weg en voor hun huis in afwachting van het vuurwerk vanavond. Goed op tijd, me dunkt: het is nog lang licht. Misschien moet er eerst nog een feeststoet passeren?

De rest van de rit houden de jongens zich bezig met videospelletjes, terwijl ik als brave copiloot de chauffeur een hapje toestop waar nodig en ondertussen verder schrijf aan ons reisdagboek.

De 'Mighty Mac', zoals de imposante Mackinac brug die toegang biedt tot St. Ignace op de Upper Peninsula, is inderdaad een mooi stukje bouwwerk van 5 mijl lang. We rijden eerst naar ons overnachtingsadresje, het Sunset Motel, waar we heel vriendelijk door de uitbater begroet worden. Hij doet ons een adresje voor het avondmaal aan de hand – de 'locals' gaan daar graag eten - en geeft uitleg over hoe we nadien een goed plekje voor het vuurwerk kunnen versieren. De kamer is eenvoudig, maar gezellig en proper: Seighin is gerustgesteld over z'n slaapplaats na ons AirBNB-avontuur van de 2 voorbije dagen.

'Fred's Pub & Gateway' is inderdaad een fijne diner annex bowlinghall, zo een van die verborgen pareltjes die je als toerist niet zelf zou binnenstappen. Het papier op de deur kondigt aan dat ze omwille van de '4th of July'-festiviteiten om 21u30 sluiten, maar we kunnen probleemloos een avondmaal bestellen: het is iets na 20u00. De bediening is zeer aangenaam, het eten no-nonsense, maar het smaakt. Op aanraden van de dienster kiezen we lokale gerechten: een 'Prime Rob Hoagie', een 'Whitefish Dinner', '4th of July stirfried shrimps'.

Om exact 21u30 stappen we tevreden terug buiten en rijden naar het in het centrum gelegen 'Chief Wawatam Park' waar er ruimte is om te parkeren. We zoeken een goed plekje op de houten boardwalk naar het vuurtorentje en wachten totdat het schouwspel begint. Verschillende particulieren steken her en der om beurten al vuurwerk af, maar het officiële klank-en-lichtspel boven het water van het meer vangt pas aan als het volledig donker is. Eindelijk, het is gelukt: onze 4de keer dat we in de States 'Independence Day' meemaken, maar de 1ste maal dat we effectief ook het vuurwerk kunnen aanschouwen ! Tijdens de vorige edities kwam er altijd iets tussen: regenweer, te laat gaan eten, geen goeie plek om het schouwspel te bekijken.

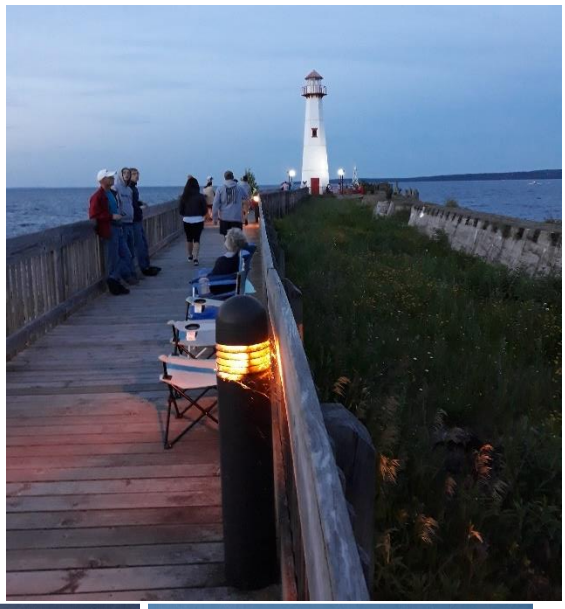

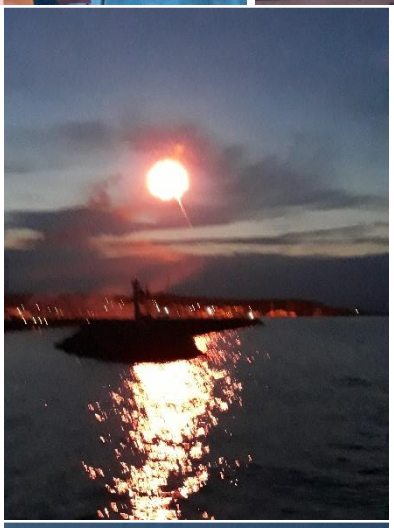

Het loopt tegen 23u00 aan als we eindelijk terug in het motel arriveren. Zoals de eigenaar ons aangeraden had, boeken we online onze tickets voor het schip waarmee we morgen naar het Mackinac-eiland zullen varen, want da's veruit de goedkoopste manier. We moeten niet perse een van de 1ste vaarten nemen, integendeel: vanaf 09u00 maakt de boot een kleine 'omweg' via de Mackinac Bridge, zodat je ze van dichtbij kan fotograferen. Geen meerprijs, en de overtocht duurt amper 10 minuutjes langer. We komen ook nog tot de constatatie dat de reistijd van onze autorit morgen beduidend korter is dan origineel ingeschat. Leuk: kunnen we een half uurtje later opstaan, en toch nog maximaal genieten van ons bezoek aan het eiland!

De 2 zonen nemen nog een douche en ik leg de laatste hand aan ons Detroitverhaal, terwijl naast mij Hoesy al lekker ligt te snurken. Ik ben nog van plan om effe onze apen, die in de andere kamer slapen, tot de orde te gaan roepen – ze maken iets teveel lawaai naar mijn zin – maar val in slaap vooraleer dit voornemen uit te voeren…

Dag 6: Van Saint Ignace (MI) naar Wawa (ONT)

211 mijlen vandaag / 2460 km in totaal / 14026 stappen vandaag

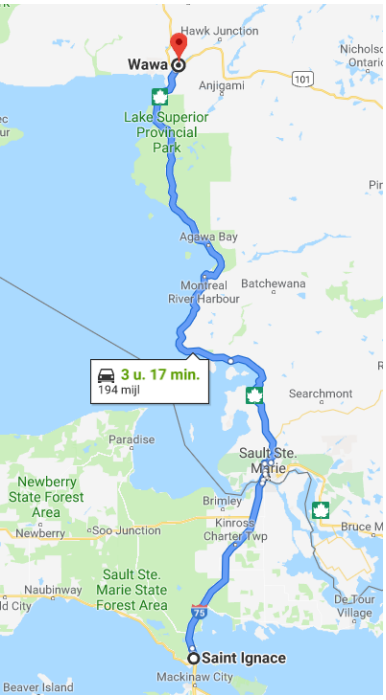

Het alarm van de wekkerradio was gezet – het is altijd leuker om met muziek te ontwaken dan met het gepiep van een GSM-alarm -, maar toch ben ik weer vóór het voorziene tijdstip van opstaan klaarwakker. Ik heb mezelf een ochtendspits van 1,5 uur toebedeeld, normaal gezien genoeg om 09u00 de deur uit te zijn, en de boot van 09u30 te halen. Als ik na m'n douche echter met de verse ananas aan 't worstelen ben – hij is lekker rijp, dus sappig – en ik luidop de bedenking maak dat we tijdens het ontbijt misschien nog eens een poging kunnen ondernemen tot een Skypegesprek met m'n ouders, gaat Hoesy's GSM over: ze hebben in België m'n gedachten gelezen!

Mamie is waarschijnlijk blij dat ze ons eindelijk te pakken heeft gekregen, en dus super enthousiast om ons verhaal te horen. Een combinatie van een klein schermpje, ik die niet in beeld ben wegens plakkerige handen aan de snijplank en humeurige tieners die niet dadelijk goeiedag zeggen, schept een beetje wrevel aan beide kanten van de oceaan.

We sturen een berichtje aan Amber, die bij mamie en papie op bezoek is, dat we via de laptop opnieuw zullen proberen, maar toch belt mamie nog 2x op onze GSM.

Ze is een beetje verontwaardigd dat we haar niet dadelijk de hele uitleg doen, en het is initieel moeilijk om haar duidelijk te maken dat we écht al wel enkele malen geprobeerd hebben, maar telkens tijdens de namiddag in België, onze ochtend dus. Waarom we niet tijdens hun avonduren, onze namiddag, kunnen skypen? Ofwel onderweg, en niet altijd bereik, ofwel ergens aan 't wandelen, mamie.

Tenslotte wordt het toch nog een aangenaam gesprek en mamie is gerustgesteld dat alles OK is met ons. Tja, ze hebben geen Facebook-account, mijn ouders, en 't is dus moeilijker om hen via Messenger of WhatsApp met berichtjes en foto's op de hoogte te houden.

De rest van het ochtendgebeuren moet nu in versneld tempo afgehandeld worden, met een hectisch inladen van de auto tot gevolg. Snel de sleutels naar de eigenaar gaan brengen, hem bedanken voor de uitstekende service, afscheid nemen. Ik heb me er al bij neergelegd dat we de boot een half uurtje later zullen moeten nemen, maar we arriveren toch nog op tijd op de parking van Shepler's. Van

alle veerdiensten naar het eiland heeft de moteluitbater ons deze aangeraden, wegens gratis parkeren en frequente vaarten van en naar Mackinac Island. 1 minuut voordat de boot vertrekt, stappen we aan boord.

We nemen binnen plaats, want bovendeks zijn alle zitjes op het eerste gezicht benomen. Al snel echter gaan Hoesy en ik toch de trap naar buiten en we vinden nog 2 plaatsjes. De kans om daar goeie foto's van de brug te maken, is echter niet bijster groot, en dus verhuizen we nogmaals, ditmaals halfdeks, bij de bagage. Van daaruit heb je een uitstekend zicht op de omgeving, er zijn weinig andere mensen, en kan je naar hartenlust fotograferen.

Tot hiertoe is de lucht bewolkt en blijft de zon zich verstoppen, maar op het moment dat we aanmeren, breekt ze toch door, wat goeie vooruitzichten biedt voor onze eilandverkenning. Hoesy staat weigerachtig tegenover het huren van fietsen – het is inderdaad niet goedkoop – maar het is een uitstekend transportmiddel om het ganse eiland te bezoeken. Op aandringen van Ciaran hakken we de knoop door en even later zijn we in het bezit van 2 tandems. Geen van beide zonen heeft al met zo'n fiets gereden, en dus zijn papa en mama in 1ste instantie chauffeurs van dienst. Aanvankelijk is dit geen sinecure: het eiland is weliswaar autovrij (heerlijk!), maar de hoofdstraat is drukbevolkt met fietsers en… paardenkoetsen, 2- en 3-spannen. Het wordt dan ook een bibberige start, temeer omdat deze Amerikaanse tandems geenszins op die van onze uitstap in Nederland vorige zomervakantie lijken: zéér basic hier!

Eens het stadje uit gaat het echter beter: het vertrouwen komt terug, en het is ook rustiger. De weg slingert zich over een afstand van 8 mijl rond het eiland, en het zicht op het meer is grandioos. De wolken zijn weliswaar weer komen opzetten, maar qua temperatuur is het aangenaam rijden.

Na een korte stop voor een wandeling langsheen een korte trail in een lus, beslist Ciaran het stuur over te nemen: hij heeft genoeg vertrouwen dat hij het gaat kunnen. Mij best: kan ik lekker foto's nemen van de omgeving en het andere tandemduo.

Abercrombie
& Fitch

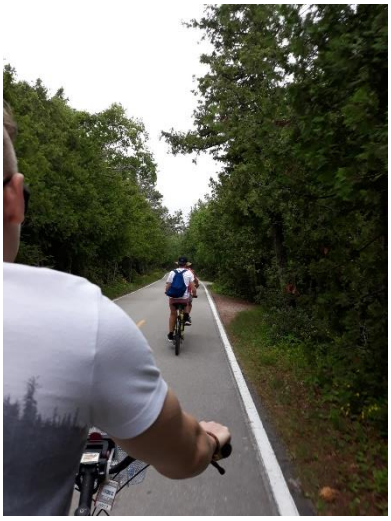

Aan een informatiecentrumpje langsheen de weg houden we een sanitaire halte en beslissen we de 'platgefietste paden' te laten voor wat we zijn. We kiezen voor een route die naar het midden van het eiland leidt, een weg die door beduidend minder volk genomen wordt.

Eerder hebben we al enkele druppels gevoeld, en de lucht voorspelt nog meer nattigheid. Als we de fietsen even parkeren om de 'Crack-In-The-Island' en de vlak daarbij gelegen 'Cave-Of-The-Woods' te gaan verkennen, krijgen we een heuse regenbui over ons heen. OK, niets aan te doen: we zijn nu toch nat, en we gaan onze pret hierdoor niet laten bederven!

Na weer enkele kilometers gefietst te hebben, bereiken we hét uithangbord van het eiland: het 'Grand Hotel'. Een prachtig gebouw, met volgens het informatiebord de langste veranda ter wereld, staat temidden van een glooiend grasveld en netjes aangelegde bloemperken. Er is een ijssalon in ondergebracht, en je kan zelfs niet tot aan de hoofdingang wandelen, tenzij je 10,00 USD neertelt. Een ander bord geeft letterlijk weer dat 'Gentlemen after 6:00 pm must be attired in coat and tie'. In de onmiddellijke omgeving vind je een stijlvol golfterrein, paardenstallen, tennisterreinen, kortom, alles ademt klasse en stijl uit.

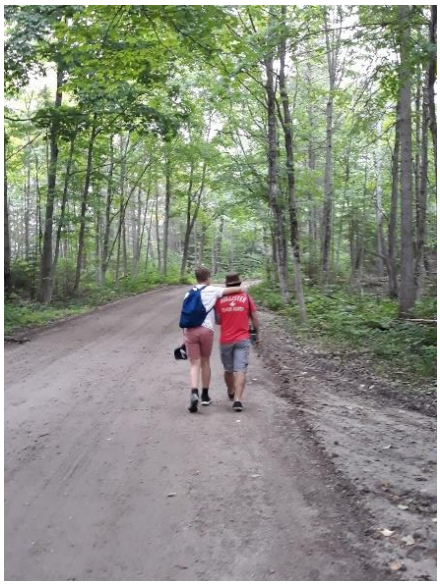

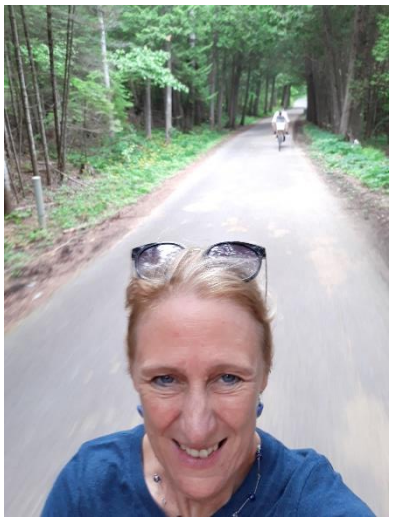

Terug de fiets op en in tegengestelde richting opnieuw naar het informatiecentrum aan 'British Landing'; op mijn vraag of de achterband van onze tandem niet een beetje meer lucht nodig heeft, antwoorden m'n 3 mannen negatief. Als we nu terug vertrekken, is de samenstelling van de fietsende koppels weer veranderd: de oudjes nemen 1 tandem in beslag; de 2de wordt bestuurd door de jeugd.

Opnieuw de 'binnenweg' naar het midden van het eiland, maar ditmaal via een lichtjes andere route. We passeren o.a. een gedenkteken dat getuigt over de slag van 1814 tussen de Amerikanen en de Britten. Volgende stop is Fort Mackinac, waar we echter niet binnengaan, wegens betalend. Waarschijnlijk wel interessant, maar tezelfdertijd – afgaand op de uitleg van het infobord vooraan – sterk gelijkend op het fort in Jamestown, VA.

De 2 jongens hebben dolle pret: ik zie ze nog met hun fiets tegen de vlakte gaan en hou m'n hart vast. Bovendien hebben ze zich gedurende de hele tocht geamuseerd met op Pokémon te jagen. I mean, REALLY, Pokémon???

De laatste halte betreft 'The Arch Rock': een boog geërodeerd in een rots. Mooi om te zien, maar verschrikkelijk druk (vooral dan Indische toeristen) en het is echt elkaar voor de voeten lopen.

De rest van de route brengt ons nog voorbij het huis van de gouverneur en – bijna terug in het centrum – een pittoresk wit kerkje dat mooi afsteekt tegenover de strakblauwe hemel.

We retourneren de tandems en rekenen af: voor net geen 4 uur fietsplezier betalen we mét military discount 82,80 USD. Gedurende een minuut overwegen we om in de ook daar aanwezige Starbucks iets te gaan drinken – het is ondertussen na tweeën en de honger slaat toe – maar Ciaran maakt ons erop attent dat we, als we nu vertrekken, de veerboot naar St. Ignace nog kunnen halen. Snel naar de inschepingsplaats… om voor onze neus de loopplank ingetrokken te zien worden: pech! Wachten op de kade in het zonnetje, dat er ondertussen overtuigend doorgekomen is, dan maar.

Op het bovendek – ja, er is plaats genoeg ditmaal! – bespreken we de mogelijkheden voor ons late middagmaal: of we smeren bokes en eten ze in de auto onderweg op, of we zoeken ergens een picknickplaatsje en lunchen daar. Een 3de mogelijkheid is om een restaurantje op te snorren en warm te eten, zodat we vanavond niet meer naar een warme hap op zoek moeten gaan. De meningen zijn verdeeld… totdat we op de parking van Shepler's aankomen en er recht tegenover een eettentje dat pasties verkoopt, opmerken. Joanna, de grootmoeder van Ali, had ons laten weten dat dit een lokale specialiteit is en dat we dit moesten uitproberen. Okay, de knoop is doorgehakt: eentje met beef en eentje met chicken! 5 minuutjes later zitten we aan een tafel buiten ons middagmaal naar binnen te spelen. Pasties lijken op 'chicken pot pie', een soort van vleespastei in een bladerdeegomhulsel: hmm, best OK, maar ook niet meer dan dat.

En dan vangen we onze rit van een slordige 200 km naar ons volgende overnachtingsplaatsje aan. Voor we echter de grens met Canada overschrijden, houden we halt in het plaatsje Sault Sainte Marie waar we in een grote Walmart onze voorraad aan melk, water, yoghurt en ontbijtgranen aanvullen. Ik krijg speciaal voor mijn groeiende verzameling Starbuckskoppen – het zijn er ondertussen al 6 – een grote plastic opbergbak. De ruimte onder de passagierszetel wordt immers te krap om ze allemaal op te bergen ☺

Om iets na vijven rijden we de lange brug die de grensovergang tussen de States en Canada vormt over. Richting de USA staat een lange file aan te schuiven: klaarblijkelijk stevige control aan de Amerikaanse grens! Aan de andere kant valt het goed mee en na een klein kwartiertje rijden we Canada binnen. De grenswachter begroet ons vriendelijk en stelt ons een aantal standaard vragen, maar kijkt niet vreemd op als we vertellen dat we in Chesapeake, VA wonen, ook al overhandigen we hem Belgische dienstpassen: hij is duidelijk vertrouwd met NATO HQ in Norfolk.

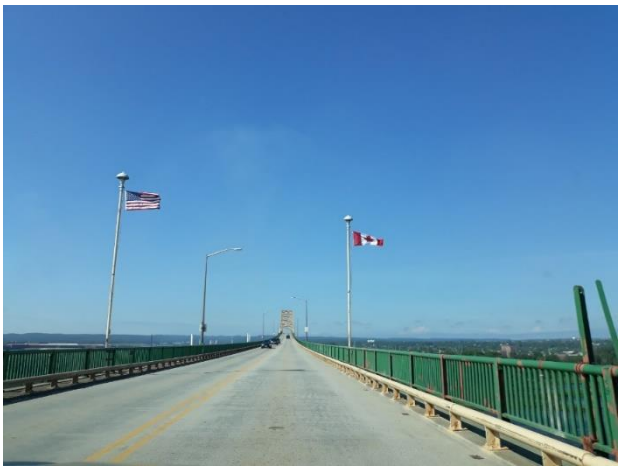

De snelweg slingert zich als een eindeloos lint beton doorheen het groene Canadese landschap. Zon en wolken wisselen elkaar af, en vaak rijden we door mistbanken die zich over de waterplassen en de laaggelegen grasvelden vormen. Langzamerhand wordt het landschap heuvelachtiger en krijgen we meer en meer uitgestrekte bossen aan weerskanten van de baan te zien. Onze chauffeur voelt zich goed achter 't stuur; de zonen zitten achterin de auto te gamen, ik schrijf voort aan ons reisverslag.

Er staan borden langsheen de baan die waarschuwen voor overstekende elanden, vooral tijdens de nacht: yep, we zijn in Canada! Hoesy spot ook daadwerkelijk zo'n 'moose', maar ik zit te aandachtig over mijn klavier gebogen en kijk net te laat op. Om iets na zevenen echter worden we getrakteerd op een onverwachte ontmoeting: wat in de verte aanvankelijk op een eland lijkt, blijkt als we naderen een heuse jonge zwarte beer te zijn die op z'n dooiste gemakske de rijweg oversteekt. Als we voorzichtig vertragen en heel omzichtig het autoraampje naar beneden laten glijden om een foto te nemen, kijkt hij even in onze richting en verdwijnt dan in de begroeide berm. Wauw!

We rijden rechtstreeks naar het restaurantje dat de eigenares van onze Air BNB ons aanbevolen heeft: het maakt immers niet echt uit wanneer we 'inchecken'. Er staan auto's op de parking, véél auto's: ai, dat belooft niet veel goeds. En inderdaad, binnen krijgen we te horen dat er momenteel geen plaats is. Of het mogelijk is om binnen een 3-tal kwartiertjes terug te komen? Tuurlijk, graag zelfs: dan zullen we ons eerst in ons huisje voor vannacht gaan installeren en ons wat opfrissen.

Aangezien de temperatuur met een behoorlijk aantal graden gedaald is en dit me onaangenaam verrast als ik uit de auto stap, besluit ik een lange broek aan te doen. Misschien heb ik zelfs nog een half uurtje de tijd om aan ons reisverhaal, dat nog steeds niet up-to-date is, verder te werken? Maar dan valt m'n oog op een vertrekje naast het keukentje: er staan een wasmachine en een droogkas! Ik besluit dan ook onmiddellijk om onze strandhanddoeken een wasbeurt te geven.

Tegen dat we goed en wel geïnstalleerd zijn, is het tijd om terug naar 'Kinniwabi Pines' te gaan. Alhoewel het tegen 21u00 loopt, worden we heel gastvrij onthaald en krijgen we nog een volledig avondmaal geserveerd. De prijzen op het menu doen ons wel even verschieten… totdat een van onze zonen heel nuchter opmerkt dat het hier om Canadese dollars gaat. Ciaran is opgezet met het feit dat we ons niet meer in de USA bevinden: hier ligt de leeftijdsgrens waarop je alcohol mag drinken immers niet op 21, maar op 19 jaar! Hij bestelt dan ook prompt een alcoholisch drankje bij z'n maaltijd.

Als allerlaatste gasten rekenen we om 22u30 af en een kwartiertje later staan we terug op ons overnachtingsadresje in Wawa. Terwijl de rest zich voor de nacht klaarmaakt, steek ik de proper gewassen handdoeken in de droogkas en stop nog een nieuwe lading vuil goed in de wasmachine. Ik neem me heel flink voor om tenminste nog het verhaal van vandaag verder af te schrijven, zodat ik helemaal bijgewerkt ben, maar m'n oogjes vallen toe en ik val als een blok in slaap. De gezonde eilandlucht?

Dag 7: Van Wawa (ONT) naar Thunder Bay (ONT)

303 mijlen vandaag / 2948 km in totaal / 20646 stappen vandaag

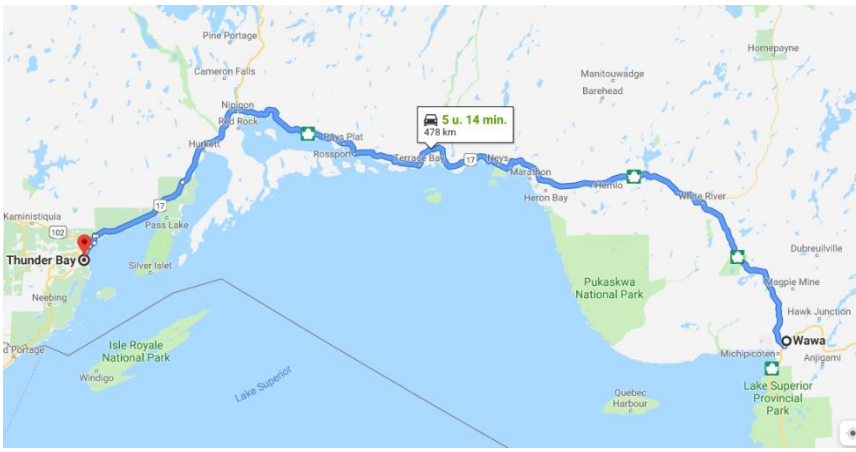

Het belooft een rustig ochtendritueel te worden: we hoeven niet overdreven vroeg te vertrekken, want buiten een wandeling naar een 2-tal watervallen vlakbij Wawa, staat er niets op het programma. Halfwakker vanaf 07u15 blijf ik nog even verdersoezen tot 08u00. Hoesy heeft me er gisterenavond van overtuigd om te wachten met m'n haar te wassen tot vanavond, in het hotel: we gaan toch hiken en zijn van plan om niet te laat in het hotel te arriveren, zodat de jongens nog kunnen gaan zwemmen/fitnessen en wij een rustige avond hebben. Terwijl Hoesy een douche neemt, steek ik een 3de machientje was in: hoe minder vuil goed we moeten meesleuren, des te beter. En in een hotel betaal je ervoor, hier zit het in de huurprijs inbegrepen.

Ons huisje is eenvoudig, en met beperkte middelen ingericht, maar wel proper. De algemene indruk van Wawa trouwens is een van een toch wel tamelijk armzalig stadje. Veel motels, dat wel, maar over 't algemeen zijn de huizen eerder vervallen. Ook op dit Air BNB-adresje is het onthaal-op-afstand erg vriendelijk: er staat een schaal met vers fruit op de tafel, de bedden zijn netjes opgedekt, er hangen verse handdoeken in het badkamertje.

Aan de ontbijttafel wordt er overwogen om boterhammen te smeren, zodat we die tijdens de rit onderweg kunnen opeten. Ik geef er echter de voorkeur aan om langs de snelweg een rustig picknickplaatsje – bij voorkeur met een uitzicht - te zoeken en daar de lunch te prepareren. Alles afwassen en inladen, en iets later dan voorzien trekken we de deur achter ons toe.

Na 10 minuutjes rijden staan we al aan de 'Silver Falls'. We steken de brug over, op zoek naar de start van het wandelpad dat deze waterval met de hoger gelegen 'High Falls' verbindt. Op de parking vonden we immers niet dadelijk een wegwijzertje.

Er is een paadje aan de oever van de rivier dat het bos in leidt, maar enkele stappen verder stoten we al op een omgevallen boom die het ganse pad blokkeert. We laten er ons niet door afschrikken, kruipen erover en vervolgen onze weg.

Het wordt een tochtje via een nauwelijks zichtbaar weggetje, en af en toe moet er over een (natuurlijke) hindernis geklauterd worden. Toch komen we na een tijdje een koppel tegen dat ons vertelt dat er iets verderop een mooi zicht op de waterval is. En inderdaad, ineens staan we op een rotsenpartij vlakbij de waterval. We denken even niet aan het bord dat op de parking staat en waarschuwt voor zeer bruuske stijgingen van het waterpeil en klimmen tot een plekje van waaruit je de ganse waterval kan overschouwen. Mooi en rustig: geen kat te bespeuren!

Verderop komen we aan de dam van de hydro-elektriciteitscentrale. Ook daar nemen we enkele kiekjes en besluiten dan op onze stappen terug te keren: we kunnen duidelijk niet meer verder.

Terug op de zanderige parking gearriveerd, kijk ik even rond of ik geen vuilbak kan ontdekken: ik heb van ons tochtje immers een plastic beker + rietje de temidden van het natuurschoon lag,

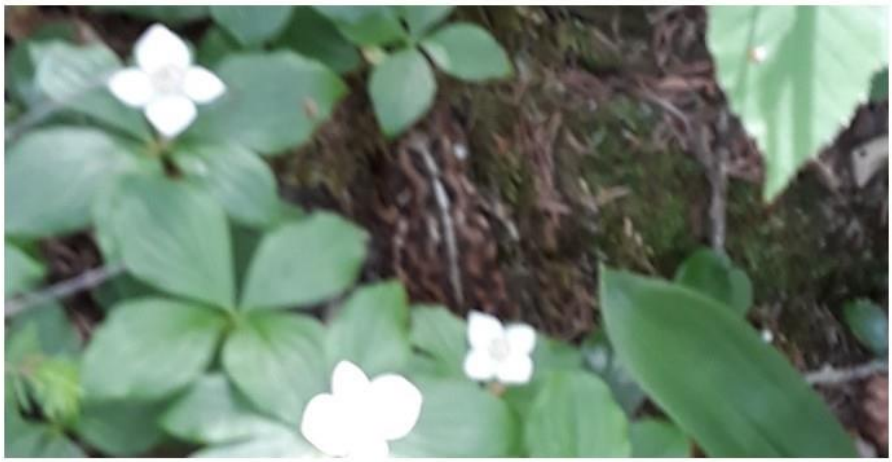

gebracht. Toevallig stoot ik hierbij op een miniscuul wegwijzertje: 'Silver Falls ⌑ High Falls 3 km'. Yep, dat moet de eigenlijke trail zijn!

In plaats van naar daar te rijden, vatten we gewapend met 2 flessen water de wandeling aan: 6 km heen en terug is perfect doenbaar!

De route is met witte plakkaatjes aan de bomen gespijkerd aangegeven. Toch bemerken we na een klein eindje dat we die niet meer tegenkomen, wél rode linten aan takken en bomen bevestigd. We wandelen nog even door, maar het paadje wordt verschrikkelijk smal en boezemt niet echt vertrouwen in. Onder protest van de 2 zonen, die deze weg gewoon verder willen bewandelen, maken we rechtsomkeer en vinden na eventjes zoeken het pad met de witte plakkaatjes terug.

Toch blijkt ook dit weggetje niet eenvoudig begaanbaar te zijn: tamelijk steile stukken naar beneden worden afgewisseld met pittige kuitenbijters omhoog, De vlakke passages leiden door dichtbegroeide stukken bos, en we moeten blijven uitkijken voor boomwortels en stenen waarover het gemakkelijk struikelen is.

Weer even verder blijkt het paadje met de rode lintjes samen te komen met ons weggetje, wat m'n eerdere vermoeden bevestigt dat het rood een moeilijker, maar even valabele route naar High Falls markeert.

Het immense bos waar we doorheen wandelen, bestaat voornamelijk uit naaldbomen en zilverberken, en de bodem is bezaaid met kleine witte bloemetjes en varens. De grond is

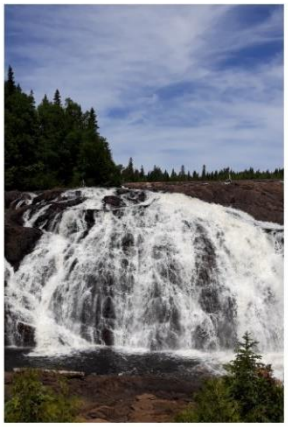

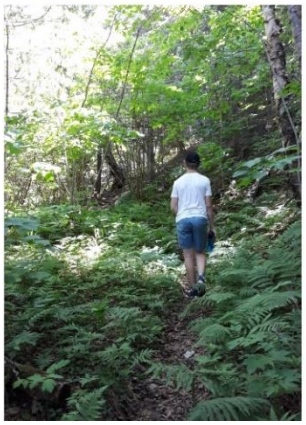

zacht en veert verrassend mee, waarschijnlijk door het mos en het vocht die er aanwezig zijn.

Tamelijk abrupt wijken de bomen echter voor een grasvlakte met elektriciteitspalen: een open wonde temidden van de bosrijke omgeving. Gelukkig is het maar een klein stuk en komen we al snel terug onder het groene dak van bomen terecht.

Waarschijnlijk is er heel veel leven aanwezig: je kan de vogels horen fluiten, en regelmatig ritselt er iets in het gewas, maar met het lawaai dat onze voetstappen maken, is de kans klein dat iets ons pad zal kruisen. Toch bemerken we op een gegeven moment een bruine, in het wild levende kip. Of is het misschien een soort van patrijs? Moeilijk te zeggen met die schutkleuren: het beestje verdwijnt al snel tussen het kreupelhout. Wat wel niet te negeren valt, zijn de ontelbare muggen die irritant rond ons hoofd en ons lijf zoemen. En ze steken nog ook: voor hen zijn we een welkome 'walking dinner'. De jongens vinden het verre van fijn: ik vang regelmatig een gemompelde verwensing op.

Af en toe kan je via een zijpadje naar een uitzichtpunt over de rivier, die op een behoorlijke diepte haar weg tussen de rotsen baant. Zalig wandelen is het: in die wereld van groen komen we niemand anders tegen.

En dan zijn we op onze bestemming aangekomen: een grasvlakte met een overdekte picknickplaats, informatieborden over personen die een belangrijke rol in de geschiedenis van dit stukje Canada gespeeld hebben en een houten uitkijkplatform dat niet toegankelijk, want nog in aanbouw is. We hebben een prachtig zicht op de High Falls; ook hier is er geen enkel andere levende ziel te bekennen.

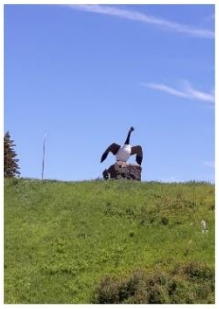

We genieten een tijdje van het uitzicht, maken even gebruik van de portable potties die er staan opgesteld en zien dan toch 2 reisgezelschappen met de auto arriveren. Die nemen beide plaats aan een picknicktafel om van hun middagmaal te genieten. Wij hebben niets te eten meegebracht en vatten dus de terugtocht aan.

Ciaran loopt voorop en al snel zien we hem niet meer: ons tempo is gewoon te traag voor hem. Halverwege, op de open vlakte met de elektriciteitsmasten, zit hij ons op te wachten, maar al snel is hij opnieuw vertrokken. Geen enkel probleem: iedereen geniet op z'n eigen manier en tempo van deze tocht!

Na 1 uur en 40 minuten klokt m'n Runkeeper af op net geen 6 km. Via een korte stop aan een uitzichtpunt over Lake Superior gaat het via een grindweg terug naar de asfaltweg. Hoesy is in z'n element: hij jaagt onze auto met een behoorlijke vaart over het zand en laat een wolk van stof achter. Mannen blijven kinderen, hè! (nvdr: ik moest wel snel rijden want bigfoot was op onze auto gesprongen. De sporen van zijn handen door het stof zijn een duidelijk bewijs hiervan).

Er is besloten dat we voor ons middagmaal een bezoekje brengen aan dé Canadese eettentketen bij uitstek: Tim Hortons. Onze Canadese vrienden Tom en Kathleen hebben er ons 3 jaar geleden bij ons bezoek aan Kingston mee kennis laten maken. Ciaran was er toen echter niet bij: hij zat op dat moment met de NATO Youth Ambassadors in San Diego, CA.

Tim Hortons kan je het best opvatten als een kruising van een McDonald's met een Panera: betere kwaliteit dan de 1ste, maar niet zo verfijnd als de laatste. We kiezen ieder voor een andere 'Sandwich Combo', een menuutje bestaande uit een sandwich met 'potato wedges' en een frisdrank. Niet echt het toonbeeld van een gezonde maaltijd, maar af en toe mag dat wel eens, niet? Als toemaatje bestellen we een muffin of donut met een koffie/cappuccino voor de oudjes en een smoothie/slushy voor de youngsters voor onderweg.

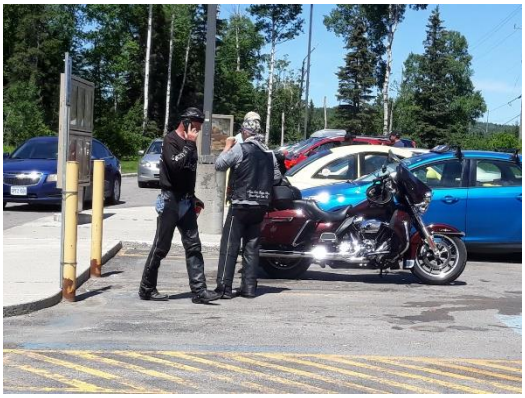

Het is nog geen 15u00 als we aan onze 5 uur durende rit naar Thunder Bay beginnen. Highway 17, de Trans Canada highway genoemd, voert ons door een eindeloos bebost landschap, enkel onderbroken door prachtige vergezichten op Lake Superior en talloze kleine meertjes. Het wordt een aangename rit: de zon schijnt en er is amper verkeer op de snelweg. We stoppen een keer om te tanken en dan weer iets verderop op een willekeurig uitzichtpunt. Een korte wandeling over een houten steiger doorheen een bos leidt ons naar een platform met een magnifiek uitzicht over de Aguasabon River Gorge, waar een rivier zich via een waterval in de diepte stort en in de verte, achter een rij boomtoppen, in het meer stroomt.

Het is nog steeds licht als we om 20u45 in de Holiday Inn in Thunder Bay, Ontario arriveren. Onderweg hebben we al besloten om niet meer warm te eten – we hebben een ietofwat warme hap gehad deze middag – en een broodmaaltijd als avondmaal naar binnen te spelen. Op die manier kunnen de jongens zich nog gaan uitleven in de fitnesszaal.

Ik ben tot m'n grote opluchting eindelijk bijgeschreven en kan dus na het eten de douche inspringen en m'n haar wassen. Daarna hou ik me bezig met het regelen van enkele financiële zaken: die waren er de laatste dagen bij ingeschoten, en betalingen moeten nu eenmaal blijven gedaan worden, vakantie of niet!

Het is net geen middernacht als ik onder de lakens glijd; Ciaran staat nog onder de douche, Seighin ligt al in bed, maar is nog druk bezig op zijn GSM. Ik kijk nog even op m'n TomTom-fitnessbandje: met zo'n 20.646 stappen zou ik zeggen dat we vandaag flink aan onze conditie gewerkt hebben ☺

Dag 8: Van Thunder Bay (ONT) naar Fort Frances (ONT)

224 mijlen vandaag / 3308 km in totaal / 11427 stappen vandaag

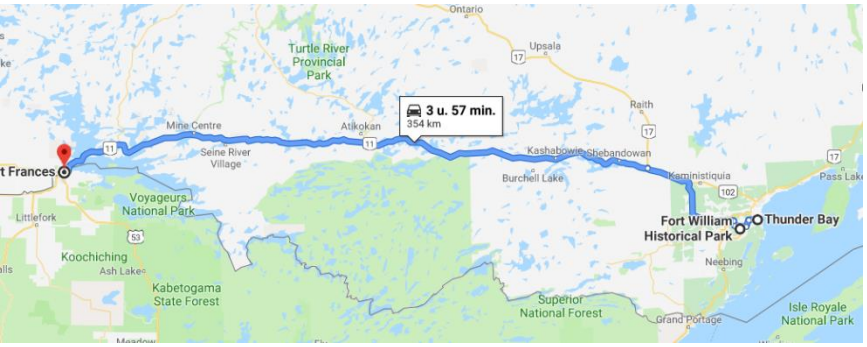

De 1ste bedenking die ik me maak als ik deze morgen ontwaak, is dat we al een volledige week onderweg zijn. Een hele week vol met nieuwe indrukken en onvergetelijke herinneringen! En we genieten er met volle teugen van: zo'n buitenkans om dit allemaal te mogen beleven! Het enige dat ik écht spijtig vind, is dat onze 2 oudsten er niet bij zijn: het is een gezins-roadtrip, maar Amber en Loic ontbreken…

De ontbijtzaal zit aardig vol als Hoesy en ik er rond 08u30 binnenwandelen, maar we hebben geluk: er komt juist een tafeltje van 4 vrij. De drukte in het vertrek heeft naar alle waarschijnlijkheid te maken met een ploeg van voetballertjes die in het hotel neergestreken is. Tegen dat de fruitsla goed en wel gesneden is – ja, zelfs als we in een hotel overnachten, worden de boys nog gepamperd! – doen de 2 zonen hun intrede.

Terug op de kamer merk ik dat mijn ouders ons via Skype proberen te bereiken hebben. Ik probeer enkele malen contact te maken, maar krijg geen gehoor. Net als ik m'n mailtje met een korte uitleg over onze plannen voor vandaag naar mamie verstuurd heb, bellen ze zélf. Een babbel van een 10-tal minuutjes volgt; mijn mannen laden ondertussen alles in de auto. Nog snel een selfietje van ons gevieren aan de ingang van het hotel en dan vangen we ons ritje van een dik kwartier naar Fort William Historical Park aan.

Aanvankelijk belanden we op een plaats die in de verste verte niet op een groot historisch park trekt, eerder een minder welgestelde woonwijk ergens buiten Thunder Bay. De 2de poging brengt ons wél waar we moeten zijn: om iets voor 11u00 stappen we het bezoekerscentrum binnen. Er is niet veel volk en we hoeven niet aan te schuiven om tickets aan te schaffen. Eerst bekijken we een knappe korte documentaire over de betekenis van en het leven in Fort William. In tegenstelling tot wat de naam laat vermoeden, was dit fort geen militaire vesting, enkel de grootste pelshandelaarspost ter wereld.

Op het wandelpad naar de eigenlijke nederzetting geraken we aan de praat met een Nederlands koppel. Zij reizen al een maand door Canada en zijn op weg naar de Verenigde Staten waar ze de volgende 2 maanden zullen door trekken. We wisselen enkele wetenswaardigheidjes uit en arriveren samen aan een overdekt kampvuurtje waar een jonge kerel ons staat op te wachten. Het duurt even vooraleer we beseffen dat hij een van de talrijke re-enacting rangers is die ons gedurende de volgende uren doorheen het ford zullen gidsen: we bevinden ons eensklaps in het jaar 1816. We worden ondervraagd – de North West Company ziet de nieuwe speler op de markt, de Hudson's Bay Company niet graag komen – maar krijgen dan toch het OK om onze 'reisweg' te vervolgen.

Iets verder, nog steeds buiten de nederzetting, vinden we het kamp van de Anishinaabe-indianen. Hun tipi's zijn niet met dierenvellen, maar met berkenbast bekleed. Er hangen talloze huiden en kralen kettingen en een vriendelijke jongedame vertelt over hun leven volgens de seizoenen. Ze komen enkel in de zomer naar Fort William voor de jaarlijkse 'rendez-vous', om hun huiden tegen gebruiksvoorwerpen te verhandelen. Nadien trekken ze per kano terug naar hun eigenlijke woongebied verder naar het westen en in de winter zelfs naar het noorden.

Ze legt ook uit dat de houten voorwerpen die iets weghebben van lacrossesticks eigenlijk 'wapens' zijn die gebruikt worden in een soort van wedstrijd om te beslissen welke stam de overwinning mag claimen. Alhoewel het geen echte slag betreft, is deze vorm van treffen verre van vredelievend: de 'sticks' worden gebruikt om zoveel mogelijk slagen aan de vijand toe te brengen, meer bepaald op de knieën en de kuiten. De vrouwen bekogelen de rivaliserende stam ondertussen met stokken en stenen. De stam die op het einde nog de meeste krijgers die nog steeds overeind staan, telt, is de overwinnaar.

Het fort ligt aan een riviertje met een heuse aanlegsteiger waar goederen afgeladen en aan boord kunnen gebracht worden. Als we via de toegangspoort naar binnen gaan, wordt onze aandacht getrokken door een aantal inwoners

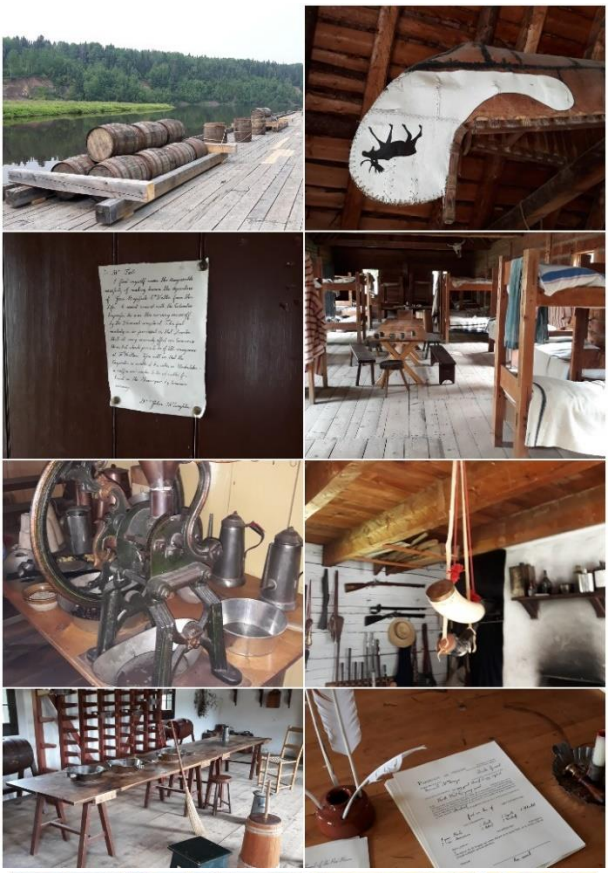

van het fort die een partijtje van (de voorloper?) van lacrosse aan 't spelen zijn. We vatten onze ontdekkingstocht doorheen het fort in tegenwijzerzin aan en bekijken de verschillende gebouwen. Vele van de huizen zijn voor het publiek toegankelijk, en telkens zijn er mensen die in de klederdracht van begin de 19de eeuw hun verhaal doen alsof ze in 1816 leven. Wij zijn dit al gewoon – prachtige manier van informatie overbrengen, trouwens! – maar Ciaran vindt dit in 1ste instantie eigenaardig. Al gauw echter kan hij zich perfect vinden in deze wijze van vertellen: nogal wat anders dan een droge presentatie van geschiedkundige feiten!

In de apotheker vernemen we dat kaneel gebruikt wordt voor winderigheid en lavendel een middeltje zou zijn om muggen af te weren. Er staat ook een nieuwsoortig tuig dat elektriciteit kan opwekken: uitstekend om gewrichtspijn te genezen!

In de 'Indian Shop' begroet de aanwezige klerk ons met de vraag wat we juist komen doen en of we huiden te ruilen hebben. We beginnen de regels van het spel door te krijgen en stappen mee in het verhaal. We vernemen dat een beverhuid 1 credit waard is; de meest waardevolle huid is die van de zilvervos: daar krijg je 3 credits voor. Die credits worden allemaal opgetekend door de klerk – je ontvangt ze dus niet onder de vorm van iets tastbaars – en dit overzicht wordt naar alle nederzettingen in de wijde omgeving verzonden, zodat men overal op de hoogte is van jouw 'kapitaal'. Hij toont ons wat we allemaal kunnen aanschaffen met credits: stof, lint, dekens, potten en ketels, bajonetten die dienst doen als ijspikhouwelen en speerpunten, allerhande dierenvallen.

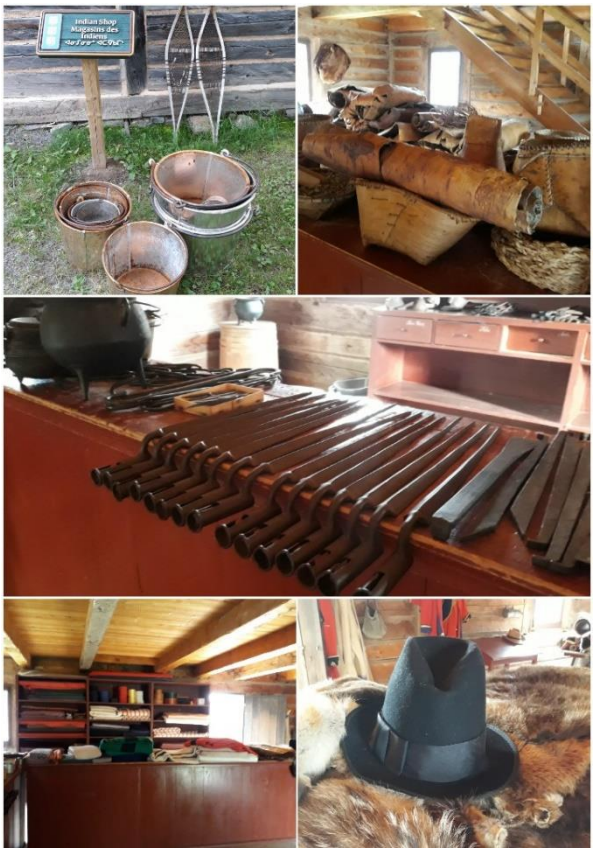

We beklimmen de houten uitkijktoren en worden boven op een zicht over het gehele fort getrakteerd. Er is een speciale barak voor de gidsen, die recht hebben op een iets beter onderkomen dan de gewone 'voyageurs': deze laatsten moeten buiten het fort hun eigen tent optrekken. In het hospitaaltje ligt er in een apart kamertje een overledene, tenminste, dat is wat de brief op de deur bevestigd,

aangeeft. "I find myself under the disagreeable necessity of making known the departure of Jean Baptiste la Vallée from this life".

De Canoe Shed herbergt een grote verzameling aan kano's, een deel bestemd om naar Toronto te varen, het andere deel voor verplaatsing verder naar het westen en het noorden. De bouw van de kano's is identiek, alleen zijn die met bestemming Toronto groter. Een interessant detail is dat er geen zitbanken voorzien zijn: de roeiers nemen plaats op de balen met pelsen en de pakken met goederen. Het zijn mooie boten, en op de voorplecht is er dikwijls een tekening van een dier of plant aangebracht.

In de Saw Yard begint er een heel interessante activiteit: je mag als bezoeker meedoen aan het zgn. 'Axe throwing'. Iedere deelnemer krijgt 3 korte bijlen die zo goed mogelijk naar het centrum van een boomstronk gegooid moeten worden. Alhoewel mijn 3 mannen echt wel moeite doen, lukt het geen van allen om de bijl blijvend in de boomstronk te mikken. Een beetje zuur voor hen als ze moeten aanschouwen hoe het het zoontje van een familie achter ons wél lukt: het ventje is nog geen 10 jaar, schat ik ☺

In de keuken/bakkerij vernemen we dat koffie een dure grondstof is en dat het 3 à 5 jaar kan duren vooraleer deze de huidige contreien bereikt. In het atelier van de tinsmid wordt Seighin prompt aan het werk gezet om mee een kandelaar te vervaardigen. De ranger leeft zich enorm in in zijn rol en vertelt heel sappig over het verschil tussen zijn beroep en dat van een 'echte' smid: de jongens hangen aan zijn lippen.

We nemen een kijkje in het atelier van de wapensmid en in de werkplaats van de kuiper wordt ons van naaldje tot draadje uiteengezet hoe een vat gemaakt wordt. Je wordt als een goeie kuiper beschouwd als je minstens 1 ton per dag kan produceren. Dit lijkt weinig, maar als we horen hoe arbeidsintensief dit werkje is, moeten we onze mening al snel bijsturen, zeker als we horen dat een opleiding tot volleerde kuiper 7 jaar duurt, terwijl een dokter zich na 2 jaar al bekwaam om patiënten te behandelen, mag noemen!

Er is ook een heuse boerderij met geiten, schapen, varkens, koeien en katten en een groententuin, dit allemaal om de hoge heren van de Compagnie van somptueuze maaltijden te voorzien tijdens 'Rendez-vous'. De rest van het jaar draaien de boerderij-activiteiten op een laag pitje. Terug in het fort zelf zien we hoe langer hoe meer mannen in rode vesten verschijnen. De boer had ons al gewaarschuwd om uit de buurt van die lieden te blijven, want ze hebben niets goeds in hun mars. Blijkt dat het huurlingen ten dienste van de Hudson's Bay Company zijn, en ze zijn op zoek naar de 'Métis' (mestiezen) – zo heten de afstammelingen van de gemengde huwelijken tussen de inheemse stammen en de blanken – die zogezegd een raid op een nederzetting van de compagnie zouden gepleegd hebben. Als die mannen, in dienst van de North West Company, na de jacht terug in het fort verschijnen, gaan de poppen aan het dansen en wordt de hele strijd tussen de werknemers van beide rivaliserende compagnieën uitgebeeld.

De Great Hall is het gebouw waar de vooraanstaande heren, meestal aandeelhouders, hun maaltijden gebruiken en activiteiten laten doorgaan. De echtgenote van een senior clerk ontvangt ons en probeert onze 2 zonen in te lijven bij de NWC: ze hoeven enkel een formulier te ondertekenen – mag zelfs met een gewone 'X' zijn. Als ze verneemt dat ze kunnen lezen en schrijven, vertelt ze hen dat ze ook als klerk tewerkgesteld kunnen worden: meer aanzien en betere verdiensten (om maar te zwijgen over de levensomstandigheden) in vergelijking met de 'voyageurs'!

We nemen nog even een kijkje in de grote opslagplaats waar de vellen en huiden bewaard worden totdat ze naar Toronto en van daaruit naar Europa verscheept worden. Deze worden verpakt in balen van elk 90 pond, en de 'voyageurs' dragen dikwijls tot 2 van deze balen op hun rug als ze de koopwaar over land vervoeren waar de rivier te ondiep is om met de kano's te bevaren, de zogenaamde 'portage'.

Als we finaal het fort verlaten en terug langs de jonge kerel belast met het 'checken van de reizigers' passeren, vraagt hij ons of we een korte enquête willen invullen. Dit doen we natuurlijk met veel plezier: gedurende de afgelopen 4 uren waren we zo in de ban van dit historische park dat we zelfs niet aan middageten gedacht hebben! In de gift shop koop ik nog een tinnen beker voor Ciaran als aandenken, en dan installeren we ons aan een tafel buiten het bezoekerscentrum voor onze picknick.

Om 16u00 zijn we op weg naar onze volgende bestemming: Fort Frances, Ontario. Naar goeie gewoonte zitten de jongens tijdens de ganse rit te gamen en hou ik me bezig met updates te posten op Facebook en ons wedervaren neer te pennen. Het landschap is mooi: bossen, af en toe onderbroken door meertjes en kreekjes waar Hoesy enkele keren een bever opmerkt. Een schildpad steekt op haar eigen kalme manier de snelweg over: wij kunnen ze ontwijken, maar helaas niet stoppen om ze veilig aan de andere kant te zetten. Hopelijk geraakt het beestje heelhuids aan de overkant…

Eensklaps voegt de Waze een uurtje toe aan onze totale reistijd: we zouden geen 4, maar 5 uur onderweg zijn. Zou er van een verandering van tijdszone sprake kunnen zijn? Snel zoek ik het op, en kan juist op tijd zekerheid geven dat dit inderdaad het geval is: heel kort daarna passeren we het bord dat dit gebeuren aangeeft. We kunnen veilig halt houden om er even een foto van te maken: we zijn nu een uurtje jonger!

Ondertussen heeft Waze zich hersteld: onze reistijd is terug geslonken naar 4 uur, maar we komen nu wel een uur vroeger aan, nl om 19u00 in plaats van om 20u00.

De rest van de rit verloopt heel rustig. Om 19u00 stappen we de lobby van de 'Copper River Inn & Conference Center' in Fort Frances binnen. De oudere dame aan de balie verwelkomt ons en informeert naar onze plannen. Als ze hoort dat we morgen terug de grens met de USA oversteken, raadt ze ons aan om zéker Minneapolis in Minnesota te bezoeken. Spijtig, maar we gaan de andere richting uit. Echter, volgend jaar op weg naar Washington State, zit de kans er wél in dat we deze stad aandoen. Per slot van rekening had ik er ei zo na gewoond! We krijgen een welkomstpakketje van het huis met lekkers van de streek aangeboden: leuk gebaar!

Een zoektocht naar een eetplaatsje voor vanavond is ook niet meer nodig: in het hotel is er een restaurant, 'Copper Taphouse & Grill', gevestigd en het ziet er heel uitnodigend uit. Normaal gezien mogen na 20u00 er wel geen kinderen onder de 19 meer binnen, maar de mevrouw verzekert ons dat ze Seighin zeker niet gaan buitenjagen als we op dat moment nog aan 't eten zijn.

We nemen even een kijkje in de kamer vooraleer we beide zonen, die in de auto zijn blijven gamen, gaan halen. Onze vermoedens die we in de hotellobby al hadden, worden bij het openen van de kamerdeur bevestigd: dit is een uiterst gezellig vertrek! De nadruk ligt op hout, en dat komt duidelijk tot uiting in de vloer, de muur (balken) en de meubels. De deur naar de badkamer is van het type staldeur en de badkamer zelf is eveneens in houtaccenten ingericht. Tegenover het bed het dichtst bij het raam is er zelfs een namaak-haardvuur in de muur aangebracht: zálige toets! We beslissen dadelijk dat die gerust de hele nacht mag 'branden', compleet met zacht geknetter op de achtergrond.

Het restaurant op zich valt een beetje tegen qua inrichting: er hangen weliswaar lusters gemaakt van geweien aan het plafond en de tafels en stoelen zijn uitnodigend, maar door de opstelling – 1 grote ruimte – krijgen we een reftergevoel. Ciaran en ik kiezen voor een cocktail, Hoesy probeert zoals steeds een lokaal biertje van de tap uit. De maaltijd is heel lekker, en zelfs ietwat kunstzinnig gepresenteerd, alhoewel Seighin vindt dat er teveel saus op z'n hamburgergerecht is, en Ciaran het zich een beetje beklaagt dat hij té laat door heeft dat hij net hetzelfde gerecht als enkele dagen geleden in St. Ignace besteld heeft. Mijn zalm op een plank en Hoesy's vleesbroodje van bizonvlees smaken uitstekend. De crème brûlée is spijtig genoeg op – tot spijt van Hoesy – dus we kiezen voor 2 porties chocoladecake als dessert. Die zijn echter zo groot – het waren de laatste stukken – dat we ze in 'doggybag-vorm' mee naar onze kamer nemen.

Aangezien het slechts tot 22u00 uur toegankelijk is voor -19-jarigen zetten de jongens direct na de maaltijd koers naar het grote zwembad. Ik ben van plan om het verslag van vandaag verder af te werken, maar dat is buiten een onverwachte verrassing gerekend: we krijgen een oproep van Loic uit Cusco, Peru! We babbelen gedurende een half uurtje of zo en wisselen straffe reisverhalen uit. Hij schijnt het geweldig naar zijn zin te hebben met de Bende van Ranst: ze hebben al veel gezien en meegemaakt en beginnen morgen aan hun 4-daagse tocht naar Machu Pichu.

De zwemmers zijn al terug op de kamer als we van onze oudste zoon afscheid nemen. Hoesy gaat dadelijk slapen, maar ik moet en zal m'n verhaal nog verder afwerken! Helaas: het is al 00u30 voorbij en ik ben nog steeds aan 't tokkelen. Gaan slapen dan maar: morgen hebben we opnieuw enkele uurtjes op de weg voor de boeg, en ik zal dan wel verder schrijven…

Dag 9: Van Fort Frances (ONT) naar Itasca State Park (MN)

171 mijlen vandaag / 3584 km in totaal / 20692 stappen vandaag

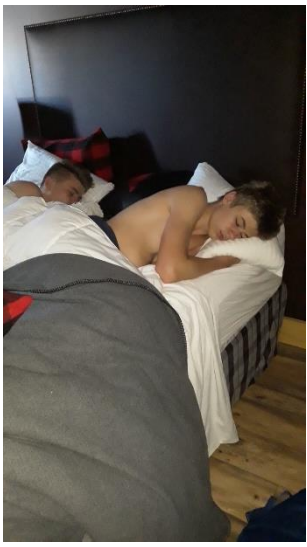

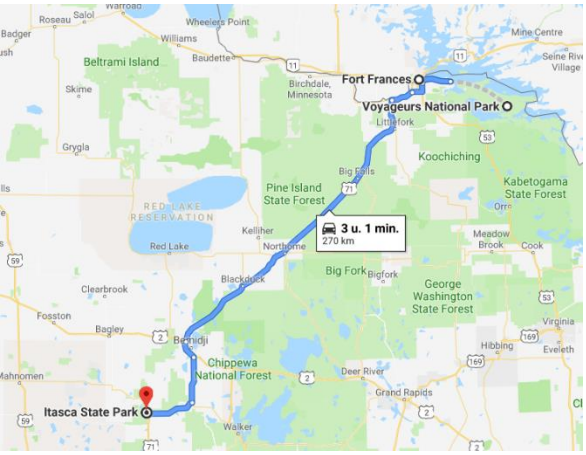

Net zoals de vorige dagen had Hoesy gisterenavond na consultatie van de Waze uitgevonden dat de eigenlijke tijd die we vandaag in de auto spenderen, minder is dan ingepland, en da's altijd een aangename vaststelling: hebben we iets meer speling in de acitviteiten die we ondernemen! 3 kwartiertjes nadat ik wakker geworden ben, sta ik om 07u30 onder de douche. We maken de jongens wakker en gaan dan alvast naar de ontbijtruimte. Wat een verschil met de vorige ochtend: er zitten amper gasten aan de tafeltjes in 'booths'! Ook het ontbijt zelf is van een veel betere kwaliteit: geen ontbijtgranen, maar wel roerei met spek, patates, kippenworstjes, verse fruitsla van rode vruchten, yoghurt, appelgebakjes, handgemaakte pannenkoekjes met een warme coulis van maple syrup en rode vruchten. En dit alles te eten uit échte porseleinen kommetjes en borden met écht bestek. Geen 'plastic' ontbijt voor ons deze morgen!

We hebben de spulletjes die we nodig hebben voor vannacht en morgenvroeg in een kleine valies bijeengestoken, want we verblijven deze nacht in de 'Bear Paw Cabins' (een blokhut?) in een State Park en we verwachten niet dat daar veel luxe gaat zijn. Zo weinig mogelijk bagage meesleuren dus is de boodschap! Ciaran stapt een beetje humeurig de auto in: hij ziet het nut niet in van mama's 'strenge regel' om om de 2 dagen een proper T-shirt en om de 3 dagen een andere bermuda aan te doen.

5 minuutjes na ons vertrek komen we al aan de grens met de USA. Is dit wel een grenspost? Het lijkt zo'n onbeduidende grensovergang en er is helemaal géén file. Zouden we geluk hebben? De grenswachter bekijkt onze Belgische dienstpassen en vraagt waar we momenteel wonen. We leggen vriendelijk en geduldig uit dat we Belgen zijn, maar momenteel in de States verblijven wegens militaire toer in NATO HQ in Norfolk, VA. Wat we in Canada gaan doen zijn? Eum… rondreizen, nieuwe plaatsen ontdekken??? Hebben we iets van fruit of groenten of zaden mee? Tja… onze verse ananas zit in de koelbox, maar onze doos met druiven staat in volle zicht in de koffer, dus we antwoorden bevestigend: 'Organic grapes, bought in the USA'. OK, da's genoeg om ons aan de kant te zetten: écht? Of Hoesy zijn marsbevel even kan laten zien? Oeps, da's ne moeilijke: een Belgisch marsbevel geeft enkel de dag van de mutatie weer, in tegenstelling tot de Amerikaanse. Het heeft dan ook geen enkel nut om dit op zak te hebben als je rondreist.

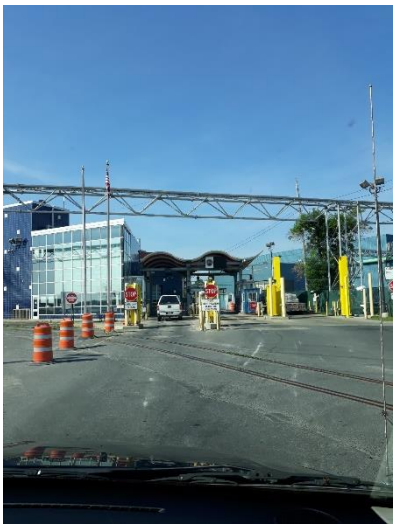

We dienen te wachten in het douanegebouw terwijl onze paspoorten uitgepluisd worden en er nagevraagd wordt wat er met de druiven (en de bosbessen die er bij in zitten) moet gebeuren. We proberen niet teveel in de richting van onze auto te kijken, die door een andere grenswachter aan een inspectie onderworpen wordt. Er zit immers ook nog trailmix (noten en zaden!) in en een halfvolle fles witte wijn (alcohol!). Er wordt ons nogmaals gevraagd tot hoelang we in de States blijven: minstens tot augustus 2021. Hoe het komt dat het dienstpaspoort van Ciaran dan maar tot 2020 geldig is? Ha ja, maar hij is student in België en enkel op vakantie hier!

Uiteindelijk krijgen we dan toch groen licht: met nog een woordje uitleg over de Amerikaanse militair die zijn marsbevel altijd en immer bij zich heeft, en het feit dat onze militaire ID's het gebrek aan dit officiële papier opvangen, kunnen we de States binnen. Een kiekje van het welkomstbord van Minnesota, en we kunnen onze weg vervolgen naar Voyageurs National Park 9nvdr.: ik kreeg wel een 'thank you for your service' mee). Het is ondertussen 10u00…

10 minuutjes later stappen we het bezoekerscentrum van Rainy Lake binnen. Vandaag komt de naam gelukkig helemaal niet tot zijn recht: de zon schijnt en het is al tamelijk warm. Het koppel rangers achter de balie – ze zijn in privéleven effectief getrouwd – verwelkomt ons heel vriendelijk en helpt ons met het uitstippelen van onze wandelingen. De man spreekt Engels met in onze oren een duidelijk Schots accent, maar hij vertelt ons dat dit het typische Engels van Minnesota is. We bekijken even de knap opgestelde display van dieren eigen aan de streek (knap opgezette wolven en een eland) en de vroegere Indiaanse bewoners – de Ojibwe - en worden vervolgens vergast op een korte onthaalfilm over het park.

Terug buiten vangen we onze 1ste wandeling van deze voormiddag aan: de Oberholtzertrail. Mooie, rustige weg doorheen de natuur met héél weinig medewandelaars: altijd fijn. Alhoewel er in de documentaire gezegd werd dat de kans niet onbestaande is dat we een bever spotten, ontmoeten we niets anders dan eekhoorns en chipmunks.

Een kleine 5 kilometer en nog geen 3 kwartier later staan we terug aan het bezoekerscentrum. We nemen nog even een kijkje in de 'ethnobotanical garden' vlakbij het meer en gaan dan naar binnen om even een sanitaire stop in te lassen. Ik kan niet aan de verleiding weerstaan en trakteer mezelf op een hoodie van het park.

Een korte rit met de auto brengt ons naar Tilson Bay waar we na enig zoekwerk het wandelpad ontdekken. Al gauw merken we dat dit paadje door niet veel mensen bezocht wordt: op sommige stukken stappen we door kniehoge grassen, varens en struikgewas en de weg is amper aangeduid. Tiens, de ranger sprak nochtans over een 'boardwalk' die samenliep met een langlaufpiste?

Oberholtzer
Trail
NO
PETS

Als we terug naar onze auto op de parking aan de overkant van de straat lopen, merken we aan het uiteinde een bord op. Het geeft het begin van een langlaufpiste aan: streng verboden toegang voor wandelaars. Ernaast echter ligt inderdaad een houten wandelpad met de naam 'Tilson Creek Bogwalk', dus dat gaan we dan maar verkennen. Het slingert doorheen een veenlandschap dat me herinnert aan een soortgelijke wandeling 3 jaar geleden, toen we het noordelijke deel van de States onveilig maakten. Op het einde duikt het houten pad de bossen in, en onmiddellijk ervaren we ook dat wat een man beweerde die juist van de wandeling terugkeerde, wel degelijk de waarheid was: "There are bugs, many of them". Tussen de bomen krijgen we af te rekenen met irritante vliegen en dus keren we op onze stappen terug; het pad loopt trouwens toch dood op 2 verschillende langlaufpistes die tussen de bomen verdwijnen.

We nemen afscheid van Voyageurs National Park en vangen onze rit naar een ander park, een staatspark ditmaal, aan. Omdat het al 14u00 is en we geen brood meer hebben, hopen we onderweg ergens een restaurantje te vinden waar we kunnen lunchen. Hoezeer ik echter ook m'n best doe om iets te lokaliseren via Waze en Google maps, m'n pogingen zijn allemaal vruchteloos: we rijden door een soort van niemandsland, met hier en daar een groepje huizen de naam 'dorp' zelfs niet waardig. Het 1ste 'spoor van beschaving' is pas op een anderhalf uur rijden van onze huidige locatie te bespeuren. We stillen onze honger dan

maar met trailmix en animal crackers; buiten enkele herten langs de kant van de weg en af en toe een tegenligger is er geen levende ziel op de zich eindeloos uitstrekkende baan te bespeuren.

Omstreeks 16u00 lopen we de Walmart in binnen om onze geslonken voorraad aan te vullen. Er is een ruim aanbod aan eetgelegenheden in de onmiddellijke omgeving van de supermarkt, en onze keuze valt vandaag op Applebee's. Eens de innerlijke mens terug versterkt, wandelen Ciaran en ik naar de Starbucks voor een kop van Minnesota, terwijl Hoesy en onze jongste koers zetten naar de Great Clips voor een knipbeurt van Seighins haar. De wachttijd bedraagt er echter 100 minuten (!), dus trekken we maar naar een Dairy Queen voor een dessertje in de vorm van een ijsje. Nog even binnenspringen in een soortement van outdoor winkel op zoek naar wandelschoenen voor Ciaran – hij legt nu alles met z'n dagdagelijkse All Stars af – en dan rijden we het laatste stukje naar Itasca State Park.

Het is 19u30 voorbij als we daar het bezoekerscentrum binnenstappen, maar er zijn nog rangers aanwezig. We krijgen de sleutel van ons slaapplaats – een heuse blokhut – en aanwijzingen over wat we morgen kunnen ondernemen: het gaat helaas naar alle waarschijnlijkheid regenen. Toch wel een beetje benieuwd leggen we de laatste kilometers naar 'Bear Paw Log Cabine' per auto af; de blokhut ligt temidden van de bossen in een groepje van 6 naast een grote kampeergrond waar zowel tenten als immense caravans en mobilhomes staan. Het is een leuk, proper onderkomen, met een simpel, maar van alle basic benodigdheden voorzien keukentje. Geen douche, maar wél een toilet en een wastafel én een firepit buiten.

We installeren ons moe, maar tevreden in onze blokhut en gaan dan even naar de vlakbijgelegen kampeerplaats om een portie hout aan te schaffen. Vervolgens smeren we ons goed in met insectenwerend middel, steken ons 'kampvuur' aan

en genieten gedurende een dik uur van een eenvoudige maaltijd: overschotjes van het maal in Applebee's, een woudlopersboterham geroosterd op het vuur, een stukje chocoladecake en wat kaneelkoekjes, een glaasje witte wijn. Pas als de muggen écht de overhand dreigen te krijgen, doven we ons vuur en trekken we ons terug in onze blokhut. Juist op tijd: in verte boven de boomtoppen is het al aan 't weerlichten en we liggen net in bed als het onweer losbarst. De jongens vallen al snel in slaap, maar ik werk ons wedervaren van vandaag nog af. Het is iets na middernacht als ik in navolging van het onweer dat eindelijk getemperd is, ook de nachtrust opzoek…

16 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 3)

Dag 10: Van Itasca State Park (MN) naar Duluth (WN)

187 mijlen vandaag / 3884 km in totaal / 12521 stappen vandaag

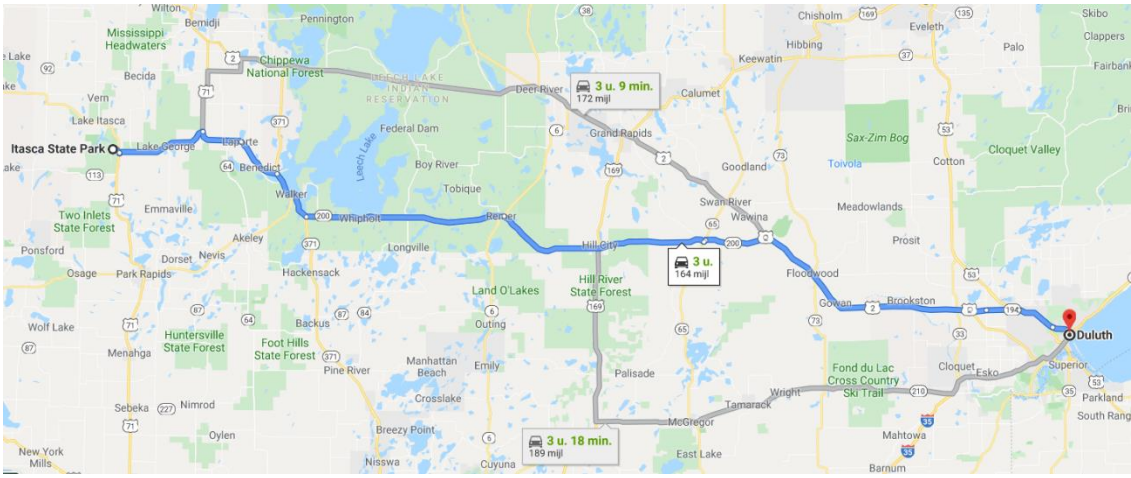

De nacht in onze 'log cabin' was zalig rustig: geen beer die aan onze deur is komen krabben, geen bevers die aan onze raamkozijnen zijn komen knagen. Als ik m'n ogen opentrek, is het buiten overtrokken, maar droog. Het is iets na achten: perfect tijdstip om op te staan. In ons eenvoudig badkamertje een kattenwasje plegen terwijl hubbie alvast de koffie zet en de jongens hééééééééééééél langzaam ontwaken.

Dan hoor ik een verschrikte kreet: "*$@#, de koffer staat open'". Gisterenavond voor het slapengaan is Hoesy inderdaad nog even naar buiten geweest – en heeft hij manmoedig de hordes muggen getrotseerd – om iets uit de auto te gaan halen. Klaarblijkelijk heeft hij in het duister per ongeluk 1x te veel op de knop van de sleutel gedrukt…

Het ergste verwachtend – ah ja, het heeft gegóten – snelt hij naar buiten. Even later komt hij terug binnen met geruststellend nieuws: het heeft niet echt binnen geregend en er zit geen berenjong aan onze voorraad trailmix te knabbelen.

Het ontbijt bestaat uit (wederom) verse fruitsla met ontbijtgranen en yoghurt/melk, vergezeld van een beker goeie ochtendkoffie. Terwijl ik afwas, laadt Hoesy al zoveel mogelijk in de auto en vouwen de jongens het beddengoed op. Tegen dat we afscheid nemen van 'onze' blokhut is het lichtjes beginnen miezeren.

OK, er staan een 2-tal wandelingen op ons programma voor vandaag: wij, als echte Belgen, kunnen dit wel aan.

Eerst rijden we terug naar het bezoekerscentrum om de sleutels van de blokhut binnen te brengen. Dan zetten we koers naar het 'Mary Gibbs Mississippi Headwater Center'. Een weggetje leidt ons naar de plaats waar de 'Mighty Mississippi' haar oorsprong vindt: ze ontspringt in de noordelijke arm van Lake Itasca en mondt 2.552 mijl verder in de Golf van Mexico uit. Het water van baby Mississippi is aangenaam lauw, en verschillende kids en volwassenen zijn aan 't pootjebaden.

Via een houten pad keren we terug, op zoek naar het begin van de Schoolcraft Trail, genoemd naar de man die samen met zijn Indiaanse gids Ozawindib de bron van de Mississippi ontdekt heeft. Het is een wandeling van 2 mijl heen en terug, gemakkelijk te doen… ware het niet dat we na een eindje hiken aangevallen worden door – niet overdreven! – tientallen muggen. Ze zwermen om ons heen en hoeven zelfs geen stukje blote huid te hebben: ze prikken gewoon door de stof van ons T-shirt heen! Nochtans ie iedereen behalve yours truly ingesmeerd met muggenwerend product. Hoesy en ik proberen nog even de vijand te trotseren, maar tenslotte wordt het écht te erg en maken we rechtsomkeer. Onderweg naar het informatiecentrumpje doe ik niets anders dan de bloedzuigende insecten van Hoesy rug en achterwerk weg te slaan.

In het souvenirwinkeltje kunnen we even op adem komen. Ze verkopen er allerhande toffe spulletjes; ik schaf een kaartje voor mijn ouders en een leuke koffiebeker voor Amber aan.

Terug in de auto vatten we de scenic rit van 17,5 mijl aan: de 'Wilderness Drive' leidt ons doorheen een glooiend, bosrijk landschap en langsheen kreken en meertjes waarin we af en toe een beverburcht ontwaren. De bewoners geven echter niet thuis: spijtig! Ondertussen is het heviger beginnen regenen, en tegen dat we aan 'Large White Pine' zijn, kunnen we ons niet meer zonder KW's naar buiten begeven. Ook hier stormen de muggen enthousiast op

ons af van zodra we een voet buiten de auto zetten, maar toch nemen we het korte pad tot aan de hoogste den van Itasca State Park – sommigen beweren zelfs van de hele staat Minnesota. De naaldboom staat er trots en imposant, bijna 300 jaar oud, en heeft iets majestueus.

De laatste stop op onze route is de Aiton Heights Fire Tower. Het is nu echt aan 't plenzen, en na een paar meter op het 800 meter lange pad zijn we al behoorlijk nat. Aan de voet van de 33 meter hoge toren besluiten de 2 zonen de klim naar boven wijselijk aan zich voorbij te laten gaan en naar de auto terug te keren. Hoesy en ik vangen dus alleen het trappenlopen aan. Voor de rest is er niemand, en hoe hoger we klimmen, hoe smaller de toren wordt en hoe meer ie beweegt: een beetje beangstigend.

Eens op het smalle platform helemaal boven gearriveerd, worden we beloond voor onze moeite: een schitterend panorama strekt zich rondom ons uit. Ook al regent het pijpenstelen, toch is het uitzicht adembenemend mooi. We nemen dan ook rustig de tijd om dit ogenblik in ons op te nemen…

Drijfnat, maar overtuigd van het feit dat we het meer dan verdiend hebben, stappen we om iets na enen de Douglas Lodge binnen en bestellen een koffietje/chocolademelk met slagroom. Even bekomen na al die nattigheid! We worden vriendelijk in het Duits aangesproken: of we van Zwitserland afkomstig zijn? Het Amerikaanse koppel had ons horen praten en verwarde, een

beetje begrijpelijk, ons Vlaams met Duits. Er volgt een korte, maar aangename babbel over wonen en rondtrekken in het buitenland.

Een uurtje later zitten we weer in de auto, op weg naar onze uiteindelijke bestemming voor vandaag: Superior, Duluth in Wisconsin. De rit bedraagt een 3-tal uurtjes volgens onze alwetende Waze. Het regent nog steeds, en de hoop om ergens langs de weg een geschikt (lees: overdekt) picknickplaatsje te vinden, vervliegt al snel. No problem, momma to the rescue: op bestelling smeer ik de bokes en voorzie ik m'n reisgezelschap van eten. Het landschap waar we doorrijden, is erg groen en hoofdzakelijk bosrijk. Af en toe rijden we door een klein dorpje of een iets groter stadje, maar stoppen doen we niet vooraleer we vlak voordat we de staatsgrens Minnesota/Wisconsin overschrijden het bezoekerscentrum van Minnesota binnenwippen. Net op tijd: om 17u00 sluiten ze, dus we krijgen nog wat informatie over de stad Duluth en de bezienswaardigheden aldaar.

Via de Richard I. Bong brug steken we St. Louis Bay over en om stipt 17u15 draaien we de parking van ons hotel in Superior, WI op. Geïnstalleerd in onze kamer bespreken we wat we vanavond nog gaan doen. Er is een zwembad in het hotel, dus de jongens willen daar zeker nog een duikje in nemen. Even is er nog sprake van een avondlijk bezoekje aan de Aerial Lift Bridge, de hoogste en snelst openende ophaalbrug ter wereld, maar vooraleer we het

eens geraakt zijn hoe de dagindeling van morgen en overmorgen er gaat uit zien, is het te laat om nog richting Duluth te vertrekken.

Voor het avondeten valt de keuze op goed geluk op 'Julie's Family Restaurant', een eettentje in Superior, op enkele kilometers van ons hotel. Als Hoesy informeert naar een goed lokaal biertje van het vat, antwoordt de jonge kelner iets in de zin van 'If only it would be possible…' Dan pas realiseren we onze 'flater': het is een gezinsrestaurant, dus er wordt géén alcohol geschonken! De jongens zijn tevreden met een cola, ikzelf kies voor pompelmoessap. De maaltijd is eenvoudig, zonder franjes, maar smaakt wel.

Terug in ons hotel zet Ciaran zich aan een oplijsting van zijn financiën, terwijl wij ons met een beetje administratie bezighouden. Daarna gaan Hoesy en ik naar het zwembad, waar we eerst een kwartiertje in de jacuzzi doorbrengen en daarna nog enkele baantjes trekken. De zonen zijn nog steeds op de kamer, maar vertrekken kort na onze terugkeer op hun beurt naar het zwembad. Ik neem een douche, was m'n haar en leg daarna de laatste hand aan ons reisverslag van vandaag. Morgen willen we op tijd opstaan om vroeg te gaan ontbijten: niet alleen willen we graag gedurende enkele uurtjes Duluth bezichtigen vooraleer we verder trekken, maar zijn er ook 2 Skype-afspraken met het thuisfront gepland!

Dag 11: Van Duluth (WN) naar Baraboo (WN)

289 mijlen vandaag / 4350 km in totaal / 16308 stappen vandaag

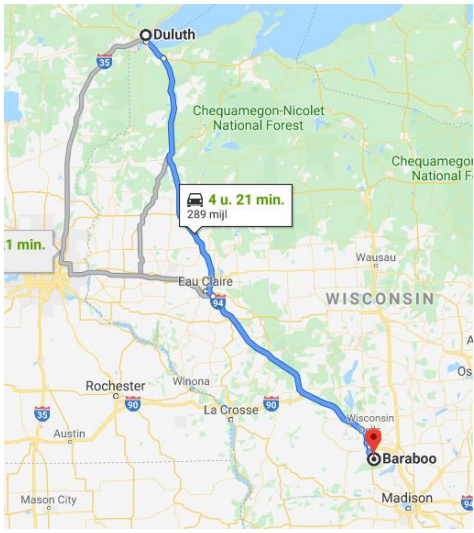

Zoals gewoonlijk ben ik wéér voor de wekker wakker, en wel met een 3-tal kwartier. Alhoewel ik beter weet, probeer ik terug in slaap te geraken, echter zonder succes. Douchen hoeft niet, dus dan maar naar de eetruimte voor het stereotiepe plastic ontbijt. Er zijn 3 soorten ontbijtgranen, maar alle drie even mierenzoet, en ik ga even in onze auto m'n cruesli halen – neen, de koffer staat NIET open ☺

De skype-afspraak met België kan niet doorgaan, met geen van beide partijen: de date met Amber had ik verkeerd opgeslagen – 's avonds in plaats van 's ochtends – en m'n ouders geven niet thuis. Aan de receptie van het hotel vraagt een oudere hotelmedewerker waar we vandaan komen. Hij geeft blijk van kennis van de ligging van België en vertelt enthousiast over z'n reis naar aanleiding van z'n 40ste huwelijksverjaardag naar Zwitserland. Opvallend wel hoeveel keer we aangesproken worden door geïnteresseerde Amerikanen: ons accent verraadt ons, maar dikwijls ook worden we gecomplimenteerd met onze kennis van het Engels.

Even later bevinden we ons opnieuw in Minnesota: we hoeven immers maar de brug over de St. Louis Bay over te steken en we komen in Duluth terecht. Eerst rijden we naar hét landschapskenmerk van de stad: de Aerial Lift Bridge. We rijden dit intrigerende bouwwerk over en parkeren ons een eindje verderop om dan te voet de stad te verkennen. De brug is best indrukwekkend: ze werd gebouwd in 1930 door het US Army Corps of Engineers en is de hoogste en snelste horizontaal bewegende brug ter wereld. Aan de voet ervan ligt het Lake Superior Maritime Visitors Center waar de geschiedenis van de scheepvaart op de Great Lakes & de US Army Corps of Engineers, evenals de bouw van de brug in een tentoonstelling uit de doeken gedaan wordt.

Net als we terug buiten komen, gaat de brug omhoog: een van de toeristische rondvaartboten moet passeren. Zoals de traditie het wil, laat het vaartuig z'n scheepshoorn weerklinken, waarop er prompt antwoord komt van de hoorn van de brug.

We vervolgen onze weg langsheen de Downtown Lakewalk, een wandelpad langsheen het meer met een mooi uitzicht op de enorme waterpartij. Het iets verderop gelegen Vietnam Veterans Memorial is niet bereikbaar, omdat ze aan een verfraaiing van de toeristische wandelweg aan 't werken zijn. We slaan dan maar linksaf, richting centrum van de stad.

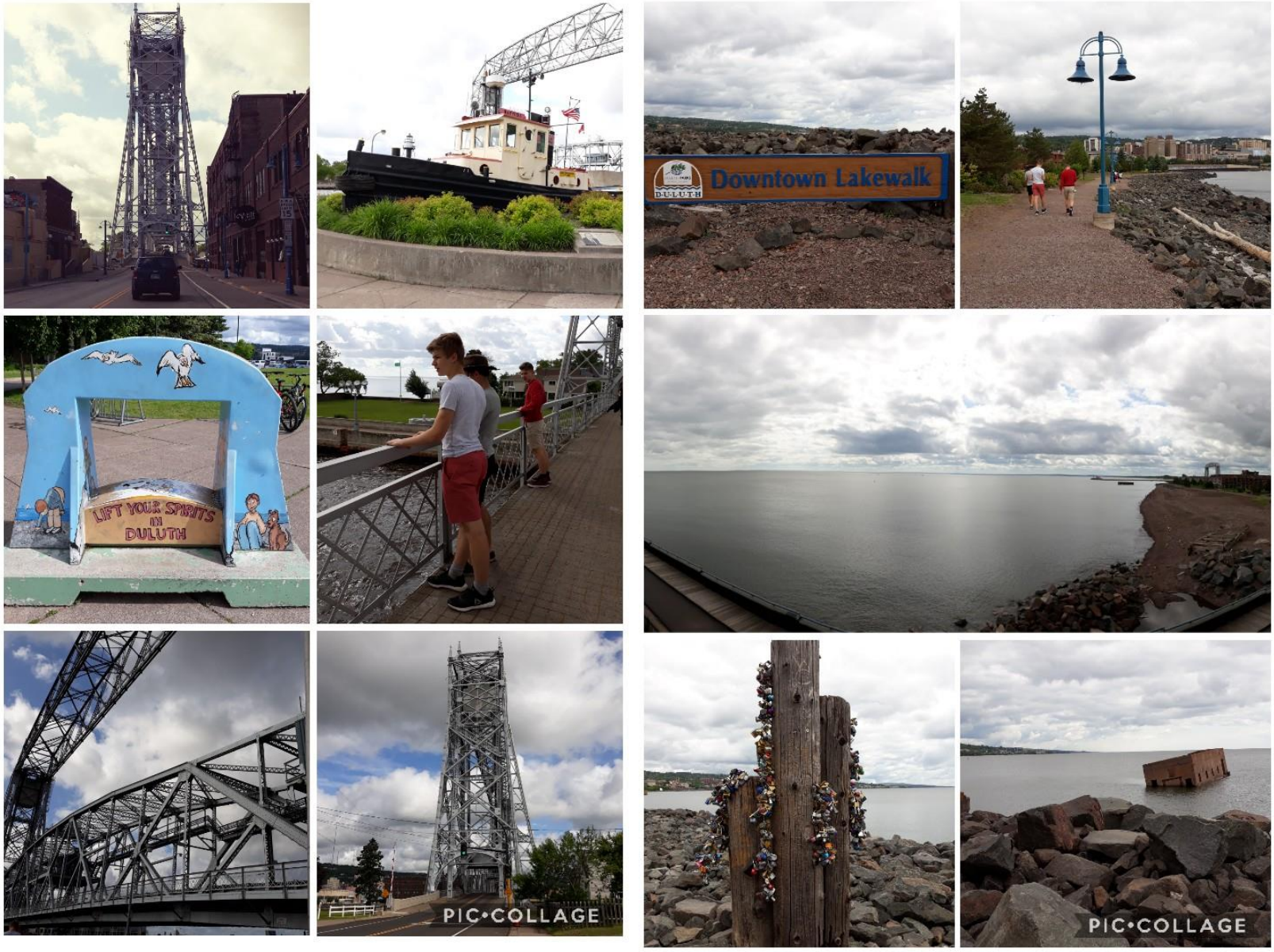

We lopen door een beetje vervallen buurt met veel leegstaande en vervallen gebouwen; sommige ervan moeten indertijd echt pareltjes geweest zijn. Eerder toevallig stoten we op de hoek van 2nd Avenue East en 1st Street op het Clayton Jackson McGhie Memorial, een ingetogen beeldhouwwerk omgeven door quotes over liefde en haat. Het is opgericht ter ere van de 3 onschuldige circusmedewerkers die in 1920 door een woedende menigte gelyncht werden nadat een vrouw verkracht werd…

Na nog even verder gewandeld te hebben, belanden we in Superior Street, duidelijk een van de hoofdstraten van de stad. Er is een soort van 'braderij' aan de gang: de straat is autovrij en er staan allerlei kraampjes opgesteld. Wij

slenteren naar het kruispunt met 5th Avenue West waar zich de stadsbibliotheek en The Depot bevinden. Dit laatste gebouw is een gerestaureerd spoorwegdepot dat tal van musea herbergt. We gaan er echter niet binnen – genoeg bezichtigd voor deze voormiddag! – maar kiezen voor een koffiebreakje in een Starbucks. Ciaran neemt een 'Tie-Dye Frappuccino Blended Beverage Crème': 'This deliciously fruity drink is vibrant with red, blue and yellow tie-dye swirls, topped with vanilla whipped cream, and dusted with red, blue and yellow powder'. Tja… Daarna nemen we een andere weg terug naar de Aerial Lift Bridge via een van de zgn. 'skywalks', de overdekte voetgangersbruggen over de snelweg. Rond een van de dokken vindt een 5K-loopevenement plaats dat eindigt aan het Maritime Visitors Center: aangenaam parcours om te volgen! Nog even een sanitaire stop en om 13u00 rijden we de stad uit. Alhoewel de Capitool reisgids Duluth als een van de prettigste bestemmingen van het (noordelijke) midwesten bestempelt, heb ik toch gemengde gevoelens: een beetje mistroostige stad naar mijn gevoel, die meer industrieel dan historisch aandoet…

Ook vandaag kiezen we ervoor ons middagmaal in de auto te eten, dus mama is weer van 'smeercorvee'. De chauffeur doet z'n werk uitstekend, en ik heb tijd om de foto's van gisteren en deze morgen op Facebook te posten en aan ons reisverhaal te werken. Natuurlijk is het wel wat eentonig, dat lange rijden, maar aan de andere kant kan Ciaran deze tijd benutten om al wat te werken aan z'n tweede-zitvakken, zodat we 's avonds allemaal tijd hebben voor andere (leukere) zaken.

Slechts 1 stop onderweg om de benen te strekken; het is nog geen 18u00 als we aan ons overnachtingsadresje in Baraboo, WN arriveren. Zoals we gewend zijn van de Best Western krijgen we ook hier een vriendelijk onthaal én ineens wat informatie over het Devil's Lake State Park dat we morgenvroeg gaan bezoeken. Als we echter de deur van onze kamer openen, reageren Hoesy en Ciaran tegelijkertijd: "Hier is er gerookt geweest!". Er is nochtans een 'non-smoking policy' in het gehele hotel. Wijllie terug naar Colette aan de receptie: ze verontschuldigt zich oprecht en bezorgt ons prompt een andere kamer.

Ons installeren duurt niet te lang; terwijl de jongens het zwembad gaan verkennen, doet Hoesy een powernapje en ga ik online op zoek naar restaurantjes in de buurt. Seighin heeft zin in pizza, dus we rijden naar 'Mama Mia', een eethuisje iets verderop dat goeie recensies op het internet krijgt.

Het is een klein restaurantje in het centrum van Baraboo gelegen. Het onthaal is op en top Zuid-Europees: Amerikaans Engels met een overduidelijk Italiaans accent, hartelijk, luid, spraakzaam. De dienster is van Albanese afkomst, de kok een Macedoniër en de mama van een 3de werknemer komt uit Sicilië. Het eten is echt lekker: authentieke pizza's en pasta's, gelardeerd met flamboyante uitspraken en rake opmerkingen. We amuseren ons, eten ons buikje rond, maar hebben toch nog een bijna volledige pizza over die we als doggybag meekrijgen. "Don't throw the food away now!" Een aanradertje!

Terug in het hotel verdwijnen de jongens, waar naartoe weten we niet. Wij maken ons klaar voor bed, ik brei een einde aan ons dagelijks reisverslag en skypen om 22u00 nog even met onze dochter in België. Buona notte!

Dag 12: Van Baraboo (WN) naar Savanna (IL)

291 mijlen vandaag / 4818 km in totaal / 28718 stappen vandaag

Niet goed geslapen de voorbije nacht, maar geen idee hoe het komt. Om iets na 04u00 uit een droomloze slaap ontwaakt, en gemerkt dat m'n hubby óók wakker was. Iets moet ons gewekt hebben, echter geen van beiden weet wát. Eventjes naar 't toilet dan maar en dan terug de slaap proberen te vatten. Dit lukt aanvankelijk helemaal niet, wat vreselijk enerverend is: weten dat je moe bent, en toch niet kunnen inslapen.

Uiteindelijk moet het dan toch gelukt zijn, want de volgende keer dat ik m'n ogen opendoe, is het bijna 07u00. Niet echt uitgerust stap ik m'n bed uit en spring onder de douche, in de hoop dat die de slaap wel zal verdrijven.

Net als we naar de ontbijtruimte willen vertrekken, klinkt het Skype-signaal: de mamie! We beloven haar binnen een half uurtje terug te bellen. Wederom een plastic ontbijt, maar wel behoorlijk wat keuze; ik 'verwen' mezelf na m'n obligate ontbijtgranen met fruitsla en melk op een 2-tal wafeltjes.

Terug op de kamer even bijbabbelen met mama in België: er is weer een klein schandaaltje met een (NVA-)politieker, en dit op de Vlaamse feestdag! ☺

Het is nog geen 09u00 als we de parking van de nabijgelegen Aldi opdraaien: we moeten onze voorraad weer aanvullen. De winkel opent pas om 09u00, dus we doen alvast onze stevige stapschoenen aan, want die gaan we deze voormiddag wel kunnen gebruiken. Als we met ons winkelkarretje met brood, water, trailmix, wat fruit, kaas en hesp naar de kassa lopen, bemerken we wandelsandalen voor heren in de rekken. Aangezien Ciaran al de hele tijd met z'n gewone schoenen de tochten onderneemt, ga ik hem vlug in de auto halen om te laten passen. Helaas: enkel nog een (Amerikaanse) 11 en 12, en die zijn te groot! Dan maar het alternatief aangeschaft: eenvoudige 'wandel'schoenen met memory foam: die zullen toch iets meer steun bieden dan degene die hij nu draagt.

We rijden het Devil's Lake State Park langs de noordelijke ingang binnen en betalen braaf de 16,00 USD toegangsgeld – nee, géén military discount. De trails die wij willen bewandelen, liggen echter aan de andere kant, dus rijden we het park terug buiten en zoeken de zuidelijke ingang op.

Een 3 kwartier later dan gepland – we moeten onze zonen toch echt eens duidelijk maken dat we niet voor niets op een bepaald tijdstip opstaan, en dat ze dus 's morgens niet op hun gemakske moeten zitten gamen! – beginnen we aan onze portie natuur voor vandaag. We

zijn van plan om een aantal aan elkaar aansluitende trails te verkennen en onderweg een aantal natuurlijke bezienswaardigheden mee te pikken. We starten langs de Grottos trail die doorheen een heerlijk koel, voornamelijk uit eiken bestaand bos leidt. Dan schakelen we over op de CCC Trail: nu wordt het wandelen langsheen en over de rotsen naar boven toe. De bosgrond gaat over in stenen trappen, waarvan de treden soms behoorlijk ver van elkaar liggen. Ik loop voorop en doordat Ciaran even een sanitaire stop moet inlassen, en ik alvast doorstap – de jongens houden sowieso een steviger tempo aan – kan ik genieten van de natuur rondom mij.

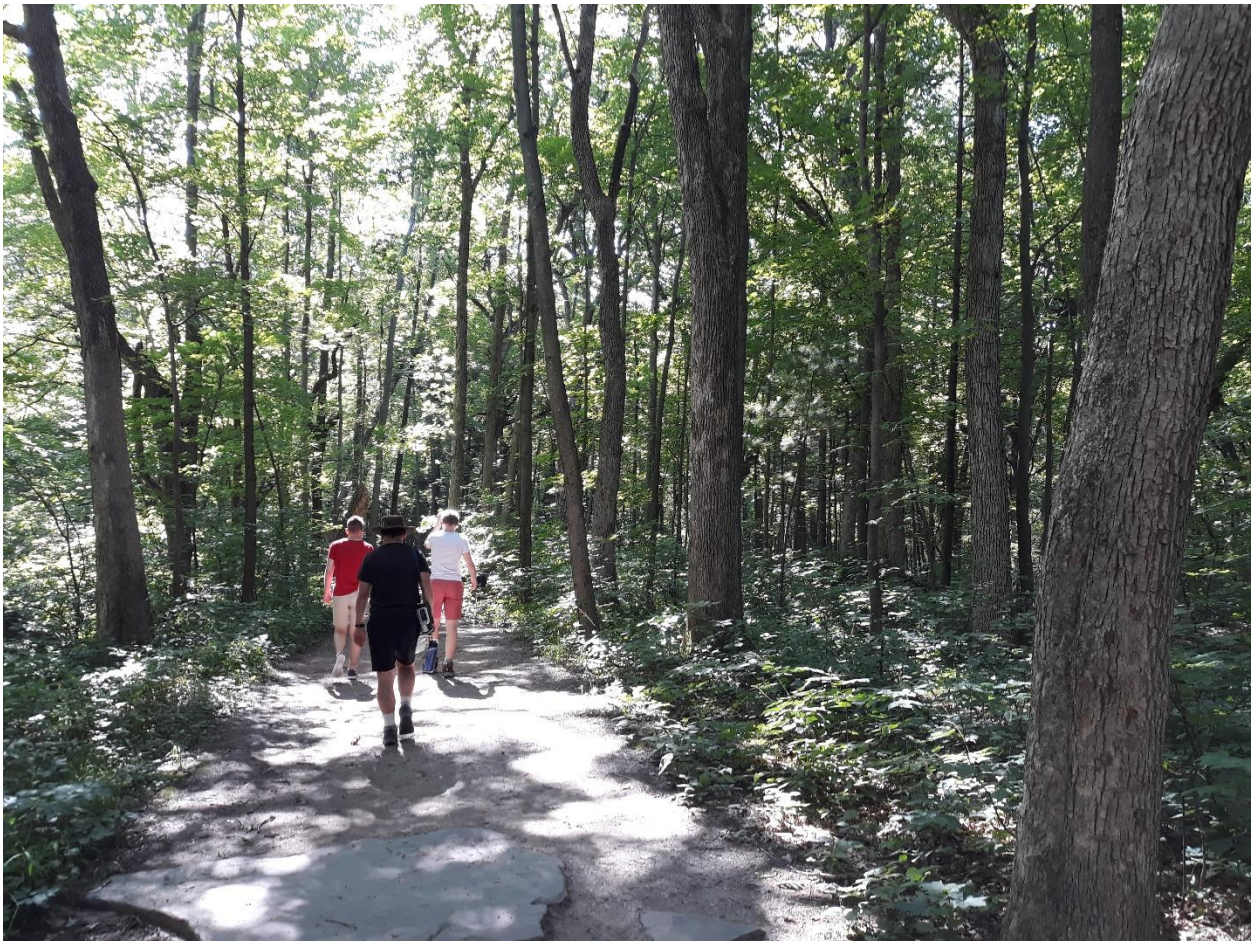

Vervolgens komen we op de East Bluff Trail terecht en worden om de haverklap getrakteerd op prachtige uitzichten op het park en het meer. De zon schijnt, de natuur is uitbundig rondom aanwezig, kortom, we genieten. Heel spijtig dat sommige wandelaars het nodig vinden om met blèrende muziek op pad te zijn: je hoort ze van mijlenver aankomen en de natuurgeluiden verdwijnen helemaal naar de achtergrond. Gebruik dan toch oortjes als je persé naar muziek wil luisteren!

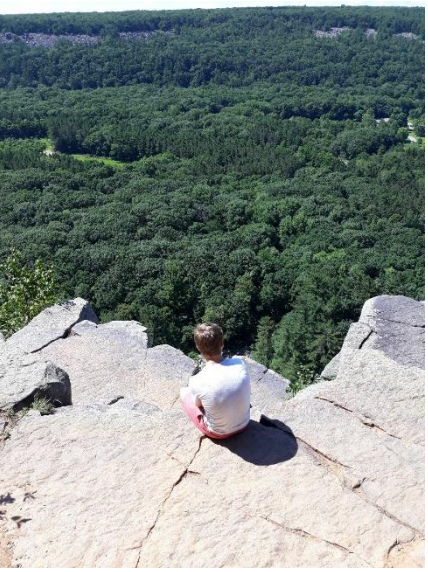

We belanden aan de Devil's Doorway, een rotsformatie in de vorm van een deurgat die indrukwekkend boven de boomtoppen uittorent. Daarna nemen we de Balanced Rock Trail, met de bedoeling om die 'evenwichtige rots' eveneens te kunnen aanschouwen. Het weggetje naar beneden toe leidt ons langs rotspartijen, totdat we ineens aan een wegwijzertje komen dat de locatie van 'Balanced Rock' boven aangeeft. Wat? Zijn we die dan gewoon voorbij gewandeld zonder te spotten? En inderdaad, een beetje verder op het parcours zien we de grote steen boven ons staan.

We gaan echter niet terug naar boven, maar vervolgen onze weg naar beneden, want de jongens willen een duikje in het meer nemen. Hoesy en ik besluiten om nog even de Potholes Trail af te wandelen. Het pad staat beschreven als 'a difficult, steep trail, with stone steps', maar is slechts 0,6 mijl lang heen en terug, dus best te doen in de 20 minuutjes die ons nog resten.

Het blijkt echter een kuitenbijtertje te zijn: behoorlijk steil, soms smalle stenen treden die op een redelijke hoogte van elkaar af liggen. We moeten enkele keren onderweg naar onze bestemming stoppen om op adem te komen: we lopen natuurlijk ook tegen de klok.

Eensklaps staan we op het einde van de trail en potholes hebben we niet opgemerkt. We nemen de brochure er nog eens bij: 'A series of rounded depressions (potholes) near the top'. OK, terug naar beneden en beter uit onze doppen kijken! En daar zijn ze, maar we begrijpen ook waarom we ze gemist hebben: in vergelijking met degene die we in Zuid-Afrika aanschouwd hebben, zijn deze maar miniatuurtjes, amper de benaming 'potholes' waard!

Met een stevige pas keren we terug naar de begane grond en pikken we de zwemmers op.

We berichten aan Katleen, onze Vlaamse gids waarmee we deze namiddag afgesproken hebben, dat we een half uurtje later op het rendez-vous zullen verschijnen, wegens langer dan gepland gehiked te hebben: "Geen probleem! Doe maar rustig!", is haar antwoord.

De rit naar Milwaukee bedraagt iets minder dan 2 uur. We hebben geen van allen al écht honger, dus de jongens spelen het overschot van de pizza's van gisteren naar binnen, terwijl Hoesy en ik content zijn met een flinke portie trailmix en een yoghurtje. Vanavond gaan we sowieso toch al eten met Katleen en haar gezin, dus dan zullen we onze maag zeker terdege kunnen verwennen!

Om klokslag 14u30 draaien we de parking vlak achter The Warehouse Loft Building op. Een SMS'je aan Katleen, en enkele minuutjes later zien we elkaar in levenden lijve. Ze woont vlakbij en neemt ons even mee naar binnen zodat we naar toilet kunnen gaan en een glimp kunnen opvangen van hoe knap het vroegere pakhuis gerestaureerd is. We maken kennis met haar oudste zoon, Jonas, die ons waterflesjes voor onze tocht komt brengen.

Het 1ste dat opvalt als we aan de verkenning van MKE, zoals Milwaukee liefkozend genoemd wordt, beginnen, is dat er zeemeeuwen lustig rondvliegen: het water is niet veraf! We wandelen onder de bruggen van de autosnelweg door en bevinden ons al snel te midden van imposante gebouwen. Op een daarvan staat een mooie muurschildering die weergeeft hoe de Pabst Building er oorspronkelijk uit zag. Katleen vertelt ons dat de stad op moerassige grond gebouwd werd, en dat vele van de originele gebouwen lijden aan verzakking. De Pabst Building was in de jaren '80 zo slecht aan toe dat het niet meer te redden viel, dus er werd besloten het gebouw af te breken en een nieuw in de plaats te zetten.

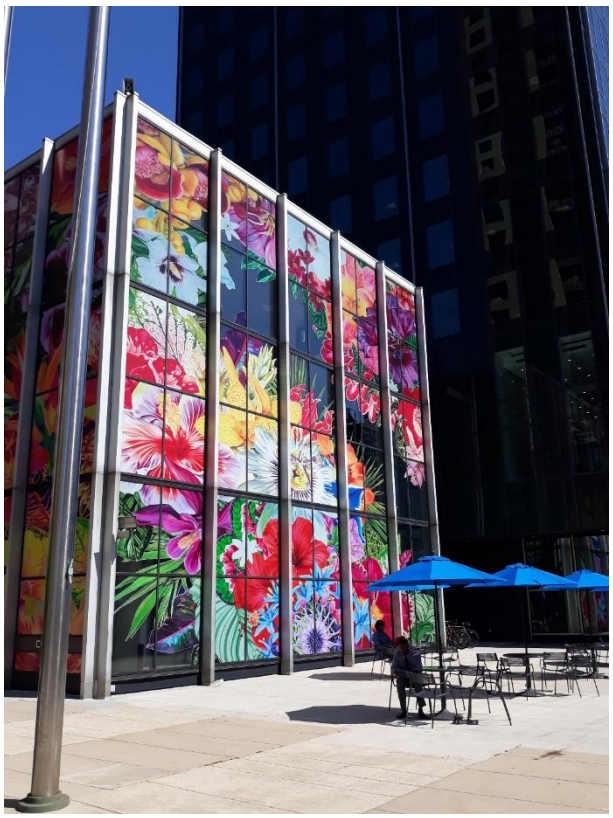

Katleen kondigt aan dat we een shoppingcenter gaan bezoeken – joepie! – en leidt ons vervolgens naar de Plankinton Mall. We komen terecht in een mooi atrium waar het daglicht rijkelijk door het glazen koepeldak naar binnen valt. We krijgen te horen dat de winkels in deze mall gaan verdwijnen – er is verdorie een TJ Maxx in gevestigd! – en plaats zullen ruimen voor appartementen. De grandeur is nog steeds aanwezig: de authentieke liften zijn er bv nog, ook al werken ze niet meer.

Langs een van de vele skywalks die de stad rijk is – overdekte gangen die de gebouwen met elkaar verbinden, zodat zelfs in de winkel alles gemakkelijk bereikbaar blijft – stappen we naar de building van de Chase Bank. Halverwege de wandelgang worden we getrakteerd op een pittoresk plaatje: we staan boven een van de 3 rivieren die MKE rijk is en zien net een miniversie van de Aerial Lift Bridge van Duluth opengaan.

De stad heeft 3 soorten van bruggen: degene die horizontaal omhooggaan, degene waar wij het meest mee bekend zijn – de 2 helften klappen open – en degene die zijwaarts openen. De geschiedenis van MKE is intrigerend: ruwweg gesteld was er de Canadees Juneau die op de oostelijke oever van de Milwaukeerivier een nederzetting stichtte, terwijl de Kilbourn de westelijke oever claimde. In Juneautown kwamen er voornamelijk Fransen wonen; Kilbourntown werd een overwegend Duitse nederzetting. Beide heren waren rivalen en dat was in vele opzichten zichtbaar. Zo zorgde Kilbourn ervoor dat de wegen die op zijn stuk oever aangelegd werden niet aansloten op die van de overkant van de rivier. Dat resulteerde in het grote aantal nog steeds bestaande 'scheve' bruggen over de rivier.

Nog een leuk accent in de stad: in de gebouwen zijn er automaten van 'Farmer's Fridge' aanwezig waaruit je eerlijke snacks en lunches kan kopen: allerhande slaatjes, noten- en vruchtenmengelingen, … Die worden geserveerd in glazen container(tje)s die na gebruik opnieuw in de automaat kunnen gezet worden. Op die manier hoeven de zakenlui (zeker tijdens de winter) niet naar buiten voor hun middagmaal.

Als we de bank buitenstappen, zien we dat de buitenkant van de inkomhal rondom rond met kleurrijke bloemenschilderingen gedecoreerd is. Katleen vertelt ons dat dit kadert in het jaarlijkse Sculpture Milwaukee gebeuren, waarbij kunstwerken van de meest uiteenlopende

strekking in de stad tentoongesteld worden. Over het algemeen krijg ik trouwens vanaf het begin van de tocht doorheen MKE de indruk dat dit een zeer aangename stad is, en dat er heel veel gedaan wordt om de stad op te waarderen en aantrekkelijk te maken, zonder daarbij het historisch erfgoed uit het oog te verliezen.

We slaan een straat in waar er op een van de gebouwen 3 enorme lieveheersbeestjes aangebracht zijn: charmant! Aan het kruispunt staan er 2 prachtige gebouwen: de Mitchell Building wordt geflankeerd dor de Chamber of Commerce Building. In het 1ste gebouw was het allereerste weerstation van de stad ondergebracht; het 2de herbergde eens de grootste graanmarkt ter wereld. Boven de ingang, op de 1ste verdieping, is het wapenschild van de stad in de gevel uitgehouwen: een beer en een stier.

Aan de overkant van de straat bevindt zich het statige Hilton hotel. We gaan er binnen – in de States is dat toegelaten, ook al ben je er geen gast – om het interieur te bekijken. Ook hier weer een glazen dakkoepel die het centrale gedeelte overspant, evenals een marmeren trap met glanzend houten leuningen en koperen ornamenten op de hoekpalen. Aan de receptie, naast de authentieke liften, hangt een ouderwetse, nog steeds in gebruik zijnde brievenbus.

Terug buiten krijgen we al een voorproefje van het stadhuis van MKE, dat op het 1ste zicht eerder op een kerk lijkt. Katleen geeft aan Ciaran een magneetje en daagt hem uit een plek te vinden – afgezien van een poort of een vuilbak – waar het blijft plakken. Dat blijkt op een gebouw te zijn, meer bepaald de Iron Block Building. The Iron Block, een ijzeren gebouw, werd vervaardigd door de firma Badger in New York. Je kon de gevel en ornamenten kiezen uit hun catalogus waarna het ter plaatse geassembleerd werd.

We wandelen tot op het kleine ophaalbruggetje, waar het beeldje van Gertie the Duck te vinden is. Het is een beroemde inwoner van MKE, een wilde eend die tijdens WW II haar nest onder een pijler van een van de bruggen gebouwd had, midden in de stad. Het beestje had 9 eieren gelegd, en iedereen vond dit zo aandoenlijk in die barre tijden, dat men van heinde en ver naar de eend kwam kijken. Gertie haalde zelfs de voorpagina van Life Magazine. Haar 6 kuikentjes zagen het levenslicht en werden samen met mama eend gepamperd en beschermd, zelfs in de vitrine van het bekende grootwarenhuis Gimbels ondergebracht toen de toeristische aandacht té overweldigend werd en mensen met minder goede bedoelingen de eendenfamilie bedreigden. Tja, Amerikanen, hè…

We wandelen verder op de Riverwalk, die zich langsheen de Milwaukeerivier uitstrekt. Er liggen plezierbootjes aan de

kant, zowel met een look uit de jaren '50/'60 (in ijssalonkleurtjes) als moderne (ronde) vaartuigjes. Overal aan de waterkant vind je gezellige terrasjes, uitnodigende bars, eigenlijk a-typisch Amerikaans. Onwillekeurig doet het aan de reien in Lier of Gent denken, behalve dan dat de gebouwen natuurlijk veel jonger zijn in vergelijking met hun Vlaamse evenknieën.

We botsen ook op een heel bekende figuur van MKE: Happy Days' karakter 'The Fonz', enfin, op z'n standbeeld dan. De 2 jongens vragen: "Wie in godsnaam is dat???". Zijn we al zó oud?

Iets verderop zien we de Germania Building, een historisch Beaux Arts/Classical Revival gebouw. De torentjes verwijzen duidelijk naar de Duitse oorsprong van een groot deel van de bevolking van de stad: ze hebben de vorm van Duitse helmen, de zgn. Pickelhaube. Vroeger stond er boven de ingangsdeur een 3 m hoog bronzen standbeeld dat Germania voorstelde, maar naar aanleiding van de hevige anti-Duitse gevoelens tijdens WW I, is het discreet verwijderd geworden. Heel veel restaurants en handelszaken verraden hun Duitse roots door hun naam, hun gevels, zelfs hun koopwaren. Hier bv is Usinger's gevestigd, de zaak die 'America's Finest Sausage' vervaardigt… naar het recept van een jonge Fred Usinger die als leerling in de leer was bij de beste Wurstmachers en naar de USA emigreerde. Boven de toonbank in de typisch Duitse winkel hangt een Duitse spreuk en Katleen beweert dat de vleeswaren inderdaad heel goed, en tamelijk Europees zijn.

We arriveren aan het Fiserv Forum, de thuisbasis van Milwaukee's baskettrots, de Bucks. Hoog tijd om in een van de bars met zicht op deze sportarena een glas plaatselijk gerstenat te proeven: Milwaukee wordt – wederom dankzij de Duitse immigranten – niet voor niets 'Brew City' genoemd! In het zonnetje is het goed vertoeven en we blijven langer dan voorzien op het terras 'plakken'. Aangezien Katleen een reservatie in een restaurantje voor 18u00 gemaakt heeft, moeten we er nu wel even stevig de pas in zetten, om de rest van de rondleiding af te werken.

Drinkpauze @ The Mecca

De 'Milwaukee City Hall' is opgetrokken in Vlaamse renaissancestijl en gelukkig nog toegankelijk, alhoewel het 17u00 gepasseerd is. Binnenin wederom een juweeltje, met op elke verdieping wandelgangen rondom het centrale gedeelte. Het gebouw zou op niet meer dan 2500 palen rusten, die angstvallig nat worden gehouden om verrotting te voorkomen. Toch is ook het stadhuis onderhevig aan verzakking… De verzakkingen aan het stadhuis zijn zo erg dat ze de klok zelfs niet meer luiden!

Vlakbij ligt het Pabst Theater, een van de 4 oudste nog in gebruik zijnde theaters van de Verenigde Staten. Naar 't schijnt komen de diverse artiesten, waaronder talloze

wereldberoemde sterren, hier graag optreden, omwille van de sfeer en de authenticiteit van het gebouw.

We nemen ook een kijkje in het poepsjieke Pfister Hotel, een eveneens historisch gebouw dat aan het einde van de 19de eeuw voor een slordige 1.00.000 USD gebouwd werd en in die tijd met de nieuwste snufjes was uitgerust, zoals elektriciteit en een thermostaat op elke kamer. Het herbergt de grootste (hotel)verzameling van Victoriaanse kunst ter wereld.

Hét duurste bouwwerk van Milwaukee echter is de 450.00.000 USD-kostende Nortwestern Mutual Tower and Commons, de wolkenkrabber van de gelijknamige verzekeringsmaatschappij, een van de belangrijkste werkgevers van de stad en omgeving.

Langsheen de route die we volgen, staan er veelvuldig kunstwerken opgesteld, sommige te abstract naar ons gevoel, andere echte pareltjes. We naderen echter langzaam maar zeker de oever van het meer en daarmee hét adembenemendste kunstwerk in de stad: het Milwaukee Art Museum. De inkomhal heeft een zgn. 'brise soleil' van de hand van de Spaanse architect Santiago Calatrava in de vorm van uitgestrekte vleugels van een meeuw – naar mijn gevoel dan toch - en is echt prachtig om te zien. Overdag zijn de vleugels geopend; bij nacht of slecht weer worden ze toegevouwen.

Vlak daarnaast ligt het Milwaukee County War Memorial 'For all those who have served in the U.S. Armed Services' met een eeuwige vlam en een mooi uitzicht op Lake Michigan.

Op het einde van onze ontdekkingstocht passeren we nog langs de immense terreinen van het Summerfest: Milwaukee is ook nog eens 'The City of Festivals'. Voor het Harley-Davidsonmuseum hebben we spijtig genoeg geen tijd meer: we zijn al een kwartiertje te laat op het appèl.

Als we in het restaurantje in de hippe, herwaardeerde wijk Historic Third Ward' arriveren, zit Katleens gezin al iets aan een tafel buiten te drinken. De kids aan de ene kant van de tafel, de 'oudjes' aan de andere kant en we beleven een paar leuke, culinaire uurtjes met nieuwe vrienden. De gerechtjes zijn lekker vers en gedurfd van combinatie, maar Jonas, de oudste zoon van Katleen, vindt een stukje scherp plastiek in zijn fettuccini. Ook de bediening loopt een beetje vierkant: sommige bijbestelde schotels arriveren heel laat. Waarschijnlijk te wijten aan een grote, luidruchtige bende binnen die iemands 40ste verjaardag vieren.

Op de terugweg naar de auto wandelen we langs de vele mooi gerestaureerde pakhuizen en loodsen die nu allemaal als woonplaats dienen. We proberen nog even bij de Starbucks in de buurt binnen te geraken voor een kop van Wisconsin, maar hij is spijtig genoeg al gesloten. Katleen belooft me een exemplaar op te sturen.

Terug op de parking nemen we afscheid van Katleen en de kids, Jonas, Seppe en Fien – haar man was al eerder naar huis teruggekeerd, want moest nog enkele uurtjes werken. We zeggen hen dat ze zéker moeten langskomen bij ons in Chesapeake, VA als ze in de buurt zijn, zodat wij hen op onze beurt kunnen vergasten op een snuifje sightseeing. Misschien houden de zonen wel contact met Ciaran: ze studeren immers beiden eveneens aan de KULeuven, en het klikte vanavond aan tafel.

Het is 21u00 als we 'The Cream City' achter ons laten liggen en we hebben nog een 3-tal uurtjes te rijden naar onze Air BNB in Savanna, IL. Het wordt dan ook een 'zware' rit in het duister met weinig andere auto's op de baan: we zijn alle vier afgepeigerd van de enorm gezellige, maar volle dag. In het

donker merken we te laat de grensovergang met Illinois op: alweer een 'staatsbord' gemist! Vooral het laatste half uur krijgt onze chauffeur het moeilijk – we stoppen even bij een tankstation zodat hij eventjes de benen kan strekken – en ik vecht tegen de vaak, wetende dat hij niet graag met een slapende co-chauffeur naast zich rijdt.

Het loopt tegen middernacht aan als we voor het huis waarin we zullen logeren langs de straatkant parkeren. In het donker brengen we onze bagage langs een trap naar boven en belanden in een aangename living. De deur naar onze slaapkamer staat open, wat erop zou kunnen wijzen dat er nog andere gasten in de BNB aanwezig zijn: achteraan in de grote keuken ontdekken we nog een deur met een bordje 'Don't disturb' aan de klink. We manen onze jongens dan ook aan om zo stil mogelijk te zijn. Vlug een kattenwasje en tandenpoetsen in de comfortabele badkamer en dan snel ons bed in. Ik denk dat het niet al te lang zal duren vooraleer we in dromenland zullen zijn…

Dag 13: Van Savanna (IL) naar Boone (IA)

277 mijlen vandaag / 5264 km in totaal / 16673 stappen vandaag

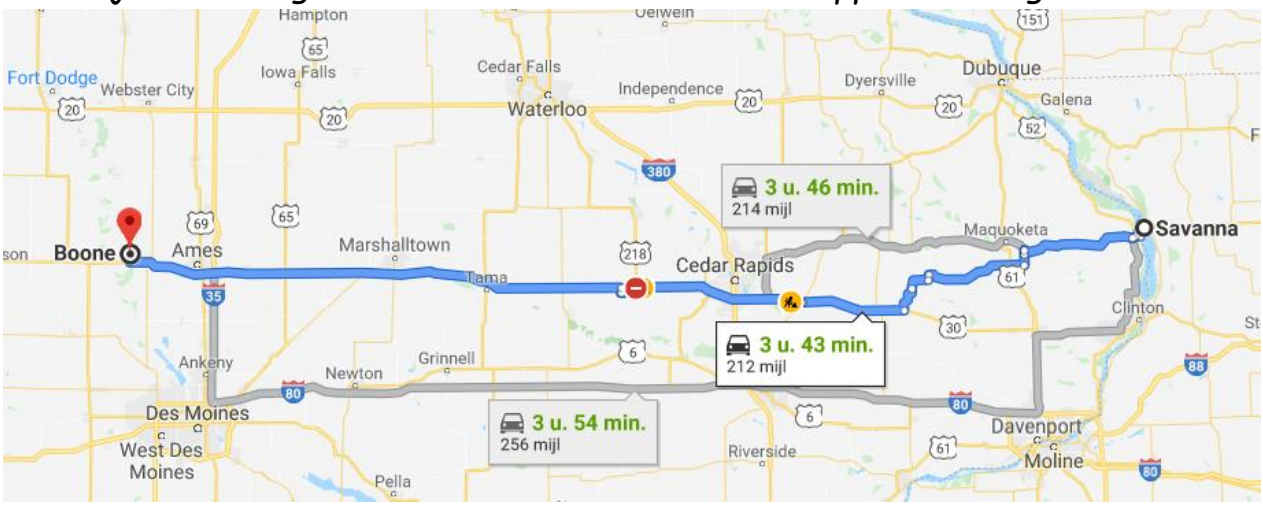

'Life is better on the Mississippi River': een uitspraak die veelvuldig herhaald wordt in het gastverblijf, op canvasfoto's aan de muur, op een koffiebeker in de keuken. Nu het licht is, kunnen we eindelijk beter ons onderkomen in ons opnemen. Gezellig, verzorgd en met een terras achteraan dat uitziet op de Mississippi herself die op enkele meters van het huis statig voorbij stroomt. Wat is ze al gegroeid in vergelijking met dat kleine ukkepukje van een paar dagen geleden in Itasca State Park, MN!

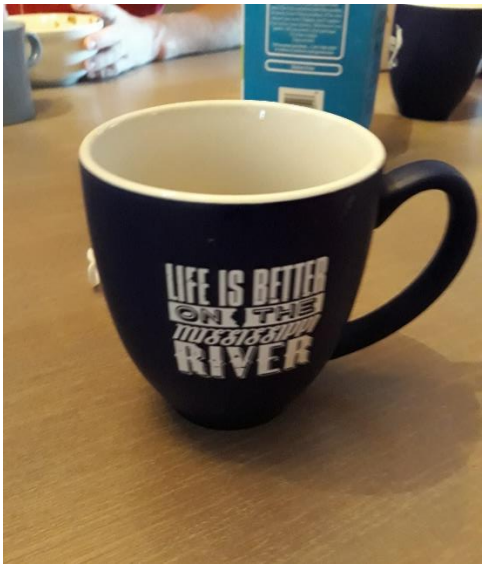

Terwijl ik het ontbijt aan 't voorbereiden ben, wordt mijn vermoeden van gisterenavond bevestigd: er zijn nóg gasten in de BNB aanwezig. Een koppel met een kleine hond zegt vriendelijk goeiedag en verdwijnt dan naar buiten voor een ochtendwandeling. Op mijn vraag of we gisteren niet te veel lawaai gemaakt hebben, antwoorden ze ontkennend: ze hebben absoluut geen last gehad!

Als ik in m'n haast om onze grote koffer te sluiten en uit de weg te zetten, een half-draaiende beweging maak met de valies in m'n handen, voel ik een scherpe pijn in m'n rug. Shit, dat kan ik nu wel missen! Ik beslis dan ook het vandaag voorzichtig aan te doen en niet in moeilijk toegankelijke grotten te kruipen – hoe graag ik dat ook zou doen – zodat ik de komende 3 weken hopelijk pijnvrij van de rest van onze roadtrip kan genieten.

We hebben er bewust voor gekozen om ons deze ochtend niet door een alarm te laten wekken, omdat we het écht wel effe nodig hadden om wat bij te slapen. Bovendien staat er vandaag maar een activiteit op ons programma: grotten verkennen! Toch zitten we vóór 10u30 gepakt en gezakt in de auto, om het korte eindje naar Maquoteka Caves State Park te rijden. Onderweg zien we hoe breed juist de Mississippi hier al is: verscheidene bomen staan 1/3 in het water, er zijn kreken en waterplassen die een beetje 'bayou-achtig' aandoen.

Het valt ons ook op dat het ons omringende landschap langzaamaan wijzigt: minder bossen, meer weilanden en open grasvlakten. We komen duidelijk in een agrarische omgeving terecht. Iowa is dan ook een van de grootste landbouwproducenten van de States.

De staatsgrens tussen Illinois en Iowa ligt zo dicht bij het dorpje waar de nacht doorgebracht hebben, dat we de overgang van de ene naar de andere staat maken vooraleer we het goed en wel doorhebben. Ik zal effe Katleen moeten contacteren met de vraag of ze eventueel ook voor een Illinois-mok wil zorgen: het gezin gaat immers het weekend in Chicago doorbrengen.

Hoesy had slechts een dag voordien in de informatiebrochure over Maquoketa Caves State Park teruggevonden dat het aangeraden is dat de bezoekers slechte kleren dragen. We spelen nog even met het idee om een thrift store op te sporen en daar wat goedkope kleding op de kop te tikken, maar besluiten dan toch om de gok te wagen.

Er wordt in dit park geen entreegeld aangerekend en dus kunnen we dadelijk na het binnenrijden onze auto op de grote parking zetten. We begeven ons naar het kleine houten

gebouwtje waar een ranger staat, die ons en een aantal andere bezoekers de regels van het spel uitlegt. De grotten die we mogen bezichtigen, zijn immers de woonplaats van de bruine vleermuis en de zogenaamde 'White Nose Disease', een ziekte veroorzaakt door een voor de mens onschuldige schimmel, vormt een groot gevaar voor deze dieren. Schoenen vegen aan de matten voordat je de grotten binnengaat, evenals bij het verlaten van het park en de kleren die je vandaag draagt zeker niet meer in andere parken aandoen vooraleer je ze gewassen hebt. Vervolgens krijgen we een armbandje aan als teken dat we de infosessie bijgewoond hebben en kunnen we onze verkenning beginnen. Toch maar voor alle zekerheid m'n witte T-shirt omruilen voor een grijs sport-T-shirt van Hoesy!

Het is mooi weer en er zijn veel families met kinderen in het park aanwezig, waardoor de wandelingen een bij tijden luidruchtige bedoening is. Een beetje zonde: op deze manier gaan we niet veel van de plaatselijke dierenbevolking kunnen spotten. Aan de hand van de uitleg van de ranger – wiens echtgenoot Belgische roots heeft - stellen we een 'wandelplan' op: eerst verkennen we de grotten aan de noordelijke kant van het park, daarna vereren we het zuidelijke gedeelte met een bezoek.

We starten met een 'warmlopertje' doorheen de Upper Dancehall Cave die uitgeeft op de Middle Dancehall Cave en eindigt in de Lower Dancehall Cave – nogal logisch. De op elkaar aansluitende grotten lopen onder de weg door en brengen ons dus automatisch naar het zuidelijke deel. Het zijn grote spelonken voorzien van een betonnen voetpad en hier en daar een lamp in het plafond; er loopt een riviertje door en het is er lekker koel.

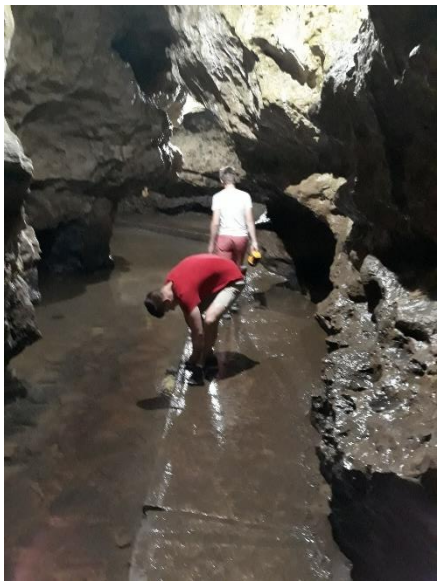
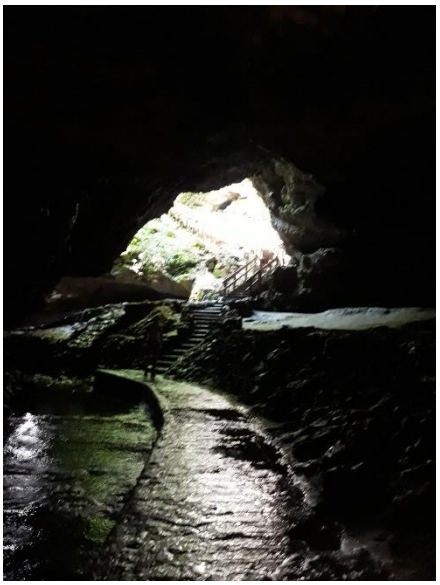

Nu we toch 'aan de overkant' zijn, nemen we ineens maar een kijkje aan Balanced Rock: ja, hier hebben ze er ook een, en deze is gemakkelijker terug te vinden! Dan gaat het voort naar Barbell Cave, de 1ste grot waar een beetje kruipwerk aan te pas komt. Ik blijf noodgedwongen buiten staan, maar mijn 3 mannen verdwijnen even in het gat. Het gemis aan 'slechte' kleren wordt nu wel duidelijk; gelukkig hebben we er wel aan gedacht om 2 zaklampen mee te brengen!

De volgende op onze lijst is Ice Cave: een grot die haar naam waardig is, want het is een heel verschil met de temperatuur buiten eens je er binnen gaat. Alhoewel het merkteken voor de grot een kruipend ventje weergeeft, avontuur ik me er toch in: het is geen handen-en-knieën werk, wel een laag bukken door het ijskoude water naar een achterin liggende ruimte waar het pikkedonker is. Ook ik begin nu de smaak te pakken te krijgen, zeker als

we de 2 zaklampen even uitknippen en gewoon in de duisternis luisteren naar het druppelende water.

Tot spijt van de mannen die nu echt wel in spelonken-kruipen mood zijn, is de Shinbone Cave niet toegankelijk wegens een ontwortelde boom.

De laatste vóór onze lunchbreak is de Rainy Day Cave. Op weg daarnaartoe kruipt Ciaran in een van de vele spelonkjes en imiteert een holbewoner: sprekende gelijkenis! Het parcours langsheen de rotsen over de houten trappen en doorheen de bossen is mooi en alle drie de jongens zijn wild enthousiast. In de Rainy Day Cave staat er behoorlijk wat water, dus Ciaran doet z'n schoenen uit aangezien ze niet waterdicht zijn, wat hij zich quasi onmiddellijk beklaagt: het water is ijskoud. De grot zelf loopt dieper binnenin smaller en smaller uit, zodat de doorgang al snel te nauw wordt om het water nog te kunnen volgen.

Onze bokes eten we aan een picknicktafel op een open plek in het bos naast de parking op. Het is net of we in een kleine arena zitten.

De Wye Cave lijkt op het 1ste zicht op een comfortabele overhangende rots waaronder je kan schuilen bij regenweer, maar eens je jezelf via de kleine opening achterin naar binnen wringt, zit je echt in de ingewanden van de aarde. Hoesy en Ciaran nemen een kijkje; Seighin blijft bij mij aan de oppervlakte.

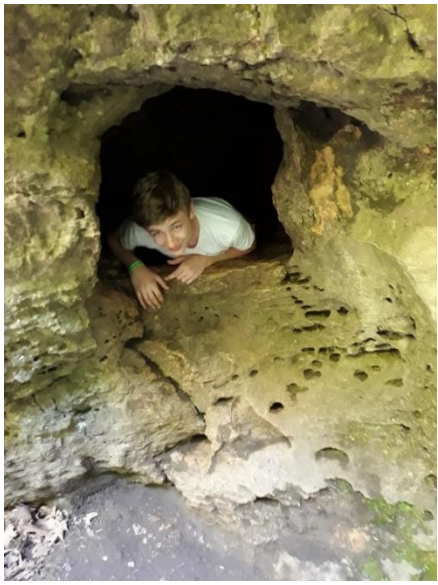

Via de prairie, een groot stuk grasvlakte onder het bladerdak van het bos keren we vervolgens terug naar het noordelijke deel, naar de Up-N-Down Cave waar je slechts in geraakt door je eerst een klein stuk naar beneden te laten glijden. Zich beklagend dat hij niet mee binnen gegaan is in de Wye Cave, neemt Seighin ditmaal wél deel aan de ontdekking van de grot.

Dan is er Hernando's Hideaway die Ciaran voorzichtig verkent, maar hij ziet dan toch van z'n plan af om er effectief in te gaan: bodem en plafond vormen naar zijn goesting een net iets te nauwe doorgang. Hoesy blijft dan ook maar boven aarde.

Een eindje verder ligt de Twin Arch, een tamelijk grote grot met 2 ingangen in de vorm van een boog. Je kan er gemakkelijk doorheen wandelen.

De ruimte tussen de grond en de bovenkant in de Match Cave is zo mogelijk nóg kleiner maar Hoesy laat zich niet afschrikken: de avonturier in hem heeft de overhand genomen, dus ook die spelonk wordt door hem met een bezoekje vereerd. Waarschijnlijk ontleent de

grot haar naam aan het feit dat er maar net 2 mensen in passen, en zo dicht tegen elkaar moeten liggen dat ze wel een 'match' moeten vormen ☺

In de Window Cave kunnen we dan weer gemakkelijk met z'n allen staan: naast de grote open ingang is er een kleiner openinkje, een raampje in de rotswand.

Nog even een kiekje aan de Natural Bridge vlakbij de Upper Dancehall Cave en dan zit het avontuurlijke bezoek aan Maquoketa Caves State Park er op. Super smerig – allé, de jongens dan toch - maar dolenthousiast keren we naar de auto terug. Er staat ons nog een rit van zo'n kleine 3 uur te wachten.

Buiten een stopje voor een tankbeurt leggen we de afstand in 1 keer af. Ik zoek alvast naar mogelijke eetgelegenheden in de buurt van ons hotel: er poppen er een heleboel op. Tenslotte wordt het 'Outback Steakhouse' uitverkoren: een goei steakske zal ons nu wel smaken! De parking staat behoorlijk vol en we vrezen dan ook voor een lange wachttijd. Het valt echter goed mee: ze schatten dat er over een kwartiertje wel een tafel vrij zal zijn.

Ik vraag of ik me ondertussen even mag opfrissen in het toilet: geen enkel probleem! Ik was het ergste vuil van m'n benen, haal een kam door m'n haar en trek een ander T-shirt aan; tegen dat ik toonbaar het toilet verlaat, zitten mijn mannen al aan een tafeltje.

Tijdens het rondrijden op zoek naar het restaurant hadden we al gemerkt dat er een Great Clips in de onmiddellijke omgeving is. Ik check dan ook enkele keren tijdens onze maaltijd de wachttijd voor een knipbeurt en finaal, een half uurtje voor sluitingstijd van het kapsalon, maak ik online een afspraak. We zetten onze jongste aan de deur af, en vervolgens brengt Hoesy Ciaran en mij… naar de vlakbij gelegen TJ Maxx.

Onze middelste zoon laat zich niet tegenhouden door enige schroom omwille van z'n vuile voorkomen, maar begint dadelijk T-shirts en polo's die hem wel aanstaan, in ons karretje te laden. Ook ik kan moeilijk aan de verleiding weerstaan om rond te snuisteren en af en toe iets in de kar te leggen.

Finaal, een dik uur later – ondertussen hebben Hoesy en Seighin ons allang terug vervoegd – verlaten we de winkel met een hele stapel aankopen en een iets 'lichtere' creditcard...

We moeten nog even rijden voordat we bij onze overnachtingsplaats aankomen. Dit keer zullen we slapen in een heuse Amerikaanse caravan met uitschuifbare ruimtes. Het is donder als we toekomen. We proberen de eigenaars niet te storen, maar zijn uiteindelijk toch verplicht het te doen omdat we de verlichting niet aankrijgen. Na een beetje uitleg hoe alles werkt, kunnen we ons installeren.

De ruimte is beperkt maar voldoende om met vier goed te slapen. Alleen als Seighin die in ene uitsteel slaapt, zich beweegt voelen we de ganse caravan mee wiegen. Benieuwd hoe de morgen zal verlopen.

Dag 14: Van Boone (IA) naar Omaha (NE)

212 mijlen vandaag / 5605 km in totaal / 16155 stappen vandaag

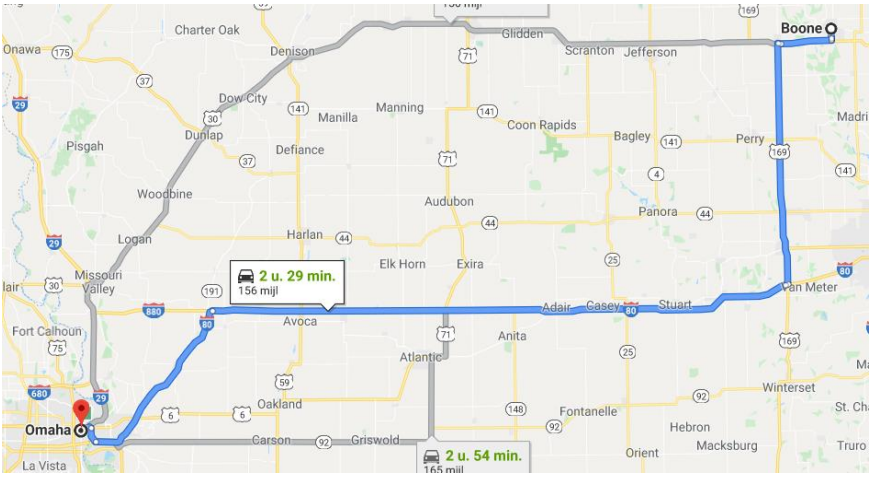

Okay, dit is veruit een van de meest originele manieren om tijdens een roadtrip te overnachten, en de trailer is verrassend comfortabel en volledig uitgerust, maar het minpuntje van dit overnachtingsadresje is dat het echt vlakbij een spoorweg ligt. Gevolg: de hele nacht hebben we goederentreinen horen passeren. Allez, het waren eigenlijk niet de treinen zelf die ons in onze slaap stoorden, maar hun toeterend signaal als ze (vermoeden we) een overweg passeerden. Het is dus een nachtrust met veel onderbrekingen geworden.

Ook ik wil natuurlijk de ervaring van een douche in een trailer niet missen, en ik voel me zelfs avontuurlijk genoeg om m'n haar te wassen: een krappe onderneming, maar tot aan het einde van m'n wasbeurt toe beschik ik over warm water. Een haardroger is niet te bespeuren, maar we zijn met vakantie, dus ik laat m'n haar gewoon zo drogen.

In het piepkleine, maar handige keukentje maak ik de fruitsla klaar, terwijl Hoesy onze middelste zoon uit z'n bed zet: het moet immers 'omgebouwd' worden tot eettafel en –banken! Er is een koffiezetapparaatje aanwezig, dus we kunnen genieten van een beker warme drank bij ons ontbijt.

Naar goeie gewoonte ruimen we daarna alles aan de kant: Hoesy wast af, terwijl de kids – eigenlijk vooral Ciaran; Seighin heeft altijd véél tijd nodig om wakker te worden - alles bijeenpakken en al in de auto laden. Ik probeer het vuile linnengoed zoveel mogelijk op te vouwen en op een stapeltje te leggen, kwestie van de gastvrouw wat werk te besparen. Daarna gaan beide zonen nog even uitgebreid goeiedag zeggen aan de 2 honden die in de tuin zitten: 2 grote loebassen van een 60-tal kg, maar absolute knuffelbeesten. Nog een foto van 'onze' trailer en we zijn weg, richting Ledges State Park.

Dat ligt op slechts een kwartiertje rijden: om iets voor 11u00 passeren we de ingang van het park. We bekijken het plannetje en besluiten eerst een stukje de Canyon Drive te volgen en verderop langs de route te parkeren om dan enkele trails te bewandelen. De weg leidt ons verschillende keren door het water van Pea's Creek en dat doet ons een poging ondernemen om een 'Zuid-Afrika'tje' te doen: Ciaran stapt met de camera voor de auto en filmt vervolgens hoe we aan een behoorlijke snelheid door het water rijden. De 1ste poging mislukt, maar iets verderop zijn er 2 meisjes aan de kant in het water aan 't spelen en roepen 'Faster, faster!' als ze ons zien aankomen. We geven gevolg aan hun vraag, wat verrukte kreetjes van de meiden en een 'thumbs up' van een dankbare vader uitlokt.

We vinden een parkeerplaatsje iets voorbij de 'Stone Bridge' en doen ons wandelschoeisel aan. Het is heel zachtjes aan 't druppelen, maar warm qua temperatuur en we trekken sowieso de bossen in, dus dat kleine beetje nattigheid zal ons niet deren. We beginnen met het pad naar Crow's Nest Overlook en willen daarna naar Hutton Memorial gaan, maar onze supergids (ic Hoesy) is in een avontuurlijke bui en wijkt van de weg af. Gevolg: een heel stuk langsheen een amper zichtbaar padje doorheen hoge grassen en struiken. Niet echt gezellig als je een short draagt…

Via deze niet-reglementaire trail bereiken we dan toch de gedenksteen en zetten dan terug koers naar de parking om de wandelpaden aan de overkant te verkennen. Seighin heeft de bokkenpruik op: van ons gevieren heeft hij het meeste last van een licht slaaptekort. Bovendien wordt hij elke morgen door zijn broer op een – op z'n lichtst gezegd – enthousiaste manier gewekt, en daar kan hij ab-so-luut niet tegen. Tenslotte zijn de wandelingen die we vandaag ondernemen in zijn ogen behoorlijk saai en dat laat hij dan ook duidelijk merken.

Terug aan de parking bewonderen we even de zwaluwnestjes aan een nabijgelegen zandstenen klif. De vogeltjes zijn druk in de weer met het voederen van hun jongen: ze vliegen constant af en aan, en als ik ze zo bezig zie, vraag ik me onwillekeurig af of ze zich nooit van nest vergissen, gezien de behoorlijke vaart waarmee ze komen aanvliegen!

Seighin zit al heel verveeld aan een picknicktafel aan het begin van het weggetje naar Table Rock Overlook op ons te wachten en onderneemt een poging om het licht op groen te krijgen om in de auto te blijven i.p.v. mee te gaan wandelen. Deze vlieger gaat echter niet op, en overduidelijk slechtgehumeurd volgt hij ons op een afstandje.

Van op Table Rock Overlook gaat het vervolgens naar Council Ring om dan koers te zetten naar Inspiration Point. Het wordt even zoeken naar dit laatste punt, en we belanden op een open plek in het bos waar enkele hopen kiezelstenen liggen. Plots bemerk ik een hertenkop tussen de stapels kiezels. Eerst denk ik dat het een standbeeld is, maar het is wel degelijk een jong mannetje dat ons alert, maar onbevangen aankijkt. Heel stilletjes bewonderen en fotograferen we het sierlijke dier; het staat zo stil dat ik vrees dat het vast zit. Hoesy nadert kalm het hert, en dan springt het toch enkele meters het kreupelhout in. Als we een omtrekkende beweging maken om een kijkje te gaan nemen op Inspiration Point en vervolgens op onze stappen terugkeren, blijft het nog steeds, weliswaar behoedzaam, rustig staan: van een inspirerend moment gesproken!

Terug beneden gearriveerd gaat Seighin alvast naar de auto terwijl wij met z'n drieën nog even een kijkje naar de 'Stone Bridge' gaan kijken. Het is niet meer dan wat de naam zegt: een idyllisch door mensen aangelegd stenen bruggetje.

Als we het park uitrijden, onderneemt Ciaran een 2de poging om een 'wateractiefilmpje' te registreren, maar ook nu werkt de camera niet echt mee. Spijtig; we zullen terug naar Zuid-Afrika moeten om het échte werk te filmen! ☺

Het is iets na enen, en geen van allen heeft al echt honger. Er wordt dan ook besloten om eerst een eindje te rijden, en ergens aan een 'rest area' langsheen de snelweg te picknicken als de honger zich laat voelen. De 1ste rustplaats rijden we voorbij – té gauw op onze reisroute; de volgende ligt een 86 km verder. Onderweg passeren we het stadje 'De Soto', de geboorteplaats van John Wayne – beide jongens in koor: "Wie is da?".

Het is 14u30 voorbij als we een van de picknicktafels op het verzorgde grasveld rondom het gebouwtje met sanitaire voorzieningen langsheen de autostrade plaatsnemen. De zon verschuilt zich achter de wolken, maar toch is het broeierig warm: je zou haast denken dat we in een van de zuidelijke staten zitten!

Een uurtje later zijn we weer op weg, op naar de volgende stop: een Starbucks niet ver van ons hotel, voor mama's beker

van Nebraska. Die staat zijn we om iets na 17u30 binnengereden, via een brug over (een brede) Missouri.

Onze kamer in de Best Western Old Mill Inn in Omaha, NE, blijkt een kingsize bed en een slaapfauteuil te bevatten. Tiens, wij reserveren toch NOOIT een kamer met zo'n bed, altijd een met queensize bedden??? Vroeger konden we ons dat nog permitteren, toen de kiddies nog klein waren, maar die periode is al een tijdje voorbij: beide zonen steken met kop en schouders boven ons uit! Na enig opzoekingswerk blijkt dat de reservatie wel degelijk correct is: waarschijnlijk was dit de enige formule die vandaag in deze streek nog mogelijk was. We geven de jongens de keuze: we staan gerust 'ons' ouderlijk bed af en brengen wel een nachtje op de slaapzetel door. Ze klagen immers dat ze steeds in 1 bed moeten samen slapen en dat de ene de andere 's nachts hindert.

Ik ontdek dat er een 'Cheesecake Factory' in de onmiddellijke omgeving van het hotel ligt en dadelijk is de keuze gemaakt: we gaan daar avondmalen! Ciaran trekt nog even naar de fitnessruimte, terwijl Hoesy, Seighin en ikzelf genieten van een verkwikkende douche. Later dan gepland rijden we de parking van het restaurant op: er staan massa's auto's, dus dat belooft! De wachttijd valt echter reuze mee: een kwartiertje geduld? Komt heel goed uit voor mij: heb ik juist genoeg tijd om in het vlakbij gelegen sjieke grootwarenhuis 'Von Maur' – hm, vanwaar zou die naam komen? – een nieuwe dagcrème van Clinique aan te schaffen!

We krijgen een plaatsje in een rustige 'booth' toegewezen en maken er een gezellige dinner date van. 5 spelletjes UNO spelen – waarvan ik er 4 win – vooraleer ons avondmaal arriveert. Seighin heeft ervoor geopteerd om 'de vuilbak' te zijn: hij heeft enkel een flatbread besteld en eet vervolgens van ieders gerecht een kleine portie mee. Ja, er is zelfs nog plaats voor een stuk cheesecake!

Het is al laat als we terug in ons hotel arriveren, maar Ciaran staat erop dat we toch nog even samen met hem de studio's/appartementjes die zus al zo ijverig voor hem opgezocht heeft, doornemen. Amber weet wat de maximum maandelijkse huurprijs is die wij willen betalen; Ciaran echter heeft tamelijk specifieke wensen – zeker eigen badkamertje en bij

voorkeur ook eigen keukentje – zodat sommige verblijven dit bedrag overschrijden. We hebben onze zoon duidelijk gemaakt dat we niet over onze limiet gaan, maar dat hij gerust het overschot uit eigen zak mag bijpassen. Alhoewel er enkele leuke adresjes bij de selectie zitten, is er geen enkel dat Ciaran zó graag wil hebben, dat hij bereid is het surplus te betalen. In onderling overleg stuurt hij dan ook 3 keuzes onder de maximum huurprijs naar zijn zus door, ondanks het feit dat hij voor geen van de 3 echt gewonnen is. Wel is hij zo lief om zus te bedanken voor haar moeite: tenslotte is zij bereid haar tijd te spenderen aan het bezichtigen van de mogelijke kandidaatadresjes.

We zenden een apart berichtje naar Amber met een beetje extra uitleg over het waarom we niet over ons plafondbedrag willen gaan, en dat begrijpt ze gelukkig ook. Ze spoort haar broer aan om misschien toch te overwegen het teveel bij te betalen, mocht hij op een studiootje stoten dat hem echt wel aanstaat.

Daarna gaan Hoesy en ik opnieuw naar de kelderverdieping, waar de wasplaats voor de gasten zich bevindt. We waren er al eerder een kijkje gaan nemen, maar de enige wasmachine die het hotel rijk is, was juist ingepalmd door een andere gast. Ditmaal hebben we meer geluk en kan ik een machientje vuile was opzetten. De cyclus neemt ongeveer 0,5 uurtje in beslag, maar daarna moet de droogkast haar werk nog doen.

Omdat ik hierdoor toch niet direct naar m'n bed kan én nog behoorlijk wat verslaggeving voor ons reisdagboek in te halen heb, zet ik me in onze kamer dan maar aan 't schrijven. M'n 3 mannen zijn al onder zeil als ik alles in de droogkast ga steken, en het duurt nog een uur vooraleer ik de droge kleren kan gaan oppikken en opgevouwen mee naar de kamer kan nemen. Het loopt dan ook tegen 01u30 aan als ik eindelijk het licht kan uitknippen…

Dag 15: Van Omaha (NE) naar Junction City (KS)

203 mijlen vandaag / 5932 km in totaal / 11444 stappen vandaag

Zoals gevreesd bij ons gulle gebaar van gisterenavond om het kingsize bed aan de 2 jongens af te staan en zelf het zetelbed voor onze rekening te nemen, hebben we geen van beiden goed geslapen vannacht. En het toppunt van alles is dat beide jongens beiden aan hun kant van het bed liggen, met meters ruimte tussen hen beiden! Om 06u20 wakker geworden, toch voor een uurtje terug in slaap gesukkeld om dan opnieuw te ontwaken en de tijd te zien verstrijken naar het uur van opstaan: 08u30.

Het is druk in de ontbijtruimte van het hotel, veel families met kinderen: wat wil je, het is zondagochtend! Enkel appeltjes als fruit beschikbaar: maar goed dat ik onze druiven op onze kamer gewassen en meegebracht heb. Ik ga iets eerder dan m'n 3 mannen terug naar boven om alvast m'n tanden te poetsen en vervolgens via Skype met m'n ouders contact te proberen leggen. Ze hebben ons in de loop van de morgen immers al enkele keren proberen te bereiken en aan hun berichtjes te lezen, zijn ze een beetje ongerust: "Scheelt er iets?" Zijn ze vergeten dat er nu 7 uur tijdsverschil is met 'the Old Continent'? "Volgens de laptop ben je online, het belt wel, maar je neemt niet op." Toch nog eens uitleggen dat m'n status praktisch altijd 'online' weergeeft, maar dat ik daarom niet altijd verbinding heb. Ik krijg geen antwoord op mijn oproep, dus laat een berichtje achter met verduidelijking.

Alhoewel we afgesproken hebben om 10u00 te uit te checken, slagen de jongens er wéér in om ons vertrek met een half uur uit te stellen. We nemen ons voor om ze vanaf morgen vroeger dan gewoonlijk – een half uurtje nadat wij opgestaan zijn – wakker te maken: op deze manier verliezen we tijd die we anders kunnen spenderen aan onze uitstappen! Gelukkig is het een ritje van nog geen half uur naar onze bestemming van vandaag: het Strategic Air Command & Aerospace Museum in Ashland. Iets zegt me dat mijn mannen de komende uren helemaal in de vliegtuigjes gaan opgaan…

Als we uit de auto gestapt zijn, bekijken we eerst de vliegtuigen en raketten die buiten opgesteld staan. Het is al behoorlijk warm – 27° C – en we zweten dan ook behoorlijk als we het koelere museum binnenstappen. Mijn voornemen om Seighin op z'n zenuwen te werken door z'n ongeïnteresseerde gedrag van gisteren te kopiëren, blijft niet lang standhouden: we zijn net op tijd om aan te sluiten bij de gratis rondleiding door een van de museumgidsen. Nog vlug even tickets kopen – Hoesy moet minder betalen als 'active military' – en we kunnen beginnen luisteren naar de uitleg van de vriendelijke man.

Wat volgt, is een uiterst interessante kennismaking met de diverse toestellen (voor mij dan toch: Hoesy en Seighin blijken wel heel veel van de verschillende soorten vliegtuigen af te weten) door iemand die duidelijk gepassioneerd is door het onderwerp. Z'n verhaal bij elk toestel is doorspekt met af en toe een komische noot, en aan het einde van z'n betoog informeert hij steeds of er nog vragen zijn. Dit is dan ook de oorzaak dat zijn rondleiding 2 uur in plaats van de voorziene 1 uur duurt, mede door de interesse van de toehoorders.

We bekijken zowel bommenwerpers als gevechtsvliegtuigen, verkenningstoestellen en militaire transportvliegtuigen. Sommige komen me bekend voor, zoals de B17-bommenwerper, aka 'The Flying Fortress' en zijn jongere broer, de B52, 'The Stratofortress'. De bijnaam van deze laatste is trouwens 'The BUFF': Big Ugly Fat Fellow ☺ We vernemen dat de B36, 'The Peacemaker' als koosnaampje 'The Big Stick' heeft, genoemd naar Roosevelts wandelstok. De F111, 'The Aardvark', was oorspronkelijk bedoeld voor zowel de lucht- als de zeemacht, maar deze laatste besloot dit toestel toch niet te gebruiken, en te vervangen door de F14, 'The Tomcat': 'Top Gun', anyone?

Een toestel met een mooie dame en opschrift 'Lucky Lady' naast de cockpit blijkt een B29, 'Super Fortress', te zijn, het zusje van de 'Enola Gay' die de atoombom op Hiroshima wierp.

Na de uiteenzetting nemen we nog een dik half uur de tijd om op ons gemak nogmaals de 2 tentoonstellingsruimtes door te lopen. Vooral Hoesy en Seighin kunnen er niet genoeg van krijgen en bestoken elkaar met wetenswaardigheidjes. Dat m'n echtgenoot interesse heeft

voor dit onderwerp, weet ik al lang, maar ik ben verbaasd over de ruime kennis van onze jongste zoon: toch geen toekomstige luchtmachter?

Terwijl Hoesy op z'n GSM naar een geschikt eetadresje in de onmiddellijke omgeving zoekt – het is ondertussen al ruim 14u00 gepasseerd – tik ik in het souvenirwinkeltje nog een leuk cadeautje voor Hoesy op de kop: een plakkaat met de slogan 'The Air Force Way '. Benieuwd waar hij deze gaat hangen…

Op goed geluk kiezen we voor 'Parker's Smokehouse' als restaurantje – het moet niet altijd een keten zijn – en we komen terecht in een typisch Midwest eethuis, waar het uitnodigend naar gerookte lekkernijen ruikt. Hoesy en ik bestellen allebei een verschillend plaatselijk biertje van de tap en we spelen nog maar eens UNO in afwachting van de maaltijd. Die is trouwens een schot in de roos: de smoked prime rib met corn bread muffin en 2 bijgerechtjes – we kiezen voor steamed veggies en romano potatoes – smaakt oprecht, en ook onze jongens doen zich tegoed aan hun gerecht. Als dessert 1 serieus groot stuk worteltjestaart: ik begin het warempel lekker te vinden!

Omstreeks 16u00 zitten we in de auto, op weg naar een volgende staat, Kansas, waar we ook zullen overnachten. Anderhalf uur later verlaten we Nebraska en rijden we de 'Sunflower State' binnen: jeuj, ik kan eindelijk nog eens het bord aan de grens vereeuwigen! Een beetje verder rijden we door een rustig dorpje, Marysland, waar ons de her en der kunstig beschilderde, manshoge eekhoorns opvallen. Even stoppen voor een paar kiekjes; Google weet ons te vertellen dat dit de 'gekende' 'black squirrels' zijn, waarvan niemand exact weet hoe ze in het dorp terechtgekomen zijn - waarschijnlijk oorspronkelijk meegebracht door een rondreizend circus.

Na een ommetje langs de Starbucks – ik wijd zelfs al niet meer uit wat de reden hiervan is – arriveren we om 19u30 aan ons hotel: opnieuw een Best Western. De dame aan de receptie is echt super vriendelijk en de kamer ligt ver van de ingang, dus lekker rustig. We laden alles uit, installeren ons en dan zet ik meteen een machientje was op: hoe minder vuil goed we meesleuren, hoe beter – kwestie van onaangename geurtjes te vermijden. Vervolgens jagen we de 2 zonen, die al de hele namiddag verschrikkelijk druk zijn, naar de fitness, zodat wij allebei ongestoord op onze laptop kunnen bezig zijn.

Na een kwartiertje zijn ze echter al terug: de fitnesstoestellen deugen niet – dixit Ciaran. Dan maar een plonsje in het zwembad! Ook daarvan keren ze heel snel weer: volgens hen is het water niet écht proper. Na veel gelamenteer trekt Ciaran naar de ontbijtruimte om nog wat chemie te gaan studeren; wij eten ondertussen een boke.

Daarna opnieuw achter de laptop: m'n schade inhalen qua de Facebook-vriendjes op de hoogte te houden d.m.v. foto's en korte verhaaltjes. Regelmatig check ik of de droogkast in de wasruimte al vrij is, maar dat blijkt een werk van lange adem te zijn: hij stond origineel op 'Normal' ingesteld, is dan veranderd naar 'Heavy' en vertoont nu weer de 'Normal'-stand. M'n geduld is zo langzamerhand aan 't opgeraken: het duurt zeker nog een uur vooraleer mijn was droog is, en als het zo blijft doorgaan, kan ik weer niet vóór middernacht gaan slapen!

Uiteindelijk kan ik rond 22u30 mijn was dan toch in de droogkast steken. Het valt me wel op dat alles nog tamelijk nat is: de droogzwierfunctie van de wasmachine werkt duidelijk

niet naar behoren. Het zal heel wat tijd vragen vooraleer alles droog gaat zijn. Hoesy vindt dat we de droogkast haar werk moeten laten doen en pas morgenvroeg alles moeten gaan oppikken: de kans is uiterst klein dat er nu nog iemand gaat wassen. Tenandere, als hij deze nacht wakker wordt, is hij bereid om effe te gaan checken: we huizen immers maar op een paar meters afstand van de wasruimte.

Ik plaats nog wat fotootjes op Facebook, terwijl Hoesy en Seighin al half slapen en Ciaran nog wat eet, maar al snel voel ik me te moe om m'n werk af te maken. Tomorrow is another day.

17 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 4)

Dag 16: Van Junction City (KS) naar Nevada (MO)

308 mijlen vandaag / 6427 km in totaal / 15666 stappen vandaag

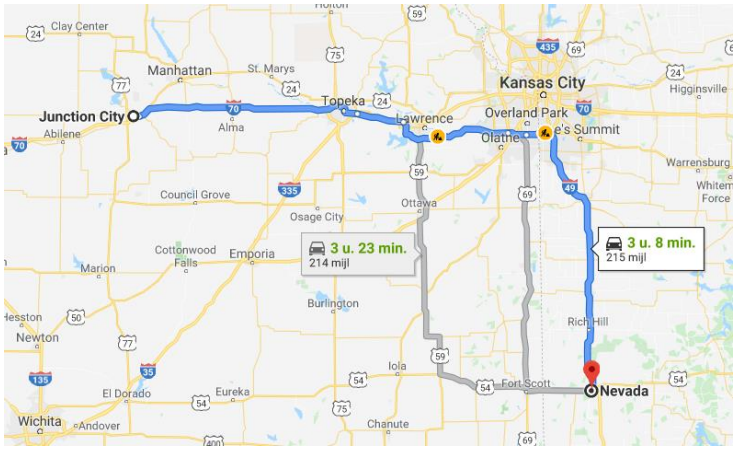

Eindelijk nog eens tamelijk goed geslapen… totdat het vervelende dagelijkse biepje op Hoesy's GSM me abrupt doet ontwaken. Ik doe zelfs de moeite niet meer om terug in slaap te proberen te geraken; om 07u30 sta ik een beetje sikkeneurig op om een snelle douche te nemen. I mean, ik heb al enkele keren gevraagd aan m'n halve trouwboek om z'n GSM tijdens de nacht minstens op 'trillen' te zetten, maar toch ben ik weer te vroeg wakker geworden! @boos!

Het ontbijt valt, een beetje tot onze verbazing, enigszins tegen: het is nog geen 08u00, maar het fruit is al op (en wordt niet aangevuld), er is nergens boter, noch confituur te bekennen, en het wafelijzertje levert slechts half-gebakken wafels af. Gelukkig hebben we zelf nog wat fruit in voorraad: perzik en ananas worden door mama tot fruitsla verwerkt. Heel ostentatief ga ik op onze kamer ook even de confituur én de choco halen om op onze wafels te smeren.

Het vooropgestelde vertrekuur, 09u00, halen we net niet: ik wil met alle geweld nog even proberen met m'n ouders te skypen – echter geen gehoor – en de was van gisteren moet ook nog opgevouwen worden. Tja, de weg naar de hel… Een positief puntje is wel dat allebei de zonen wél 'up and about' zijn, en we niet op hen hoeven te wachten. Onze nieuwe aanpak – hen wekken een 5-tal minuutjes nadat wij opgestaan zijn – werkt wel degelijk.

Voor ons 1ste bezoek van vandaag hoeven we amper een half uurtje in de auto te zitten: om 09u40 rijden we Abilene, KS binnen en 5 minuutjes later staan we al in het bezoekerscentrum van het Dwight D. Eisenhower Library and Museum. Een aangename verrassing als we tickets willen aankopen: gedurende enkele maanden van het jaar krijgt niet alleen de 'active duty' militair, maar zijn ganse gezin gratis toegang tot het complex. Ik laat mijn military ID zien: de ervaring heeft ons geleerd dat het mijne bijna identiek is aan een Amerikaanse militaire identiteitskaart, terwijl op dat van Hoesy duidelijk vermeld staat dat hij buitenlander is. Even voelen we ons schuldig: hadden we moeten zeggen dat we 'foreign military' zijn?

Om 10u00 wordt er in het auditorium een documentaire over Ike vertoond: ondanks het tegenpruttelen van de jongens beslissen we hier toch naar te gaan kijken. Persoonlijk vind

ik het een erg interessante film, ook al is hij dan naar goeie gewoonte erg Amerikaanse (lees: vaderlandslievend) van aanpak: je komt niet alleen veel te weten over zijn professionele loopbaan, maar ook over het persoonlijke leven en de mens Eisenhower.

Een half uurtje later staan we aan het kleine huis waarin Ike z'n jeugdjaren heeft gewoond. Geboren in TX is hij op 8-jarige leeftijd met zijn ouders en 5 broers – eigenlijk waren er 7 zonen, maar een is er op 10-maanden aan difterie gestorven – naar Abilene verhuisd. Zijn ouders waren eenvoudige, hardwerkende mensen en hebben alle zes hun jongens bijgebracht. Hun moeder heeft hen leren koken en ze moesten allemaal een handje toesteken in het huishouden. Hun woonst is een eenvoudig huisje, maar straalt gezelligheid en familiewarmte uit.

Het museum en de bibliotheek liggen in een mooi aangelegd park, waarin zich ook een standbeeld van Ike in z'n typische pose afgebeeld, bevindt. Spijtig genoeg ondergaat het museum restauratiewerken en is het bijgevolg gesloten voor het publiek. De tentoonstelling is zolang ondergebracht op de 1ste verdieping van de bibliotheek en onze tickets die hier toegang tot geven, blijven geldig tot en met juni volgend jaar. Ik hou ze bij: je weet nooit…

Op ons gemak verkennen we het verhaal van Ikes levensloop, chronologisch op grote panelen weergegeven, gelardeerd met citaten uit z'n eigen biografie, foto's en gebruiksvoorwerpen. Wat ik vooral tof vind aan deze opstelling, is dat er 3 verhaallijnen zijn: het leven van Ike, het leven van Mamie – z'n echtgenote – en de algemene tijdlijn met belangrijke gebeurtenissen over de hele wereld. Vooral het stuk over WW II intrigeert onze zonen, en ze vragen volop uitleg aan hun papa over de afgebeelde informatie, soms wat te luid naar mijn gevoel. Her en der zijn er tal van leuke weetjes te lezen. Zo wilde Ike eigenlijk naar de Naval Academy in Annapolis gaan, maar daar werd hij geweigerd wegens te oud, en dus heeft hij z'n militaire opleiding aan West Point gevolgd. Voetnoot bij dit opschrift: hoe zou de geschiedenis eruitgezien hebben, mocht hij bij de Navy in plaats van bij de Army verzeild geraakt zijn? Na z'n studie had hij de Filippijnen als standplaats aangevraagd; hij werd echter in Fort Sam Houston in San Antonio, TX gestationeerd… waar hij z'n toekomstige vrouw ontmoet heeft.

Gedurende een uur lopen we rond doorheen deze interessante tentoonstelling; eens terug buiten brengen we nog een kort bezoekje aan het graf van Ike en Mamie. Hun 1ste zoon, die op 3-jarige leeftijd aan rodekoorts gestorven is, ligt eveneens daar begraven.

Via een korte stop in het bezoekerscentrum – postkaartje voor mamie en papie – gaat het terug naar de auto, om onze weg te vervolgend naar ons 2de adresje voor vandaag: Kansas City, MO. De honger begint nog niet echt te knagen, en dus zoeken we langsheen onze reisweg een lunchadresje voor een uurtje later.

Om iets voor tweeën stappen we de Panera Bread in Topeka, KS binnen: voor alle vier een 'Pick Two', graag! De 'cookies' voor de jongens kosten 99 cent omdat ze in combinatie met een menuutje aangekocht worden; Hoesy en ik kiezen voor een 'bakery treat' om samen met een goeie koffie/cappuccino als dessertje op te smikkelen.

Nog iets meer dan een uurtje bollen en om iets na 16u00 parkeren we aan het toeristisch informatiecentrum in het midden van KC. Een vriendelijke jongedame geeft ons aan de hand van een plannetje een blitz-tour doorheen de stad en duidt de 'must-see' zaken aan. We kunnen de auto gerust langs de kant van de straat laten staan, alhoewel het bord uitdrukkelijk stipuleert dat er niet langer dan 30 minuten geparkeerd mag worden: het is zij die de politie belt als er overtreders zijn. Aangezien echter het bezoekerscentrum in minder dan een uur de deuren sluit, en we ons best met de gratis tram kunnen verplaatsen, staat de auto geenszins in de weg.

Een paar minuutjes later zitten we op de moderne tram die ons naar het ene eindpunt van de lijn brengt: Union Station. We stappen af en gaan richting Penn Valley Park waar het National World War I Museum en Monument gevestigd zijn. We beklimmen de trappen tot aan de voet van het 66 m hoge Liberty Memorial. Van op de top van deze kalkstenen toren heb je een prachtig uitzicht over de stad. Jammer genoeg hebben we niet genoeg tijd om de rit met de lift naar boven te ondernemen: het gebouw sluit om 17u00. Het grote terras waarop de toren gebouwd is, ligt echter op een heuvel en biedt dus gelukkig sowieso al een mooi panorama over KC. Het Memorial is geflankeerd door 2 sfinxen, en eronder ligt het eigenlijk WWI-museum. We gaan even een kijkje nemen binnenin het gebouw: de gids die ons vriendelijk verwelkomt, zegt dat we gerust nog even langs de galerij mogen wandelen.

Hij wijst ons eveneens op de vloer van de inkomhal die naar de eigenlijke balie leidt: een glazen plafond met daaronder een ruimte vol klaprozen. We krijgen een kaartje met John McCrae's overbekende gedicht er op; ik val bijna om van verbazing als Ciaran niet weet waarover het gaat en welke betekenis 'Flanders' Fields' juist heeft. De kennis van onze middelste zoon over WWI moet dringend bijgeschaafd worden!

Terug buiten keren we op onze stappen terug om Union Station te gaan verkennen. Dit gebouw in Beaux Arts-stijl werd in 1914 opgetrokken en beleefde hoogdagen als het treinstation van Kansas City. Aan de ingang staat er een bord met informatie over het beruchte 'Kansas City Massacre' in juni 1933, waarbij een FBI-agent en 3 politieagenten zijn omgekomen toen Charles 'Pretty Boy' Floyd en 2 handlangers hun gevangengenomen kompaan Frank Nash probeerden te bevrijden. Binnenin treffen we

bepleisterde plafonds, marmeren vloeren, 3 indrukwekkende luchters en het uurwerk aan waar de helft van alle Amerikaanse soldaten die naar WWO II getrokken zijn, onder doorgemarcheerd zijn.

Vervolgens nemen we opnieuw de tram en rijden we tot aan City Market, op de plaats van het vroegere Westport Landing, van waaruit de stad geëvolueerd is. Daar steken we via een houten voetgangersbrug de spoorweg over en belanden op een rond terras dat uitziet over de Missouri, die een belangrijke rol gespeeld heeft in het ontstaan van KC. De buurt staat vol met oude pakhuizen die gerestaureerd werden en nu lofts en toffe restaurantjes herbergen.

Initieel willen we de tram terug tot aan de auto nemen, maar aan de halte wordt aangegeven dat het nog 13 minuten wachten is op de eerstvolgende, dus stappen we alvast in de richting van de plaats waar onze wagen geparkeerd staat. Finaal leggen we het hele stuk te voet af.

Eerst en vooral op zoek naar een benzinestation: onze tuut heeft dorst, daarna een ommetje via een Starbucks voor de Missouri-mug. Een dik uur rijden scheidt ons vervolgens nog van Nevada, MO, en onderweg worden we getrakteerd op een afwisseling van donkere, dreigende wolken en een klare lucht waarna een kleurrijke zonsondergang volgt.

Inchecken in de Country Inn & Suites by Radisson gebeurt vlot – we worden er zo langzamerhand handig in – en op de kamer bespreken we samen het mogelijke programma voor morgen. Daarna vertrekken de 2 broers richting fitnesscenter; wij werken eerst een beetje op onze laptop en smeren dan onze bokes om ze tijdens een skypebabbel met onze dochter op te eten.

Tenslotte slaag ik er eindelijk in om onze financiën up-to-date te brengen – vakantie zet een mens duidelijk aan tot meer uitgeven! Content dat dit achter de rug is, kruip ik onder de lakens. Ventje, heb je je GSM op 'silent mode' gezet???

Dag 17: Van Nevada (MO) naar Eureka Springs (AR)

149 mijlen vandaag / 6667 km in totaal / 12338 stappen vandaag

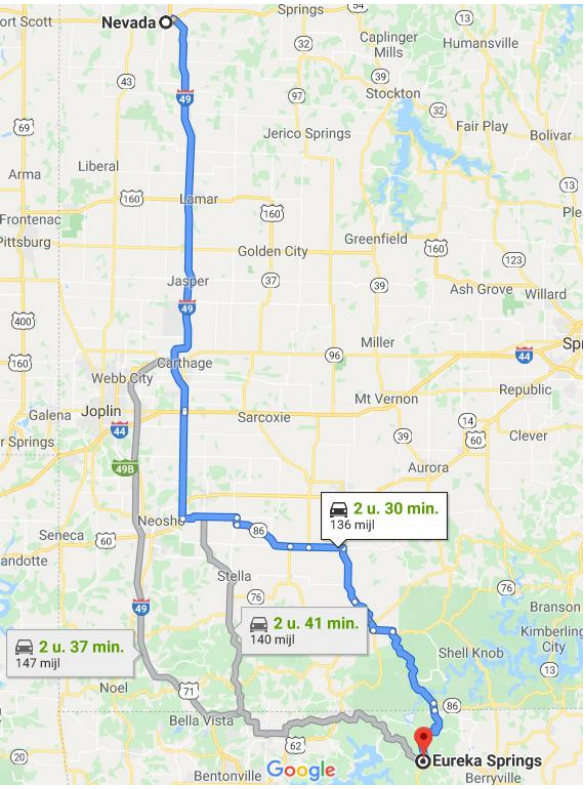

Om 07u45 gaat m'n GSM-wekker af: niet veel zin om op te staan, maar ik doe het toch, want ik wil douchen en m'n haar wassen vooraleer we gaan ontbijten. Aan de jongens hebben we 'wijsgemaakt' dat we om 09u30 vertrekken; wijzelf hebben het vertrekuur op 10u00 gepind.

Terwijl Hoesy na mij even onder de douche springt, maak ik de zonen wakker: zo hebben ze de tijd om rustig te ontwaken, terwijl ik m'n haar droog, en kunnen we met z'n vieren gaan ontbijten. Dat ontbijt is trouwens een toppertje: écht servies en bestek, warme havermoutpap met een rode-bessencoulis, zelfs yoghurt en verse fruitsla. Dat laatste heb ik echter te laat opgemerkt: m'n appel is al geschild en ik zit halverwege het pellen van de perzik als Seighin met een kommetje fruitsla aan tafel verschijnt. Och, dan hebben we deze morgen een extra portie fruit binnen!

Het gewone vertrekritueel volgt: tandenpoetsen, inpakken en dan een skypegesprekje met m'n ouders starten. Mamie heeft getracht ons om 07u te bereiken; nu zijn ze niet meer online. Weer een korte boodschap achtergelaten, maar ik betwijfel of ze deze zelfs leest, zoals Amber al verteld heeft…

Om klokslag 10u00 checken we uit en een half uur later, vlak nadat we opnieuw de grens met Kansas overgestoken zijn, parkeren we voor het bezoekerscentrum van Fort Scott National Historic Site. Het is gevestigd in het vroegere militaire hospitaal en de dame aan de balie vertelt ons dat we de 1ste verdieping kunnen bezichtigen, waar een groot vertrek ingericht is als een vroegere ziekenzaal.

Alhoewel we slechts een uurtje voor het bezoek aan deze plaats uitgetrokken hebben, gaan we toch in op de uitnodiging tot een rondleiding met een gids. Deze start om 11u00, maar de ranger, een rasechte 'Kansan' met de leuke naam Ken Kraushaar – yep, Duitse roots! – verschijnt al eerder op het appèl. Hij vraagt geïnteresseerd naar het waarom van ons verblijf als Belgen in de States en we raken aan de praat. Hoesy maakt van de gelegenheid gebruik om te informeren naar een stukje Amerikaanse geschiedenis 'Bleeding Kansas' genaamd, waarmee we niet bekend zijn. De vriendelijke man neemt prompt een stuk papier en geeft aan de hand van een tekening de uitleg.

In de 2de helft van de jaren '50 in de 19de eeuw waren Kansas en Nebraska nog geen echte staten, maar territories, dit in tegenstelling tot oost buur Missouri. Het Amerikaanse congres besliste dat deze 'territories' opengesteld werden voor uitbreiding naar het Westen toe, en dat de blanke, volwassen mannen die zich in deze gebieden vestigden, mochten beslissen of de staten die hieruit zouden ontstaan vrije, dan wel slavenstaten zouden worden. Het gevolg was dat er vanuit Missouri, een pro-slavernijstaat, horden blanke kolonisten de grens met Kansas overstaken, daar een stuk grond claimden en vervolgens hun stem voor of tegen slavernij uitbrachten. De man belast met het in goede banen leiden van deze stemming, was ongewapend en kon niets verrichten tegen deze avonturiers, die tot de tanden gewapend waren met geweren, pistolen en messen. Er vonden dan ook bloederige schermutselingen plaats tussen pro- en contragezinden: 'Bleeding Kansas'.

Ken begint de rondleiding met een beetje meer toelichting over de werking van een (militair) hospitaal rond 1850: de overlevingskans van de toenmalige patiënten was 50% wegens gesteriliseerde operatie-instrumenten, geen kennis van bacteriën, noch van overdracht van besmettelijke ziekten.

Dan gaan we naar buiten en bekijken de vroegere infanterieslaapvertrekken, die nadien het Western Hotel werden, een hotel dat pro-slavernijgasten herbergde. Pittig detail: aan de overkant van het oude paradeplein bevond zich in het gebouw waar voordien de officieren verbleven, het Fort Scott Hotel waar de gasten gekant tegen de slavernij logeerden.

We volgen de omtrek van het paradeplein en gaan binnen in de paardenstallen, waar er ruimte is voor 60 paarden, dé trots van de dragonders. Elke compagnie had haar eigen kleur van paard, zodat men het onderscheid tussen de compagnieën duidelijk kon zien. De dragonders waren het neusje van de zalm, de elite: in aanzien stonden ze vér boven de gewone infanterie en artillerie. Aan het begin van elke dag ging elke dragonder eerst zijn rijdier verzorgen en voederen vooraleer zelf zich te wassen en te eten. De dragonders sliepen dan ook in het gebouw vlak naast de stallen.

Op het gelijkvloers bevonden zich de mess en de keuken, waar de mannen zélf hun eten moesten bereiden: er was geen kok. Daarnaast was het verblijf van de wasvrouw gelegen. Naast de echtgenotes van de officieren was zij de enige vrouw in het fort, maar wel eentje met een belangrijke job: het wassen en verstellen van de kleren van de militairen. Zij verdiende meer dan een gewone soldaat: 0,50 USD/man/maand voor het wassen, extra geld voor het verstelwerk én ze had kost en inwoon.

We beklimmen de tamelijk steile, maar brede buitentrap naar de 1ste verdieping en komen terecht in de slaapzaal van de soldaten. De kamer staat vol met stapelbedden en op elk bed, zowel het bovenste als het onderste, staan er 2 namen. De reden? Per bed sliepen er 2 mannen, geschraagd. Enkel de korporaal – 2/slaapzaal – had een eigen bed dat hij niet moest delen.

De sergeant was nóg beter af: die beschikte over een eigen vertrek, compleet met een soort van ondiepe schaal die als bad diende, dus zelfs geen tobbe. Een laatste kamer in het huis dienst als uitstalruimte voor de verschillende uniformen en wapens van die tijd. Er is

ook een replica van een dragonderszadel te bewonderen, en Ken vertelt dat dit vervaardigd is uit een houten onderlaag, bekleed met leer, verschillend dus van een echt western zadel, dat compleet uit leer bestaat.

Vervolgens leidt hij ons naar de waterput halverwege het paradeplein. De put is afgesloten, want dient nog steeds als watervoorziening voor het hedendaagse dorp Fort Scott. Het is al behoorlijk warm – tegen de 30° C – maar onze gids lacht dit weg met de woorden: "If you think thís is hot, wait until you're in Texas!". Hij bespreekt nog kort de functie van de andere gebouwen rond het paradeplein en dan nemen we afscheid van hem. De beide jongens gaan weer op Pokémonjacht, Hoesy en ik bekijken nog even op ons gemakske een van de 2 onderkomens van de officieren, dat volledig in originele staat is gehouden: er is dus niets gerestaureerd geweest binnenin. Daardoor kan je zien hoe het huis in die tijd gebouwd werd en welke materialen er gebruikt werden.

Een kleine wandeling brengt ons tot aan het kruitmagazijn dat eveneens op het paradeplein staat, dus in tegenstelling tot in de meeste forten, niet in een van de hoeken aan de omheining. De muren van het kleine gebouwtje zijn zó dik dat men erop rekende dat een ongelukkige explosie het dak er zou laten afvliegen in plaats van dat het huisje zou ontploffen en alle gebouwen in de onmiddellijke omgeving zou vernielen.

Een half uurtje later dan gepland vertrekken we uit Fort Scott en rijden we naar onze 2de bestemming van vandaag: het Prairie State Park. 3 kwartier later steken we wéér de grens over – opnieuw in Missouri nu – en nog een kwartiertje later arriveren we via een wel hoogst eigenaardige route – grind- en zandwegen – het begin van het park. Het bord aan de kant van de verlaten weg waarschuwt ons uitdrukkelijk dat hier bizons vrij rondlopen, wilde dieren, dus onvoorspelbaar en gevaarlijk kunnen zijn. We rijden verder tot aan het gebouwtje dat een eind verderop staat en het rangerstation blijkt te zijn.

Pech: het is gesloten! Er start wel een wandelpad en op een bord staan de verschillende trails duidelijk beschreven qua lengte en duur.

Dan maar naar de picknickplaats iets verderop. Het grasveldje met verscheidene tafels en banken is uitgestorven, maar schaduwrijk dankzij de verschillende bomen die er staan. Leuke plek om onze bokes op te eten, wat

we dan ook doen. Een koor van opgewekte cicaden zorgt voor muziek; af en toe een opdringerige vlieg wegslaan, maar voor de rest heerlijk rustig.

Nog even een bezoek aan het WC'tje dat er opgesteld staat, en dan terug naar het rangerstation om aan de wandeling langsheen Drover's Trail te beginnen. Tot onze verrassing staat er nu een rangerauto geparkeerd en als Ciaran aan de toegangsdeur gaat voelen, blijkt ze open te zijn. We worden naar binnen uitgenodigd door een vriendelijke vrouwelijke ranger. Ze legt uit dat inderdaad het station normaal gezien vandaag niet open is, maar dat ze deze namiddag wat administratie wil doen, en we dus meer dan welkom zijn om vragen te stellen. Een meevallertje! Er is een kleine, maar mooie display van alle dieren die op de prairie leven, mét een imposante opgezette bizon. Verder is er nog een tentoonstellinkje over de Osage-indianen en laden onder de grote ramen bevatten een schat aan opgezette krekels, kevers, vlinders, bijen, vliegen, …

De ranger raadt ons aan om insektenwerend product aan te brengen, evenals zonnecrème en veel water mee te nemen, want het is héét op de open vlakte. We zijn terdege voorbereid: ik had deze ochtend al de 'excessive heat warning' op mijn weersvoorspelling-appje binnengekregen.

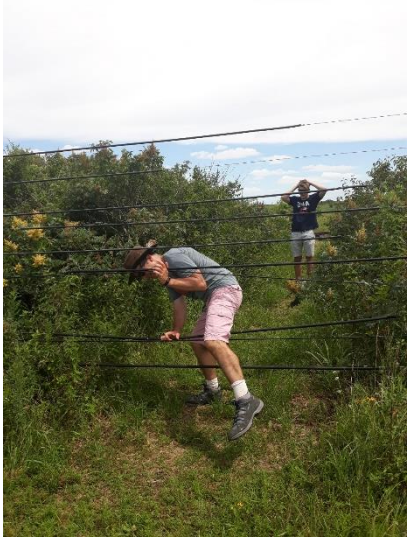

Wat volgt, is een wandeling van goed een anderhalf uur langs een pad gebaand door de prairie: niks geen beton, of hout, gewoon aarde en platgetrapt gras. Het landschap bestaat uit hoge grassen en planten, een overvloed aan wilde bloemen en groepjes van struiken die tot je middel reiken. De insecten zoemen dat het een lieve lust is, er zijn tal van vogeltjes, zelfs occasioneel een kikkertje dat voor onze voeten wegspringt, maar geen bizon te bespeuren. Geen wonder: het is bloedheet en die beesten weten ook wel beter dan onder een verzengende zon te gaan staan grazen. Ze zijn veel verstandiger dan die domme toeristen en liggen waarschijnlijk op een koel plekje ergens in de lommerte te genieten van een siësta. Seighin puft en zucht en vindt de hele wandeling maar niets, maar de rest van het gezelschap geniet wél, ook al stroomt het zweet dan letterlijk langs onze rug. Heel af en toe is er een briesje van warme wind die enkele graadjes frisser is dan de omgevingstemperatuur, wat voor een beetje verkoeling zorgt.

Nat van het zweet arriveren we terug bij de ranger. We blijven even uitpuffen in haar koelere station; zij entertaint ons met wetenswaardigheidjes over het leven op de prairie en we maken kennis met de beestjes die

haar gezelschap houden: een waterschildpad, enkele vissen en een behoorlijk lange slang, soezend in haar terrarium.

[Hoesy] Als we terug op temperatuur zijn, besluiten we een picknickplaats te zoeken om onze lunch te verorberen. We zijn alleen in het park en hebben keuze genoeg. We pikken een tafel in de schaduw om te genieten van onze boterhammen en de natuurgeluiden. Na

alles terug ingeladen te hebben, rijden we langs de andere uitgang het park uit. Opeens zien we beweging naast ons en ontdekken een kudde grazende bizons. Gevonden! [terug Calle].

Het is 16u00 als we onze rit naar ons hotel, alweer een Best Western, aanvangen. Volgens de Waze is het nog geen 3 uur rijden: onze ETA zou 18u30 zijn. Dat valt goed mee: buiten een adresje zoeken voor het avondeten en misschien iets Walmart-achtig voor wat water en brood, staat er niets meer op ons programma!

Misschien is het toeval, maar het valt me wel op dat we vandaag behoorlijk wat roadkill opmerken: verschillende opossums, een jong hertje, zelfs een gordeldier. Wordt er hier dan gekker dan elders gereden of hecht men in dit deel van de USA niet zoveel belang aan een dierenleven?

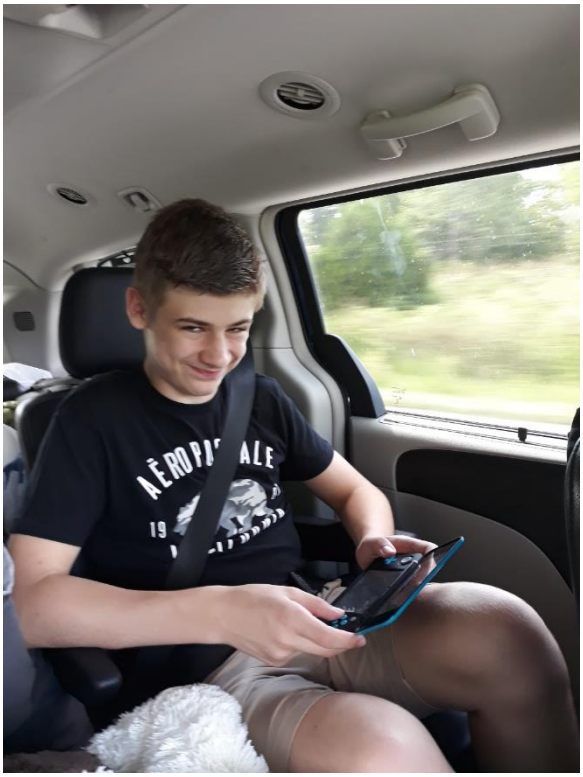

Het laatste stukje naar Eureka Springs, AR, bestaat uit een kronkelende weg doorheen beboste heuvels. Het stadje zelf lijkt ons bij het binnenrijden heel pittoresk en hartelijk; als we inchecken in ons hotel wordt dit vermoeden bevestigd. De receptionist is een no-nonsense kerel die in België geweest is (Werchter – 2001) en ons op het plannetje van de stad een gedeelte aanduidt met 'historic stuff'. Het zwembad ligt buiten en ziet er heel uitnodigend uit; er is ook een jacuzzi en zelfs een sauna. De fitness is volgens de zonen goed uitgerust.

Aangezien het restaurantje dat de receptionist ons aangeraden heeft om 20u00 sluit, dienen we voort te maken. Tijd om te douchen heb ik bijgevolg niet meer, maar ik trek toch snel een zomerjurkje aan. Hoesy ontdekt een teek op z'n onderbeen; we hebben echter geen van allen een pincet op zak. Dan maar naar de receptie waar we een wapen te pakken krijgen. Voor de 1ste keer in m'n leven voer ik een 'ontteking' uit, eigenlijk 2 om precies te zijn: een 2de exemplaar zit in z'n knieholte.

Operatie geslaagd, op naar 'Local Flavor'! Ondanks het feit dat we geen reservatie hebben, krijgen we na eventjes wachten een tof tafeltje buiten op het terras – we konden kiezen - toegewezen. Het terras is eigenlijk 1 grote rots waarop het restaurant gebouwd is. We zitten onder het bladerdak van een grote boom en de sfeer is er een van een zalige zomeravond. Het eten is uitstekend, van cocktail over hoofdgerecht tot dessert; het wordt een uiterst gezellige avond.

Terug in het hotel laten we even aan de receptionist weten dat zijn tip de moeite waard was en we genoten hebben. Aangezien onze zonen niet zeker zijn dat ze ons morgenvoormiddag gaan vergezellen op onze ontdekkingstocht doorheen het stadje, vragen we of het OK is dat ze totdat we vertrekken – rond de middag – in het zwembad zitten. Het normale uitchecktijdstip is 11u00, maar de receptionist registreert prompt een 'late check-out' voor ons: 12u00. Ze kunnen met andere woorden tot 11u30 zwemmen of fitnessen en daarna nog een doucheke nemen op onze kamer: mooie geste!

Op onze kamer laad ik nog wat foto's op, bekijk de commentaren op onze belevenissen op Facebook en stippel daarna samen met m'n hubby het programma voor morgen uit. Het museum dat we willen bezichtigen, blijkt op dins- en woensdag gesloten te zijn; na consultatie van de Capitool reisgids kiezen we bijgevolg voor een bezoek aan het Cherokee Heritage Center in Tahlequah, OK. De zonen zitten al in het zwembad, Hoesy vervoegt ze korte tijd later. Nu het heerlijk rustig is, leg ik de laatste hand aan ons reisdagboek.

De 3 mannen sijpelen wat later een voor een binnen, allemaal enthousiast over hun zwembeurt. Ze nemen alle drie een verfrissende douche, zodat we rond 23u30 in bed liggen. De wekker wordt wederom op 07u30 gezet…

Dag 18: Van Eureka Springs (AR) naar Hulbert (OK)

132 mijlen vandaag / 6879 km in totaal / 15657 stappen vandaag

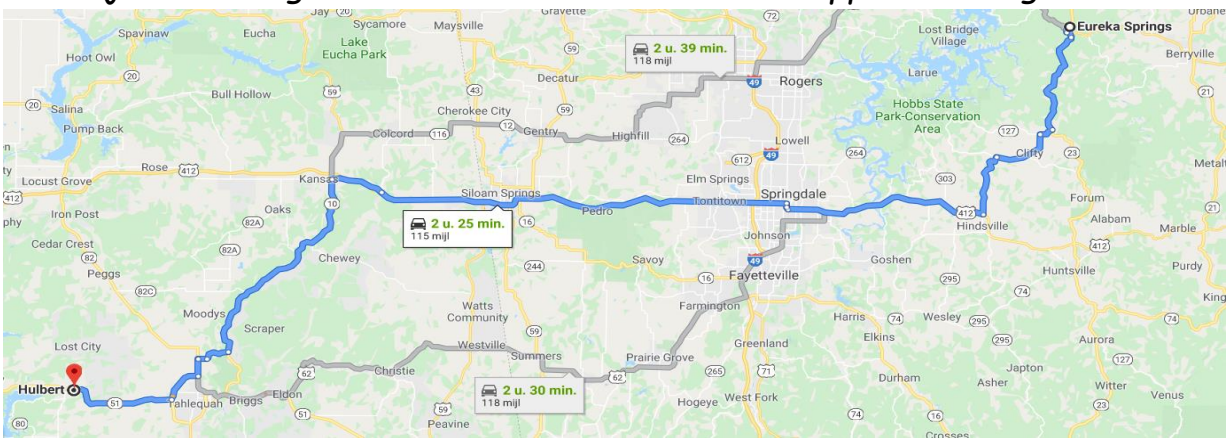

Enkele keren half wakker geweest deze nacht, maar al bij al niet echt slecht geslapen. Om 07u45 uit de veren om snel te douchen. De jongens hebben besloten om ons deze voormiddag niet te vergezellen op onze verkenningswandeling doorheen het stadje, maar willen wel mee met ons gaan ontbijten, dus we maken ze wakker.

'The Gazebo Room' waar het ontbijt geserveerd wordt, ligt in het centraal gelegen deel van het hotel, naast de receptie. Zoals de naam het zegt, staat er in het midden van de gezellige ruimte een prieeltje waaronder ook enkele tafels staan. Wij krijgen een tafeltje op het omliggende hogere gedeelte aangeboden. Net zoals gisteren is er een uitgebreid buffet waaruit we kunnen kiezen. Ik verwerk de meegebrachte perzik en bosbessen met de peren en mandarijntjes op siroop en de verse druiven tot een bonte fruitsla en schep dan een bordje vol met roerei en gebakken spek. Als afsluitertje werk ik nog 2 mini-pancakes met confituur naar binnen: ik kan aan m'n dag beginnen!

Papie en mamie zijn opnieuw niet bereikbaar. Naast de boodschap die ik via de Skypetoepassing verzend, maak ik nu ook een mailtje naar hen aan, gelardeerd met enkele foto's van onze activiteiten van gisteren. Dit is een meer zekere manier om hen op de hoogte te houden van onze belevenissen – ze hebben immers geen Facebook, noch Messenger. We laden de auto zoveel mogelijk in; enkel de zakken van onze jongens en de inhoud van de koelbox laten we in de kamer achter. Net voordat ze naar de fitness vertrokken, hebben we beide zonen op het hart gedrukt om zeker op tijd te douchen en ALLES uit de kamer te verwijderen voordat ze op de middag uitchecken.

Om 10u00 starten we met onze verkenning van Eureka Springs. Gisterenavond hebben we al een glimp van het stadje opgevangen, maar we hebben geen idee waarom juist het zo toeristisch is. Hoesy heeft een plannetje aan de hotelreceptie gevonden, en daarop staan verschillende bronnen aangeduid. We besluiten dan ook een route langsheen die punten te bewandelen.

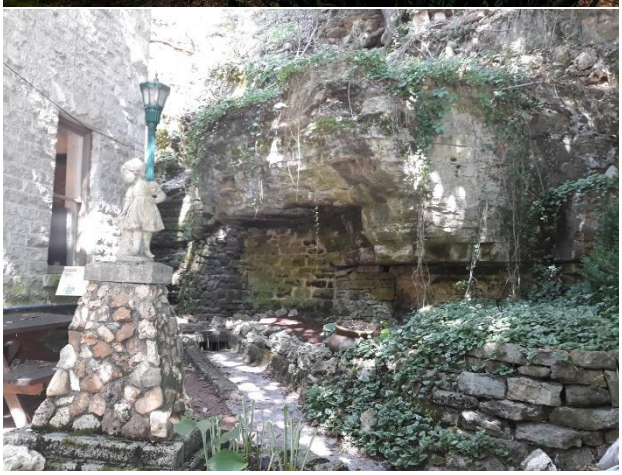

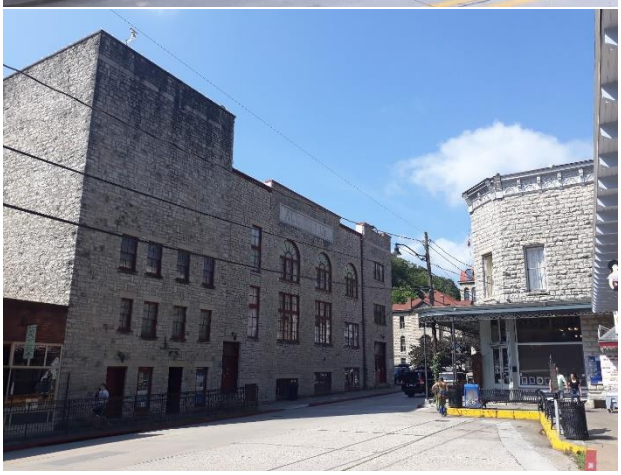

Her en der staan er informatieborden in de stijl van begin de 20ste eeuw opgesteld, en al vlug begrijpen we dat de bronnen van het plaatsje genezende kwaliteiten toegedicht werden door de oorspronkelijke Indiaanse bewoners en de kolonisten die zich hier vestigden. In 1850 opende een zekere dokter Jackson een hospitaal, waar hij tijdens de Burgeroorlog gewonde soldaten behandelde. Al snel groeide Eureka Springs tot een heus kuuroord uit, en alhoewel de medicinale krachten van de bronnen door de opmars van de moderne geneeskunde hun aantrek verloren, bleef het stadje floreren. Dit is heel goed merkbaar aan de vele winkeltjes en shops die in de authentieke, elegante Victoriaanse gebouwen in het historisch stadscentrum gevestigd zijn.

Wij bezichtigen op ons gemak een aantal originele hotelletjes en bekijken de etalages van de pittoreske shops van divers pluimage: kledingboetieks,

holistische natuurwinkeltjes, shops met stenen en juwelen. De bronnetjes die we tegenkomen, hebben allemaal een eigen naam: Califf Spring, Basin Spring, Sweet Spring, Harding Spring, Gadd Spring. Er zijn er nog talloze andere, maar we moeten om 12u00 terug aan het hotel staan, dus we vatten de terugtocht aan. Toch nog effe een tussenstop in een originele coffeebar, 'Daily Roasted': de handgemaakte white moccha en cappuccino smaken.

Stipt op het middaguur arriveren we terug aan ons hotel: de jongens hebben al uitgecheckt en staan ons op te wachten. Note to myself: witte sandaaltjes zijn geen geschikt wandelschoeisel, zelfs al is het grootste deel van de weg in asfalt! Als we aan Ciaran vragen of hij een beetje heeft kunnen studeren, antwoordt hij ontkennend waarop wij ontstemd reageren en hij boos wordt. Dat belooft voor zijn 2de zit!

We verlaten het charmante Eureka Springs en rijden richting de grens met Oklahoma. De reisweg loopt nog altijd via golvende heuvels: mooie route, maar niet erg snel. Een uurtje later belanden we in Springdale, waar we achtereenvolgens een Walmart en een Starbucks binnenlopen. Nadat ik alles uit de koffer gehaald heb voor een lunch-in-de-auto zetten we onze weg voort. Aan de grensovergang bespeuren we geen bord met 'Oklahoma', wel een teken met 'Welcome to Cherokee Nation'.

Na een tankbeurt bereiken we om 15u15 het Cherokee Heritage Center. Pech: het museum sluit al om 17u00: dit betekent dat we op een drafje met de Cherokee en hun geschiedenis zullen moeten kennismaken. In het koele gebouw waar de grote souvenirwinkel en het 'Trail of Tears'- annex Cherokeekunstmuseum gevestigd zijn, kopen we onze toegangsticketjes. Op vertoon van mijn military ID krijg alleen ik gratis toegang en moet de rest van het gezin betalen. Tiens, we dachten dat ook dit museum deel uitmaakte van het Blue-Starprogramma, waarbij militaire families gratis binnen mogen? Straks eens navragen; we zijn immers juist op tijd gearriveerd voor de laatste gegidste rondleiding doorheen het Cherokeedorp Diligwa anno 1710.

Onze gids, duidelijk van Indiaanse afkomst, heet Steve en is een aimabele, maar directe man. We hebben een paar minuutjes tijd nodig vooraleer we hem duidelijk verstaan: man, wat spreekt hij Engels met een dik Zuidelijke-statenaccent! Hij leidt ons binnen in het winterhuis en legt ons uit hoe de huiden van voornamelijk witstaartherten tot leer verwerkt werden. De Cherokee waren sedimentair, vestigden zich steeds in de buurt van water en landbouwers, gecombineerd met jacht voor vers vlees.

Aan elk volgend gebouw belicht hij een ander aspect van het leven van de Cherokeegemeenschap, en het wordt een uiterst boeiende uiteenzetting. We komen te weten dat de vrouwen instonden voor de landbouw, maar dat de mannen de velden plantklaar maakten en mee hielpen oogsten. Het waren ook de vrouwen die gordels weefden, manden vlochten, kleien potten en kruiken maakten. Terwijl zij gekleed gingen in hertenleren kleding, zonder franjes, dus puur natuur, brachten ze op de kleding van hun

mannen kleurrijke accenten aan. Steve brengt de vergelijking met de kardinaalsvogel naar voren: het mannetje is het uitbundigst gekleurd, het vrouwtje eerder bescheiden.

We ontmoeten enkele mede-Cherokee, die ieder een andere vaardigheid uitbeelden: weven, vlechten, en het traditionele 'Little Brother of War'-spel oftewel 'Stick Ball' spelen. Dit spel was een vorm van virtuele oorlogvoering en een waardige vervanger voor een echte strijd met een andere stam. 2 teams van ieder 50 man probeerden met behulp van 2 'sticks', een soort van lacrossestick, de bal in het doel van de tegenstander te mikken. Ondertussen mocht er ook, als de bal in het bezit was van de tegenpartij, er naar hartenlust gemept worden op de leden van het vijandige team. De ploeg waarvan er de meeste leden nog overeind stonden op het einde van de dag, was de overwinnaar. Alhoewel ook deze manier van oorlogvoering een behoorlijk aantal slachtoffers kon opleveren, was dit toch veruit te verkiezen boven een echt gevecht.

Onze gids demonstreert ons ook het gebruik van de blaaspijp – werd enkel gebruikt om te jagen, niet tijdens gevechten – en het maken van een boog. Hij legt uit hoe kano's vervaardigd werden en een collega van hem toont ons het ambacht van het maken van allerhande stenen gebruiksvoorwerpen met behulp van keien en een stuk gewei van een hert: pijlpunten, huidenschrapers, werktuigen om mee te graven, messen. Indrukwekkend hoe handig deze man al deze zaken uit een stuk steen kan toveren!

Op het einde van de rondleiding bezoeken we nog het grote gebouw waar de 7 clans van de stam vergaderden. Opmerkzaam is dat we deze plaats in tegenwijzerzin binnengaan. De gedachte hierachter is dat het vuur dat in het midden van de grote ruimte dag en nacht brandde, en dat de gebeden van de stam via een gat in het dak naar boven begeleidde, met respect en liefde diende benaderd te worden. Door in tegenwijzerzin het vertrek te betreden, was het hart van elke deelnemer aan de vergadering naar het vuur gericht.

De 7 clans van de stam – Wolf, Eagle (of Bird), Deer, Long Hair, Blue, Wild Potato en (Red) Paint - hadden ieder een eigen taak binnen de gemeenschap. Als een vrouw van een bepaalde clan met een man van een andere clan trouwde, werden de kinderen van dit koppel automatisch opgenomen in de clan van de moeder. Ook bij het vergaderen bleven man en vrouw ieder bij hun eigen clan zitten. In een clan werd je geboren en in diezelfde clan stierf je: je kon nooit naar een andere clan overgaan. Elke clan werd aangevoerd door een 'wijze vrouw' die ook het woord voor die specifieke clan nam: een uiterst beschaafde en natuurlijke gang van zaken, als je het mij vraagt! ☺

We hebben nog een half uurtje om het museum binnen te bezoeken, véél te weinig tijd om terdege de 'Trail of Tears'-tentoonstelling die de gedwongen verhuis van de Cherokee (en 4 andere Indianenstammen) van de grond van hun voorvaderen naar 'Indian Territory', het huidige Oklahoma, vertelt, te bezichtigen. Je mag er geen foto's van trekken, maar het hele verhaal wordt heel aanschouwelijk door middel van gebruiksvoorwerpen, afbeeldingen, mondelinge overleveringen, foto's en levensgrote beelden voorgesteld. 'Schrijnend' en 'mensonterend' zijn de 2 gedachten die onmiddellijk in mij opkomen. Héél spijtig dat we hiervoor niet meer tijd hebben kunnen uittrekken…

Aan de kassa van het souvenirswinkeltje informeren we net voor de sluiting van het museum of er geen foutje gebeurd is bij het aanrekenen van de toegangstickets. Het volstaat dat ik nogmaals m'n military ID en m'n kredietkaart laat zien, en het bedrag wordt onmiddellijk terug gecrediteerd: we blijven erover versteld staan met hoeveel égards militairen – en bij uitbreiding alle dienstverleners – behandeld worden.

Naar ons verblijf in het Sequoyah State Park is het slechts een 3-tal kwartier rijden. Het is nog geen 18u00 als we aan de lodge arriveren; onderweg hebben we nog een jong hertje langs de parkweg gespot. Als we uitstappen en ons naar de grote centrale ruimte in de hal

begeven, merken we op dat er veel dames met een hoofddoek rondlopen: dit is de 1ste keer dat we dit tegenkomen. We verhuizen onze bagage naar onze kamer en bij het uitladen van de koelbox moeten we constateren dat onze druifjes dringend dienen opgegeten te worden. Ik besluit dan ook om ze alvast samen met de ananas te versnijden, zodat we onze fruitsla morgenochtend enkel maar uit de koelkast te halen hebben.

De eetgelegenheden buiten het park liggen allemaal op een behoorlijk afstandje rijden, dus we beslissen in het restaurant dat aan de lodge verbonden is, te eten. Het is geen echt uitgebreide menukaart en de maaltijd is eenvoudig, maar onze magen zijn gevuld: het kan niet elke avond een eetfestijn zijn! Na het avondmaal wandelen Hoesy en ik nog een klein stukje langs het meer – we zijn net te laat voor de zonsondergang – en gaan dan naar onze kamer, waar m'n hubby een bad neemt, terwijl de jongens naar TV kijken en even later beginnen te gamen – er is geen fitnesszaal en het zwembad is om 21u00 gesloten.

Als Hoesy om 22u30 gaat slapen, zitten ze nog steeds aan hun schermpje gekluisterd. Morgenvoormiddag is het een soort van 'rust'moment, waarbij iedereen zelf bepaalt hoe hij/zij de ochtend doorbrengt. Heel waarschijnlijk ga ik samen met Hoesy het park verkennen; wat de zonen gaan doen, zal afhangen van de ingeving (en goesting) van het moment.

Dag 19: Van Hulbert (OK) naar Hot Springs (AR)

242 mijlen vandaag / 7269 km in totaal / 14788 stappen vandaag

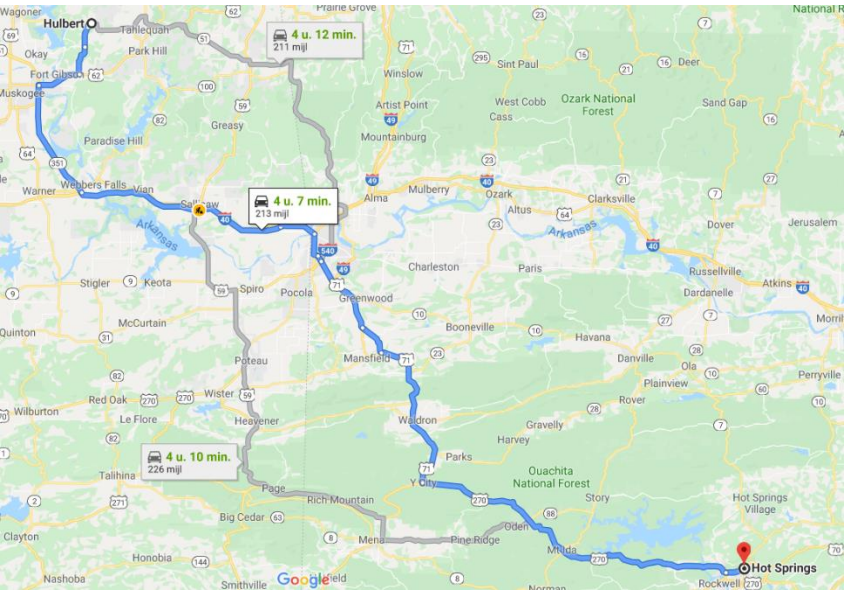

Als we ontwaken, overleggen we kort hoe we onze voormiddag gaan doorbrengen. Feit is dat wij getweeën optimaal willen profiteren van onze aanwezigheid in het State Park (lees: we gaan zéker wandelen); de jongens daarentegen zijn niet echt geneigd om op te staan. We besluiten dan ook dat we ons originele voornemen van gisterenavond gaan uitvoeren: eerst een rustig wandelingetje, dan ontbijt.

We volgen de Fitness Trail die net buiten de lodge start en langs het meer slingert. Zoals de naam doet vermoeden, staat er om de zoveel meter een bord met een 'Fitometer'-opdracht. Alhoewel het al tegen 09u00 aanloopt, is het nog rustig en we komen geen andere wandelaars tegen. Zoals Steve het gisteren ook al gezegd had, moet het een paar dagen geleden serieus geregend hebben: bepaalde delen van het golfterrein staan onder water. Her en der hangen er een soort van zakken, op het eerste gezicht bestaand uit spinnenrag, aan de bomen. Waar dit het geval is, lijken de bladeren binnenin zo'n zak afgestorven: ze zien allemaal bruin. Het zijn zeker geen processierupsen, en we kunnen ook niet dadelijk ergens een spin lokaliseren: straks zeker bij een ranger informeren!

We slaan af aan het Three Forks Nature Center: binnen brandt er al licht, maar niets duidt voor de rest op de aanwezigheid van een ranger. We gaan rond het gebouwtje en ontdekken kooien met bordjes op. Dichterbij gekomen zien we dat er uitleg op staat over de bewoners van de kooi. Er zit een mooie arend op een nest tegen de grond; z'n kompaan, een uil, is niet te bekennen. We lezen dat de dieren gekwetst aangetroffen werden en daarom nu in gevangenschap leven. In een andere, lange kooi loopt een mooie coyote rond, die zich gewillig laat fotograferen.

Als we terug in onze kamer in de lodge arriveren, zijn de zonen wakker: da's al iets. We ontbijten samen op de kamer – het ijskastje stond klaarblijkelijk iets te hoog ingesteld, want er zitten ijskristalletjes in de fruitsla – en laden dan alles in de auto. De jongens hebben immers beslist om niet mee te gaan hiken, maar wel met ons mee naar het begin van het wandelpad te rijden en daar ergens een rustig plekje te zoeken om respectievelijk te studeren en te gamen.

Aan het rangerstation aan de ingang van het park gearriveerd, krijgen we woorden met Ciaran: in het prieeltje dat daar opgesteld staat, is er wel een zitbank aanwezig, maar hij beweert een tafel nodig te hebben om oefeningen te kunnen maken. Als we negatief antwoorden op z'n vraag om 'even terug het park in te rijden op zoek naar een zwemzone met picknicktafels', smijt hij kwaad de deur openen. "Jullie mogen wel eens wat meer rekening houden met jullie zonen!", zegt hij nog, en wég is hij. Wablieft??? We laten het niet aan ons hart komen: ook Seighin zegt dat hij onredelijk is. Hij beslist om de koelte van het rangerstation op te zoeken: daar kan hij op een van de banken op z'n laptop bezig zijn, terwijl de oudjes door het wilde landschap van Oklahoma trekken. De vrouwelijke ranger vertelt ons dat het wandelpad dat we willen volgen, 'Whispering Pines Trail', mogelijks onderweg nog kan ondergelopen zijn en dat de weg nog niet terug gebaand is na de laatste regens. No prob: we'll take our chances!

We hangen een papier op de zijruit van de auto met de locatie van de autosleutel (bij Seighin) - mocht Ciaran beslissen terug te keren - en vertrekken om iets na 11u30 op tocht. Al snel blijkt dat het inderdaad geen 'customed trail' is: het pad loopt tussen de bomen door en om de haverklap worden we getrakteerd door spinnenwebben in ons gezicht. We laten ons echter niet ontmoedigen: we zoeken beiden een lange twijg en Hoesy gaat voorop, zwaaiend met de tak om ons een spinragvrije doortocht te garanderen. Kleine kikkertjes springen vlak voor onze voeten het hoge gras aan de zijkant in en 1 keer bemerken we een hertje in het bos dat schichtig wegspringt vooraleer we het kunnen fotograferen.

Na een tijdje gewandeld te hebben, komen we op een splitsing: rechts het middelste been van het 'W-vormige' parcours dat terug naar de baan leidt, links een grote, met hoge grassen begroeide vlakte. Volgens het plannetje zou de weg verder rechtdoor moeten gaan… Dan maar de weide in, op zoek naar het vervolg van de trail. Halverwege keren we op onze stappen terug: hier is duidelijk niet gewandeld geweest de afgelopen dagen. We banen

ons een ietofwat begaanbaar padje door het kreupelhout en staan na een paar 100 meter op een soort van servitudeweg of brandgang. Die eindigt op zijn beurt dan weer op een niet-onderhouden asfaltweg.

Content dat we terug op de juiste route zitten, wandelen we verder, maar ons geluk is van korte duur: de weg is hoe langer hoe meer bezaaid met stukken hout en plastic flessen en leidt dan lichtjes naar beneden… in een overstroomd deel. Aan de overkant zien we de weg verder het bos in verdwijnen, maar het is duidelijk dat we hier op een eindpunt terechtgekomen zijn: het water is te breed – en waarschijnlijk ook te diep – om door te waden.

Er zit niets anders op dan de weg terug te nemen en de andere kant op te wandelen. Als we op de rijbaan stoten, denken we even dat we bij het 3de been van onze 'W' aanbeland zijn, maar als we de kaart goed bestuderen, komen we tot de conclusie dat we slechts aan het topje van het middelste been staan. We steken de rijbaan over en keren via de 'Deer Run Trail' terug naar het beginpunt van onze wandeling: we hebben nog niet eens 3 km afgelegd! Beetje teleurstellend, maar we hebben toch een leuke tocht achter de rug.

Binnen in het rangerstation treffen we onze jongste zoon aan; van de middelste nog steeds geen spoor. Aan de hand van de enkele foto's die ik onderweg getrokken heb, tonen we aan de ranger waar het overstroomde gedeelte zich juist bevindt. Dan nemen we afscheid en starten de zoektocht naar Ciaran.

Het plan was om 13u00 onze roadtrip verder te zetten: het is nu iets na 12u30, dus we hebben nog een 20-tal minuutjes tijd om hem te vinden. Hij reageert niet als we hem proberen te bellen, een SMS'je sturen heeft ook weinig zin, wegens amper bereik. We rijden eerst naar het gedeelte van het park waar de boten aangemeerd liggen, want in die richting is Ciaran verdwenen. We zijn nog niet lang onderweg als Seighin zich realiseert dat hij z'n GSM in het rangerstation heeft laten liggen. OK, straks oppikken. Ook in het haventje is er nog bewijs van de overvloedige regen van de voorbije dagen: de rijweg loopt dood in het meer en de helft van de picknicktafeltjes en BBQ-stellen staan gewoon in het water. Ik spring even de auto uit om hiervan een foto te maken; als ik terug instap, krijg ik te horen dat ze Ciaran eindelijk hebben kunnen bereiken en hij richting uitgang van het park aan 't stappen is.

We pikken hem op, blij dat we niet té veel tijd verloren hebben, maar staan dan voor een gesloten deur aan het rangerstation: de ranger is gaan lunchen. Even overwegen we om in

afwachting van haar terugkomst alvast onze boterhammen op te eten, alleen heeft geen van ons gevieren al honger. Er zit niets anders op dan helemaal terug naar de lodge te rijden, in de hoop dat ze daar gaan eten is. Ciaran blijft ondertussen aan het station wachten, mocht er iemand met toegang tot het gebouw passeren. Seighin gaat binnen in de lodge informeren: nope, geen ranger, maar de manager zal over 10 minuutjes aan het station staan. Dat blijkt gelukkig ook het geval te zijn: 20 minuten later dan gepland kunnen we eindelijk het park achter ons laten.

De grens met Arkansas is niet ver af, en we rijden ook weer die richting uit, dus probeer ik langsheen onze reisroute nog een Starbucks op Oklahoma-grondgebied te vinden. Er zijn er wel… mits toevoeging van zo'n 40 minuten aan onze reistijd. Dat is een beetje te gek om te doen, dus géén mok van de 'Sooner State' voor Calleke!

Ondanks de gebrekkige verbinding kan ik na enkele pogingen toch iets van eetgelegenheid langsheen onze reisweg lokaliseren. Ik geef voorlopig de coördinaten naar een Arby's in – de jongens zien dit niet echt zitten, maar er zullen wel meer mogelijkheden zijn dan hetgene er verschijnt – echter eenmaal in Fort Smith aangekomen, raken we even het spoor bijster. Ergens een parkeerplaatsje zoeken en met vereende krachten ontdekken we iets veel interessanter op een 2-tal km van onze huidige locatie: een 'Longhorn Steakhouse'! Ineens is de discussie over: allen daarheen!

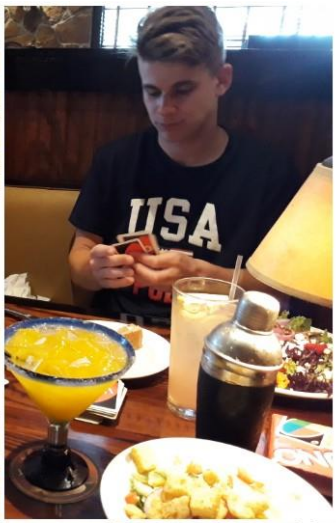

Het is al voorbij 15u00 als we het restaurant binnenstappen: lekker rustig op dit tijdstip van de dag. UNO spelen in afwachting van onze maaltijd, een margarita'ke, een goei stukske vlees: meer moet dat niet zijn. Achteraf brengen we nog een bezoekje aan de vlakbijgelegen Starbucks: we zitten op slechts een paar km van de grens met Oklahoma, dus misschien heb ik wel geluk? Bovendien wil Seighin me op een koffietje trakteren – zelf mag hij dan een gratis exemplaar drinken. In de 1ste Starbucks die we bezoeken, zijn er enkel mokken van Arkansas te koop én bedraagt de wachttijd 15 tot 20 minuten. 2,5 km verderop is er nog een vestiging van de

koffiezaak: ook hier geen Oklahoma-mug, maar wél direct onze koffie. In de gratis frappuccino heeft onze jongste ondertussen geen zin meer; papa ontfermt zich zonder al teveel tegenzin over zijn drankje.

Tijdens onze 2,5 durende rit naar Hot Springs, AR gamen onze jongens eerst nog een tijdje, wat soms gepaard gaat met onderdrukte verwensingen aan elkaars adres en bitse woordenwisselingen. En wij die dachten dat het fun was om samen te spelen! Daarna vallen ze allebei in slaap. Ik hou me bezig met ons reisdagboek en fotocollages, Hoesy is zoals steeds onze betrouwbare chauffeur. De weg loopt door een golvend heuvellandschap met langs weerkanten grotendeels beboste stukken: het is dan ook de scenic bypass die we volgen. Af en toe is het uitkijken voor een hertje aan de zijkant van de baan of zelfs een hondje dat lukraak oversteekt.

Om 19u35 draaien we de parkeerplaats voor onze Air BNB in Hot Springs National Park op. We verwachten een huis waarin we een kamer gereserveerd hebben – zo lijkt het ons toch toe als we de foto's op de website er op naslaan – maar het blijkt een soort van motelletje te zijn. Een vriendelijke dame begroet ons hartelijk en geeft ons de sleutel voor kamernummer 7. Op onze vraag vertelt ze ons wat we morgen zeker in het plaatsje Hot Springs moeten bezichtigen. Dan checken we onze slaapplaats voor vannacht. Wat er aan de buitenkant eerder sjofel uitziet, valt aan de binnenkant reuze goed mee: uitnodigende ruimte, netjes en proper.

We installeren ons en proberen de Wifi uit: bij de 1ste poging blijkt het bereik niet echt denderend te zijn, maar als Hoesy gaat navragen waar het probleem zou kunnen liggen, slagen we erin om een solide verbinding tot stand te brengen. Misschien kan er morgenochtend nog eens geskypet worden? Vervolgens eten we een stukje. Aangezien we op het aanwezige TV-toestel zelfs toegang hebben tot Netflix en Hulu, bekijken we met z'n drieën een aflevering van 'Star Trek: DS 9'; Ciaran gaat buiten zitten en houdt zich bezig met zijn Anime. Daarna nemen Hoesy en ik nog even onze financiën door, post ik nog wat kiekjes op Facebook en pen ik de laatste regels over onze gebeurtenissen van vandaag neer. We zijn officieel over de helft van onze roadtrip… ☹

Dag 20: Van Hot Springs (AR) naar Forth Worth (TX)

353 mijlen vandaag / 7837 km in totaal / 15982 stappen vandaag

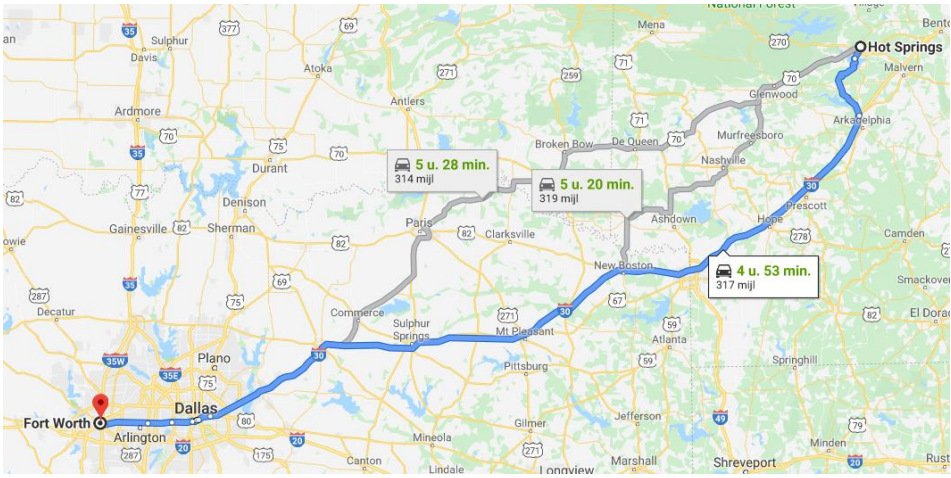

Ciaran had gisterenavond voor het slapengaan als 1ste de douche geclaimd deze ochtend. Toen ik daarop antwoordde dat ik waarschijnlijk om 07u30 zou opstaan om te douchen, verkondigde hij zelfverzekerd dat hij dan wel om 07u00 al uit bed zou zijn. Als ik om 07u55 onder de douche stap, ligt mijnheertje echter nog zalig onder zeil…

Geen koffiezetapparaatje op de anders perfecte in orde zijnde kamer: da's ne zware voor onze 's morgens-naar-cafeïne-hunkerende familie! 3 verschillende soorten fruit bij de ontbijtgranen verzachten enigszins het leed; alleen Seighin raakt maar niet wakker. Dat is deels te wijten aan z'n ochtendhumeur, maar anderzijds zal z'n lopende neus er ook wel iets mee te maken hebben. Hij eet zwijgend zijn ontbijt en we krijgen amper tot helemaal geen reactie als we hem iets vragen/zeggen. Evenmin antwoord op m'n poging tot skypen met m'n ouders; nu hadden we eens verbinding!

Het uitchecktijdstip is 11u00, maar de uitbaatster van ons slaapadresje zegt dat we gerust onze auto in de lommerte van een van de grote bomen op haar terrein mogen laten staan: de wandeling naar het centrum van het stadje zou maar een 10-tal minuten in beslag nemen.

Het is al behoorlijk heet als we richting Hot Springs vertrekken en het voetpad loopt maar langs 1 kant van de baan: de zonnekant! We passeren langs uitgeleefde huisjes, verwaarloosde winkeltjes waarvan de ramen dichtgespijkerd zijn en grote vervallen gebouwen die eens een bloeiend hotel huisvestten. Het biedt allemaal een zeer troosteloze aanblik en doet ons afvragen of we wel de juiste richting aan 't volgen zijn.

Aan een rond punt kiezen we de grootste straat en langzaamaan verandert het stadsbeeld nu. Alleen slagen we er nog steeds niet in de befaamde 'Bathhouses Row' te vinden. We wandelen een paar keer op en neer, raadplegen Google Maps, maar vinden geen aanwijzing. Tenslotte beslissen we om koffiebar 'Collective' binnen te stappen en onder het genot van een kopje inlichtingen in te winnen. De

bediening is niet al te vriendelijk – de dame achter de toog besteedt niet veel aandacht meer aan mij als ik niet dadelijk onze keuze kan doorgeven – maar haar mannelijke collega neemt wel onze bestelling op en de koffie is lekker. Ondertussen heeft Hoesy op z'n GSM – leve het internet! – de juiste weg gevonden en vol goeie moed stappen we weer de hitte in.

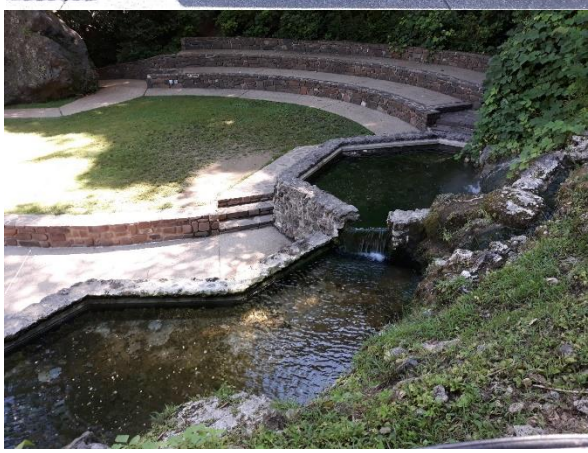

En inderdaad, na nog een eindje stappen bereiken we het statige Arlington Hotel en daartegenover, aan de rand van een omvangrijk park, staat het bord van Hot Springs National Park. Dadelijk nadat we het park ingewandeld zijn, stoten we al op een warmwaterbron, of beter gezegd, een heetwaterbron: de temperatuur van het water bedraagt zo'n 62° C! Ik neem de paar trappen naar boven – ik zou graag de Peak Trail willen volgen, want ik heb iets gelezen over een uitkijktoren op een van de informatieborden – en beland op de sjieke Promenade. Ik ga checken waar de rest blijft en er wordt even overlegd wat we juist gaan doen. Seighin is nog steeds slechtgehumeurd en bovendien draagt hij teenslippers, niet direct het juiste schoeisel om een pad mee te beklimmen. Hoesy is, tot m'n verwondering, evenmin happig om mee te gaan, Ciaran aan de andere kant wil me graag vergezellen. We spreken af dat we elkaar terug ontmoeten aan het einde van de Promenade en vatten onze tocht aan.

Peak Trail is een niet al te lang pad door de bossen, maar het gaat in stijgende lijn en het is warm. Tenslotte belanden we aan de voet van de toren, die op de top van Hot Springs Mountain staat. Vroeger was het een houten bouwwerk, nu is het een stalen gevaarte. Onderaan de toren is een souvenirswinkeltje gevestigd; daar kan je ook terecht als je toegangskaartjes tot de top van de toren wil aanschaffen. Ciaran is niet geneigd om mee

naar boven te gaan: z'n hoogtevrees speelt op. Tenandere: de 6,00 USD (militairy ID-korting) en zelfs de 5,00 USD (National Park Card-houder) vindt hij teveel als toegangsprijs. Als ik toch eens ga informeren bij de jongedame aan de kassa, krijg ik te horen dat vandaag iedereen slechts 2,00 USD dient te betalen: de lift werkt niet. Schoorvoetend stemt Ciaran in; het draaihekken door en we kunnen aan onze klim beginnen.

Als hij een stuk of 4 trappen afgelegd heeft, bevriest onze zoon: hij ziet het niet meer zitten om verder te gaan. Ik wil hem niet dwingen als hij er zich niet gemakkelijk bij voelt, maar probeer rustig op hem in te praten: het zou zonde zijn als hij nu afhaakt. "Niet om je heen kijken, enkel naar de treden voor je, en stap per stap gaan;", is mijn advies. Het lijkt erop dat ik de tocht naar boven alleen zal mogen verderzetten, maar dan neemt hij een beetje onverwachts toch de beslissing om buiten z'n comfortzone te treden en begint te klimmen. Z'n tempo is zo snel, dat ik hem zelfs niet kan bij houden. "Niks zeggen nu, laat hem maar doen, ik zie hem boven wel.", denk ik, "Hem nu vooral niet afleiden, want dan slaat ie misschien wéér aan het twijfelen.". M'n GSM rinkelt tijdens m'n klim: Hoesy vraagt waar we zitten. Hijgend breng ik kort verslag uit en hij laat weten waar juist ze op ons wachten.

En dan bereik ik het platform, helemaal omgeven door glazen panelen – dus niet open gaas zoals bij de brandtoren van een dikke week geleden – en daar staat een glunderende Ciaran. Ik feliciteer hem met z'n overwinning; we nemen ruim de tijd om het panorama in ons op te nemen en sturen een Snapchatje naar ons gezinnetje, de BvR & aanhang en mijn SOPC-tennisvriendinnen.

Juist voor het middaguur vervoegen we opnieuw onze 2 achterblijvers, die zich aan het einde van de Promenade op een stenen bankje bij een van de hotsprings genesteld hebben: Hoesy is in gesprek met een parkranger, Seighin aan 't gamen. We gaan enkele trapjes naar beneden en belanden in Bathhouse Row, de straat waar de historische badhuizen broederlijk naast elkaar staan. Slechts een van

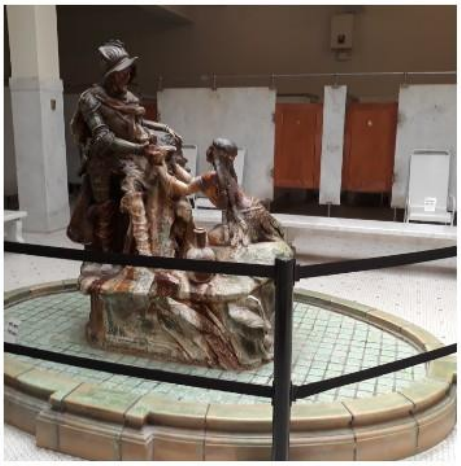

deze sjieke etablissementen is nog steeds operationeel, de rest hebben een andere bestemming gekregen, zoals het Fordyce Bathhouse dat nu het bezoekerscentrum van het park is. Ook is er een museum in ondergebracht, dat voor een deel de grandeur van de hoogdagen, toen Hot Springs bekend stond als 'The American Spa', doet herleven. We krijgen een goed beeld van hoe mannen en vrouwen – ieder in hun eigen gedeelte van het badhuis – konden genieten van heetwaterbaden, stoomcabines, douches, hydrotherapeutische behandelingen, massages, 'hot and cold packs' en dit in een zeer luxueuze omgeving, compleet met standbeelden en fonteintjes, marmer, muurschilderingen en glas-in-loodraampjes.

De wandeling terug verloopt gemoedelijk, maar toch komen we behoorlijk bezweet – ondertussen is het 32° C – om iets na 12u30 terug bij onze auto aan. De ganse namiddag zal uit rijden bestaan: Fort Worth, TX ligt op een goeie 5 uur durende rit verwijderd. De bedoeling is om, als het even kan, om 20u00 deze avond een 'echte' rodeo in het historische stadsgedeelte, de Stockyard, bij te wonen. Het is dan ook het verstandigst om deze middag al warm te eten. Als we na een uurtje rijden langs de autosnelweg een reclamebord van 'Crackers Barrell' zien staan, is de keuze snel gemaakt: deze keten hebben we nog niet bezocht gedurende onze roadtrip. Snel even tanken in een nabijgelegen benzinestation en dan de koelte van het restaurant binnen.

Heather, onze dienster, gelooft me niet echt als ik vertel dat we van België zijn. Ze vindt m'n accent alleraardigst, maar komt na een tijdje informeren of we haar toch niet voor de gek aan 't houden zijn. Tenslotte haalt Ciaran z'n Belgische identiteitskaart uit de auto om haar te overtuigen. De jongens zijn met hun turfspelletje ondertussen al de kaap van 20 gepasseerd: elke keer als iemand vraagt van

waar we komen en ik m'n stereotiepe antwoord "We are from Belgium, but live in Chesapeake, VA at the moment" geef, trekken ze een streepje.

Omstreeks 16u45 rijden we de op een na grootste staat van de USA binnen. Het stadje dat pal op de grens met Arkansas ligt, heeft de zeer toepasselijke naam 'Texarkana'. Een half uurtje later houden we even halt bij een Starbucks: ik kan wel een cafeïne-boast gebruiken, want ben een beetje aan 't indutten, én nu heb ik alvast m'n 'Lone Star'-mok ook al binnen!

Met pijn in m'n hart laten we Dallas (letterlijk) links liggen: als we op tijd op de rodeo willen zijn, kunnen we geen tijd verliezen door 'ommetjes' te maken. Spijtig: na het huis van Dorothy in Kansas is dit een 2de bezienswaardigheid die ik van m'n lijstje moet schrappen. Ik kan een paar fotootjes van de skyline trekken, want het is behoorlijk druk op de snelweg rondom de stad. De Texanen rijden precies nog waanzinniger dan de overige Amerikanen: ze benutten het smalste spleetje om nog tussen ons en een voorganger te glippen en snijden andere chauffeurs onbeschaamd de pas af. Hoesy blijft echter kalm en we geraken heelhuids op onze bestemming. We nemen juist de tijd om enkele 'cruciale' dingen in

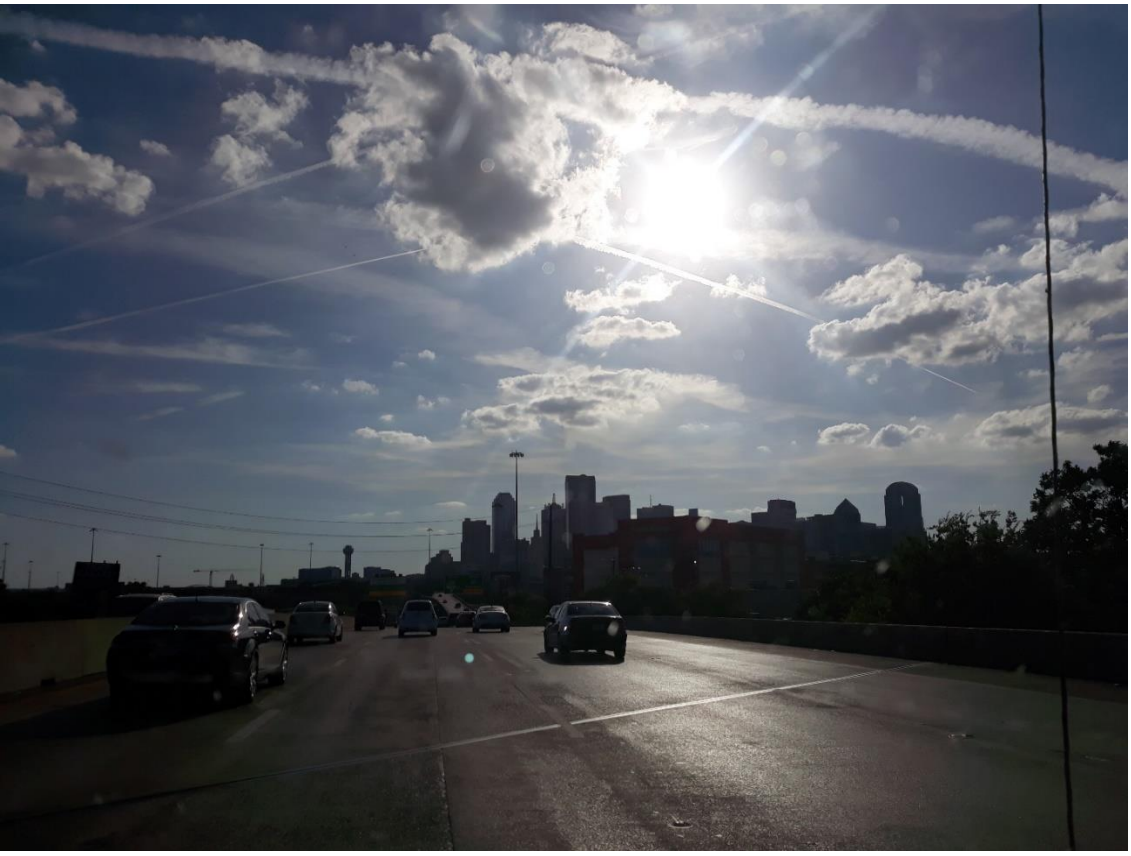

onze kamer te zetten – laptop, inhoud van de koelbox – en dan is het terug de auto in om naar Fort Worth's 'National Historic District', Stockyards, te rijden. We vinden een parkeerplaats op een publieke parking achter de overdekte markt, en betalen hiervoor 10,00 USD aan de automaat. Een toegangsticket tot het rodeogebeuren kost 25,00 USD/persoon, maar we krijgen 2,00 USD korting dankzij een foldertje dat we van de receptioniste van ons hotel meegekregen hebben. In mijn ogen veel geld voor een gebeuren waarvoor ik niet helemaal te vinden ben, maar het stond op Hoesy's verlanglijstje voor deze roadtrip.

Als we de overdekte arena betreden, wordt juist 'America The Beautiful' gespeeld, terwijl een vrouwelijke ruiter met een grote Amerikaanse vlag rondrijdt. Een groot deel van het publiek staat recht met de hand op het hart. Eum, doen ze dat niet enkel bij het nationaal volkslied? We blijven even staan, zodat we niemand storen, en proberen ondertussen een aantal vrije plaatsen op de tribune te vinden. Vervolgens wordt er een klein meisje van 9 jaar aan het publiek voorgesteld: zij zal 'The National Anthem' ten gehore brengen. Ik verwacht een kinderstemmetje, maar het is een mooie, toonvaste versie van 'The Star Spangled Banner' waarop we getrakteerd worden. Het publiek gaat natuurlijk uit de bol.

Mijn mannen zijn ondertussen voort gegaan en hebben in het midden van de tribune nog 4 vrije zitjes gelokaliseerd. En dan begint het schouwspel echt: de aankondiger spreekt snel en met een enorm zuidelijk accent, en al gauw geef ik het op om te proberen te begrijpen wat er juist gezegd wordt. Ik zal wel zien wat er gebeurt…

De volgende 2 uur worden we – met inbegrip van een kleine pauze halverwege – getrakteerd op verschillende disciplines van het rodeogebeuren: bareback riding (op de rug van een ongezadeld bokkend paard), steer wrestling (startend van op een paard een jonge stier tegen de grond worstelen door zijn horens – en dus kop – zijwaarts te draaien), team roping (een team van 2 man moet zo snel mogelijk een lasso rond de nek of horens (1ste man) en de achterpoten van de stier (2de man) zien te werpen), tie-down roping (een ruiter vangt een kalf van zo'n slordige 125 kg met z'n lasso, komt dan van z'n paard af, legt het kalf tegen de grond en bindt 3 poten tezamen – tegen de klok), breakaway roping (een ruiter achtervolgt

een kalf in volle snelheid en probeert het van op z'n paard met een lasso te vangen), barrel racing (de overwegend vrouwelijke ruiters jagen hun paard zo snel mogelijk rond 3 afzonderlijk staande vaten, waarbij deze niet mogen omgestoten worden) en het onvervalste bull riding (8 seconden duren hier héél lang!). Mijn emoties gaan van medelijden met de dieren – ze werpen dat kalf wel heel hard tegen de grond – over bewondering (wat een vaardige ruiters zijn die mannen en vrouwen!) tot opwinding (houdt de bull rider het vol?).

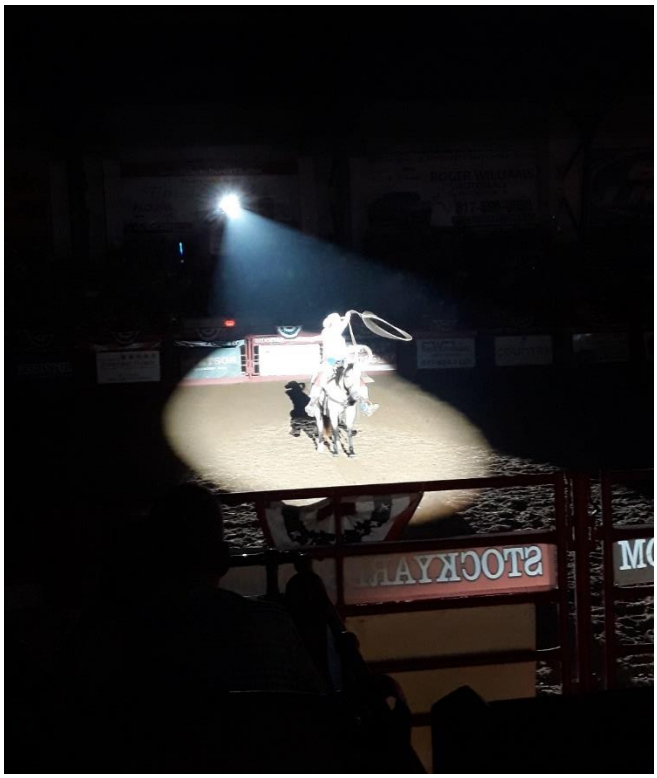

Er zijn ook enkele intermezzo's. Enerzijds worden kinderen in de arena uitgenodigd om een jong kalf (7-12 jaar) of 2 schapen (- 7-jarigen) te achtervolgen en in het nauw te drijven;

de 1ste die het papiertje dat op de dieren aangebracht is, kan bemachtigen, is de winnaar. Anderzijds is er een lassokunstenaar die zittend en nadien staand op zijn paard (!) het befaamde werptouw de meeste kunstzinnige cirkels laat draaien. Knap!

Het is een schouwspel dat je bijgewoond moet hebben als je 'The Wild West' bezoekt, en zoals met alle Amerikaanse spektakels, ligt het showgehalte hoog. Terug buiten – het is ondertussen 22u00 en dus donker, maar nog steeds heel warm – staat een band onder een prieeltje te spelen en lopen de straten vol met mensen die het weekend relax willen beginnen. Wij zoeken onze auto terug op – lange omtrekkende wandeling om de mensenmassa en de file te vermijden – en geraken zonder te moeten aanschuiven in ons hotel.

Ik probeer daar nog wat aan ons verhaal te schrijven, maar beide zonen zitten naar een kerstfilm op Halmark – 'Christmas in July'! – te kijken, en onwillekeurig wordt m'n aandacht steeds weer naar het televisiescherm getrokken. Finaal geef ik het dan maar op…

18 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 5)

Dag 21: Van Forth Worth (TX) naar Caprock Canyons State Park (TX)

242 mijlen vandaag / 7269 km in totaal / 14788 stappen vandaag

"Stop! Stop, stop, stop!!!". We schieten samen met Ciaran wakker: wat gebeurt er? Onze jongste zoon is luidop in z'n slaap aan 't praten, allé, eigenlijk roepen. Ciaran probeert hem te kalmeren, maar halfslapend duurt het toch wel even vooraleer hij rustig is. Ik weerhoud mezelf ervan om op de klokradio te kijken: hoe lang hebben we nu eigenlijk al geslapen? Het lijkt alsof ik nog maar net m'n ogen gesloten heb...

Het volgende dat ik besef, is een storend geluid in m'n droom: blijkt dat m'n gsm-wekkertje al 2 minuten aan 't weerklinken is. Pfff, da's zwaar wakker worden. Een goeie douche zal wel helpen: ik moet sowieso m'n haar wassen, want vanavond zitten we middenin de natuur en zal er niet veel sanitaire luxe zijn, vrees ik.

De ontbijtruimte is goed gevuld: enkel nog een tafeltje van 2 of zetels waar we kunnen plaatsnemen. Dan maar even het gangetje door, de vergaderzaal in, waar een soort van campingtafels staan: rustig, maar donker, want de gordijnen zijn nog gesloten. Als ik ze op een kiertje open, stroomt het zonlicht onmiddellijk naar binnen: het belooft opnieuw een hete dag te worden. Het ontbijt smaakt, ook al is het weer een 'plastic bedoening'. Leuk detail: het wafelijzertje levert een baksel in de vorm van Texas af. Rijkelijk bestrooid met bloemsuiker werk ik de hele staat naar binnen.

Ondertussen hebben we het geruststellende bericht gekregen dat Loic & co veilig geland zijn: hun rondreis in Peru zit er al op! Benieuwd naar zijn belevenissen en verhalen; nog een weekje, en dan komt hij over, voor een gans jaar nog wel!

Het begint een dagdagelijkse routine te worden: wéér geen skypebabbel met m'n ouders in België. Het gekke is

dat mamie wel regelmatig op Hoesy's account belt: zou ze denken dat we via die weg wél bereikbaar zijn, omdat hij zijn status nog steeds niet naar 'Niet storen' aangepast heeft?

12 uurtjes nadat we er weggereden zijn, staan we weer op de parking in het Stockyards District. Nu we in Fort Worth zijn, kunnen we deze historische veeveilingsbuurt niet links laten liggen. We wandelen door de hallen van het oude stationsgebouw naar Exchange Avenue. Aan deze straat zijn naast het museum en het Cowtown Coliseum, waar we gisteren de rodeo bijgewoond hebben, een heleboel nog authentieke shops en saloons gevestigd. Als je de auto's weg denkt, kan je je zo inbeelden hoe het er vroeger moet uitgezien hebben: cowboys rule!

Het is nog niet erg druk, en we kunnen op ons gemak rondkijken. We kieken 3 jongedames op een stapel hooibalen vóór de Texaanse vlag en een van hen neemt op haar beurt enkele foto's van ons gevieren. Her en der staan er mannen in cowboyuitrusting op paard met de mensen te keuvelen. We slaan een zijstraatje in en bewonderen voor een ogenblik de longhorns en de paarden die daar in omheinde ruimtes verblijven.

Aan de achterkant van het Coliseum bevindt zich de – naar 't schijnt – grootste nachtclub ter wereld, 'Billy Bob's Texas'. We wandelen rondom het reusachtige gebouw - 42 bars onder 1 dak – en verkennen nog een aantal zijstraten met winkeltjes en bars met ronkende namen zoals 'Thirsty Armadillo' en 'McNasty's'. Dan keren we terug naar Exchange Avenue waar het ondertussen behoorlijk druk begint te worden.

Hoesy merkt dat de cassette in z'n camera bijna vol is en gaat in de auto snel een nieuw exemplaar halen. Wij blijven met ons drieën even in de schaduw staan wachten: de zon brandt. Ik kan echter niet lang blijven stilstaan en ik ga op ontdekkingstocht. Er lopen nu meer mensen in volledige cowboyoutfit rond; er zijn ook op een afstandje van elkaar 2 longhorns opgesteld waarop je plaats mag nemen voor een foto… tegen betaling, natuurlijk! Ik vraag me af of het niet te warm is voor de beesten, maar ze staan in de schaduw en lijken alles OK te vinden. Mooie dieren wel…

Ik maak een babbeltje met een van de cowboys te paard: hij spreekt me aan met "How are you doin', miss?". Ik informeer of hij het niet te warm heeft: hij lacht even en antwoordt: 'No, mam. This ain't hot.". Ik streel z'n paard en loop terug naar mijn posse.

Beide trottoirs zijn nu bezaaid met kijklustigen: nog enkele minuutjes en de dagelijkse optocht van het vee door de straat begint. Mijn mannen verkiezen in de schaduw te blijven staan; ikzelf vind een plaatsje aan een van de ouderwetse gaslantaarns.

De commentator vertelt kort de geschiedenis van het district: er was vroeger een grote werkloosheid rondom het oorspronkelijke fort tot na de Burgeroorlog de vraag naar vlees explodeerde. Dankzij o.a. de beroemde Chisholm Trail werd het vee vanuit Texas naar de spoorwegstations geleid en vervolgens naar het midwesten en het oosten van het land getransporteerd. Volgens de verteller moeten er zo'n 4,5 miljoen stuks runderen door deze straten gepasseerd zijn.

Om 11u30 verschijnen ze, de cowboys te paard, gevolgd door de kudde longhorns. Deze mannen zijn géén acteurs, maar oefenen nog het echte beroep uit, zij het in beperktere vorm: ze verzorgen hun paarden en het vee. Veel begeleiding hebben de beesten niet nodig – ze zijn het gewoon – maar het blijven prachtige dieren met hun imposante hoorns en gespierde lijven.

Na de optocht zoek ik m'n mannen op en keren we vervolgens terug naar de hallen van het stationsgebouw. Er zijn een heleboel winkeltjes in ondergebracht en enkele lopen we binnen. In de snoepshop staan grote tonnen met allerhande zoetigheid opgesteld; Ciaran koopt er een T-shirt voor zijn zus en voor Sander. In de General Store gaan we op zoek naar postkaartjes en samen met onze middelste zoon neem ik een kijkje in een zaak die – volgens het uithangbord – meer dan 100 smaken beef jerky verkoopt.

Een kort ritje brengt ons naar een andere bezienswaardigheid van de stad: het Kimbell Art Museum. Ciaran heeft immers terecht opgemerkt dat we tijdens onze ontdekkingstochten doorheen de States nog niet echt veel kunst gerelateerde dingen gedaan hebben. Seighin trekt een gezicht: een museum is niet zijn idee van fun. De andere mogelijkheid was het Texas Civil War Museum, maar ook dat kon hem niet bekoren.

Voor de ingang van het museum staat een compositie van Miró; binnenin is het lekker koel en de verschillende ruimtes waar de kunstwerken uitgestald staan, baden dankzij de speciale bouw van het museum in overvloedig daglicht. Ik moet me even kwaad maken op onze jongste zoon: hij is op een bankje gaan zitten en zit op z'n gsm te spelen. Met duidelijke tegenzin – slof, slof, slof – volgt hij me naar de 1ste galerij. Al gauw verlies ik hem uit het oog, maar ik neem me voor om me er niet langer druk in te maken. Op m'n eigen tempo bewonder ik het veelzijdige aanbod: Rubens, Rembrandt, van Gogh, Cézanne, Monet, Frans Hals, de Goya, Titiaan,… ze zijn allemaal vertegenwoordigd.

Als ik naar de andere galerij wandel, bemerk ik vader en jongste zoon op een bankje aan de souvenirwinkel van het museum. Zij hebben beide gedeelten reeds bezocht en vragen zich af of ik ook nog het andere gebouw, waar onder andere een speciale Monettentoonstelling loopt, wil bekijken. Voor mij hoeft het niet echt; wel zou ik graag nog de andere galerij met een bezoekje willen vereren. Allemaal goed voor hen: zij blijven wel lekker op het bankje zitten.

Ik besteed nog een kleine 25-tal minuutjes aan de bezichtiging van de kunstwerken die daar opgesteld staan. Geen schilderijen meer, wel beeldhouwwerken, panelen, gebruiksvoorwerpen uit het verre Oosten. Indische en Thaise godenbeeldjes, Japanse

kruiken, vazen en panelen van schuifwanden, Chinese geesten, courtisanes, rijstpapierschilderijen: mooi!

Tegen dat ik terug aan het bankje ben, heeft het 3de aapje de 2 andere vervoegd: het museumbezoek, veel te kort, is afgerond! Eventjes overwegen we om een hapje in het restaurant aldaar te eten – het is tenslotte al 13u30 – maar we besluiten dan toch om alvast de stad uit te rijden en dan ergens een eetplaatsje te zoeken. Er wordt een voorstel gedaan om een iHop op te snorren: pfff, té veel zoetigheid, die Amerikaanse pancakes! Ciaran heeft een 'schitterend' idee: hij wil per se nog eens een 'Steak 'n Shake' proberen: da's al geleden van sinds we de vorige keer in de USA woonden! Persoonlijk heb ik er niet veel zin in, maar we zijn een democratisch kwartet, dus zitten we om iets na 14u00 aan een tafeltje in een van de vestigingen van de bekende fastfoodketen. Aan de muren hangen leuke zwart-wit foto's van 'Steaks 'n Shakes' van jaren geleden: ze bestaan al sinds 1934! Als we vandaag dan toch 'ongezond' willen eten, dan kan ik even goed een 'Prime Steakburger' uitproberen. En ik moet eerlijk toegeven: eigenlijk smaakt het wel! Na de maaltijd informeren we bij de dienster of we eventueel nog een milkshake 'on the go' kunnen bestellen: de jongens hebben er allebei een bij hun maaltijd gedronken, maar dat ging voor ons net iets te ver. Als dessertje echter willen we beiden er wel eentje uitproberen.

En dus stappen we iets later alle vier voorzien van een authentieke Amerikaanse milkshake in de auto, klaar voor een rit van 4,5 uur naar Caprock Canyons State Park in Qui, TX: we gaan kamperen vanavond! Buiten een korte stop voor een tankbeurt rijden we in 1 ruk door totdat we rond 18u00 een Walmart binnenstappen: we hebben nog wat voorraad nodig voordat we de wildernis induiken.

Nog eens 2 uur later bereiken we het bezoekerscentrum van het park. Natuurlijk is dit gesloten, maar dat is niet erg: we hebben op voorhand onze 'camping permit' al aangeschaft, dus we kunnen dadelijk op zoek gaan naar ons plekje. We passeren een meertje en stappen uit om enkele foto's van de omgeving te trekken. Op een splitsing van de weg volgen we de wegwijzer met 'Campgrounds', ook al zien we de naam van onze plaats er niet dadelijk tussen staan. Dan bespeuren we een gebouwtje, dus gaan we daar eens poolshoogte nemen. We komen terecht op een grasveld op een richel van waarop we getrakteerd worden op een fantastisch uitzicht op een van de canyons. De zon staat al laag, en een koppel zit in campingstoeltje te genieten van het aanblik. Het gebouwtje zelf is verlaten, maar rondom staat er een hele kudde gietijzeren bizons opgesteld, en het is

net of ze daar in een lange sliert aan 't grazen zijn: knap! Iets verder is er ook een klein amphitheatertje waar een man zit.

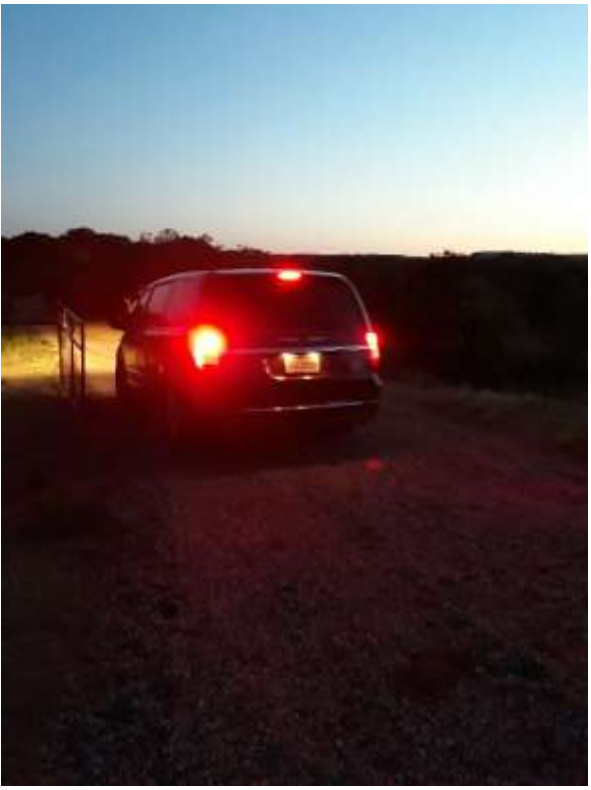

Op onze terugweg naar waar onze auto geparkeerd staat, komen we een ranger tegen die vertelt dat er in het theatertje om 21u00 een openluchtvoordracht over vlinders en motten wordt gegeven. Interessant, maar eerst moeten we toch écht onze kampplaats vinden en onze tent opstellen, want in het donker gaat dat een moeilijke klus worden. We hebben nog een dik kwartier…

We rijden tot aan het uiterste einde van het park, en komen onderweg bordjes met verschillende kampplaatsen op vermeld tegen, maar geen enkel dat de naam 'Theo Lake' draagt. Wél een onverwacht extraatje: een kudde bizons die op enkele meters afstand aan de kant van de weg staan te grazen. Tegen de laatste stralen van de ondergaande zon en de avondlucht vormt dit een majestueus zicht!

Aangezien we maar 1 meertje gespot hebben, in het begin van het park, is de logische gevolgtrekking dat we daar moeten zijn voor onze overnachting. En inderdaad, als we de stoffige parking opdraaien en het paadje achter het hek nemen, komen we op een verhoogje waar we een aantal tenten met ieder een overdekte picknicktafel met banken kunnen zien. Een enthousiaste groep kampeerders zitten rond een vuur te zingen en dansen, en gebaren dat we erbij moeten komen. Als we even aarzelen, komen er direct 2 mannen naar ons toe en vragen ze of ze kunnen helpen. Als we zeggen dat we kampplaats nr. 5 zoeken, biechten ze op dat zij die ingenomen hebben, maar dat 3 en 4 nog vrij zijn. Het weggetje dat er naartoe leidt, is juist iets te avontuurlijk voor onze trouwe auto: enkele te diepe putten zouden weleens schade kunnen veroorzaken, en we

hebben ons beestje nog wel effe nodig. Prompt bieden de mannen het andere paadje aan, ook al moeten ze daarvoor hun hele gezelschap aanmanen even plaats te maken. Ik begin een gesprekje met een van de 2 mannen en mijn vermoeden wordt bevestigd: het zijn Russen, weliswaar wonend in Dallas.

Met behulp van 2 zaklampen en de lichten van de auto zet Hoesy ons tentje op, verzekert Ciaran de tentkabels en pompt Seighin de luchtmatrassen op. Ook al hebben we al ons standaard kampeermateriaal in België gelaten – sommige zaken, zoals een lantaarn en een plastic tafellaken, zouden nu handig van pas komen – we voelen ons absoluut niet uit onze comfortzone geplaatst. Er is een sanitair gebouwtje (lees: toiletten en lavabo's) op een eindje wandelen en we hebben een waterkraantje op onze kampplaats zelf. We maken het ons gezellig aan de houten tafel met banken en eten ons avondmaal; wij genieten van de pinot grigio die we meegebracht hebben, Ciaran drinkt z'n Strawberrita. Het is een klare avond en de hemel is bezaaid met sterren.

Het is al laat als we met z'n allen in ons tentje kruipen, maar de Russische buren zitten nog steeds samen te lachen en te babbelen. Mede door het feit dat Ciaran de hele tijd aan 't

klagen is dat hij te dicht tegen een van de 2 tentwanden moet liggen, maar vooral omdat het zonder overdrijven bloedheet is, is het moeilijk om de slaap te vatten…

Dag 22: Van Caprock Canyons SP tent (TX) naar Amarillo (TX)

353 mijlen vandaag / 7837 km in totaal / 15982 stappen vandaag

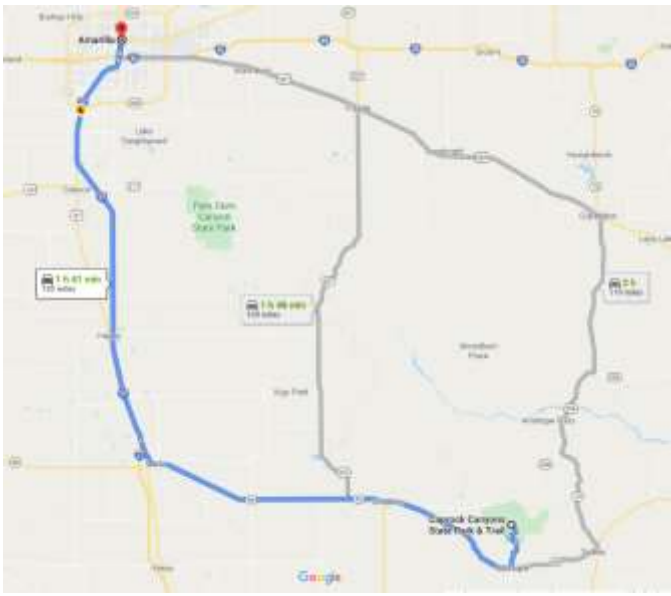

Om 05u30 word ik – en waarschijnlijk ook Hoesy – gewekt door de stemmen van de Russische Amerikanen die geen moeite doen om hun volume te dimmen. De jonge meiden slaken gilletjes als ze een of ander beestje zien, de mannen wensen elkaar 'Dobroe ytro'. Ik kan er niet echt mee lachen: de voorbije nachtrust was tamelijk minimaal en eigenlijk ben ik nog helemaal niet uitgeslapen. We hebben ons gisterenavond ook al liggen ergeren aan onze buren: ik was vergeten dat ze een spontaan, maar luid volkje zijn.

Ons tentje was eerder een zweethutje: hoe we ook draaiden of keerden, de temperatuur binnen bleef tropisch. De 2 gelukkigen die in het midden lagen, ervoeren af en toe nog een iets koeler briesje dat doorheen de met gaas bedekte openingen boven de ingang en onderaan de tegenoverliggende wand naar binnen waaide, maar Ciaran en ik lagen aan de zijkanten en hadden het tamelijk benauwd. Tenslotte nam Ciaran een drastisch besluit: met z'n luchtmatras onder de arm kroop hij de tent uit en installeerde hij zich bovenop de picknicktafel. Liever nog opgegeten worden door de muggen dan binnen in de tent te liggen smelten! Op deze manier kregen de 3 achterblijvers wel meer plaats en konden we verder van elkaar gaan liggen. Ik heb een tijdje in de deuropening van de tent gezeten en genoten van de minder warme buitentemperatuur.

Nog enkele keren ben ik wakker geworden, niet alleen door de warmte, die gelukkig geleidelijk aan afnam, maar ook door de nachtelijke geluiden. Buiten was het nu wel lekker

rustig: Ciaran lag heerlijk te slapen op z'n 'stapelbed' en de maan scheen zo helder, dat je zelfs geen licht nodig had om de directe omgeving in je op te nemen.

Uiteindelijk wordt het weer stil in het Russische kamp en slaag ik erin om terug in slaap te vallen. De volgende keer dat ik wakker word, zijn we een goeie 2,5 uur verder en vang ik de ochtendgeluiden van onze andere buren, die beginnen te ontbijten, op. In m'n nachtjapon naar het toilet – who cares? – dan me snel aankleden en aan het ontbijt beginnen: appeltjes schillen, aardbeitjes onder het kraantje wassen en alles in stukjes snijden. De 3 mannen ontmantelen ondertussen ons onderkomen van de nacht; ik ga even naar het toilet om m'n handen met zeep te wassen en stoot op een parkranger die net het hele sanitaire gebouwtje gekuist heeft: wat ruikt het hier proper!

We missen de koffie, maar voor de rest smaakt het ontbijt goed. Ciaran vertelt over z'n nachtelijke ontmoeting met 2 nieuwsgierige wasberen; van muggen heeft hij hoegenaamd geen last gehad. Het hondje van de buren komt ons even goeiedag zeggen en markeert zijn domein tegen ons waterkraantje. Het afwassen van onze ontbijtboel moeten we noodgedwongen uitstellen: de kraantjes in de sanitaire ruimte geven enkel koud water en er is geen stop om het lavabootje even af te sluiten. De geneugten van het kamperen… ☺

Alles ingeladen: we kunnen vertrekken! Ik navigeer buiten langs paaltjes, kraantjes en tenten als Hoesy de auto terug de helling oprijdt. Het is al heel warm: dat belooft voor vandaag! In het bezoekerscentrum is er een vrouwelijke ranger aanwezig: we 'checken uit' voor de kampeerplaats en krijgen een ticket dat we achter de voorruit moeten plaatsen als teken dat we de ingang tot het park betaald hebben. Op onze vraag welke wandeling echt de moeite waard is, duidt ze op de kaart een klepper aan: een 'loop' die in het totaal iets meer dan 5 mijl bedraagt, maar die je desgewenst tot aan een uitzichtpunt kan bewandelen en vervolgens terugkeren. OK, het wordt dus niet 'Eagle Point Trail', het pad dat op de website van het park aangeraden was! Ze drukt ons op het hart niet te lang meer te wachten om te vertrekken, want het wordt behoorlijk heet vandaag, en zeker voldoende water mee te nemen.

Op onze weg naar het startpunt van de wandeling spotten we opnieuw een grote kudde bizons die op hun gemak vlak naast de weg staan te grazen: indrukwekkend. Ook zien we op een open vlakte die her en der met kort, droog gras begroeid is, een hele hoop prairiehondjes. Ze doen ons onwillekeurig aan de stokstaartjes in Zuid-Afrika denken: dezelfde olijke manier van bewegen.

Op de parking waar de 'Canyon Loop Trail' begint, staat er welgeteld 1 andere auto. Het is al 10u30 voorbij en van zodra we onze wagen uitstappen, valt de hitte als een loden mantel op ons. Goed insmeren met zonnecrème, alle flessen met water vullen, petten (cowboyhoed voor Hoesy) op en daar gaan we! Het 1ste stuk van de 'North Prong Spur' die ons naar de

splitsing van 2 aansluitende trails brengt, staat op het kaartje als 'moderate' omschreven. Het pad is bezaaid met middelgrote stenen en leidt ons doorheen overwegend rode heuvels: mooi, maar ruig landschap. We komen het hondje van deze ochtend tegen, dat samen met z'n baasje (lange broek en hemd met lange mouwen!) richting parking aan 't wandelen is: de Britse (?) man vertelt ons dat we hoogstwaarschijnlijk zijn vriend en diens zoontje nog wel zullen ontmoeten. Hijzelf zag het niet zitten om deze wandeling te doen.

Het is warm, heel warm. We zijn nog niet lang onderweg als ik besef dat ik deze morgen niet gepuft heb: hmm, dat zou wel eens problematisch kunnen worden! Even overweeg ik om terug naar de auto te keren en alsnog m'n Ventolin op te pikken, maar ik besluit dan toch voort te gaan: da's alleen maar tijdverlies, ik zal het voor 1 keer wel zonder kunnen doen.

Aan de kruising overleggen we kort: rechtdoor of naar links? Niemand van ons moet al echt naar 't toilet, dus we kiezen het pad naar het uitzichtpunt, de 'Haynes Ridge Overlook Trail'. Het wordt al snel duidelijk voor mij dat dit 'ne zware' gaat worden: het pad slingert naar boven, ligt vol met losse kiezel en keien, afgewisseld met rotsblokken. Elke keer als ik een klim moet doen, raak ik buiten adem. Ik loop achteraan, want wil de 3 jongens niet ophouden, maar raak daardoor natuurlijk achterop. Ciaran heeft de koppositie en hij houdt er een stevige pas in; elke keer als ik hen eindelijk bijgebeend heb, zijn zij voldoende uitgerust en vertrekken opnieuw, terwijl ik op adem moet komen.

Op het panoramisch uitzichtpunt wordt er iets langer haltgehouden: juist genoeg tijd voor mij om te bekomen en snel wat foto's van het ongelooflijke uitzicht te trekken.

We lopen de groep Russische buren tegen het lijf die aan de afdaling bezig zijn. Het begint me te dagen waarom zij zo vroeg opgestaan zijn: tegen het heetste van de dag zit hun tocht erop. Wij zijn gewoonweg veel te laat vertrokken! Een dame die het fijn vindt dat ik enkele woordjes Russisch kan, vertelt ons dat we op ongeveer 1 km van de 'Fern Cave' verwijderd zijn. Dat is een opsteker voor ons: we dachten dat we nog niet zo ver gevorderd waren.

We zwoegen voort, terwijl het alleen maar heter wordt. Hoe hoger we klimmen, hoe vaker we een warme bries voelen en dat lucht toch enigszins op. Het gekke is dat Seighin, jonger en atletischer dan mij, nog meer last schijnt te hebben. Hij heeft al ¾ van zijn fles uitgedronken en we zijn bijlange na nog niet in de helft van onze hike. Ik ploeter voort, mezelf moed insprekend. Ik moet dit kunnen: per slot van rekening heb ik ook al 5 km in de Kalahariwoestijn gelopen!

We raken het spoor bijster: tussen de lage struikjes zijn er een aantal weggetjes die we kunnen volgen, en elk spoor van een wegwijzer ontbreekt. Dat is ons trouwens al eerder opgevallen: de staatsparken hinken wat dit betreft achterop op de nationale parken. Af en toe een eenvoudig bordje dat je weet dat je nog de juiste trail aan 't volgen bent, zelfs enkel een kleurtje her en der op een groot rotsblok. Nu is het op goed geluk een paadje bewandelen, op onze stappen terugkeren en een ander weggetje kiezen.

De scherpe takken van de struiken striemen tegen onze benen; regelmatig moeten we de vliegen wegjagen en soms voelen we het vooraleer we het zien: wéér een daas die ons bijt. Het enige pluspuntje is dat het nu vlakker is geworden, en dus gemakkelijker voor mij om bij ons groepje te blijven.

Hoesy zoekt verderop of we wel op de juiste weg zijn, terwijl wij blijven wachten; stilstaan is echter geen optie, want dat vinden de insecten juist fijn. Dan toch een verlossende roep: yep, volg maar, we zitten goed!

De afdaling heeft zich ingezet, maar we weten absoluut niet waar we ons juist bevinden. De 'Fern Cave' is nog steeds niet in zicht, het zweet gutst van ons af en ons drinkwater is ondertussen zelfs niet lauw meer, maar warm. Toch is het beter dan niets te drinken hebben. Een jong koppel steekt ons voorbij: ze hebben nog iets meer fut dan mij. Wie had het onzalige idee om deze wandeling te doen???

Omstreeks 12u30 bereiken we eindelijk de 'Fern Cave': niet echt een grot, meer een ruime overkapping waarin een straaltje water vloeit en waarachtig varens groeien. Tussen al die cactussen, agaven, droge grassen en andere struiken met dorens en stekels is dit een verademing. Zelfs de temperatuur ligt er enkele graadjes lager: nog steeds heet, maar toch... We blijven even uitpuffen in de schaduw van de rotsen, verfrissen onze polsen en onderarmen met het kleine beetje water dat naar beneden sijpelt. Ciaran vraagt of het OK is dat hij het laatste stuk – een ruwe schatting brengt ons op 3,3 mijl – in 1 ruk alleen mag afleggen. Ergens versta ik het wel: ik ga veel te traag en houdt mijn mannen op. We geven hem een deel van het water mee en hij vertrekt.

Kort daarna hervatten ook wij onze tocht. Ik heb het gevoel dat de gehele 'Upper North Prong Trail' voor het grootste deel via een uitgedroogde rivierbedding loopt: een oneven weg, bezaaid met rotsen, uitgesleten en verdroogd zand. De natuur rondom is ongetwijfeld prachtig, maar ik ben overgeschakeld op automatische piloot: 1 voet voor de andere, verstand op 0, blijven herhalen dat ik het wel kan. Het is niet zozeer de verzengende hitte die me parten speelt, maar wel het duizelige gevoel elke keer als ik een – al is het maar armzalig – heuveltje beklim. Hoesy en Seighin lopen voorop, ik probeer te volgen. Ik ga diep, heel diep en dan nog iets verder. Elke keer als ik even stil sta om te rusten, op adem te komen, met m'n handen op m'n knieën, en dan terug recht kom, lijkt het alsof ik wegdraai. Tenslotte gaat ook Seighin in z'n eentje door; Hoesy blijft bij mij, probeert gelijke tred met mij te houden, maar ik weet dat ik slenter, bijna niet beweeg.

Het water is op, en toch heb ik niet echt dorst, of ben ik dat gevoel ook al kwijt? Ik probeer iets tegen Hoesy te zeggen, maar het gaat haperend, woordje voor woordje: "Het zou fantastisch zijn als Ciaran ons nu zou tegemoetkomen met een fles water." Ik weet ook

wel dat hij aan 't uitrusten is, probeert een beetje te bekomen na de tocht alleen. En dan ineens is hij er toch, mét een flesje water. Hij legt uit dat hij dit van een ranger gekregen heeft die toevallig langskwam. Meer nog: binnen 30 à 40 minuten komt de man terug, checken of iedereen van het gezin veilig aangekomen is.

Het water geeft me een beetje frisse moed en we stappen voort, richting parking. Eindelijk, finaal, tenslotte: daar is het einde van de trail. We klokken af op net niet 14u00. Ik kruip niet in de auto, maar zoek een plekje schaduw onder een struik op en sluit de wereld even buiten. Het gaat, denk ik, het gaat wel, en ik probeer een selfie te maken, gewoon voor later, om mezelf eraan te herinneren dat ik het gekund heb. Geen fut om m'n wandelschoenen uit te doen, alleen maar bekomen en drinken, veel drinken. Op de kaart ontdek ik dat de 'Upper North Prong' als 'challenging' omschreven staat, de 'Haynes Ridge Overlook Trail' heeft zelfs de stempel 'very challenging'. Na een tijdje voel ik me iets beter, genoeg op krachten gekomen om de rest van onze bende aan te manen om voor een '21 juli/we did dit!'-foto te poseren.

Dan verschijnt de ranger terug – we zitten net in de auto, op het punt om weg te rijden. We stappen terug uit en gaan hem bedanken. Hij gooit z'n koelbox open en biedt ons opnieuw water en Gatorade aan. Ik mag er niets voor betalen. We krijgen een hele zak ijs om ons water te koelen. Ik hang half op z'n aanhangwagen, maar het is leuk om met hem te babbelen en rustig bij te komen. Hij vertelt dat dit vroeger een ranch was en dat de meeste trails de paden waren waarlangs de cowboys het vee bereikten. De kudde bizons die in het park leven, zijn 100% volbloed, dus geen mix met andere runderen. Hij zegt ook dat dit nog niet echt heet is – tiens, waar hebben we dat nog gehoord? – en dat het een paar dagen geleden nóg warmer was: ongeveer 108 à 109° F. Op onze opmerking dat we soms het pad niet vonden, bevestigt hij dat de wegaanduiding inderdaad verre van ideaal is, maar dat er beterschap in zicht is: volgende week komt er een troep 'Eagle Scouts' de trails bewandelen en allemaal nieuwe wegwijzers en bordjes plaatsen. We bedanken hem nogmaals uitvoerig en vertrekken dan echt.

Ongestoord verloopt onze uittocht uit het park echter niet: een beetje verder kunnen we niet meer door. Een heel aantal bizons staat er vrolijk de ganse weg in te nemen. We weten niet goed wat gedaan: we willen hen zeker niet doen schrikken, en in een tête à tête met zo'n volwassen stier hebben we evenmin zin. We wachten in de hoop dat ze hun weg aan de kant voortzetten, maar veel beweging komt er niet in. Achter ons verschijnt de ranger met z'n zware auto (mét bull bar) en aanhangwagen. Nogmaals brengt hij redding: hij steekt ons

kalm voorbij en rijdt de kudde langzaam tegemoet. De dieren gaan automatisch opzij en keuren ons amper een blik waardig als ze ons passeren.

Aan het bezoekerscentrum gaan we nog even naar toilet en dan vervolgen we onze weg, op naar het volgende park. Origineel was het plan dat we in beide parken een wandeling van enkele uren gingen maken, maar na het evenement van deze morgen heeft geen van allen nog echt zin in een tochtje. Tijdens de rit naar Canyon, TX vallen de jongens spontaan in slaap, en ook ik heb de grootste moeite om wakker te blijven: we zijn allemaal uitgeput. Het verder schrijven aan ons reisdagboek lukt al helemaal niet: ik krijg m'n gedachten niet geordend en geen letter getypt.

Om iets voor 16u00 rijden we Palo Duro Canyon State Park binnen, na betaling van 32,00 USD. Dadelijk achter de poort zien we in een grote omheinde wei een prachtige longhorn staan. Tegen de tijd echter dat we geparkeerd hebben, is het dier de schaduw gaan opzoeken achter een hoopje bomen verderop. Misschien kunnen we straks wel een foto nemen als we terug buiten rijden?

Het bezoekerscentrum is een mengeling van een souvenirwinkeltje en een informatieruimte over het ontstaan van de canyon, de dieren en planten die er leven, de indianen die er vroeger woonden en de CCC, de Civilian Conservation Corps, dat mee het park hielp aanleggen. Aan de dame achter de balie leggen we uit dat we al een flinke tocht in de benen hebben, en op een kaart duidt ze enkele trails aan die niet veeleisend zijn, maar waar je toch wel interessante dingen kan zien. We bespreken buiten haar voorstellen en komen overeen dat we tot het einde van het park rijden waar zich de Big Cave bevindt. Onderweg worden we alvast getrakteerd op enkele prachtige vergezichten. De bewering dat deze canyon de op een na grootste van de USA is, is zeker niet overdreven.

De Big Cave heeft haar naam evenmin gestolen: alhoewel de tocht naar deze kleurrijke grot nog geen halve kilometer bedraagt en enkel op 't laatste een beetje klimmend is, verkiest Seighin in de auto te blijven zitten. Buiten een jongedame die met haar gezelschap op een rots voor de grot enkele foto's aan 't trekken is, hebben we het hele pad voor ons alleen. De grot is binnenin groot – 'Big Cave', remember? – en heeft mooie kleurschakeringen: de wandeling is de moeite waard.

Op het einde van het park maakt de baan een lus en dan rijden we langs dezelfde weg terug richting uitgang. Af en toe stoppen we aan de kant van de weg om een kiekje te trekken. Achter de Trading Post is er een soort van lookout waar je allerhande dieren in het wild kan spotten… als je geluk hebt. Hoesy, Ciaran en ik brengen er een korte tijd door: de drinkfonteintjes die her en der opgesteld staan, trekken een bonte veelzijdigheid van vogels aan. We spotten een 'white winged dove' en een 'house finch'. Zeker en vast zitten er in de struiken rondom nog veel meer dieren verborgen, alleen laten ze zich niet zien.

De 3de keer dat we de auto verlaten, gaat ook de jongste mee: we volgen de 'Pioneer Nature Trail' die ocharme een lus van 0,5 mijl lang is, in de hoop er de zeldzame Texas horned lizard tegen te komen. Hoe stilletjes we echter ook zijn, het beestje geeft niet thuis.

Terug aan het bezoekerscentrum nemen we nog even de tijd om vanop het natuurlijke platform de canyon in zijn volle glorie te bewonderen. Even indrukwekkend als zijn grote broer! Heel in de verte kunnen we zelfs het pronkstuk van het park bewonderen, de 'Lighthouse Rock'. Normaal gezien waren we naar daar gewandeld, maar een bijkomende tocht van 2,7 mijl enkel is net iets teveel van ons gevraagd voor vandaag. Het blijft dus bij bekijken vanop een grote afstand… Ook nu in de omheinde weide geen longhorns die even gedag willen komen zeggen: spijtig!

Het is een verademing om ons hotel in Amarillo binnen te stappen en ons terug in de 'bewoonde' wereld te weten. De receptioniste vertelt over een restaurant in de stad dat een gratis limoservice heeft: da's nog eens een idee! We springen snel allemaal onder de douche – dat doet deugd! – en om 20u15 worden we in de lobby opgepikt door een chauffeur… met een minibusje. Oeps, foutje van de firma?

'The Big Texan Steak Ranch & Brewery' is een immense eettent annex souvenirwinkel, en zó over de top dat we benieuwd zijn wat deze avond ons gaat brengen. Aangezien de wachttijd voor een tafeltje 25 minuten bedraagt, gaan de jongens buiten op de veranda zitten, terwijl wij aan de bar iets bestellen om te klinken op onze nationale feestdag. Hoesy probeert naar goeie gewoonte een lokaal biertje van het vat, in mijn cocktail drijft er een rubberen eendje ☺ Er staat een ijskraampje naast de bar, en aan de overkant van de ruimte bevindt zich een schietkraam: crazy!

Als onze bieper trilt, begeven we ons naar het grote restaurant. We hebben chance: we krijgen een 'booth' aangeboden! Van hieruit kunnen we ongestoord de gekke drukte bekijken terwijl we van ons avondmaal genieten. Het eethuis is onder andere gekend voor z'n uitdaging: eenieder die op een uur (of minder) tijd een steak van 72 ounce ofte 2 kg naar binnen kan werken, krijgt de maaltijd gratis. Zoniet betaal je 72,00 USD. Helaas zijn er vandaag geen geïnteresseerde kandidaten en blijft het podium nabij de open keuken – waar alle koks een cowboyhoed dragen – leeg. We maken er een gezellige avond van, compleet met toet(je), en als kers op de taart de terugrit naar het hotel in de echte limo!

Nog een poosje chatten met Amber die het allemaal even niet ziet zitten: de voorgeschreven antidepressiva werken niet, ze is het thuisblijven en nietsdoen beu, ze wil zo graag terug aan de slag, maar haar rug laat het nog steeds niet toe. We voelen ons machteloos, zo ver van haar verwijderd en niets kunnen doen om haar te helpen. Blij dat we terug in een echt bed kunnen slapen, maar tegelijkertijd piekerend over onze dochter, kruipen we onder de lakens: deze nacht géén Russen die ons zullen storen!

Dag 23: Van Amarillo (TX) naar Carlsbad (NM)

312 mijlen vandaag / 8339 km in totaal / 11000 stappen vandaag

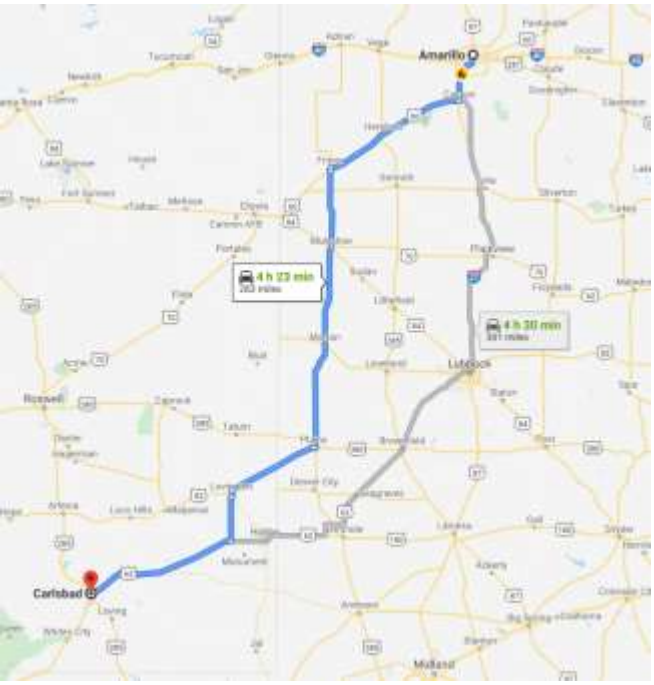

Een 'easy-going' dagje vandaag: meer dan welkom! Er staat een langere rit op het programma en 's avonds eventueel nog een kijkje/wandeling in het Carlsbad Caverns National Park in de hoop vleermuizen te kunnen spotten. Voor de rest helemaal niets: deze 'pauze' komt net op tijd in ons soms toch wel overvolle schema. We maken ons op ons gemakske klaar voor het ontbijt, dat tot 09u00 geserveerd wordt.

Aan de ontbijttafel bespreken we hoe onze dag er juist gaat uitzien: m'n ventje zou graag nog even in het zwembad willen duiken, en probeert onze jongste warm te maken om hem te vergezellen. Voor Ciaran komt dit goed uit: die benut het vrije uurtje om z'n chemieboek vast te pakken. Ik blijf bij hem op de kamer en maak van de gelegenheid gebruik om mailtjes te beantwoorden, nog maar eens te trachten mamie en papie te bereiken en foto's van m'n gsm op m'n laptop over te zetten.

We checken uit om iets na 11u00 en bereiden ons voor op een lange autorit. Het landschap is in vergelijking met een paar dagen geleden drastisch veranderd: wég groene bomen, hallo eindeloze vlakten met lage stekelige struiken en droog gras! Een desolate aanblik, amper verkeer op de weg, uitgestrekte weg tot aan de horizon. Hoesy ontwaart een coyote, maar aangezien ik driftig op m'n klavier zit te tokkelen, kan ik het beestje – een mooi exemplaar – niet vereeuwigen. Typisch ook voor Texas: regelmatig wordt de eentonigheid onderbroken door de overbekende ja-knikkers. Je hoeft er zelfs niet voor naar buiten te kijken om te weten wanneer je een oliewinningsgebied doorkruist: de doordringende geur vertelt het je.

Heel af en toe doorkruisen we een stadje – als je het zo kan noemen – en als rond 13u30 de honger begint te knagen en we even internetverbinding hebben, ga ik in Google Maps op zoek naar eetgelegenheden in de nabijheid van waar we op dat ogenblik zijn. Er poppen een aantal suggesties op, en omdat we niet telkens een vestiging van een of andere keten willen bezoeken, stelt onze chauffeur Texmex voor: we zitten immers in de streek bekend voor deze keuken. Een aantal zaken sluiten om 14u00, dus daar kunnen we niet meer terecht. Als ik op de beoordelingen afga, zijn er een aantal restaurantjes met typisch Mexicaanse namen die aanbevolen worden: 'El Palacio', 'Casita Cafe'. Als we aan het 1ste adresje arriveren, moeten we 2x kijken: jawel, we zijn wel degelijk op de juiste coördinaten! Een bouwvallig huisje draagt de naam 'Het paleis', maar ziet er allesbehalve koninklijk uit. Eum, neen, daar gaan we toch maar niet binnen, alhoewel de score 4,6/5 bedraagt. Op naar 'Casita Cafe' dan maar, enkele straatjes verder. Slik, dat ziet er zelfs nóg erger uit: een afgebladderd optrekje met de vermelding 'Open' op de deur. De aanbevelingen zeggen ons echter dat we ons niet mogen laten misleiden door de sjofele buitenkant. Ciaran ziet het absoluut niet zitten – hij noemt het voorkomen 'shady' - maar we gaan toch naar binnen.

Een vriendelijke oudere man verwelkomt ons in een paar woorden Engels – of is het Spaans? – en leidt ons naar een tafeltje. Het interieur is schaars, maar proper en aan de muren hangen een aantal godsdienstige afbeeldingen. We krijgen het menu toegestopt: gelukkig, Engels! Nu we hier toch zitten, gaan we ineens 'all the way': we bestellen alle vier een typisch Mexicaanse schotel en een cola.

We krijgen versgebakken ??? met een dipsaus als knabbeltje in afwachting van onze maaltijd en spelen Uno. Als de borden voor onze zonen arriveren, maak ik me in 1ste instantie de bedenking dat de porties tamelijk klein zijn, maar dan komt de patron met nog 2 schotels aandraven: okay! Mijn quesadilla met rijst en bonen smaakt uitstekend: niet de afgeborstelde versie die ze in veel Mexicaanse ketens serveren, maar het echte werk. Als we in een mengelmoesje van Engels en ons beste Spaans informeren of er dessert is, antwoordt de man ontkennend, maar enkele minuten later komt hij met 4 porties luchtig gebakken koek met bijbehorend dipsausje af: het geheel smaakt naar pannenkoeken met bruine suiker. Nog 2 koffietjes en we kunnen er weer tegen.

Alhoewel er op de deur een sticker met Visa/Eurocard hangt, kunnen we de rekening niet met een kredietkaart vereffenen. De patron begint ons al de weg naar de dichtstbijzijnde

geldautomaat uit te leggen, maar ik ga snel in m'n handtas in de auto effe checken of ik toch niet genoeg cash op zak heb. We hebben geluk: dat is inderdaad het geval. Ciaran moet toegeven dat dit culinaire avontuurtje toch wel meegevallen is. Pas enkele kilometers verder realiseer ik me dat ik geen foto van de buitenkant van 'Casita Cafe' getrokken heb: écht jammer!

Klokslag 16u00 passeren we weer een staatsgrens, New Mexico, 'Land of Enchantment', en op slag worden we wéér een uurtje jonger: we zijn de Mountain Standard Time zone binnengereden. Hetzelfde landschap als in buurstaat Texas, alleen wordt het aan de einder hoe langer hoe dreigender en begint het lichtjes te regenen. In de verte flitst af en toe een bliksemschicht: waar is het zonnetje gebleven? Mijn GSM laat zich niet horen, maar zowel bij Seighin als bij Ciaran, en wat later ook bij Hoesy, komt er een waarschuwing binnen: flash flood. Ik doe dit een beetje lacherig van de hand: plots opkomend water in deze kurkdroge streek met dit beetje regen? Mijn Weatherbug-app meldt evenmin iets, maar dat kan evengoed te maken hebben met het feit dat de internetverbinding regelmatig wegvalt.

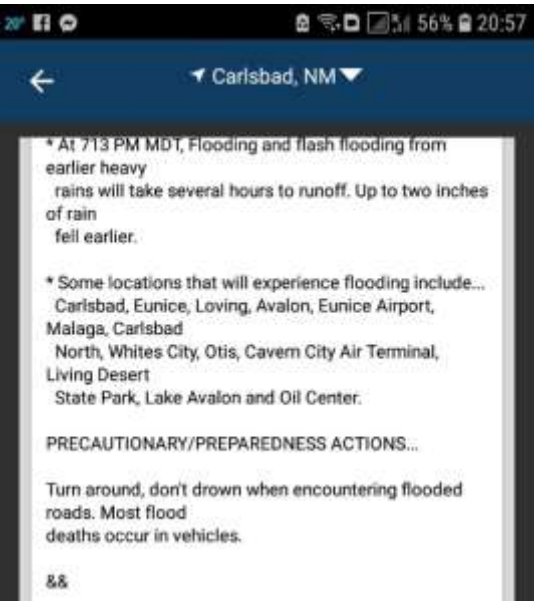

Anderhalf uur later, tegen dat we Canal Street North, een van de belangrijkste wegen van Carlsbad oprijden, valt de regen met bakken uit de lucht. Goed voor onze auto: zo spoelt al het stof en zelfs de insektenlijken van de carrosserie en de voorruit weg. Het vervelende is wel dat een van onze 2 ruitenwissers een stukje gelost is en bijgevolg een irritant geluid maakt elke keer als ie terugkeert. We rijden het kanaal over: een klein stroompje onder een brug. Het plan is om eerst naar het nationaal park te gaan om te horen om hoe laat we present moeten zijn, willen we de nachtvlucht van de vleermuizen meemaken, daarna een korte pitstop bij de Walmart inlassen en vervolgens naar onze Air BNB te rijden. De regen wordt nog heviger, de plassen groter en hier en daar beginnen ze samen te vloeien tot een riviertje. Wait… what? Op een mum van tijd verandert de 4-vaksbaan in een heuse stroom en zwoegen de auto's zich een weg door het water. Ik begin lichtjes ongerust te worden, en vraag me af of het wel verstandig is om door te rijden. In de andere richting is het echter eenzelfde schouwspel. Misschien moeten we een hoger gelegen plek zoeken? We zien de Walmart aan de rechterkant opdagen, maar voor we het goed en wel beseffen, rijden we de oprit naar de parking voorbij. Of beter gezegd: we zien niet waar we de parking moeten oprijden, want de hele zijkant is een kolkend riviertje.

Alhoewel we op de linkerrijstrook rijden, waar we verwachten dat er iets minder water is dan op de rechterrijstrook, hebben we het gevoel dat er meer en meer op de weg stroomt. Sommige bestuurders van grote pickup-trucks of vrachtwagens voor wie het niet snel genoeg gaat, steken langs rechts voorbij en zwiepen hierbij zodanig veel water aan de kant, dat je enkele seconden niets meer ziet. En dan, als ik toevallig naar rechts kijk, verschijnt er een beeld dat ik enkel nog maar op tv gezien heb: een auto die van of naar een benzinestation wil rijden, lichten aan, begint gewoonweg af te drijven. In een flits zie ik de chauffeur vertwijfelde pogingen ondernemen om terug vaste grond onder de wielen te krijgen: tamelijk hallucinant.

Finaal begint ook Hoesy er genoeg van te krijgen: we slaan naar links af, de parking van een Econolodge op. Daar, vlakbij de overdekte ingang, zetten we ons op een plekje waar er weliswaar water ligt, maar geen grote plas. We verkiezen te wachten totdat het ophoudt met regenen en het water op de baan hopelijk wegtrekt. De kids spelen hun games, Hoesy bekijkt een aflevering van Star Trek op z'n iPhone, alleen ik zit met m'n vingers te draaien: om verder aan ons reisdagboek te werken, heb ik m'n laptop nodig, en die heeft geen batterij meer, dus werkt enkel op stroom.

Een kwartier gaat voorbij: er zijn meer chauffeurs die hun heil hogerop zoeken. Een half uur gaat voorbij: nog niets van verbetering in zicht. Finaal zet Hoesy de motor van onze auto terug aan, mede omdat het behoorlijk warm begint te worden zonder airco. Great: kan ik tenminste de tijd verdrijven met schrijven!

Nog een kwartier verstrijkt: ondertussen is de regen in kracht afgenomen en druppelt het enkel nog. De beek die verondersteld wordt een weg te zijn, blijft echter onverminderd stromen.

Na iets meer van een uur beslist Hoesy om het erop te wagen en rijden we voorzichtig de parking af. We beslissen het nationale park vanavond te laten voor wat het is en geven de coördinaten van onze Air BNB in: iets meer dan 6 mijl nog. We doen iets meer dan 20 minuten over een mijl, maar dat deert ons niet: nu vinden we wel de oprit naar de Walmartparking, dus gaan we maar even onze inkopen doen. Veel hebben we niet nodig: melk, water, ice tea voor de zonen, een flesje rosé voor ons.

Terug op de hoofdbaan gaat het langzaam maar zeker vlotter en ineens zitten we op een droog stuk. De wijk waarin ons onderkomen voor vannacht gevestigd is, heeft geen wateroverlast – buiten dan het gemeenschappelijke speelpleintje waar het speeltuintje nu omringd is door een meertje – en het huis ziet er uitnodigend uit. Yep, we verblijven in een volledig huis vannacht: 2 slaapkamers en 1 badkamer zijn voor ons voorzien; de keuken mogen we vrij gebruiken.

Hoesy belt naar de uitbater om te laten weten dat we gearriveerd zijn en we krijgen de code om de deur te openen. Vreemd echter: de voordeur staat op een kiertje. We kloppen aan, roepen een begroeting, echter niets van reactie. Nog even het adres verifiëren: we zitten wel degelijk juist. Dan maar naar binnen, spulletjes uitladen en ons logement verkennen. Alles ziet er heel ordelijk en verwelkomend uit en het feit dat de jongens een aparte slaapkamer hebben, is natuurlijk een leuk extraatje. We maken het ons gemakkelijk, ik zet een machientje was op – na nog een extra telefoontje naar de beheerder om te informeren of we de wasruimte toch echt wel mogen gebruiken – en we kunnen onze boterhammetjes beginnen eten.

Plots staat de eigenaar van het huis voor onze neus: hij zat in bad en had ons niet gehoord. We knopen een kort gesprekje aan: hij vraagt ons of alles naar wens is en zegt dat we het hem maar moeten vragen als we nog iets nodig zouden hebben. Dan keert hij terug naar z'n eigen bezigheden. Tegen de tijd dat we gegeten en afgewassen hebben, heeft hij zich in z'n privévertrekken teruggetrokken. De jongens zoeken ook hun eigen kamer op; ik stop de was in de droogkast, steek een nieuwe lading in de wasmachine en strijk nog een bermuda voor Hoesy. Dan werk ik nog een poosje aan ons reisverhaal en voor ik het weet, is het al ruim over middernacht. Hmm, misschien de wekker toch maar een half uurtje later zetten: 07u30 i.p.v. 07u00?

Dag 24: Van Carlsbad (NM) naar El Paso (TX)

152 mijlen vandaag / 8584 km in totaal / 27552 stappen vandaag

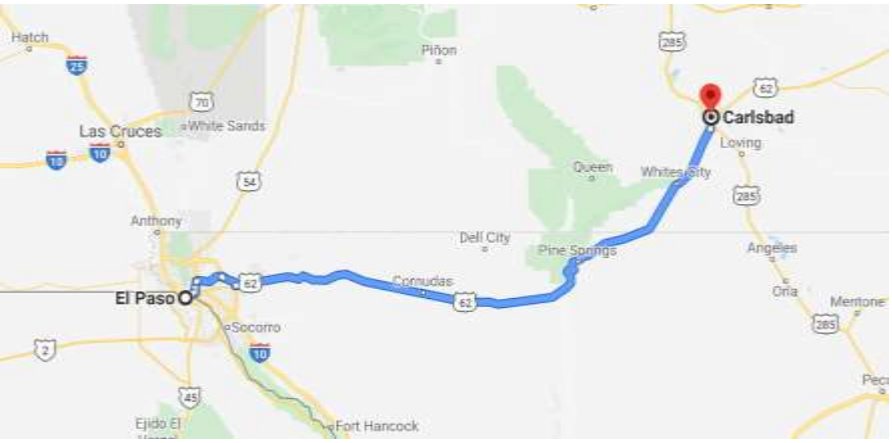

Naar goeie gewoonte word ik vroeger dan gewenst wakker: het is nog niet eens 07u00. Beetje rugpijn ook: de matras is iets te zacht naar mijn zin. Al bij al niet slecht geslapen, alleen weer te weinig. Als ik naar de badkamer ga, zie ik de eigenaar in z'n living zitten. We wensen elkaar goedemorgen; even later hoor ik hem vertrekken. De douche doet deugd; terwijl Hoesy zich wast, verwerk ik een appel, een nectarine en aardbeitjes tot de ochtendfruitsla.

Als we met z'n allen aan de ontbijttafel zitten, proberen we naar goeie gewoonte m'n ouders te bereiken: nihil. Amber daarentegen neemt dadelijk op: ze zit in de auto, op weg naar Loics kot, samen met haar broer en Elisabeth. Ze gaan met hun drieën Loics inboedel bijeenpakken en verhuizen: zijn kotleven in België zit erop! We babbelen ieder om beurt met Amber en Loic – vooral Seighin is blij om met z'n oudste broer te kunnen kletsen – en vertellen in geuren en kleuren over ons 'flash flood'-avontuur van gisteren.

Ciaran helpt Hoesy met de afwas; ik herinner me op tijd dat ik nog een lading vers gewassen goed in de droogkast heb zitten. Voorlopig gaat de hele hoop gewoon bij in onze grote valies: we zullen vanavond wel uitdokteren in welke zak we de propere kleren gaan wegsteken. We laten nog een bedankbriefje achter voor de huiseigenaar en zetten koers richting Carlsbad Cavern National Park. Nu het terug droog is en het zonnetje heerlijk schijnt, zou de rit ernaar toe niet lang in beslag mogen nemen.

Aangezien we toch door Carlsbad moeten, zoek en vind ik een Starbucksvestiging: New Mexico is hierbij aan m'n verzameling toegevoegd! Onderweg naar het park zien we dat we gisterenavond de juiste beslissing genomen hebben: in een poel water aan de kant waar de weg even naar beneden glooit, staat een auto geparkeerd. Die chauffeur is gisteren ongetwijfeld verrast geworden door het plots opkomende water; zijn voertuig is rijp voor de schroothoop.

Het is iets voor 10u00 als we het bezoekerscentrum binnenstappen. Aan de balie krijgen we van een vriendelijke ranger te horen wat de mogelijkheden zijn in verband met de ontdekking van de grotten: ofwel sluiten we aan bij een gegidste toer, ofwel volgen we het traject op ons eentje, met of zonder audiocommentator. Het kriebelt om voor een van de meer avontuurlijke opties, klimmen en kruipen in de spelonken, te kiezen, maar er staat vandaag nóg een park op het programma, dus we gaan voor de zelfgeleide wandeling.

We hoeven niets te betalen, want we hebben de jaarpas voor alle Amerikaanse nationale parken in ons bezit. Voordat we de grotten ingaan, vinden we het wel niet meer dan fair om aan de rangers te laten weten dat we met hetzelfde wandelschoeisel de Maquoketa-grotten bezocht hebben, kwestie van de 'White Nose Disease', dodelijk voor de vleermuizen, niet te verspreiden. Met behulp van desinfecterende doekjes vegen we de zolen en zijkanten van onze schoenen schoon en krijgen we vervolgens toegang tot het startpunt van de wandeling. Of we gaan met de lift naar de ingewanden van de aarde, of we volgen de 'Natural Entrance Trail' die ons 80 verdiepingen naar beneden zal leiden.

Natuurlijk kiezen we voor de sportieve optie en verzamelen ons rond een ranger die kort de regels voor het bezoek aan de grotten uitlegt: graag stil praten, niets aanraken of afbreken, op het pad blijven, geen eten of drinken meenemen, geen munten of andere zaken in de ondergrondse poeltjes en meertjes gooien. Het pad leidt ons de enorme ingang van de grotten binnen, en in die opening vliegen tal van zwaluwen af en aan. Hun nesten zijn

ondergebracht in de nissen en gaten van de grotwand; het schijnt hen niet te deren dat al die mensen hun leefruimte betreden.

De weg slingert naar beneden, verder het donker in, weg van het daglicht. Langsheen de trail zijn armleuningen gemonteerd en is er discrete verlichting aangebracht. Langzaamaan gaat een nieuwe wereld voor ons open: het volgende uur kijken we onze ogen uit en ontdekken we na elke bocht nieuwe verrassingen. Her en der staan informatieborden opgesteld, sommige met uitleg hoe een bepaalde formatie ontstaan is, andere met de naam van het natuurlijke kunstwerk. Zo zien we een poeltje dat 'Devils Spring' genaamd is, maken we kennis met de enorme 'Ice Berg Rock' en begrijpen we dat de rotsen van de 'Boneyard'-sectie zo genoemd zijn omdat hun afgeronde uiteinden doen denken aan oude botten.

Na een klein uur wandelen bereiken we het einde van de 'Nature Entrance Trail' en zitten we een slordige 250 m dieper onder de grond. We komen nu aan het begin van het volgende stuk van onze ontdekkingstocht: de 2 km lange 'Big Room Trail'. Maar… misschien eerst even naar 't WC? Ongelooflijk maar waar: bordjes tonen ons de weg naar volledige uitgeruste toiletten, compleet met wasbakken en handdrogers. Hoe crazy is dit???

De 'Big Room' is zonder overdrijven een gigantische zaal met de afmetingen van wel 14 footballvelden in totaal. Als we dachten dat we op onze tocht naar beneden al veel gezien hadden, dan hebben we ons deerlijk vergist: een absoluut verbluffend schouwspel strekt zich voor onze ogen uit. Barok kantwerk wisselt af met massieve zuilen, stalagmieten en stalactieten, maar ook ragfijne druipstenen die 'soda straws' genoemd worden, en een aaneenschakeling van bijna golvende kalkafzettingen met de toepasselijke naam 'curtains'. Er zijn sporen van vroegere ontdekkingstochten van de grot onder de vorm van touwladders, evenals houten stellingen waarlangs bezoekers in het verleden hun weg naar

binnen vonden. De meertjes en poelen zijn kristalhelder; er is ook een gapende diepte van 40 m die terecht de 'Bottomless Pit' genoemd wordt. Een massieve gipswand staat broederlijk naast prachtige composities met ronkende namen zoals 'The Chandelier', 'The Totem Pole' en 'The Cave Man'. Er is een 'Dolls Theater' en een 'Chinese Theater'. We leren dat 95 % van de stalagmieten in de grot 'volgroeid' zijn, maar dat de redelijk indrukwekkende 'Crystal Spring Dome' nog steeds actief is, dus nat van het water dat van het plafond druipt. Ik moet onwillekeurig aan Jabba The Hut denken…

Zeer onder de indruk van die verborgen schat onder de grond nemen we de lift terug naar boven; nog even een selfie voor het naambord van het park en het mooie uitzicht over de omringende 'rolling hills'.

Het is nu 13u00 en we beginnen honger te krijgen, alleen is er niet direct een eetplaatsje in de omgeving van het park. We spreken af om dan eerst maar 3 kwartiertjes te rijden naar Guadalupe Mountains National Park in Texas – wéér de staatsgrens over! – en daar ter plaatse te beslissen wat we dan gaan doen.

In het bezoekerscentrum staat een vrouwelijke ranger ons enthousiast te woord en geeft ons uitgebreid informatie over de verschillende wandelingen die binnen een tijdslimiet van 2 à 3 uur liggen. Persoonlijk zie ik de 'Devil's Hall Trail' wel zitten: een hike van 4,2 mijl met gemiddelde moeilijkheidsgraad die naar een natuurlijke trap leidt. Hoesy echter wil het iets lichter houden, want zit al halvelings met een plannetje voor een extra uitstapje voor vanavond in z'n hoofd. De 2 zonen kiezen papa's kant: het wordt dus 'Smith's Spring Trail', 2,3 mijl in afstand, eveneens van mediummoeilijkheidsniveau.

De start van deze wandeling ligt aan een oude hoeve waar vroeger de familie Smith woonde. Het is een aangename, rustige plaats met onmiddellijk naast de parking een aangelegde ruimte waar her en der picknicktafels en –banken onder luifels geplaatst zijn. We eten dan ook daar onze boterhammetjes op vooraleer we aan onze hike beginnen. Ciaran verkiest van

ter plaatse te blijven om ongestoord te kunnen studeren terwijl wij dit stukje park verkennen.

De temperatuur is met een paar graden gezakt in vergelijking met de voorbije dagen – einde de 20° C nu – en af en toe verdwijnt de zon achter de wolken: gecombineerd met een briesje is dit een ideaal weertje om te wandelen. Het pad bestaat uit keien en kiezels, en kent hoogtes en laagtes, maar ditmaal heb ik geen last om m'n 2 mannen bij te houden. Seighin loopt voorop en wandelt beduidend sneller dan z'n oudjes; soms houdt hij even halt om ons op te wachten. Hij ergert zich aan het feit dat de 2 zoontjes van het gezin dat een kwartier voor ons vertrokken is, teveel babbelen: op deze manier gaan we inderdaad niet veel kans hebben om wild te zien. Nochtans is dat volgens de ranger hier in overvloed aanwezig: ratelslangen, schorpioenen, tarantula's, vogels en kleine zoogdieren, herten, elanden, zelfs bergleeuwen en zwarte beren, alhoewel deze 2 laatste diersoorten normaal gezien veel hoger hun territorium hebben.

Mede doordat we regelmatig even stilstaan om een foto te trekken en te filmen, gaat het te traag naar de zin van onze jongste zoon. Toch halen we het gezin aan de idyllische oase rond de 'Smith Spring' in. Seighin talmt niet te lang en zet de tocht alvast verder; wij blijven even genieten van het plekje, maar vertrekken dan toch ook en laten het gezin achter ons. Nu is het heerlijk rustig en ongestoord wandelen!

Als ik even een foto van een eigenaardig gekleurde boom neem, gaat Hoesy alvast door. Daarna vervolg ik m'n weg, maar hoor dan een eigenaardig geluidje. Eerst denk ik dat Seighin zich achter een rots verbergt en elk moment tevoorschijn zal springen in een poging om me te doen schrikken. Ik blijf even staan en luister met gespitste oren: verbeeld ik het me of hoor ik echt zachte stappen? Ik tuur naar de overkant van de uitgedroogde rivierbedding, in de veronderstelling andere wandelaars aan te treffen, maar zie niemand. Dan weer een geluidje, een soort van geblaas deze keer. Ik hou m'n adem in: zou het kunnen??? Hoe ik ook ingespannen kijk, ik kan niets bespeuren, maar de hele tijd dat ik daar sta, blijf ik voorzichtige, sluipende passen en geluidjes horen.

Dan krijg ik toch een beetje schrik: stel dat het echt een bergleeuw is? Op m'n eentje ben ik tegen zo'n sterk dier niet opgewassen. De informatiebrochure vertelde wel dat ze confrontatie vermijden, maar toch beter het zekere voor het onzekere nemen: ik zet m'n weg met haastige stappen voort. Als ik Hoesy inhaal en hem m'n verhaal vertel – waarschijnlijk was het slechts m'n fantasie – staat hij er toch op om een eindje terug te keren. We blijven op de plek waar ik alles gehoord meen te hebben met ingehouden adem staan luisteren, en ook Hoesy hoort iets, maar kan het niet thuisbrengen, noch zien. Tenslotte wandelen we verder: misschien een gemiste kans? Anderhalf uur na ons vertrek komen we terug op ons beginpunt aan: dit was een leuke trail!

De knoop is ondertussen doorgehakt: we rijden niet dadelijk naar onze Air BNB in El Paso – een ritje van 2 uur – maar keren terug naar Carlsbad Caverns National Park: we willen de vleermuizen zien uitvliegen! Er rest ons echter nog genoeg tijd om nog een korte wandeling langs de 'Pinery Trail' te maken: slecht 0,75 mijl lang en vlakbij het bezoekerscentrum gelegen. Ditmaal blijft de jongste achter en vergezelt Ciaran ons. Het is een betonnen paadje dat ons door een soort van aangelegde tuin leidt waar alle planten van een naambordje voorzien zijn. Kom ik zo eindelijk te weten wat die 2,5 meter lange stengels met aan het uiteinde een soort van bloem zijn: een 'Claret Cup Cactus', een kenmerkende plant voor dit park. Deze plant hebben we inderdaad op onze vorige tocht veelvuldig gezien en te midden van de yucca's, lage doornstruiken, agaves en andere cactussen vormen ze een mooi plaatje tegen de dorre vlakte en de achterliggende bergen.

Aan het einde van het pad liggen de ruïnes van een postkoetsstation, enfin, enkele muren die nog rechtop staan. De 'Butterfield Overland Mail' was de allereerste postkoetsdienst die St Louis, MO met San Francisco, CA verbond, en de voorloper van de bekendere 'Pony Express'. 2.700 mijl tussen oost en west werd in 25 dagen tijd afgelegd met een postkoets getrokken door een span van 6 muilezels of paarden. De rustplaatsen lagen op ongeveer 20 mijl van elkaar: daar konden de reizigers even ontspannen, werden er water en voedsel ingeslagen en verse dieren ingespannen. Om het met de woorden van de stichter, John Butterfield, te zeggen: "Remember boys, nothing on God's earth must stop the United States mail!".

Terug de auto in, nog maar eens de staatsgrens over, waar we 3 kwartier later Carlsbad Caverns National Park opnieuw binnenrijden. We zijn ruim op tijd, dus we kunnen nog de 'Walnut Canyon Desert Drive', een schilderachtige 9,5 mijl-lange rit langs een kiezelpad ondernemen. Het wordt een rustige ontmoeting met een ruig, maar mooi woestijnlandschap, hét typische decor van de spaghettiwesterns van Sergio Leone. Geen andere auto's op de weg en geen beestjes te zien… of toch? Vlak na een armzalig poeltje op het pad steken er onverwacht 3 everzwijntjes – ik denk dat ze pekari's genoemd worden, maar de Engelse benaming is 'javelina' - over en Hoesy spot iets verderop een hertje dat sierlijk iets dieper de woestijn inspringt. Ciarans scherpe ogen ontdekken een mannelijk exemplaar: het gewei lijkt zo erg op de takken van de verdorde struiken dat je hem alleen maar kan zien als hij z'n kop beweegt.

Om 19u25 draaien we de parking aan het bezoekerscentrum op en wandelen we naar de ingang van de 'Natural Entrance Route' waar een soort van amphitheatertje aangelegd is. We nemen plaats op een van de stenen bankjes en luisteren naar de uitleg van ranger Chris, een aimabele man die een geanimeerde uiteenzetting geeft over de strikte regels die het publiek in acht moet nemen om de vleermuizen zo min mogelijk te storen: géén foto's, niet filmen, GSM's en alle andere elektronische apparaten volledig uitschakelen, fluisterend praten, niet rechtstaan, heen en weer lopen, en zeker niet roepen. In afwachting van het spektakel begint Chris vervolgens over het leven van de 'Brazilian free-tailed bats' te vertellen, totdat plots, iets vroeger dan verwacht, enkele toeschouwers het afgesproken handgebaar maken: er ontstaat beweging aan de grotingang! En dan, alsof het in scène gezet is, verschijnen de vleermuizen. Eerst een kleine sliert, die echter al spoedig aangroeit tot een sierlijke golf van duizenden dieren die in tegenwijzerzin al vliegend een kolk vormen en dan als een lange serpentine de woestijn invliegen en zich daar verspreiden, op jacht naar voedsel. Gedurende een dikke 20 minuten blijven ze komen, ongeveer een 500.000 dieren (!); het geruis van hun vleugels vult de avondlucht en het geheel biedt een majestueuze aanblik, bijna hypnotiserend. De grotzwaluwen, die hun nesten gedurende de uittocht van hun buren niet kunnen bereiken, blijven gracieus in de onmiddellijke omgeving van de wolk vleermuizen rondvliegen. Na afloop van het schouwspel slaan we nog een babbeltje met de ranger en komen we heel wat interessante details te weten over deze fascinerende zoogdieren.

De nacht is helemaal gevallen als we terug in onze auto stappen, nog vol over wat we juist gezien hebben: de ranger in Guadalupe Mountains National Park had overschot van gelijk toen ze zei dat dit iets is wat je absoluut moet meemaken! We hebben honger, want het loopt al tegen 21u00 aan: hopelijk vinden we langs de route naar El Paso een eetgelegenheid die nog open is! IJdele hoop, zo blijkt al snel: de snelweg is donker en loopt door een desolaat landschap met niets anders dan dorre grassen, lage struiken en cactussen, véél cactussen. Aangezien er geen verlichting is, wordt het voor onze chauffeur een vermoeiende rit: heel de tijd in het duister turen, hopen dat er geen beestje onverwacht oversteekt, proberen aandachtig te blijven.

Het is 23u00 voorbij als we aan 'Casita Bougainvillea' arriveren, een huisje in de tuin achter de villa van de eigenaars gelegen. Het is knus en ruim genoeg; de jongens kunnen apart slapen, want er zijn 3 bedden. Er wordt niet meer gesproken over ergens in El Paso nog een restaurantje te zoeken: sommigen eten een boterhammetje, maar ik heb eigenlijk geen honger meer, ook al heb ik gedurende de rit enkel een handjevol trailmix gegeten. Hoesy bekijkt wat er morgen op het programma staat en legt het aan ons voor: we zouden om 09u00 aan het rijden moeten zijn. Pfff: ik moet morgenvroeg zeker m'n haar wassen, Seighin heeft geen bermuda's meer, dus een van de gewassen exemplaren moet gestreken worden – moeder, da is toch ni nodig! – en m'n ouders hebben via mail laten weten dat ze absoluut met ons willen skypen. Het is al middernacht, Ambertje had eigenlijk ook nog even met ons willen babbelen, en ik ben nog steeds niet bijgeschreven over onze reisavonturen. Hoesy valt onmiddellijk in slaap, de jongens kort nadien ook; ik daarentegen blijf nog een uurtje wakker om toch nog wat aan ons verhaal toe te voegen.

Dag 25: Van El Paso (TX) naar El Paso (TX)

290 mijlen vandaag / 9050 km in totaal / 7363 stappen vandaag

Heel waarschijnlijk gaan een groot aantal Amerikanen me tegenspreken, maar vannacht heb ik een nachtmerrie gehad waarin Trump de hoofdrol speelde: zelfs in m'n dromen is hij een irritante macho! Ik word dan ook verward wakker om 07u15. Seighin heeft weer 2x in z'n slaap gebabbeld, 1 keer toen ik nog aan 't typen was, en de 2de keer midden in de nacht: hij was aan 't vertellen over 'bats' – yep, hij droomt in 't Engels!

Douche in, haar wassen – fijn, ik heb een douchegenootje onder de vorm van een spin! – en fruitsla maken. Haar drogen en bermuda voor Seighin strijken: drukke ochtend vandaag! Effe een kwartiertje rust waarin ik m'n ontbijt naar binnen werk; juist als we samen met Ciaran de keuze aan koten in het Leuvense voor hem bekijken, belt de mamie. "Eindelijk!" is het eerste wat ze zegt. Ik laat het zo: ik weet dat ze sowieso een beetje ongerust is als we aan 't rondreizen zijn, en Skype is een contactmedium waarmee ze behoorlijk uit de voeten kan. We babbelen wat bij terwijl de rest van de bende opruimt en afwast; ik moet eerlijk bekennen dat ook ik blij ben dat ik m'n ouders nog eens hoor.

De zon schijnt uitbundig en het is al heet als we de deur van onze 'casita' achter ons dichttrekken en koers zetten naar de 1ste bestemming van vandaag: 'White Sands Missile Range', een actieve basis middenin de woestijn in New Mexico, het grootste testgebied van raketten op het Amerikaanse vasteland.

We naderen de ingang van het militaire complex rond 10u30 en laten onze military ID + Ciarans dienstpaspoort zien. De wachtpost verontschuldigt zich, maar zegt dat we via deze weg geen toegang tot de basis krijgen omdat Hoesy niet de benodigde militaire

documenten bij zich heeft waarin hij als officiële begeleider van Ciaran wordt aangeduid. We moeten dus rondrijden naar de andere ingang, een ommetje van zo'n dik uur: bummer!

Om 11u36 trek ik een foto van mijn stoere militair bij het bord van White Sands Missile Range: 'Birthplace of America's Missile and Space Activity'. Dan melden we ons aan in het gebouwtje van de wachtpost. We leggen de situatie uit: 3 military ID's + 1 Belgisch dienstpaspoort. Ciaran moet uit de auto en naar binnen komen om een foto te laten nemen en de benodigde documenten te laten opstellen. De administratieve verwerking laat niet te lang op zich wachten, en als we van op de parking buiten naar de eigenlijke wachtpost stappen met onze geloofsbrieven in de hand, reageert de man laconiek op Hoesy's military ID: "Never seen that one before!". We leggen uit dat dit NATO-gerelateerd is: klaarblijkelijk zijn wij de 1ste buitenlandse militaire familie in NATO-verband die deze basis bezoeken… Vervolgens vraagt hij waarom we niet met de wagen binnenrijden. Eum, uw collega heeft zonet gezegd dat dit verboden is? Hij lacht even en vertelt dat we vrije toegang hebben tot alles op de basis, overal mogen rondrijden en alles mogen bezoeken. Okay, zo gezegd, zo gedaan!

We parkeren aan het museumgebouwtje en stappen naar binnen. Het ene deel van het museum – dat trouwens volop in restauratie is – gaat over de geschiedenis van het gebied dat nu White Sands Missile Range vormt, van aan de oorspronkelijke indianenstammen die er woonden over de 'Amerikanen' die hun intrede doen, de verschillende oorlogen die er uitgevochten werden, de strijd tegen de Apachen en Navajo tot aan de huidige militaire basis die er in 1945 gevestigd werd. Ik ben onder de indruk van de grootte van het militaire testgebied: het beslaat de oppervlakte van Delaware en Rhode Island samen!

In het andere gedeelte van het museum staan er allerlei voorwerpen opgesteld die te maken hebben met de militaire basis, gaande van oude radio's over voorbeelden van raketten en telemetrie (hoe ze de raketten volgden eens ze gelanceerd waren) en

opsporing van de gelande raketten. Als ik heel eerlijk mag zijn, interesseert dit alles mij maar matig, maar er zijn andere zaken, meer 'wereldse' dingen die wel m'n aandacht trekken.

Zo verneem ik dat het Manhattan Project over de ontwikkeling van de atoombom ging, terwijl de codenaam van de allereerste testontploffing van zo'n bom 'Trinity' was. In een glazen kastje ligt er een authentieke Darth Vader-helm, een geschenk van de geluidsontwerper van 'Star Wars' aan de basis. Tijdens 2 bezoeken in 1978 heeft hij immers verschillende geluiden van het afvuren van raketten en aanverwante geluidsgolven kunnen registreren, waarvan hij er in de film gebruikt heeft en waarmee hij later de Oscar voor beste geluid heeft gewonnen. Fun fact! Wat echt indruk op me maakt, is de tentoonstelling van enkele schilderijen in een apart zaaltje van de hand van een overlevende krijgsgevangene van de Bataanse Dodenmars en daaropvolgend verblijf in een Japans gevangenkamp. Rauw, onverbloemd, een stukje geschiedenis waarvan ik van het bestaan niet afwist. Ik neem me ogenblikkelijk voor om als we terug thuis zijn, hierover meer te lezen.

Mijn mannen zijn intussen al naar buiten gegaan om het stukje openluchttentoonstelling van het museum te bekijken. Ik wandel er snel eens rond, her en der de verschillende raketten bekijkend, de infobordjes half lezend: 'The Madness of Mankind'.

Bij het binnenrijden van de basis eerder vandaag had ik opgemerkt dat er ook een Commissary is. Na het museumbezoek wordt er dan ook snel beslist: we kunnen daar onze voorraad gaan aanvullen, dat bespaart ons een ritje naar de Walmart! Het is een kleine vestiging van het militaire warenhuis, maar het meeste kunnen we er wel vinden. Na het boodschappen doen – het is al 13u30 – wordt met unanimiteit van stemmen gekozen voor een lunch in de Subway, enkele gebouwen verderop. Als we de militaire kapper, die onder hetzelfde dak gevestigd is, opmerken, vraag ik al zwanzend of er niemand een kapbeurt nodig heeft. Hoesy antwoordt daarop bevestigend, en na het eten neemt hij dan ook plaats in de kappersstoel, terwijl Ciaran en ik in de Exchange gaan rondsnuisteren. Net zoals in de

Commissary kijken ze ook hier nieuwsgierig op als ze ons horen praten: waarschijnlijk de 1ste Belgen die komen shoppen in hun warenhuis!

Dan zijn we klaar voor het 2de deel van ons programma van vandaag: een bezoek aan White Sands National Monument. In tegenstelling tot de naam is het niet een echt standbeeld, maar een (woestijn)landschap dat we gaan bekijken, meer bepaald het grootste gipsduinengebied ter wereld. Het bezoekerscentrum waar we omstreeks 15u00 binnenlopen, is gebouwd in de typische adobestijl van Zuid-Amerika, die je hier in New Mexico veelvuldig aantreft. De vrouwelijke ranger geeft ons enthousiast een beschrijving van wat er allemaal kan gedaan worden in het 'park'. Ze vertelt ons onder andere dat we in het souvenirwinkeltje vlakbij een slede + was kunnen kopen waarmee we de duinen kunnen afglijden. Wablieft? Onze nieuwsgierigheid is gewekt, en we moeten niet lang nadenken: laat ons dit gewoon doen! Ik terug naar de auto om m'n kredietkaart te gaan halen: je kan een tweedehands slee aanschaffen voor 10,00 USD; voor een blokje was betaal je 1,99 USD.

We rijden het park binnen – we moeten niet betalen, want bezitter van de National Park Pass – en beslissen eerst de sledepret te beleven en daarna nog een korte wandeling te maken. We volgen de Dunes Drive, een 26 km lange weg tot aan het verste puntje waar hij in een lus terugkeert; na 1/3 van de totale afstand afgelegd te hebben, verandert de wegoppervlakte van asfalt in gips. In het begin zijn de merkwaardig witte duinen nog laag en begroeid met lage struikjes en grassen, maar naarmate we verder rijden, verdwijnt de begroeiing en worden de gipsheuvels hoger. De ranger had ons verteld dat in tegenstelling tot zandduinen hun gipsen broers perfect met blote voeten bewandelbaar zijn: ze slorpen de warmte niet op, maar kaatsen deze juist terug.

En effectief, als we uit de auto stappen, voelt de ondergrond niet heet aan. We smeren ons met tonnen zonnecrème in - 2x zo snel kans op verbranding, niet alleen door de zonnestralen, maar ook door de weerkaatsing ervan – en beklimmen de duin langs de weg. Het gips is niet zo rul als zand, maar het is toch zwoegen om op de duintop te geraken: enkel in de vlakte tussen de duinen in is de bodem hard, maar dan ook een ietsje pijnlijk

scherp aan de voeten. Ciaran kiest om te beginnen een gemiddeld hellinkje uit en is de moedige man die de spits afbijt. Dan volgt Seighin en dan Hoesy. Ik hou me voorlopig nog even afzijdig, maar geniet evenzeer. Het wordt een gezellige bedoening: we lachen om de capriolen van de sleeër, we maken foto's en filmpjes, we zweten ons te pletter en drinken onze waterflessen leeg. Al gauw verhuizen we naar een steilere duin verderop die meer uitdaging biedt; hetzelfde scenario volgt. Zoals Ciaran het stelt: het is een superleuk gezinsmoment. Op de terugweg naar de wagen – waar juist stonden we nu weer geparkeerd? – glijd ik ook 2x de helling af: fun!

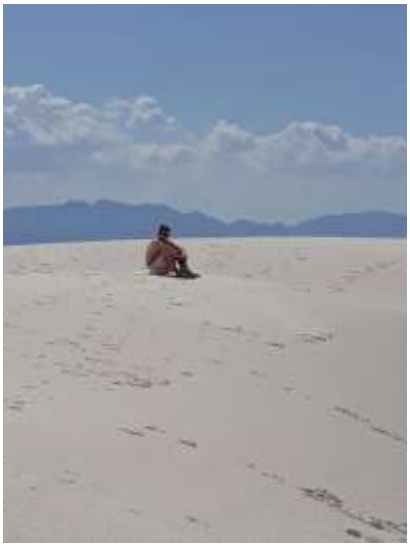

Na een 40-tal minuutjes vangen we de terugweg richting uitgang park aan. Ik zou heel graag nog een klein trailtje willen doen, maar de rest van het gezelschap ziet dit niet echt zitten, wegens vééééééééééél te warm (de zonen) en een dikke blaar op de grote teen (hubby). Toch stopt onze chauffeur iets voor het bezoekerscentrum aan de 'Dune Life Nature Trail', een lus van een 1,6 km. De beide zonen blijven in de auto, Hoesy is zo lief om me te vergezellen. Het wordt een rustige wandeling doorheen het eigenaardige landschap

van gipsduinen: je zou zweren dat je aan zee bent, alleen dan een versie die met Vanish White behandeld is.

Na een half uurtje zijn we terug aan ons vertrekpunt. Buiten een hagedisje en wat vogeltjes hebben we niets van dieren gezien, maar dat is niet verwonderlijk: de beestjes die hier leven, zijn meestal 's nachts actief. Aan het bezoekerscentrum gearriveerd, springen we nog even binnen om onze slee en het blokje was terug in te leveren: we krijgen nog een dikke 3,50 USD terug.

De GPS geeft aan dat we nog een 2-tal uurtjes voor de boeg hebben naar El Paso, spijtig genoeg naar een ander adresje dan vorige nacht: toen onze reisroute aangepast werd – wat enkele malen gebeurd is – beseften we dat we 2 nachtjes in El Paso zouden doorbrengen. We hebben toen dadelijk onze 1ste Air BNB gecontacteerd, maar die was al verhuurd voor de volgende nacht. Ons onderkomen voor vannacht ligt aan de Bob Hope Drive, een appartementje in een zogenaamde 'gated community', met zwembad.

Als we rond 19u30 aankomen, is het even zoeken naar nummer 1507. We komen binnen in een lichte traphal en eens de 1ste verdieping bereikt, zijn we dadelijk weg van ons logeeradresje: een ruim, luchtige flat met 2 aparte slaapkamers (joepie!), 2 badkamers, een huiselijke living, een eethoek en open keuken met alle toestellen aanwezig. Er is zelfs een aparte wasplaats met wasmachine en droogkast. Het enige dat ontbreekt, zijn servies en bestek en – oh no! – een koffiezetapparaat.

We installeren ons en beslissen om als avondmaal 2 large pizza's bij de Domino's op 10 minuutjes rijden te bestellen. Hoesy en Seighin gaan ons eten halen, terwijl Ciaran wat studeert en ik snel een douche neem (zoveel gips!) en dan verder werk aan ons reisdagboek. Onze eenvoudige maaltijd smaakt, zeker vergezeld van een kommetje – al goed dat we zelf basic servies bijhebben! – rosé.

De rest van de avond vullen we met wat bijwerken op de laptop (Hoesy), nog wat chemie-oefeningen maken (Ciaran), gamen en douchen (Seighin) en eindelijk bijgeschreven geraken (ikke). Vervolgens bespreken we de kotenjacht van Amber en Sander voor Ciaran en helpen we mee een keuze van onderkomen te maken. Ik schrijf enkele kaartjes terwijl Hoesy zich ook even afspoelt; voor 1 keer liggen we er tamelijk op tijd in!

19 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 6)

Dag 26: Van El Paso (TX) naar Fort Davis (TX)

275 mijlen vandaag / 9493 km in totaal / 25323 stappen vandaag

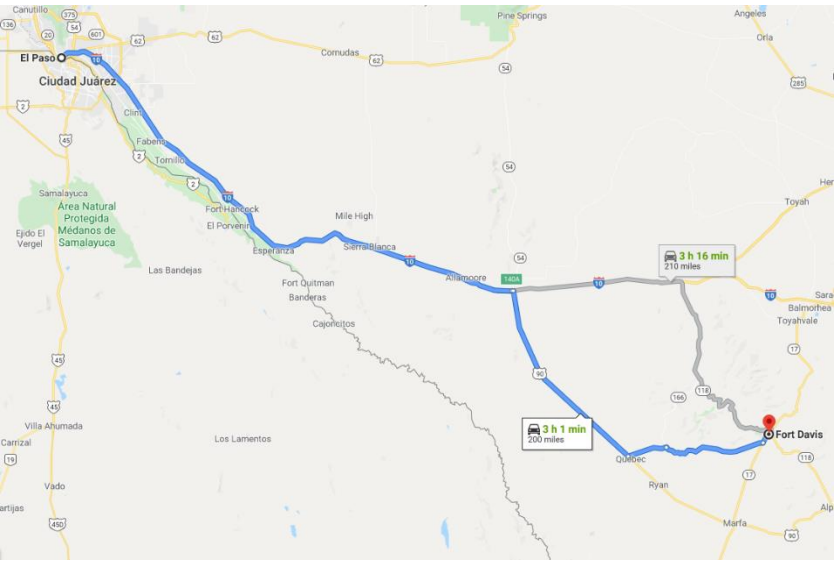

Aangezien er stilzwijgend beslist is dat we een bezoekje aan El Paso van ons reisschema schrappen, wegens het gevoel van een beetje overladen activiteitenrooster, kan het deze ochtend er allemaal wat rustiger en gemoedelijker aan toegaan. Persoonlijk vind ik het een gemiste kans, maar om alleen een stad te gaan verkennen, daar heb ik niet veel zin in. Nu is er echter wél tijd om nog een extra machientje was op te zetten: de linnenzak is bijna leeg!

Spijtig genoeg voor de boys gaat het zwembad pas om 10u00 toegankelijk en da's het tijdstip waarop we weer verder trekken. Ciaran duikt dan maar terug in zijn chemieboeken, Seighin slaapt wat langer, ik strijk een paar spulletjes. Hoesy gaat in de auto de grote reiszak halen, zodat we daar netjes alle gewassen kleren in kunnen steken. Ik vraag aan de jongens om een aantal bermuda's en T-shirts voor de volgende dagen uit te kiezen, zodat die 'proper-goed'-zak niet telkens uitgeladen dient te worden.

Na een verkwikkend ontbijtje trekken we de deur van dit aangename overnachtingsadresje achter ons toe. In de beoordeling gaan we wel vermelden dat een eenvoudig koffiezetapparaatje en wat servies en bestek een meerwaarde zouden kunnen betekenen: we missen onze dagelijkse dosis cafeïne ☺

De snelweg strekt zich eindeloos uit doorheen de woestijn, een desolate vlakte begroeid met bosjes en lage struikjes. De bergketen aan onze rechterkant vormt de grens met Mexico: is dat een glimp van 'De Muur' die we daar in de verte zien?

De rit naar Fort Davis, TX neemt volgens de Waze een 3-tal uur in beslag: we arriveren dus om iets na 13u00 op onze bestemming… of toch niet? We steken inderdaad weer een tijdsgrens over en moeten de klok terug een uur verder draaien. Een goeie 30-tal mijl echter voordat we weer een uurtje ouder worden, moet alle verkeer vertragen: er dient een grenspost gepasseerd worden. Watte? We zijn het land toch niet uit geweest? De vrachtwagens worden via een apart rijvak geleid en van elk voertuig wordt er een foto getrokken: stevige controle op het smokkelen van Mexicaanse illegalen. Hoesy toont zijn military ID aan de politieman/grenswachter, maar als we ontkennend antwoorden op diens vraag of we US citizens zijn, dienen we onze Belgische dienstreispassen boven te halen. Toch wéér geen miserie, hè? Nope, gelukkig niet: na een korte controle van elke pas, mogen we doorrijden.

Af en toe check ik via Waze en Google Maps of er een Starbucks op onze route ligt: een kopje zwart vocht zou deugd doen. Als we het stadje Van Horn doorrijden en de snelweg verlaten om de baan richting Fort Davis te nemen, krijg ik een hit: 'Aslan's Coffee Shop', op enkele 100 meters van onze huidige locatie. Score op Google Maps: 4,5/5. Okay, why not?

We komen binnen in een onooglijk klein souvenirwinkeltje met achteraan een aparte ruimte waar de coffeeshop gevestigd is. De heel vriendelijke eigenaar verwelkomt ons hartelijk en lacht even als we vragen of we hier echt een koffie kunnen drinken. Hij bereidt ons volgens de regels der kunst 2 cappuccino's en 2 lattes voor de zonen, eentje met vanille- en eentje met caramelsmaak. Er zitten 2 inwoners van het stadje in een zetel van een koffie te genieten en natuurlijk zijn ze nieuwsgierig waar we vandaan komen en wat ons tot hier brengt. We doen ons hele verhaal – nóg maar eens, de jongens zetten een streepje bij – en er volgt een uiterst aangename babbel met eigenaar en klanten. Er komen nog mensen binnen: we worden aan hen voorgesteld en een sympathieke dame vraagt of ze misschien een selfietje met ons mag trekken: 'Belgians in Van Horn, TX'. Ze bezorgt me prompt een kopie van de foto met de boodschap 'Have fun on your travels!'. Met een goed gevoel afscheid genomen – begeleid door een oprechte 'God bless you' van de uitbater; OK, we hebben wat tijd verloren, maar wat een onverwachte, charmante

ontmoeting! Even een kaartje posten in de brievenbus bij het postkantoor een paar huizen verder; hé, misschien kan ik hier wel een vers voorraadje 'global stamps' aanschaffen? Effe het gebouwtje binnen: yep, ze hebben internationale postzegels, en wat een toeval: niet zolang geleden is er nóg iemand deze zegels komen kopen! De postbediende zegt: "What's the chance that people buy global stamps twice in one morning? I don't sell these very often!".

We zijn nog niet aan het einde van onze verrassingen vandaag, dat merken we al snel als we weer een tijdje gereden hebben. Echt middenin de woestijn langs de kant van de autoweg opeens – ik zwans niet! - een laag wit gebouwtje met een bord 'Prada Marfa'. In de kleine etalage staan er daadwerkelijk schoenen van dat sjieke merk uitgestald. We zijn er voorbij voor we er erg in hebben, maar Hoesy keert terug: hier moet ik gewoonweg een foto van trekken!

De weg leidt ons verder door een open vlakte aan beide kanten zo ver het oog reikt en toch komen we waarschuwingsborden tegen: 'Cattle guard' en 'Loose livestock'. Dit is het échte westen: hier wonen de veeboeren op hun ranch met de koeien vrij grazend op de prairie. Texas ten top!

Om 14u40 arriveren we bij het uiteindelijke doel van onze rit: Fort Davis National Historic Site. Een op het eerste zicht eenvoudige rij van op elkaar lijkende gebouwen met een groot grasveld ervoor noopt onze zonen alvast tot commentaar: "Amai, we gaan weer een fortje bekijken!". We negeren hun uitlatingen en stappen naar het bezoekerscentrum dat in een van de originele slaapverblijven voor de gewone soldaten ondergebracht is. De dame achter de balie geeft een zeer enthousiaste uitleg over de geschiedenis en de structuur van het fort, dat in 1854 gebouwd werd. Ze raadt ons aan om eerst het mini-museum dat het verhaal van het ontstaan

tot en met de ontruiming van het fort vertelt, te bezoeken en daarna het fort zelf te bezichtigen.

De tentoonstelling in het museumpje is inderdaad interessant en kleurrijk opgebouwd: met behulp van grote informatieve borden, kaarten en uitstalkasten met allerhande artefacten in krijgen we een duidelijk beeld van de geschiedenis van het fort. Opgericht aan de voet van de Davis Mountains in de buurt van het Indiaanse 'Painted Camp' diende het fort oorspronkelijk ter bescherming van de reizigers, post en goederen die westwaarts gingen over de weg van San Antonio naar El Paso. Bij het uitbreken van de Burgeroorlog werd het fort verlaten: de militairen die daar verbleven, maakten de facto deel uit van de US-leger en werden dus verondersteld voor de Noordelijke Unie te vechten. Ze werden bijgevolg teruggeroepen om noordelijker te gaan vechten tegen de zuidelijken. Pas 2 jaar na het einde van de Civil War werd het oude fort opnieuw bevolkt en op de plaats van de oorspronkelijke nederzetting werden nieuwe, adobe-stenen gebouwen opgetrokken. Tot 1891 was Fort Davis onder andere het hoofdkwartier van de 9de en 10de US-Cavalerie 'Buffalo Soldiers', de bekende regimenten bevolkt door enkel zwarten.

Dan is het tijd om het fort zelf aan een grondige verkenning te gaan onderwerpen. Alhoewel het warm is, staat er een aangenaam briesje afkomstig van de bergen dat voor een beetje verkoeling zorgt. Het hoofdidee van de historische site is alle gebouwen die de tand des tijds weerstaan hebben in hun oorspronkelijke staat te houden en indien nodig zo waarheidsgetrouw mogelijk te restaureren. Slechts enkele zijn volledig ingericht naar de tijdsgeest van ca 1881 om het leven van die tijd zo aanschouwelijk mogelijk voor te stellen.

En ik moet zeggen dat ze aardig geslaagd zijn in hun opzet: het wordt een boeiende kennismaking.

In een van de slaapbarakken van de gewone soldaten is er een tentoonstelling waarin het leven van de militairen in en rond Fort Davis uitgebeeld is – uniform, paard, overnachting tijdens de veldtochten - en staan er ook een aantal kanonnen uitgestald. In het volgend gebouw krijgen we een mooi beeld van de slaapvertrekken van de soldaten en de werkkamer van de 1ste sergeant. We wandelen langs de ruïnes van de overige barakken en de bakkerij naar de 'Commissary', zeg maar de kruidenierswinkel van het fort. Ook daar een levensecht ingerichte ruimte met de toog waarachter de militaire kruidenier stond en de uitdeling/verkoop van de goederen regelde. Een apart kamertje, inclusief met brandkast, diende als onderkomen voor de 'Commissary Sergeant' die de administratie voor z'n rekening nam.

Terug buiten splitsen onze wegen: de jongens gaan Pokémon jagen – really??? – Hoesy en ik stappen in de richting van de overblijfselen van de graanschuur en de pakhuizen tot we op de oude weg die San Antonio met El Paso verbond: 400 mijl in oostelijke richting, 200 mijl in westelijke richting. Er zijn enkele paarden die vrij staan te grazen; 2 ervan komen onze richting uit en stoppen even bij ons om gestreeld te worden.

We keren terug, richting gebouwen: naast de barakken voor de soldaten zijn er fundamenten terug te vinden van de huisjes voor de gehuwde soldaten. We passeren langs

de ruïnes van de 'Guardhouse', de gevangenis dus met oncomfortabel kleine cellen, en de kapel. Dit laatste gebouw had verschillende functies: in de week was het de school, op vrijdagavond werd het een uitgaans-/danslokaal en 's zondags werd de mis er gehouden. Over multifunctioneel gesproken!

Een beetje verder liggen de woningen voor de ongetrouwde officieren. Geen van de gebouwen is gemeubileerd, maar er zijn er wel 2 gerestaureerd en we kunnen ons wel inbeelden dat de mannen die hier woonden, voldoende ruimte hadden. Dan gaat het richting 'Officers' Row', de huizen voor de getrouwde en vrijgezel-hogere officieren. Net zoals bij de zuidelijke plantagewoningen ligt de keuken in een apart gebouwtje achter het huis, dit om brandgevaar te verminderen en onaangename geuren niet in het huis te laten dringen. Daar sliep ook de bediende van de familie in een vertrekje achter de keuken. Nog wat verder is het hospitaal van het fort gesitueerd. Het besloeg 2 vleugels: in de ene staat nu de ambulancekoets tentoongesteld, in de andere is een mooie presentatie van een ziekenzaal en het dokterskabinet ondergebracht. De isolatie- en de linnenkamer zijn evenals de keuken – wél in het gebouw! – zijn niet gerestaureerd. In nog een andere ruimte kan je zelf 'doktertje spelen': je krijgt een verscheidenheid van mensen die echt in het fort gewoond hebben en hun aandoening aangeboden en jij moet aan de hand van de uitgestalde instrumenten en 'medicinale' vloeistoffen de patiënt een behandeling voorstellen. In onze moderne ogen komen sommige van die genezingswijzen uiterst barbaars over: 'The cure is worse than the ailment!'. Toch waren militaire dokters uiterst bedreven artsen en moesten ze geenszins onderdoen voor hun collega's in het burgerleven.

Onze laatste stop is in de gezinswoningen van de officieren. Eerst bekijken we het interieur van het huis van commandant van de basis: sjiek! Zelfs in die tijd al hadden ze een deftige voorkamer, gereserveerd voor gasten en deftige aangelegenheden – 'children were discouraged to play here', een gezinseetkamer en een salon waar de familie zich 's avonds kon ontspannen. Het gezin beschikte ook over 3 bedienden. In een andere officierswoning is er een opdeling gemaakt: de rechterkant beeldt het onderkomen van een luitenant-vrijgezel uit, aan de linkerkant vinden we de kamers van een getrouwde luitenant.

Terug in het bezoekerscentrum informeren we of het nog mogelijk is om de 14-minuten durende documentaire over het fort te bekijken. Speciaal voor ons – "Last show!", grapt de ranger – starten ze de film nogmaals op. Om klokslag 17u00 wandelen we Fort Davis uit: persoonlijk vond ik dit een zeer aanschouwelijk en verzorgd 'National Historic Site'!

We hoeven niet ver meer te rijden naar ons onderkomen voor vannacht: we logeren in de 'Indian Lodge' in het Davis Mountains State Park. De 'lodge' is eigenlijk een aaneenschakeling van gastenkamers + badkamer in lage, witte gebouwen in pueblostijl. We checken in en rijden vervolgens terug naar het dorpje Fort Davis voor het avondmaal. Er is wel een restaurant aan de lodge, maar daar worden enkel ontbijt en middagmaal opgediend. Op aanraden van de parkranger die achter de onthaalbalie staat, kiezen we voor 'Cueva de Leon', een Mexicaans eethuisje. Er speelt een live country & western-bandje vanavond,

maar tot Ciarans opluchting is er geen plaats meer op de overdekte veranda. Het eten is simpel, maar lekker. We sluiten ons avondmaal af met een ijsje op het terrasje achteraan 'Herbert's Caboose', een ijswinkeltje dat in een omgebouwde treinwagon gevestigd is.

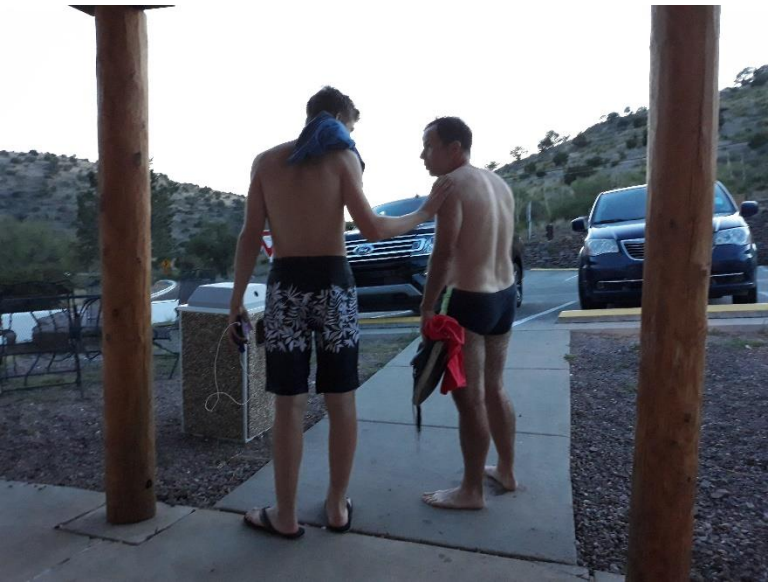

Vanavond wordt een heldere hemel voorspeld, dus we beslissen om via de Skyline Drive Trail naar een panoramische uitzichtpunt te rijden om de sterren te gaan bewonderen. In afwachting van ons vertrekuur – 22u00 – gaan de jongens nog een plonsje doen in het zwembad van de lodge, terwijl ik op ons terrasje ons dagboek bijwerk. Niet veel later zijn m'n 3 mannen al terug: het zwembadwater is aan de frisse kant. Terwijl de jongens douchen, komt Hoesy bij op het bankje zitten en genieten we van een bekertje rosé. Plots stoot m'n ventje me aan: doodgemoedereerd komt een stinkdier voorbij getrippeld en verdwijnt in een van de vuilbakjes verderop. De ranger die buitenstaat, vertelt ons dat dit een wederkerend avondevenement is: er zijn een 5-tal van die beestjes, en hij heeft er nog nooit een 'vervelende' ontmoeting mee gehad ☺

De rit naar het uitkijkpunt is van onverwacht korte duur: aan het begin van de Skyline Drive staat een bord met de mededeling dat de weg om 22u00 afgesloten wordt. Wij terug naar het lokaal van de ranger: geen nood, er is geen fysieke afsluiting. We dienen enkel een toegangsbewijsje voor 3,00 USD aan te kopen. Terug de auto in en na een kort stukje rijden belanden we op een 'scenic lookout'. Er staan nog 2 andere auto's, maar de omgeving is niet verlicht en boven ons strekt

zich een betoverende, met sterren bezaaide lucht uit. We blijven ernaar kijken en genieten totdat de nachtkoelte zich laat voelen en Seighin zich niet meer op z'n gemak voelt: dit is het territorium van zwarte beren en bergleeuwen en hij weet dat deze dieren nu wakker zijn. Een mens in het donker is toch maar een weerloos en bang wezen!

Rond 23u00 zijn we terug in ons veilige huisje en het duurt niet lang vooraleer we alle vier in ons bed liggen. Er wordt nog een tijdje gegrapt en gelachen om zotte uitspraken van de zonen, maar geleidelijk aan laat de vermoeidheid zich gelden. Zzzzzz….

Dag 27: Van Fort Davis (TX) naar Terlingua (TX)

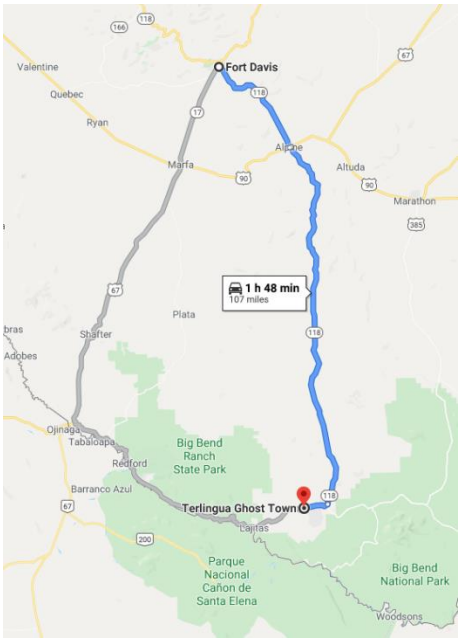

288 mijlen vandaag / 9957 km in totaal / 14009 stappen vandaag

07u00 uur? Wie is op dat onzalige idee gekomen om de wekker op dat tijdstip te laten weerklinken??? Oh, wacht, dat was ik! Gisterenavond bij het bekijken van de planning, zijn we tot de constatatie gekomen dat we deze ochtend eigenlijk niets specifieks ingepland hadden. Waarom dan niet van de gelegenheid gebruik maken om een ochtendwandeling te maken vooraleer we ontbijten? De jongens kunnen zelf kiezen wat ze willen doen: meegaan of in onze logement blijven, al dan niet om nog wat langer te slapen, dan wel wat te studeren.

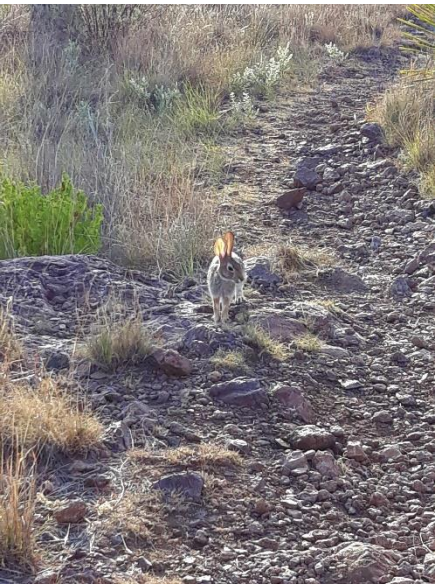

En zo doen Hoesy en ik stilletjes onze wandelschoenen aan en stappen de frisse ochtendlucht in. We kiezen voor de 'Indian Lodge Trail': die start vlak achter ons gebouw en belooft een 'challenging hike' te zijn. Het is heerlijk om zo 'vroeg' te wandelen: het is nog niet te warm, we hebben meer kans om wildlife te spotten en vooral, er zijn geen andere wandelaars. De ervaring heeft ons immers geleerd dat mensen het moeilijk hebben met zwijgen als ze in groep hiken: altijd moet er wel iemand zijn die zijn of haar parlezke wil doen. Wij klimmen, genieten van de stilte en het landschap rondom ons. Veel beestjes komen we niet tegen, maar het uitzicht is prachtig. Een dappere 'jackrabit' – een soort van konijn met lange oren – verschijnt op ons pad en blijft gewoon zitten als we behoedzaam naderen. We kunnen van vlakbij enkele foto's maken; dan verdwijnt hij in het struikgewas, maakt een omcirkelende beweging en verschijnt dan opnieuw op het weggetje, ditmaal achter ons. Gedurende een korte tijd volgt hij ons nog op onze wandeling: cute!

Om 07u30 zijn we met onze hike gestart, een uurtje staan we terug op ons verandake. Ciaran zit te studeren in een donkere kamer, Seighin slaapt nog. Hoesy neemt alvast een douche terwijl ik de fruitsla prepareer. Dan ontbijten we met z'n allen buiten in het ochtendzonnetje aan het tafeltje dat recht voor onze deur staat: zalig! We zouden eigenlijk elke morgen zo vroeg moeten opstaan, dan duurt onze dag veel langer! "Euh, mama, wát? How about no?", krijg ik in duet te horen ☺

Om 11u00 gaan we onze kamersleutels terugbrengen: op naar het volgende stukje Texas! Dat kondigt zich na een uurtje rijden al aan: Marfa, een klein stadje, aangeraden door 3 mensen van de Facebook-groep 'Belgians in the USA'. OK, wát is hier juist te zien? Het is een heel rustig, slaperig plaatsje, waar er niet veel beweegt… We gaan op zoek naar de toeristische dienst waar we ongetwijfeld wijzer zullen worden… of niet. We vernemen er dat het stadje als decor diende voor 3 films, waaronder 'Giant' en 'No Country For Old Men'.

Op de terugweg naar waar de auto geparkeerd staat, halen we even wat geld af aan de ATM van een bankkantoor en schieten we wat plaatjes van de mix van vergane glorie en stijlvolle, moderne etalages. De bioscoop bijvoorbeeld is duidelijk al een tijdje buiten gebruik, maar een voorbeeld van zo'n typische Amerikaanse cinema die je heel dikwijls in oude Amerikaanse films ziet: nostalgie ten top. We springen ook even binnen in het stadhuis en beklimmen een aantal trappen tot in de koepel van het gebouw, waar we een mooi uitzicht hebben op het stadje en de omgeving. Als we het plaatsje uitrijden, zien we een wegwijzer voor

de golfcourt staan: raar, zo'n symbool van welvaart in een anders ietofwat armere omgeving.

In het volgende stadje, Marathon, gaat het er duidelijk anders aan toe: er staat een sjiek hotel en de hoofdstraat is bezaaid met spa's en schoonheidsinstituutjes. Een Walmart is er in deze streken niet te bekennen, evenmin als een Starbucks, maar ik bemerk net op tijd een Porter's. Iets zegt me dat we hier moeten halthouden: de naam doet een belletje rinkelen. En inderdaad, het blijkt een supermarktje te zijn. Even naar binnen om onze voedselvoorraad aan te vullen – we zitten zonder wijn! – en vervolgens naar het restaurantje dat we via Google Maps opgespoord hebben.

'Oasis Cafe' is simpel, maar kleurrijk van aankleding en de bediening is super vriendelijk. – wat ons al meer opgevallen is in het zuiden. De gerechten zijn hoofdzakelijk Mexicaans getint; toch kan ik probleemloos een slaatje krijgen. Ciarans milkshake wordt ter plaatse bereid. Alleen onze jongste heeft pech: door miscommunicatie tussen de keuken en de eigenares, die ons bedient, laat zijn maaltijd héél lang op zich wachten, waarvoor ze zich enkele malen oprecht verontschuldigt. Prompt wordt hem een milkshake van het huis aangeboden; later bij het afrekenen staat de eigenares erop dat ook zijn maaltijd niet door ons betaald wordt. Zuiderse gastvrijheid, het is wel degelijk een item!

Om 15u40 passeren we het bord van Big Bend National Park, 20 minuutjes later staan we aan het Panther Junction Visitor Centre. 'Panther'??? Dat zijn toch zwarte katachtigen die niet in de USA voorkomen, dacht ik? Een blik op de folder die we aan de ingang gekregen hebben, verklaart veel: 'panter' is de lokale benaming voor de woestijnleeuw. Het park is behoorlijk uitgestrekt, dus er dienen keuzes gemaakt te worden: geen kans om alles te kunnen bekijken. We zouden graag vóór zonsondergang in ons logement voor deze nacht zijn, omdat we van daaruit de zon willen zien gaan slapen. We hebben dus nog een goeie 3 uur die we in het park kunnen doorbrengen. Om een wandeling te doen die echt de moeite - lees: een uitdaging – is, is dit te kort. Dan maar een tochtje langs de 'Ross Maxwell Scenic Drive': de ranger vertelt ons dat we rond 18u00 aan het uiterste puntje ervan zouden moeten arriveren als we nu vertrekken.

We besluiten om inderdaad eerst helemaal tot het einde van deze panoramische weg te rijden en op de terugweg kunnen we dan zien, naargelang de tijd die ons nog rest, welke tussenstops we maken. De beschrijving van de 'Ross Maxwell Scenic Drive' is niet overdreven: langs deze route vind je inderdaad de hoogtepunten van de geologische veelzijdigheid en pracht van Big Bend National Park terug. We houden regelmatig halt om de fantastische natuur te fotograferen en turen tijdens de rit naar buiten in de hoop een glimp van de vele in het wild levende dieren op te vangen. Buiten regelmatig een passage van de zogenaamde 'roadrunner', in het Nederlands tamelijk idioot-klinkend bekend als de renkoekoek, spotten we echter niets.

Om iets voor 18u00 bereiken we Santa Elena Canyon Overlook met aan de voet de Rio Grande, de natuurlijke grens tussen de USA en Mexico. We stappen een kort padje naar beneden af en komen aan de rivieroever terecht. Het is een droge zomer, en het water staat dan ook heel laag. Zo laag zelfs dat we een eindje op 'gebakken' rivierbodem moeten wandelen vooraleer we water bereiken: het is net alsof we over terracota lopen. We waden de Rio Grande over en zetten voet – illegaal? – op Mexicaanse bodem. Behoorlijk indrukwekkend, temeer omdat aan deze kant een massieve rotswand van zo'n 500 m hoge oprijst. En dan die canyon die in V-vorm de bergen in 2 splijt: wauw!

Op onze terugroute kunnen we alle drie de stops die ik gepland heb, uitvoeren. Op Mule Ears View Point heb je het uitzicht op 2 rotspieken die duidelijk op ezelsoren trekken, terwijl Sotol Vista gewoon een mooi plaatje van het omringende berglandschap oplevert. Bij de Sam Nail Ranch bewandelen Hoesy en ik even het paadje naar de ruïnes van de oude boerderij van de familie Nail. Buiten enkele buitenmuren schiet er van de farm niets meer over, maar er staan nog wel 2 authentieke windmolens waarvan er een nog steeds werkt en water oppompt in een kreekje. Dankzij de uitheemse pecannoten- en vijgenbomen die de boer daar geplant heeft, vormt het geheel een lieflijk plaatje, een oase van rust in het groen.

Aan het einde van de scenic drive draaien we links de baan op en verlaten het park via de -/uitgang aan Maverick Junction. Het is een korte rit naar Terlingua Ghost Town, maar het laatste stuk verloopt tamelijk steil naar boven op kiezels. Onze auto klaart echter de klus uitstekend. Daar staan we dan, bovenop een platte heuveltop met een adembenemend uitzicht aan ons onderkomen voor vannacht: een tipi! Er is een mobiel toilet – niet zeker of

dit voor ons bestemd is – een tafel met zitbanken en een in-opbouw-zijnd gebouwtje waarin zich 2 WC-potten en een ruimte die voor een douche bestemd is, bevinden. Bij een van de 2WC's staan er 2 kruiken met water gevuld, en de eigenaar had laten weten dat er nieuw sanitair gebruiksklaar zou zijn, dus we nemen aan dat we hier naar toilet mogen gaan? We beslissen wijselijk om toch maar de 'potty' te gebruiken: daar hangt een verdeler met een desinfecterend middel voor de handen aan een van de wanden.

Binnenin is de tipi zeer ruim: er staan 2 netjes opgedekte 2-persoonsbedden in, een klein rekje met enkele keukenspulletjes, weliswaar rudimentair, 2 nachttafeltjes met ieder een lampje, een verwarmingselement zoals je op Belgische terrassen vindt… en een ventilator! Die zetten we dadelijk aan, want het is behoorlijk warm in de Indiaanse tent. Buiten merken we dat de stroom geleverd wordt door 2 zonnepanelen: in the middle of nowhere hebben ze zeer moderne energieverstrekkers.

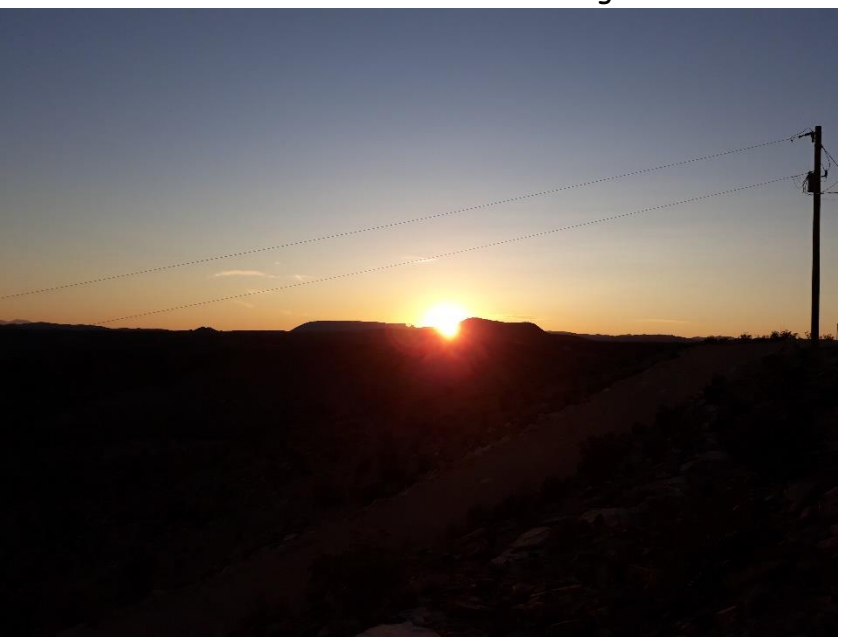

Nadat we alles wat we denken voor deze nacht nodig te hebben in de tipi ondergebracht hebben, beginnen we buiten aan tafel onze boterhammetjes op te eten, vergezeld van een slokje rosé. Dit moeten we echter onderbreken voor het spektakel van de avond: de zonsondergang. Even verderop de weg is er een soort van bouwwerf vanwaar we een goed zicht naar het westen toe hebben. De zon gaat onder en werpt een donkergeel-oranje licht over het landschap; aan de andere kant, in het oosten, krijgt de avondhemel een rozig-lila schijn: het is een mooi schouwspel.

We eten ons avondmaal verder op en poetsen zo goed en zo kwaad als het kan onze tanden: om te spoelen doen we beroep op een klein beetje van ons drinkwater. De lichtjes die her en der opgesteld staan en duidelijk ook op zonne-energie werken, floepen ineens aan en hebben een leuke verrassing voor ons in petto: in plaats van gewoon licht krijgen we een soort van schijnsel van vlammetjes, alsof er fakkels ontstoken werden. Dát wil ik ook wel aanschaffen voor onze tuin: je kan ze bijna niet van echte toortsen onderscheiden!

Zonder elektriciteit – we weten niet hoe lang de opgeslagen energie zal meegaan, en de ventilator hebben we écht wel nodig – kunnen we niet veel meer doen, dus kruipen we ons bed in en proberen niet te denken aan de beestjes die nu langzamerhand beginnen rond te kruipen: ratelslangen, tarantula's, insecten. Ciaran leest voor de grap nog een hoofdstuk uit zijn boek voor; alhoewel het veel te warm is, is het draaglijker dan in ons tentje tijdens de vorige kampeerbeurt, dankzij het briesje van de ventilator. Toch duurt het een behoorlijke poos vooraleer ik inslaap…

Dag 28: Van Terlingua (TX) naar Bandera (TX)

208 mijlen vandaag / 10291 km in totaal / 11165 stappen vandaag

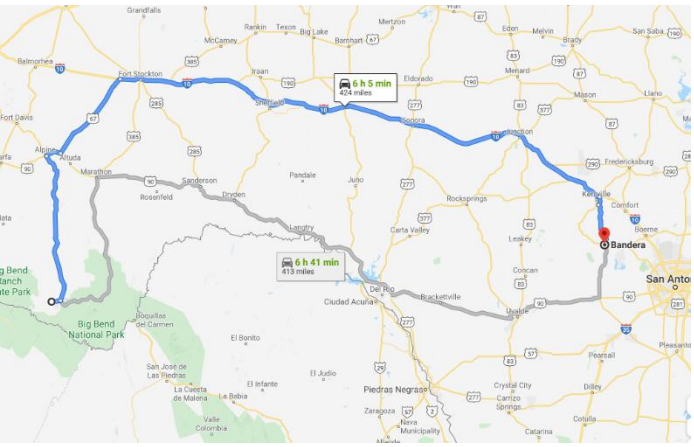

Ik kan niet zeggen dat ik al te best geslapen heb, en waarschijnlijk de rest van ons gezinnetje ook niet. Het lag geenszins aan de bedden, wel aanvankelijk aan de warmte en nadien aan onze medeslapers. Nadat ik na lang draaien en keren in slaap gesukkeld was, werden we allemaal wakker door een luide kreet: "What the FUCK is this???". Yep, onze jongste was weer hardop aan 't dromen. Terug in slaap gesukkeld en dan ineens m'n hubby die rechtop ging zitten: slecht gedroomd misschien? Neen, hij dacht dat hij iets aan z'n tenen voelde kriebelen. Amai, da's geruststellend!

Waarschijnlijk ben ik nog enkele keren halfwakker geweest, maar middenin een rare droom word ik gewekt door Seighins GSM: geloof het of niet, maar hij is degene die er gisterenavond voor gepleit heeft om voor zonsopgang op te staan! Het is 06u30… ☹

Niemand durft als eerste de tent te verlaten – ratelslangen en andere beesten, weet je wel? – dus ik rits het zeildoek open en vang de vleug koele ochtendlucht op: heerlijk! De zon is nog niet wakker, dus we kunnen allemaal nog snel even naar het mobiele WC'tje. Als de ochtendgloed achter de bergtoppen begint te schijnen, staan we met z'n drieën – Ciaran is in bed blijven liggen – met onze GSM klaar om kiekjes te maken.

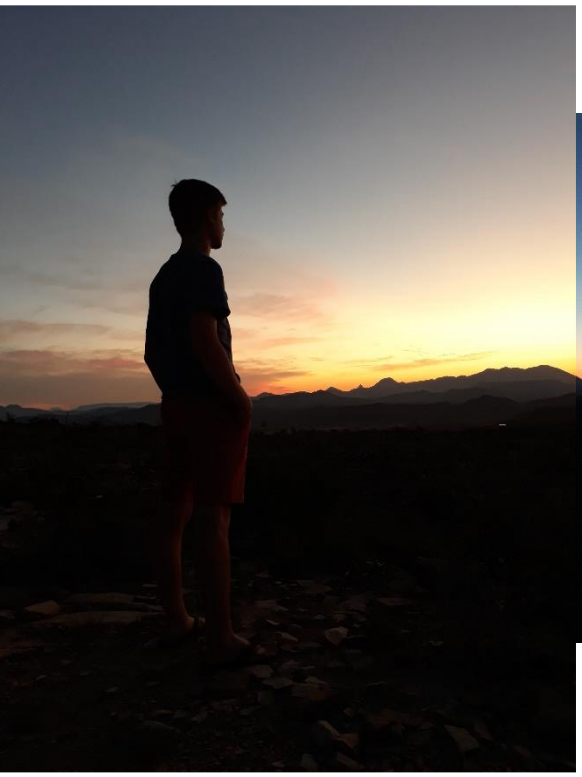

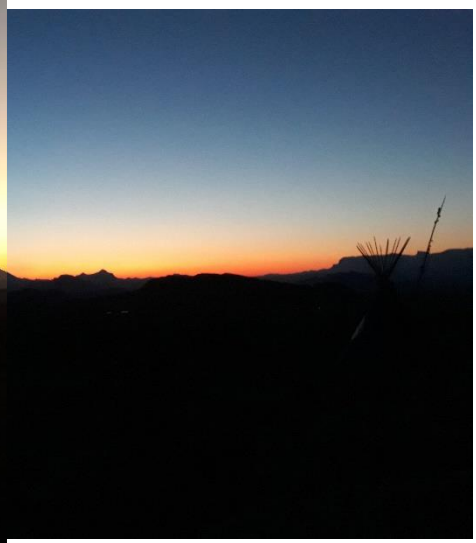

Net zoals de zonsondergang van gisteren is ook de opkomst een feeëriek spektakel. We zitten al aan ons eenvoudig ontbijt – slechts 2 fruitsoorten in plaats van de gebruikelijke 3 – als de zon zelf boven de bergkam verschijnt. Wederom tandenpoetsen; de ontbijtboel steken we onafgewassen in plastic zakken: da's voor vanavond, als we terug 'in de beschaafde wereld' vertoeven.

Om rijden we Big Bend National Park terug binnen. Dit keer zetten we koers naar een ander bezoekerscentrum, dat van Chisos Basin. Het bord aan de ingang geeft wel aan dat het gesloten is, maar da's geen erg: we weten waar we moeten zijn. Er zitten tenandere 2 rangers onder een open tentje een boek te lezen: bij hen kan je dus waarschijnlijk wel voor informatie terecht.

Omdat we tamelijk vroeg zijn, is het nog lekker rustig en zijn er nog niet te veel mensen op de been. Da's tof, want we willen een trail aanpakken die als 'moderate' omschreven wordt: de Lost Mine Trail. Volgens de informatie is de wandeling 7,7 km lang en worden we onderweg getrakteerd op 'excellent mountain and desert views'. Ciaran kiest er echter voor om onder een prieeltje aan een tafel in de schaduw te blijven zitten: hij wil verder studeren. Het is 09u00: we spreken af dat we gaan trachten rond de middag terug beneden te zijn. Goed insmeren met zonnecrème, stevig stapschoeisel aan, hoofddeksel en water mee: check, we kunnen vertrekken!

Aan het begin van de trail staan er waarschuwingsborden: dit is het woongebied van de zwarte beer en de woestijnleeuw, dus er dienen een aantal regels in acht genomen te worden, mochten we een exemplaar van deze prachtige dieren tegen

het lijf lopen. Omdat we tamelijk vroeg van start gaan, is de temperatuur nog aangenaam. Bovendien ligt een groot gedeelte van de weg in de schaduw: dat maakt het klimmen langs het rotsachtige pad natuurlijk wel interessanter.

Aangezien ik weet dat de mannen er een hoger tempo op nahouden dan ondergetekende, probeer ik van begin af aan voorop te lopen en hen voor te blijven. Het feit dat Seighin enkele keren benadrukt heeft dat hij geen 2de 'Caprock Canyon'-ervaring wil meemaken, heb ik een beetje persoonlijk genomen, dus ik wandel stevig door en zorg ervoor dat ze me niet kunnen inhalen. Af en toe pauzeer ik om een foto van een mooie bloem of een wijds uitzicht te nemen, en soms moet ik echt effe op adem komen, maar van zodra ze me bijgebeend hebben, vertrek ik alweer. Alhoewel ik me soms moet aansporen om sneller te blijven stappen en een keer of 2 zelfs even loop, gaat het wandelen met goed af. Ik geniet ook van de stilte die om me heen hangt: Seighin kan het niet laten om een babbeltje met papa te slaan terwijl ze aan 't hiken zijn. Ook al roept hij niet, toch blijf ik van mening dat hierdoor dieren afgeschrikt worden en we dus ontmoetingen mislopen.

Het laatste stuk van de tocht is behoorlijk bergop en hakt in op m'n ritme, maar eens de top bereikt, word ik dik beloond voor de inspanning. Ik klim zo hoog mogelijk op een rots, zodat ik een uitstekend uitkijkpunt heb en wacht totdat m'n mannen arriveren. Het uitzicht is adembenemend mooi en evenaart bijna Angel's Landing in Zion National Park. Met z'n drieën kijken we onze ogen uit; even later arriveert er een koppeltje en vraagt een foto van hen te nemen, waarna ze hetzelfde voor ons doen. Héél gek, maar we hebben op dat kleine topje van de wereld internetverbinding, wat we gretig gebruiken om enkele kiekjes richting België te sturen.

De terugtocht verloopt eveneens vlot. Ditmaal blijven we wel samen. Ondertussen is de zon hoger aan de hemel geklommen en wordt het drukker op de trail. Om de haverklap komen we klimmers tegen die vragen hoe ver het nog is. We eindigen altijd met de opbeurende mededeling dat de wandeling meer dan de moeite waard is en dat het uitzicht op het einde fantastisch is.

Om iets voor het middaguur staan we terug voor Ciarans neus, perfecte timing volgens hem: hij had juist gedaan met studeren. Rond het bezoekerscentrum liggen een aantal vakantiehuisjes, dus de accommodatie is hier uitgebreid: er is een winkeltje en ook een restaurantje. In de hoop op een uitgebreide menukaart stappen we binnen. De eetruimte is voorzien van een grote glazen wand waardoor je een prachtig uitzicht hebt om de omgeving: fijne plaats om te eten! Alhoewel er nog geen cocktails geserveerd worden – pas vanaf 14u00 – kunnen we wel bier en wijn verkrijgen: dat hebben we wel verdiend!

De maaltijd is uitstekend en zeker het dessert – 1 portie voor ons gedrieën, want Hoesy is geen fan van chocolade – is zeer ruim qua proportie.

Als we het restaurant verlaten, moeten we door een souvenirwinkeltje om buiten te geraken: slim gezien! Ik maak van de gelegenheid gebruik om enkele postkaartjes te kopen, maar bekijk natuurlijk ook de andere spulletjes die er aangeboden worden. Er staan echt leuke spulletjes tussen; ik word verliefd op de uitgestalde armbandjes en besluit me op eentje te trakteren. Op die manier raken we aan de praat met de mensen die aan de kassa staan: een oudere dame en haar kleinzoon, Luke. Zoals we eerder al gemerkt hebben, zijn ook hier de mensen erg vriendelijk, en in vergelijking met de 'noordelijke' Amerikanen warmer en minder afstandelijk: zuidelijke charme…

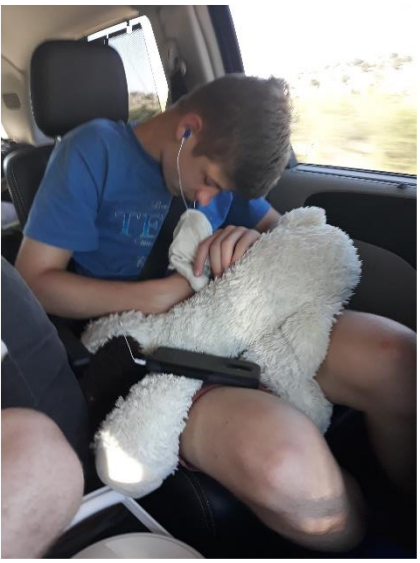

Uiteindelijk moeten we dan toch afscheid nemen en klimmen we in de auto voor een rit van een 6-tal uur naar Bandera, TX. Een serieuze afstand die we moeten afleggen, maar we moeten nu even doorbijten: morgenavond landt Loic in de luchthaven van Austin! Eerst rijden we nog een tijdje in het park; daarna leidt de weg ons doorheen een landschap dat steeds opener wordt: weg bergpieken en dalen, welkom eindeloze vlakten! Veel onderbrekingen tijdens het rijden zijn er niet: 2x tanken, 1 keer een sanitaire stop en even de benen strekken.

De zon is langzaam aan 't zakken als we rond 20u00 de toegangspoort tot de ranch waar we deze nacht verblijven, binnenrijden: we zijn benieuwd naar wat we hier gaan aantreffen. Stiekem hoop ik op de mogelijkheid om misschien eindelijk eens een paard te kunnen roskammen en borstelen; de jongens spreken al over paardrijden.

De eerste indrukken zijn alvast positief: er is een zwembad, er is veel groen, en alles ademt een sfeer van 'ranch in het Wilde Westen' uit. In het kantoortje worden we vriendelijk ontvangen en krijgen we meteen een uiteenzetting over wat er allemaal te beleven valt hier. Het is meer dan alleen maar paardrijden: met een grote band de nabije rivier afzakken, een 'hayride', een cowboyontbijt, een kampvuur met demonstratie van

lassowerpen en brandmerken + roosteren van marshmallows, … Ons huisje is vanbinnen helemaal in hout ingericht en overal aan de muren vinden we verwijzingen naar de naam 'Stirrup Lodge'.

We overleggen even kort over de keuzes die ons aangeboden zijn: Ciaran en ikzelf hebben zin in een uurtje paardrijden om 07u30 en we gaan met z'n allen proeven van het cowboyontbijt om 08u30. Misschien gaan de kids later op de voormiddag nog wel 'tuben'; de kampvuuractiviteit is aanlokkelijk, maar we moeten nog eten en het loopt al tegen 20u30 aan, het tijdstip waarop deze activiteit start. De kids willen eerst gaan zwemmen, maar wij nestelen ons op ons terrasje met bokes en een bekertje rosé. Al gauw krijgen we gezelschap van onze jongens: er zitten allemaal 'klein joeng' in het zwembad, niet interessant!

Na ons avondmaal spring ik onder de douche: alhoewel de cabine tamelijk klein is en de douchekop – zelfs voor mij – te laag hangt, is het toch heerlijk om me terug fatsoenlijk te kunnen wassen. De zonen zitten nog een tijdje buiten, Hoesy werkt een poosje op Seighins laptop, en ik rommel wat op, leg alles klaar voor morgenvroeg en droog m'n haar. Nog een laatste alineaatje aan ons reisverhaal toevoegen en we knippen het licht uit. De jongens liggen in een andere kamer – weliswaar zonder tussendeur – ieder op een eigen zwaar houten stapelbed nog wat te gamen. We zijn allebei echter behoorlijk moe, dus erg zullen ze ons niet storen…

Dag 29: Van Bandera (TX) naar Austin (TX)

235 mijlen vandaag / 10669 km in totaal / 19034 stappen vandaag

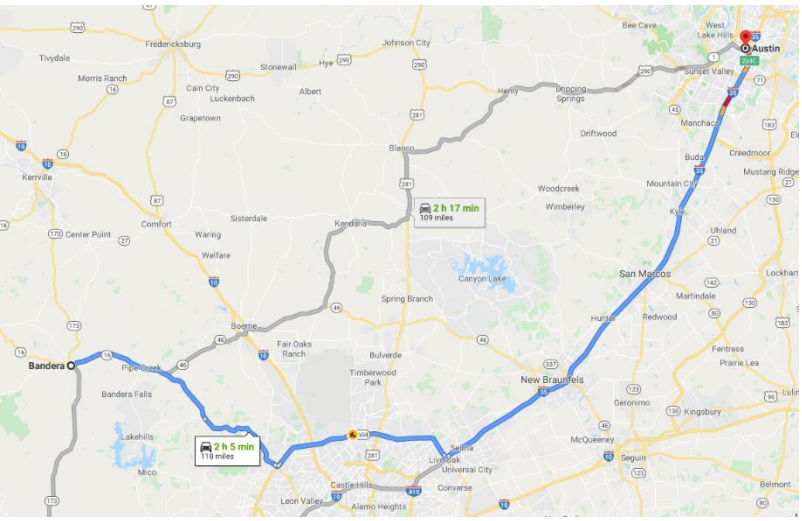

Hetzelfde uur van opstaan als gisterenochtend. Beter geslapen, maar nog steeds te weinig. Oh well, net als gisteren is het ook vandaag de moeite om op te staan: we gaan paardrijden! 'We' = Ciaran en ik; m'n ventje gaat mee tot aan de stallen om onze exploten op de gevoelige plaat vast te leggen, Seighin slaapt nog.

Het is overtrokken als we buitenstappen, maar wel al warm. Gisterenavond heb ik een document moeten ondertekenen waarbij we in geval van gebeurlijk ongeval de ranch en haar werknemers vrijpleiten van enige schuld. Toen ik de kleine lettertjes las, kwam m'n zin in avontuur ineens effe op een laag pitje te staan: blijvend letsel, overlijden, erfgenamen, … Slik!

Het is eventjes zoeken vooraleer we de stallen vinden. Daar aangekomen staat onze 'wrangler', miss Shirley, ons op te wachten, samen met 3 gezadelde rijdieren; de rest van

de paarden staat rustig in de andere kralen te grazen. Miss Shirley informeert naar onze rijervaring: 'better be safe than sorry', dus we geven beiden toe dat we eigenlijk beginners zijn – die paar keren op de rug van een paard tellen we niet mee, zelfs niet onze ritjes in de Kalahariwoestijn bij Louis en Dorette op 'Die Plaas'.

Miss Shirley stelt onze eerlijkheid duidelijk op prijs, dan laat ze ons kennismaken met onze rijdieren: Ciaran krijgt de 'gentle giant' Huey toegewezen, ik mag de trip ondernemen met Malibu. Vervolgens legt ze kalm en duidelijk de regels uit: uit haar toon maken we op dat we beter naar haar luisteren. Ze vertelt ons hoe we moeten zitten ("Not on the but: you ride a horse with your upper legs and your feet!") en welke bevelen we moeten geven. Het bestijgen verloopt heel vlot: okay, er is een trapje waarvan we gebruik moeten maken, maar met 1 zwaai zitten we in het zadel. Nog een laatste kushandje richting hubby en daar rijden we het hek al uit.

Wat volgt, is een zeer aangename, kalme rondrit van een uur op het grondgebied van de ranch. We rijden door beboste delen, maar ook over open vlaktes. Miss Shirley geeft uitleg over de Cherokee die hier vroeger woonden, de fauna en de flora. We komen ook wat meer over haarzelf te weten: ze is 66 jaar – hadden we haar nooit aangegeven! – heeft leren paardrijden op 'gehuurde' rijdieren, maar op haar 24ste een eigen paard kunnen aanschaffen en daarmee jarenlang talrijke rodeo's, voornamelijk 'barrel racing', gedaan. Ze moet behoorlijk goed geweest zijn ook: in 70% van de wedstrijden is ze als winnares geëindigd.

Zowel Huey als Malibu zijn rustige paarden, die duidelijk beginners gewoon zijn: als ze bijgestuurd moeten worden, doen ze het onmiddellijk. Ciaran rijdt onmiddellijk achter miss Shirley, ik sluit de rij: af en toe moet hij iets herhalen wat zij vertelt, want ik hoor het niet altijd. Als we haar vragen of dit niet saai is, zo met 'boring tourists' onderweg zijn, antwoordt ze ontkennend: van zodra ze op de rug van haar paard zit, is ze tevreden en gelukkig.

Ciaran informeert welke dieren hier hun territorium hebben: naast de 'gewone' beesten heeft ze al een lynx op enkele voet afstand van de stallen aangetroffen; er zou zelfs een

bergleeuw gespot zijn. Wij hebben geluk: enkele hertjes kruisen ons pad en miss Shirley wijst ons de sporen van wilde kalkoenen aan. Een beetje verder ontwaren Ciarans scherpe ogen ook effectief de dieren zelf: een buitenkansje volgens onze gids. Dan wijst ze een rots in de open vlakte aan: als we nog wat naderen, verandert de steen in een mooie zwart-wit-bruin gekleurde 'jackrabbit'.

Heel tevreden komen we na ons uurtje genieten terug aan de stallen aan, waar Hoesy ons staat op te wachten. Het afstijgen gaat even vlot: we krijgen beiden een complimentje van miss Shirley. We blijven nog even napraten, terwijl zij de paarden drenkt: in hun grote ton met drinkwater zitten talrijke goudvisjes.

Even onze jongste slaper wakker maken en dan gaat het richting eetruimte waar het 'cowboy ontbijt' geserveerd wordt. Duidelijk allemaal homemade krijgen we een ruime keuze van lekkernijen voorgeschoteld: roerei, worstjes, gravy, broodjes, 'corn biscuits', maar ook yoghurt, watermeloen, bosbessenmuffins, en andere zoete zondes. Er is zelfs quiche en coffeecake.

We nemen bij miss Shirley aan tafel plaats en ontbijten samen, terwijl zij leuke verhalen opdist: over haar zonen en kleinkinderen, haar overgrootvader – de liefde voor paarden en paardrijden zit duidelijk in haar bloed! – haar Corvette, de tochten die ze onderneemt in Big Bend National Park, een boek dat ze gelezen heeft… Onnodig te zeggen dat het een fijn ontbijt wordt.

Na de maaltijd gaan Ciaran, Hoesy en ik op zoek naar de rivier die vlakbij de ranch moet gelokaliseerd zijn: de zonen zouden eventueel willen 'tuben'. Veel succes hebben we echter

niet: een droge bedding, een plasje water. Tiens, gisteren hadden we nochtans opgevangen dat de mogelijkheid tot 'tuben' bestond? Op onze wandeling terug passeren we een rodeokraal en ik MOET gewoon effe om een van de hekken kruipen om voor een 'cowgirl'-foto te poseren: de hoed en laarzen denken we er maar bij…

Terwijl de mannen nog even in het zwembad rondplonsen, babbel ik een tijdje met Amber – die zich érg alleen voelt nu Loic op het vliegtuig richting de States gestapt is – en neem dan snel een douche. Met spijt in het hart verlaten we de 'Twin Elm Ranch': dit was een leuk plekje geweest om enkele nachten door te brengen!

Eerste stop is het vlakbijgelegen Bandera, 'The Cowboy Capital of the World'. We zoeken en vinden het bezoekerscentrum… dat gesloten blijkt te zijn: da's just, 't is zondag! Een korte wandeling doorheen het centrum van het stadje toont ons dat jammer genoeg niet veel handelszaken geopend zijn. Het doet veel af aan de uitstraling die Bandera als cowboyhoofdstad zou moeten hebben: wij hadden allemaal iets meer westernstijl, saloons, stoffige straten, authentieke warehouses verwacht. Geen kans dat ik hier een paar cowboyboots op de kop kan tikken…

Even familieraad houden: we kunnen ofwel naar Fredericksburg waar er volgens onze Amerikaanse vriendin Joanna een interessant 'Pacific War Museum' gevestigd is of we kunnen al koers zetten naar Austin, onze stop voor vanavond. Seighin voelt zich niet al te best: hij is de hele tijd aan 't snuffelen, Ciaran zou graag nog wat rustig willen studeren vooraleer z'n grote broer arriveert en ikzelf heb – wonder boven wonder – nu eens geen zin in een historisch museum. Hoesy stuurt een berichtje naar de Air BNB die we in Austin gereserveerd hebben: of het erg zou zijn als we iets vroeger dan 15u00 zouden arriveren? No problem!

De rit naar de hoofdstad van Texas duurt niet echt lang – nog geen 2 uur – maar de weg ernaar toe is druk. Waar we in het begin nog door groene vlakten afgewisseld met beboste stukken rijden met hier en daar ranches met enorme stukken land – 'Southfork Ranch, Dallas', anybody? – verandert de omgeving al snel in volgebouwde stroken met alle typisch Amerikaanse winkelketens aanwezig. Ik spot zelfs 2 outlet-shoppingcentra vlak naast elkaar: Texas ziet het inderdaad allemaal 'big'!

Om iets na 15u00 parkeren we voor het huis waar we deze nacht zullen verblijven, in een rustige buitenwijk van Austin. Yep, weer een andere formule in onze Air BNB-belevenissen: ditmaal huren we 2 slaapkamers en een badkamer in een woning van een koppel. Alleen Andrew is momenteel thuis, en de 2 schatten van honden, Sam en Echo. Onze gastheer geeft ons een uitgebreide tour van ons deel van het huis en maakt ons duidelijk dat we vrij gebruik van keuken, zitkamer en wasruimte hebben, evenals het terras in de tuin.

Andrew is een ex-militair die de keuze had: of in het leger blijven, of in het huwelijksbootje stappen; hij heeft dan maar voor de laatste optie gekozen ☺

Onze jongens ontdekken dat hij een verwoed gamer is en voor het volgende half uur gaat het gesprek over zaken waar wij als 2 oudjes absoluut niets van afweten. Ik prepareer een fruitslaatje voor Seighin en mezelf, de 2 andere eten enkele bokes, allevier buiten onder de pergola: het is heet, maar draaglijk. Daarna wassen Hoesy en ik de vuile spullen af.

Aangezien de jongens zich niet echt geroepen voelen om eerst nog naar een grote winkel met westernspullen te rijden – cowboy boots voor de mama? – en dan aansluitend Loic te gaan oppikken, blijven we waar we zijn en genieten we van een korte siësta.

Om 18u00 zetten we koers richting vlieghaven, want Loic heeft laten weten dat hij omstreeks 18u30 al zou landen. Het is druk op de snelweg en er zijn op verschillende plaatsen wegenwerken, dus chauffeur en co-piloot moeten beiden goed in 't oog houden naar waar de Waze ons juist stuurt. Ook aan de luchthaven zelf is het even zoeken naar een parkeergarage die toegankelijk is: verfraaiingswerken! Ditmaal zijn we wél dadelijk in de correcte terminal: op het bord met aankomsten zien we dat transportband 1 de bagage afkomstig uit Chicago, IL zal afleveren. Dat betekent dat Loic ook hier naartoe zal moeten komen. Vol verwachting staren we met z'n allen naar de roltrap: het duurt eventjes, en als hij uiteindelijk in ons gezichtsveld verschijnt, ziet hij ons niet staan en wandelt hij de andere kant op. Als een pijl uit een boog schieten de 2 broers hem achterna: we krijgen zelfs de kans niet om een foto van het blije weerzien te trekken, laat staan te filmen!

Onze gastheer had ons 2 suggesties qua restaurants aan de hand gedaan, beide BBQ-plaatsen waar de befaamde brisket geserveerd wordt. In het 1ste restaurant, 'Black's BBQ', staan ze tot buiten aan te schuiven en is er geen lege tafel te bespeuren; een korte rit brengt ons naar het stadscentrum waar er in de 'Cooper's Old Time Pit Bar-B-Que' wél genoeg plaats is. De opzet is simpel: je kiest eerst welk vlees je bereid wil zien worden, daarna neem je naar hartenlust koude of warme bijgerechten en aan de kassa rekent men dan alles af. De chef raadt ons aan van alles een kleine hoeveelheid te nemen, dan kunnen we onderling wisselen en proeven

waar we goesting in hebben. En dus wandelen we met dienbladen beladen met brisket, kip, worst, ribbetjes en ribeye enerzijds en aardappelsla, koolsla, een groen slaatje, warme boontjes, een maiskolf en een gebakken aardappel anderzijds naar de kassa. Iedereen neemt frisdrank, maar ik ga aan de bar een lokaal donker biertje (géén IPA!) van de tap kopen.

Loic kiest om buiten op de patio, een binnenplaatsje, te gaan zitten. Het wordt een gezellige, oer-Amerikaanse maaltijd, waarbij onze oudste zoon honderduit vertelt over z'n reis naar Peru en z'n laatste dagen in België, en ik gewoon stilletjes zit te genieten van m'n 3 zonen en m'n hubby. Spijtig dat Amber (en Sander) er niet bij is…

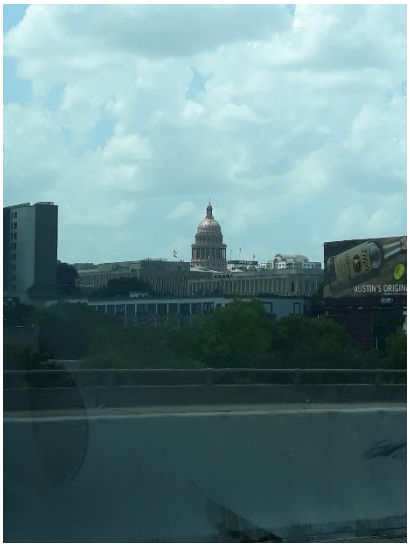

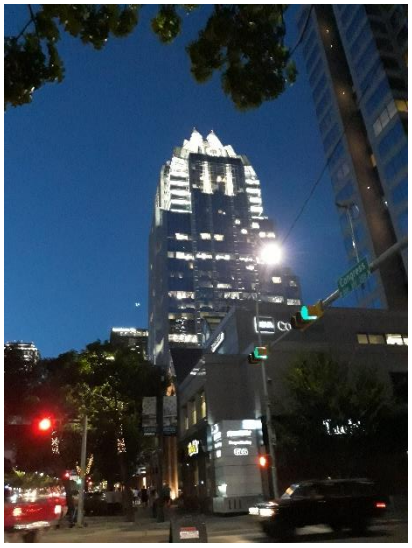

Het hoeft geen betoog dat we allen behoorlijk moe zijn van het rijden, het vliegen en de emoties bij het weerzien, dus als we terug op ons logeeradresje zijn, duurt het niet lang

vooraleer we allemaal in ons bed liggen. Ciaran staat grootmoedig het 'twin bed' aan z'n oudste broer af, en neemt plaats op de matras op de grond; Seighin mag in het 1-persoonsbed slapen. Als ik m'n tanden gepoetst heb en m'n jongens goeienacht ga wensen, ligt Loic al als een blok te slapen. Nog even een fotootje naar Amber en Elisabeth sturen, ons dagboek van vandaag verder afwerken, en om 22u30 al kan ik het licht uitknippen. Het gaat een deugddoende nacht worden: bijna heel m'n gezinnetje is bij mij!

Dag 30: Van Austin (TX) naar San Antonio (TX)

433 mijlen vandaag / 11366 km in totaal / 15767 stappen vandaag

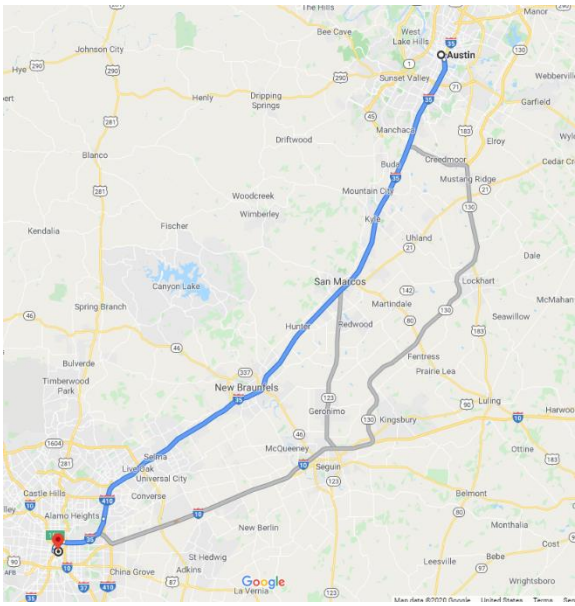

Enkele minuutjes voordat m'n GSM-alarm weerklinkt, word ik wakker: ja, eigenlijk heb ik goed geslapen. Slechts 2x wakker geweest en quasi direct terug kunnen inslapen. We nemen rustig de tijd om volledig te ontwaken. Ik spring als 1ste onder de douche en ga dan naar de keuken om de fruitsla klaar te maken: 1 mondje meer vanaf vandaag, maar wat voor een mondje! ☺

Onze gastvrouw, Nicole, komt even goeiemorgen zeggen: ze legt uit dat ze nog een beetje langer in bed blijven liggen, wegens niet 100%, maar dat we het altijd mogen vragen als we iets nodig hebben. Hoesy zet koffie en dan nemen we plaats op het terras buiten om in gezelschap van Echo en Sam te ontbijten: het is nog niet té warm. Druppelsgewijs verschijnen ook de zonen; je kan het merken dat ze elkaar gemist hebben.

Na de maaltijd nog even de badkamer induiken om de tanden te poetsen; daarna was ik af met behulp van afdroger Loic terwijl Hoesy onze auto herschikt: er zijn 2 valiezen bijgekomen én een deel van de koffer moet nu omgevormd worden naar een extra zitplaats. We verliezen dus in 1 klap heel wat bagageruimte: we moeten dus zo efficiënt mogelijk herschikken en sommige dingen overladen om 's avonds zo weinig mogelijk valiezen uit de koffer te moeten halen.

We nemen afscheid van onze gastheer en –vrouw, nog een extra knuffel aan de 2 honden en zetten dan koers naar het centrum van de hoofdstad van Texas. Origineel stond er een duikje in Hamilton Pool, een natuurlijk zoetwaterzwembad, gepland, maar daarvoor moest je een reservatie maken en voor vandaag was alles volgeboekt. Austin bezichtigen is dus een waardig alternatief.

We parkeren in de parkeergarage vlakbij het capitool – de 1ste 2 uren gratis! – en begeven ons naar het bezoekerscentrum van het capitool. Een vriendelijke jongedame vertelt ons dat we vrij het capitool mogen bezoeken, maar dat er ook elk half uur een gratis gegidste rondleiding is. Die van 11u00 missen we op een haar na, en dus lopen we maar even in het bezoekerscentrum rond dat kleine, maar overzichtelijke tentoonstellingen heeft over de bouw van het capitool, de geschiedenis van Texas en de XIT-ranch, een boerderij ter grootte van de staat Connecticut.

Als we het capitool zelf binnenkomen, moeten we onze camera's, GSM's en zakken afgeven voor controle en zelf door een poortje zoals op de luchthaven gaan. Onze gids, Joyce, is een Texaanse in hart en nieren die heel ludiek kan vertellen en af en toe een tikkeltje zelfspot aan haar verhaal toevoegt. We maken kennis met belangrijke personen ten tijde van de onafhankelijksstrijd: Davy Crockett, Sam Houston, de Mexicaanse generaal de Santa Anna. We komen te weten dat Texas 6 verschillende regeringen heeft gekend: Spanje, Frankrijk, Mexico, de Republiek Texas, de geconfedereerden en finaal de USA. Op het gelijkvloers, vlak onder de immense koepel, zijn deze 6 regeringen weergegeven met centraal het zegel van de RepubliekTexas, die nog geen 10 jaar bestaan heeft. Helemaal bovenin de koepel zien we de ster van Texas, met de 5 letters van de staatsnaam tussen de armen van de ster weergegeven. De hoogte is indrukwekkend: Joyce vertelt ons dat als het Vrijheidsbeeld van New York in de rotunda onder de koepel zou opgesteld worden, er nog genoeg plaats zou zijn tussen de toorts en de koepel voor een 'good old Texan handwave'.

We bezichtigen de 'Senate Chamber' en de 'House of Representatives Chamber', beide indrukwekkende ruimtes die vandaag nog steeds in gebruik zijn, met authentieke houten burelen en behoorlijk wat oude schilderijen met taferelen uit de Texaanse

onafhankelijkheidsstrijd aan de muren. De finesses van het verloop van deze oorlog ontsnappen ons – enkel Texanen kennen waarschijnlijk het hele verhaal; de jongens kunnen zich evenmin herinneren dat ze in AP American History iets over deze passage gezien hebben – maar Joyce vertelt boeiend en overtuigend.

We wandelen verder doorheen het immense gebouw en onze gids wijst ons op de kleine details. Zo draagt elke deurknop van het capitool de afbeelding van de 'Lone Star' en ook elders is die alomtegenwoordig: deuren, lusters, muren, … Het oorspronkelijke gebouw was opgetrokken uit kalksteen, maar na de brand van 1881 die het capitool grotendeels verwoestte, beslisten de Texanen bij de wederopbouw 'Texan Sunset Red Granite' te gebruiken, vandaar ook dat het capitool van ver een roze uitstraling heeft.

We eindigen de tour in een grote ruimte waar het daglicht door de brede skylights rijkelijk naar binnen valt. Als we omhoog kijken, ontwaren we op de top van de koepel het standbeeld van 'The Goddess of Liberty'. Toch is dit staatscapitool niet het hoogste van alle capitolen van de USA: dat van Louisiana zou hoger zijn, maar volgens Joyce komt dit

omdat ze daar 'valsgespeeld' hebben tijdens het bouwen: ze hebben er een soort van wolkenkrabber van gemaakt.

Na de rondleiding wandelen we nog even tot de 4de verdieping in de rotunda – de hoogste waar het publiek mag komen – en bewonderen het uitzicht naar beneden toe. Spijtig genoeg hebben we geen tijd meer om een stukje downtown van Austin te ontdekken: een rit van 1,5 uur naar 'The Missions' in San Antonio staat op het programma. Omdat dit National Historical Park om 17u00 sluit en we toch wel wat quality time daar willen doorbrengen, is mama weer van corvee wat betreft het bokes smeren in de auto.

Om iets na 14u30 rijden we de parking van de grootste van de origineel 6 missies op: 'San José'. We stappen – zoals in elk nationaal park – het geheel-aan-de-omgeving-aangepaste bezoekerscentrum binnen waar we vernemen dat er binnen 20 minuutjes een gegidste rondleiding zal plaatsvinden. In afwachting daarvan nemen we een kijkje in het museumpje dat op een voortreffelijke manier de geschiedenis van de missies uit de doeken doet. Samen met 'San Juan', 'Espada', 'Concepción' en 'The Alamo' vormt 'San José' het historische restant van de pogingen van Spanje om haar gebied vanuit Nieuw-Spanje (Mexico dus) verder naar het noorden toe uit te breiden. Franciscaanse monniken boden bescherming, eten en onderdak aan de Tejans, de indianen die daar woonden, in ruil voor bekering naar het katholicisme. Eens gechristend konden deze Indianen Spaanse staatsburgers worden. De weinige militairen die er eveneens woonden, leerden de indianen met westerse wapens omgaan, zodat ze de missies konden helpen beschermen tegen de raids van Comanche en Apachen.

Genoeg geschiedenis nu: tijd om de ranger te vervoegen! Het is bloedheet buiten en al snel beklaag ik het me dat we onze waterflessen in de auto hebben laten staan. De ranger zorgt er wel voor dat zijn toehoorders telkens in de schaduw van een boom kunnen plaatsnemen, maar we voelen de zon branden. We bezichtigen de verblijven van de indiaanse bevolking, de restanten van het kleine 'klooster' en de kerk met het befaamde 'Rose Window', een raam in de zijmuur van de kerk, rondom versierd met een gebeeldhouwd rozenrand. Door dit venster konden de indianen de kerkdienst volgen: zolang ze niet gedoopt waren, mochten ze immers de kerk niet betreden. Het overgrote deel van de missie is gerestaureerd, enerzijds omdat bij het seculariseren van de missie de Franciscanen de

indianen de toestemming gaven om de stenen van de omwalling te gebruiken voor het bouwen van hun nieuwe onderkomen buiten de muren, anderzijds omdat door ouderdom de gebouwen grotendeels ingestort waren. De restauratie is echter knap gedaan: als de ranger het niet verteld had, zou je geloven dat dit nog steeds de authentieke gebouwen zijn.

Na nog een kort bezoekje aan de curieuze watermolen buiten de muren, zoeken we de airco van onze auto terug op. Tot grote consternatie van de zonen, sta ik erop om de 3 andere missies ook nog te bezoeken: je kan moeilijk beweren dat je 'The Missions' bekeken hebt als je je tot slechts eentje, zij het dan 'The Queen of the Missions', beperkt! En dus rijden we via de Mission Road en de Mission Parkway naar de 3 andere historische sites, waar we altijd even rondwandelen, Hoesy en ik voor de historische waarde, de jongens om Pokémons te vangen. Their loss!

Pal in het centrum van San Antonio ligt de bekendste missie van allemaal: 'The Alamo', beroemd omwille van de slag tijdens de Texaans-Mexicaanse oorlog. In tegenstelling tot de Amerikaanse gewoonte – gratis of belachelijk lage prijs om ergens te parkeren – vragen de dichtbijgelegen parkings behoorlijk veel voor een plaatsje: 15,00 USD! Op goed geluk zetten we onze auto dan maar langs de kant van de weg en betalen we aan de automaat 1,00

USD tot 18u00 – daarna is het gratis. Hopelijk vinden we hem niet terug met ingeslagen ruiten…

'The Alamo' is geen nationaal, maar een staatspark, maar de toegang tot het oude kerkje, waar het belangrijkste deel van de slag plaatsgevonden heeft, is wel gratis. Het vormde een deel van de toenmalige geseculariseerde missie die generaal de Santa Anna kost wat kost op de Texanen wilde veroveren. Bij het naderen van het plaatsje had hij dan ook een rode vlag gehesen: 'No mercy!'. Toch bleven de Texanen ter plaatse, liever sterven dan hun strijd om hun onafhankelijkheid te staken. En zo, na een belegering van 13 dagen, veroverde het Mexicaanse leger de missie en bracht alle 189 mannen, waaronder Davy Crockett en James Bowie (ja, diene van het Bowie-mes!) om. De vrouwen en kinderen werden wél gespaard. Deze wreedheid tegenover de verdedigers van de missie wekte zo'n woede bij de Texanen, dat ze een maand later, samen met immigranten, onder de kreet 'Remember the Alamo!', de Mexicanen tijdens de 'Slag van San Jacinto' op 18 minuten (!) tijd een verpletterende nederlaag toedienden en op die manier hun onafhankelijkheid verwierven.

In de tuin achter het oude kerkje bevindt zich een tentenkampje waar re-enactments gebeuren, en ook een grote luifel waar een documentaire over de geschiedenis van de missie vertoond wordt. We blijven even staan kijken naar het goed geacteerde verhaal – typisch voor de Amerikaanse musea! – en wandelen dan langs een aantal standbeelden van de helden van 'The Alamo' terug naar buiten.

Tijd om naar ons hotel te rijden; even is er sprake van dat Loic deze taak op zich zal nemen, maar daar heb ik m'n bedenkingen bij: hij is waarschijnlijk nog moe van de reis, hij kent de auto nog niet én het is een stad die hij moet uitrijden, dus ik geef aan dat ik m'n ventje als chauffeur verkies.

Na een rit van amper 20 minuutjes arriveren we in de Holiday Inn, waar we een ruime kamer toebedeeld krijgen, een 'suite' met 2 queensize-bedden en een uittrekbare sofa.

Op aanraden van de receptioniste kiezen we voor '54 North' als adresje voor het avondeten, een restaurant dat tot een keten behoort en waar je een ruime keuze aan verschillende gerechten hebt. We verkiezen om binnen plaats te nemen, maar voor een 'booth' van 6 personen moeten we een half uur wachten. Dan maar een tafel meer in het midden met een extra stoel bijgeschoven. (nvdr: een van die 'booths' is dus de hele avond onbezet gebleven!)

Het duurt, tegen Amerikaanse gewoonte in, een hele tijd vooraleer de dienster onze bestelling voor een drankje komt opnemen; we krijgen ter compensatie wel gratis tostada's (?) met 2 dipsausjes aangeboden. De maaltijd is niet slecht, maar ik kan me niet van de indruk ontdoen dat ze ons om een of andere reden niet erg enthousiast bedienen: het water van Hoesy en mezelf bevat een hele vracht ijsblokjes, ook al hadden we specifiek 'no ice' gevraagd, Loics steak is niet correct gebakken, het dessertje dat m'n hubby en ik delen is wel een héél kleine spie, … Misschien is het allemaal inbeelding, maar ik verlaat het restaurant alleszins met gemengde gevoelens.

Op terugweg naar ons hotel houden we nog even halt bij de supergrote Walmart vlakbij: Loic heeft onze rangen vervoegd, dus we moeten heel veel voedsel inslaan! ☺

Het hotelzwembad is tot 22u00 openen: oudste en jongste zoon laten zich dit geen 2x zeggen en verdwijnen dadelijk voor een plons. Ciaran kiest ervoor om in de hotellobby nog wat chemie te gaan studeren. Terwijl ik enkele spulletjes strijk – "Da's écht ni nodig, mama!" – werkt Hoesy een poosje op de laptop. Daarna probeer ik onze avonturen van vandaag verder af te werken, wat niet echt wil lukken. Als ik om middernacht het licht uitdoe, liggen 3 van m'n 4 boys al stevig te ronken, maar Ciaran is nog steeds niet terug…

20 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 7)

Dag 31: Van San Antonio (TX) naar Corpus Christi (TX)

176 mijlen vandaag / 11650 km in totaal / 13482 stappen vandaag

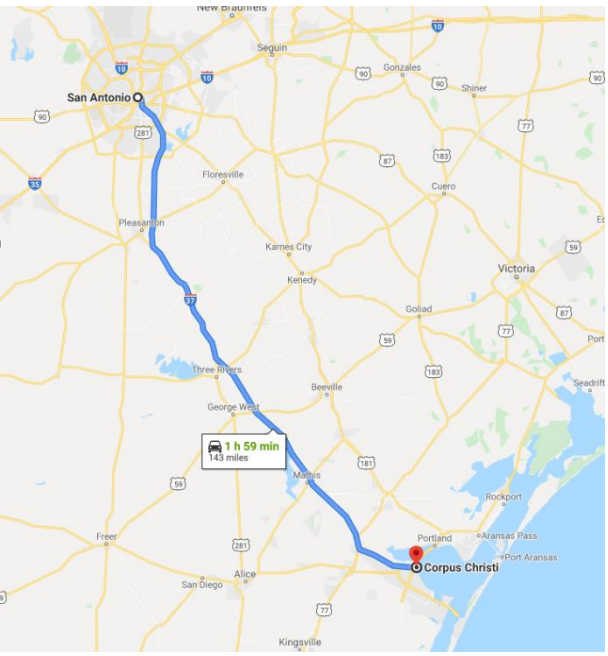

Vandaag staat er een heerlijk rustig 'off'-dagje op het programma: we rijden naar Padre Island National Seashore in Corpus Christi, om daar van de zee en het strand te genieten. Dat houdt in dat we niet al te vroeg moeten opstaan: de rit bedraagt een kleine 2,5 uur en we hebben ook een hotel daar in de omgeving gereserveerd. Toch heb ik m'n GSM-wekkertje ingesteld op 07u30: Loic en Seighin hebben uitdrukkelijk gevraagd om in de mate van het mogelijke samen te ontbijten. Aangezien ze eerst een uurtje willen gaan fitnessen, maak ik van de gelegenheid gebruik om na m'n dagelijkse douche een half uurtje skypeplezier met m'n ouders in te lassen. Gisterenavond had ik nog een mailtje naar hen gestuurd om hen te laten weten dat we om 15u00 Belgische tijd beschikbar zouden zijn.

Spijtig genoeg hebben ze m'n boodschap niet ontvangen: als ik de Skype open, staat mama op 'afwezig'. Desalniettemin probeer ik te bellen: geen antwoord. Ik rommel een beetje op, schrijf nog een postkaartje in afwachting van de terugkeer van onze 2 'fitte' zonen en tracht juist voordat we naar de ontbijtruimte vertrekken, nogmaals m'n ouders te bereiken. Dan krijgen we een zot berichtje van Loic: ze gaan 5 minuutjes later zijn, want 'Seighin is traag'. Dat wordt een Starbucks op kosten van onze jongste! ☺

Na 10 minuten wachten zijn ze er nog niet – nóg een Starbuckstractatie? – en juist als we op het punt staan dan maar al alleen te gaan, komen ze binnenstormen. Ciaran is ondertussen ook 'up and about', zodoende kunnen we effectief met z'n vijven gaan ontbijten. Onze middelste zoon is een beetje stilletjes: sinds dat Loic gearriveerd is, is hij ongewild een beetje op de achtergrond geduwd geweest. Ergens begrijpelijk: Seighin heeft z'n oudste broer al bijna een jaar niet meer gezien en is bijgevolg dolgelukkig om samen met hem dingen te kunnen doen. Met Ciaran is hij ondertussen alweer 3 weken verenigd, en heeft de routine (inclusief ruziemaken!) alweer haar intrede gedaan…

Na het ontbijt gaan jongste en oudste zoon douchen; Hoesy en ik maken van de gelegenheid gebruik om samen met Ciaran een bezoekje te brengen aan een grote bootshop vlakbij. M'n ventje zou graag een typische cowboygesp willen hebben, ikzelf wil eens kijken naar westernlaarzen. Er is een ongelooflijk groot aanbod aan boots, in alle vormen, kleuren, mét of zonder linten, strass en opzichtige borduursels. Een ding hebben ze gemeen: ze zijn tamelijk prijzig – alhoewel ik er niet aan twijfel dat de kwaliteit goed is. Amber en ik hadden 5 jaar geleden tijdens onze 1ste roadtrip naar het zuiden toch gebruik moeten maken van het aanbod '2 paar voor 170,00 USD'!

Mijn oog valt op 2 paar sobere laarzen, en m'n beide mannen sporen me aan ze te passen. Ik wik en weeg: om boots te kopen enkel en alleen voor linedancen, da's overdreven, maar deze kan ik ook gewoon dragen in de herfst en de winter. Het paar dat m'n voorkeur wegdraagt, is dubbel geprijsd: 129,99 en 149,99 USD. Ciaran gaat direct informeren welk het juiste bedrag is; natuurlijk zegt die verkoper het hoogste. Was ik het geweest, ik had ze niet gekocht – beetje 'bargainen', weet je wel, zo van "Jamaar, nee, als gijllie blundert met de prijsetiketjes, dan wil ik ze voor de laagste prijs, anders ni!" – maar Ciaran zegt "OK!" en past prompt het verschil bij: heel lief van hem. Toch een kleine meevaller: we krijgen 10% 'military discount'.

Om iets voor 11u00 zit iedereen in de auto – allemaal een beetje krapper, want er zijn 2 valiezen van Loic bijgekomen – en vertrekken we naar de Golf van Mexico. Het wordt een rustige rit: de jongens doen een tukje, gamen, Ciaran studeert een tijdje, ik hou me bezig met ons dagboek en de foto's.

Na 2,5 uurtjes rijden houden we halt aan het bord van Padre Island National Seashore in Corpus Christi, TX. Om dit 'nationaal park aan de zee' te bereiken, hebben we 2 bruggen moeten oversteken. De hele omgeving geeft een aangenaam 'Keys'-gevoel, alleen vind je hier nog iets meer begroeiing terug in vergelijking met Florida – als ik het me goed herinner.

De ranger aan de ingang van het park is een vrolijke gast die op de vraag van Hoesy "Is here anything special that we must see?" ad rem antwoordt met "Besides me, you mean?" Dan dirigeert hij ons met een knipoog naar het bezoekerscentrum aan Malaquite Beach een paar kilometer verder.

De parking voor dit gebouw is behoorlijk leeg: nice, niet veel volk op het strand! De ranger binnen bevestigt ons vermoeden: doorheen het nationale park zijn er tal van prachtige stranden, maar op een paar kilometer na, enkel bereikbaar met 4x4's. Er mag gezwommen en gezonnebaad worden, en natuurlijk ook gewandeld; verderop in park kan je ook vissen en windsurfen. Meer invasieve watersporten zoals waterskiën of kiten zijn hier uit den boze.

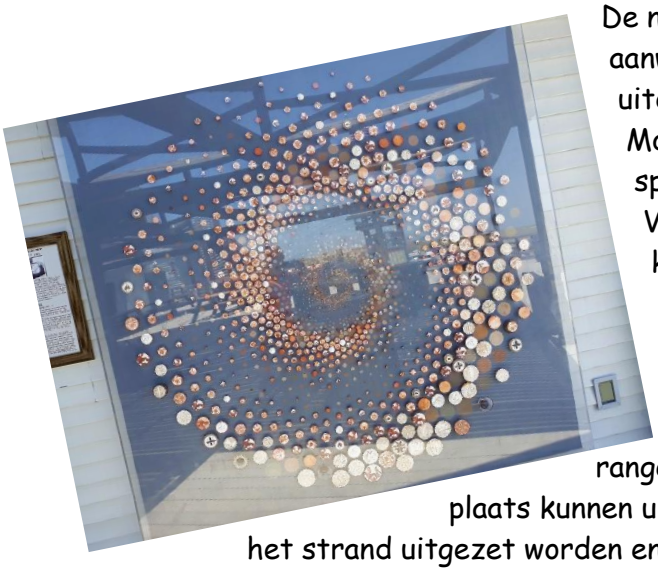

De nadruk ligt hier wel degelijk op de fauna en flora die hier aanwezig zijn. Zo wordt er in de folder van het park uitdrukkelijk gevraagd om op te letten voor schildpadden. Mocht je een schildpadmama die eieren aan 't leggen is, spotten, dan moet je ze met rust laten totdat ze klaar is. Vervolgens mag je haar behoedzaam naderen om te kijken of ze geen metalen plaatje aan haar poot heeft. Als dit het geval is, moet je het nummer hierop noteren. Je mag haar zeker niet storen of tegenhouden; wel vragen ze om de plaats met de eitjes te markeren en er foto's van te trekken. De bedoeling is dat de rangers deze eieren verzamelen, zodat ze op een speciale plaats kunnen uitgebroed worden, waarna de babyschildpadjes terug op het strand uitgezet worden en gevolgd totdat ze in de branding verdwijnen. Op die manier zijn al duizenden babyschildpadjes gered geweest.

Voordat we van het strandleven gaan genieten, picknicken we eerst aan een van de talrijke tafels die rond het bezoekerscentrum opgesteld staan. Vlakbij staan er eenvoudige, maar propere WC's opgesteld: die ruimte gebruiken we om ons om te kleden. Hoesy is zo slim geweest om onze strandparasol/-tent mee te brengen: die zal nu handig van pas komen, want de zon brandt. Overvloedig insmeren is de boodschap!

Op het strand is het inderdaad niet druk en we vinden dan ook gemakkelijk een vrij plaatsje. De tent opstellen heeft wel wat voeten in de aarde, letterlijk dan: in de zak zitten er geen piketten. Met behulp van stokken drijfhout en ettelijke scheppen zand die we tegen de wand stapelen, blijft onze strandparasol netjes staan, ondanks de (warme) wind die soms behoorlijk aan het tentzeil rukt.

Mijn 4 mannen duiken onmiddellijk de zee in; ik blijf eventjes rustig genieten van zon en strand. De rest van de middag verloopt zoals een perfect uitje naar het strand er dient uit te zien: zwemmen in de zee, in het zonnetje liggen bakken, duiken in en over de golven, elkaar onderduwen, kortom, gewoon relaxing on the beach.

In het water zitten er hele scholen vis en regelmatig zie je een exemplaar gewoon boven de golven uitspringen, een zilveren flits tegen een staalblauwe lucht. Hoesy vindt een plastic zak dobberend in de branding. Bij nadere inspectie blijkt er ocharme een vis in te zitten. Eerst denken we nog dat ie dood is, maar dan beweegt hij. Voorzichtig bevrijden we het beestje, dat helemaal in de zak verstrengeld zit, en

zetten het terug in de golven. Direct is ie weg, veiliger oorden opzoekend. Rotplastic, maar vooral, stomme mensen!

De zeemeeuwen zijn ook van de partij, maar bijlange na niet zo opdringerig als aan onze Belgische kust. Even verderop zit een gezin te eten, en de kids gooien wat broodkruimels naar de vogels; voor de rest van hun verblijf op het strand worden ze op een afstandje gadegeslagen door een hele horde meeuwen, die geduldig op meer hapjes wachten. Regelmatig passeert er ook een vlucht pelikanen, die richting het water vliegen: sierlijk om te zien.

In de branding zijn er minuscule schelpjes waarin heremietkreeftjes huizen en sporadisch zie je een lijkwit krabbetje zijdelings wegspurten: vandaar waarschijnlijk de naam 'ghost crab'?

Het is al voorbij 18u00 als we eindelijk opkramen. We spoelen het zilte zeewater van ons af onder de openlucht-zoetwaterdouches vlakbij onze auto en kleden ons om op de omheinde plek voorbestemd voor sterrenkijken. De honger komt opzetten, dus beslissen we het restaurant dat ik op de heenweg al opgemerkt had met een bezoekje te vereren. 'Doc's' ligt aan het water, vlak onder de hoge brug, en serveert vis- en vleesgerechten. Je kan binnen zitten, maar ook op het terras rondom rond. Waarom moet ik nu ineens aan Virginia Beach denken?

De parking staat tjokvol wagens: dat belooft niet veel goeds. En inderdaad, we krijgen te horen dat de wachttijd een 3-tal kwartier bedraagt. Geen erg, echter: ons hotel ligt slechts op een kwartiertje rijden, dus maken we een reservatie voor 20u00. We checken vliegensvlug in in de Best Western Paradise Inn – de naam is paradijselijker dan het eigenlijke hotel – en nemen als lopende bandwerk ieder om de beurt een snelle douche. Ik mag eerst, want moet m'n haar wassen, maar als ik in afwachting van de anderen m'n haar wil drogen, blijkt de haardroger maar op 1 stand, de laagste, te werken. Er is geen bijkomend bed voorzien, alhoewel Hoesy dit op voorhand aangevraagd had, en het doosje met papieren zakdoekjes is leeg: allemaal kleine, maar irriterende gebreken die gemakkelijk kunnen vermeden worden, en dit ergert me mateloos. Gelukkig had Hoesy een plan B voorzien: we halen onze luchtmatras tevoorschijn en gaan een paar extra lakens aan de receptie vragen.

Enkele minuten na 20u00 stappen we terug Doc's binnen: de receptioniste zegt met een air dat ze 'nog steeds onze tafel heeft'. Hei, we zijn maar enkele minuten te laat en het is niet alsof er een horde mensen staat te wachten totdat ze kunnen eten! We worden vlakbij de keuken gepositioneerd, alhoewel er op de open veranda rond de binnenruimte tafels voor 5 personen vrij zijn. Tot 2x toe gaat Hoesy informeren of we daar niet mogen plaatsnemen – mooi uitzicht op de baai en de zonsondergang + iets koeler en vooral minder druk! – maar de jongedame wil niet echt meewerken en zegt dat ze gereserveerd zijn. Iets later zien we 1 (!) dame aan een van de tafels plaatsnemen: belachelijk!

Onze kelner is wél vriendelijk en voorkomend, m'n cocktail – een Captain's Special Pina Colada – is lekker en ik ben in goed gezelschap. In afwachting van ons eten – iedereen heeft een visgerecht besteld – spelen we enkele spelletjes UNO. Hoesy zegt dat ie al lekkerder crabcakes gegeten heeft, Ciaran vindt dat z'n 'Mahi Special' niet veel smaak heeft, maar Seighin vindt zijn 'Coast Bacon Wrap Shrimp' lekker en de 'Coconut Grilled Shrimp' van Loic en mij smaken ook. Nog een 'Key Lime Pie' om af te sluiten; rond 22u00 staan we terug in onze hotelkamer.

Veel wordt er niet meer ondernomen: Hoesy en ik gaan nog wel even naar de receptie om te informeren waar de 'laundry room' is en 5 dollar in quarters te laten wisselen. Het gebruik van wasmachine en droogkast zijn echter gratis: tof, kan ik de strandhanddoeken en het zwemgerief effe laten draaien. Een dik half uur later kan Hoesy de was al in de droogkast gaan steken; na nog eens een 3-tal kwartier gaat Ciaran, die nog aan 't studeren is, checken of het wasgoed droog genoeg is. Dat is inderdaad het geval, dus finaal kunnen we toch nog voor middernacht in ons bed kruipen. Morgen gaan we hopelijk géén probleem hebben in Houston… ☺

Dag 32: Van Corpus Christi (TX) naar Houston (TX)

120 mijlen vandaag / 11843 km in totaal / 15473 stappen vandaag

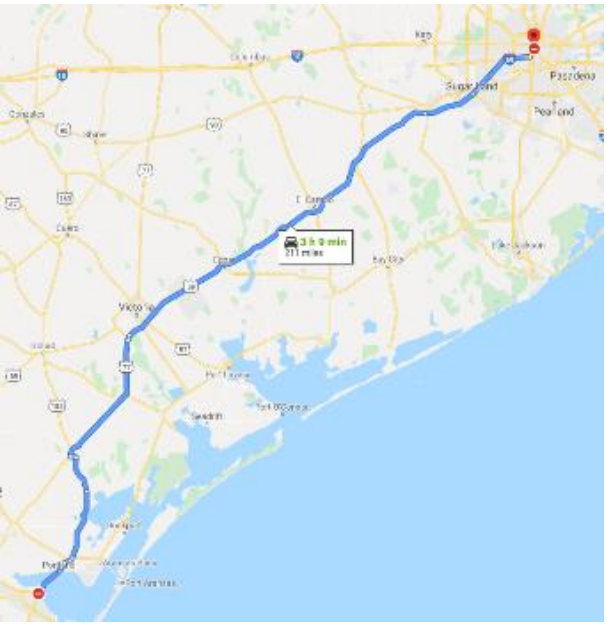

Volgens Hoesy's berekening qua tijd nodig voor deze dagetappe moeten we vandaag 6 uur in de auto zitten. Toen hij gisterenavond echter via de Waze de actuele bestemming ingaf, kregen we te zien dat we 'slechts' 4 uur nodig hebben om in Houston, TX te geraken. Toch wil onze chauffeur goed op tijd vertrekken: hoe meer tijd we in het Space Center kunnen doorbrengen, des te beter! En dus heb ik m'n GSM op 07u17 ingesteld, zodat we hopelijk om 08u45 aan 't rijden zijn.

Om 06u50 echter ben ik al wakker, evenals m'n bedgenoot; zelfs in het bed van de jongens meen ik al beweging te bespeuren. We blijven nog effe rustig liggen, maar staan dan toch om 07u30 op. Er moet niet gedoucht worden, en we kunnen dan ook dadelijk naar de ontbijtruimte gaan. Ik vind niet direct fruit terug en keer dan ook even naar onze kamer terug om onze resterende druiven en bosbessen te gaan halen. Terug aan tafel wijst Hoesy me op de schaal met appels en bananen die in een hoekje staat: OK, een fruitslaatje met 3 verschillende soorten vruchten it is!

We vertrekken slechts een 10-tal minuutjes na het afgesproken tijdstip, alleen om na een paar meter rijden terug te keren: vergeten een foto van ons overnachtingsadres te nemen! Aangezien de tolvrije route slechts 7 minuten langer in beslag neemt dan degene mét tol, kiezen we voor de 1ste optie. Het wordt een rustige rit, met slechts 1 pi(s)tstopje tot net iets buiten Houston. Daar houden we halt bij een Starbucks voor een door Seighin betaald drankje. Hij maakt echter zo'n misbaar van het voorstel van 'straf' voor het te laat terugkeren van de fitness gisteren dat ik maar snel de rekening vereffen.

Er rest ons nog geen uur meer tot onze volgende halte, ons hotel voor vannacht. Ik heb nl besloten om m'n 4 mannen niet te vergezellen: het museum zal waarschijnlijk wel uiterst interessant zijn, maar de toegangsprijs ligt aan de hoge kant, en ik hoef niet zonodig in enkele uren ruimtevaartgeschiedenis ondergedompeld te worden. Even heb ik getwijfeld om m'n tijd 'nuttig' door te brengen met een bezoek aan een outlet shoppingmall – er zijn er

maar liefst 2 in Houston! – maar een paar uurtjes me-time aan het zwembad van het hotel is ook best OK.

We hebben een beetje pech: er is een ongeval gebeurd op de drukke ring rond Houston, dus onze reistijd wordt met een half uur aangedikt. Gelukkig heeft Hoesy de benodigdheden voor het in-de-auto-bokes-smeerritueel bovengehaald, zodat we geen extra tijd 'verliezen' door ons middagmaal.

Het is net 13u30 gepasseerd als we de parking van de Best Western in Webster, TX oprijden. Vlakbij – enfin, naar Amerikaanse normen dan: laat ons zeggen op 1 km wandelafstand – ligt er een shoppingcenter met een heleboel interessante winkeltjes. Hm, misschien seffens toch maar eens een kijkje gaan nemen daar? Aan de receptie van het hotel blijkt dat ook hier geen boodschap vanuit de hoofzetel doorgegeven is dat we met z'n vijven zijn. De jongedame is echter uiterst behulpzaam en toont ons mogelijke oplossingen. We kunnen voor een kleine meerprijs voor een suite opteren: een kingsize bed + uitklapbaar zetelbed. Of we kunnen een hoekkamer met 2 queensize bedden krijgen, zodat we iets meer ruimte hebben om een luchtmatras te leggen, en dit zonder opleg, omdat ze ons gelooft dat we telefonisch aan de hoofdzetel hebben laten weten dat er een verandering in reservatie was. We kiezen voor het laatste: in de kamer is er meer dan plaats genoeg voor een matras.

Alle wijzigingen worden heel snel geregeld, en met een sleutelkaart op zak gaat Hoesy terug naar buiten om met de 3 zonen naar het Space Center te rijden. Ikzelf installeer me op onze kamer, probeer 2x mama en papa via Skype te bereiken – zouden ze m'n mailtje niet gekregen hebben? – en hou me dan bezig met een grondige interne schoonmaak van m'n GSM. Ik krijg de laatste weken immers steeds de boodschap dat er maar heel weinig beschikbare ruimte over is, en dit terwijl er helemaal niet zoveel op staat.

16u00 al? Oeps, de tijd vliegt! Even overweeg ik nog om geen geld te gaan uitgeven, maar lekker in het zonnetje aan het zwembad te gaan liggen. Gisteren echter heb ik al serieus wat kleur (bruin én rood) opgedaan, dus gewapend met m'n creditcard stap ik richting shoppingmall. Het wandelen naar de 1ste winkels is niet zo erg, maar

ik was vergeten dat de USA weinig tot geen voetpaden heeft. Ik moet dus al snel door gras stappen: aangezien het klaarblijkelijk onlangs geregend heeft en de bodem nog soppig is, is het geen sinecure om dit op sletsen te doen. Bovendien is het warm, heel warm: de zon brandt.

De 1ste mall die ik verken, heeft weliswaar interessante winkels, zoals Barns & Noble, maar ik ben vooral op kleren uit, dus ik bagger naar het volgende shoppingcenter. Gelukkig zijn er aan de superdrukke banen die ik moet kruisen, wél oversteekplaatsen voor voetgangers: op die manier geraak ik tenminste veilig aan de andere kant. Even een bezoekje aan de Pier 1 – toffe tafellamp in de aanbieding! – en dan het broertje van de TJ Maxx binnen: de Marshalls. Op m'n gemak loop ik de hele winkel door en snuister door de verschillende spulletjes, niet met het voornemen om iets aan te schaffen, maar toch stap ik buiten met een tennisrokje en een sport-T-shirt voor mij en ondergoed voor onze oudste zoon. Ondertussen heb ik geconstateerd dat ik m'n GSM in het hotel vergeten heb: dikke pech, want nu moet ik te voet terug. Anders had ik Hoesy kunnen bellen en vragen of ze me na hun uitstapje konden komen oppikken. Een volledig half uur verspeeld dat ik aan shoppen had kunnen besteden!

Op m'n terugweg naar het hotel spring ik even 'Escalante's' binnen, het restaurant dat ik op de heenweg al had opgemerkt. In onze hotelkamer had ik de commentaren hierover opgezocht: lekker Tex-Mex eten in een gezellig kader. Het ziet er stijlvol uit vanbinnen en de receptioniste noteert graag m'n reservatie voor 19u30 voor 5 personen.

Enkele minuutjes voor 18u00 stap ik onze kamer binnen en kort daarna belt m'n hubby om te zeggen dat ze op de terugweg zijn. Net als ik onder de douche wil springen, valt de hele bende binnen. Het Space Center was interessant, maar zowel Hoesy als Seighin hadden er meer van verwacht. Ze hebben echter wél een leuke tijd gehad, m'n mannen, en da's hetgeen dat telt.

Nadat Hoesy en Ciaran eveneens gedoucht hebben – de 2 andere boys gaan morgenvroeg fitnessen, en nemen dan een douche – stappen we door de zwoele avondwarmte naar het restaurant. Het is er heel druk, maar we moeten slechts enkele minuutjes wachten totdat onze tafel klaar is: we zitten in een uitbouw met een groot zijraam, ietsje afgescheiden van het volle middengedeelte. Dadelijk krijgen we 2 mandjes met tortilla chips en dipsaus. Loic gaat voor een cocktail, maar heeft z'n identiteitskaart vergeten, dus moet even terug naar het hotel. Het duurt even voor onze bestelling wordt opgenomen, wat niet erg is:

we zijn niet gehaast. We spelen enkele spelletjes 'Grote Dalmuti', genietend van ons drankje en het lekkers in de mandjes die worden bijgevuld.

Alhoewel 'Escalante's' een Amerikaans restaurant is, is het duidelijk dat het niveau hier hoger ligt: de manager, een trots zuidelijk type, loopt de hele tijd discreet rond om een oogje in het zeil te houden. De maaltijd zelf is verzorgd en heel lekker: enkel Ciaran heeft wat last met de pittigheid van zijn gerecht. Hij had wel bij de kelner geïnformeerd of zijn keuze niet te pikant was, maar Jesus is een Mexicaan, en die zijn wel wat gewoon qua gekruid eten! Op aanraden van Jesus kiezen we voor een typisch Mexicaans nagerecht, 'Tres Leches' cake, en het smaakt!

We zijn 'vroeg' terug op onze hotelkamer: het is nog niet eens 21u30. Ciaran kiest er weer voor om op de luchtmatras te slapen. We kijken nog een poosje naar een toffe film op TV, 'Love, Simon': jammer dat we pas tegen het einde aan ingepikt hebben. Morgen verlaten we na er een volledige week vertoefd te hebben de 'Lone Star State'…

Dag 33: Van Houston (TX) naar Page (FL)

209 mijlen vandaag / 12179 km in totaal / 6567 stappen vandaag

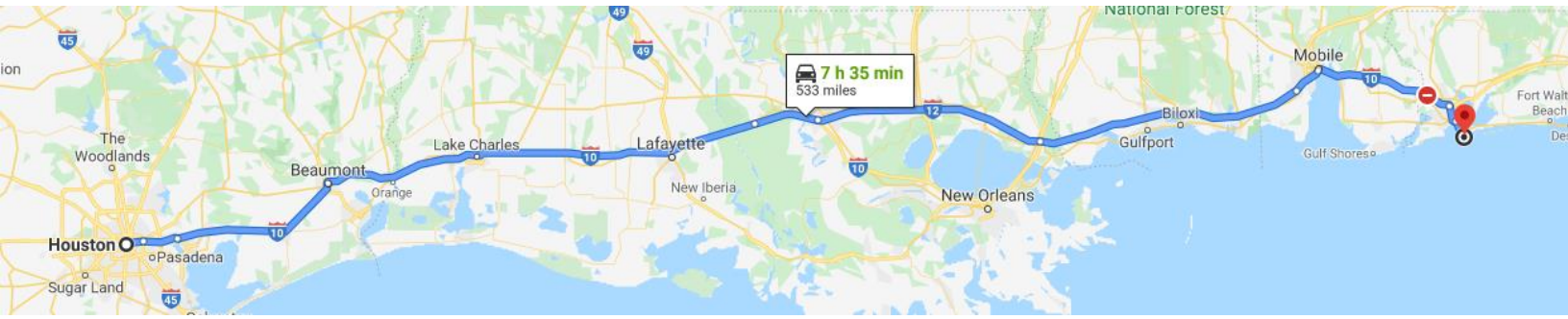

Deze nacht was een van de mindere tijdens onze roadtrip: naast een airco slapen in een hotelkamer is duidelijk geen goed idee. Om een of andere reden is de koelinstallatie hier niet goed geplaatst: telkens hij aansprong, kreeg ik de koude lucht rechtstreeks op m'n gezicht en lichaam geblazen. Onder de dekens kruipen hielp maar even: van zodra de gewenste temperatuur in de kamer bereikt was, sloeg de airco af en werd het na een tijdje dan weer véél te warm. Bovendien zijn we allemaal een paar keer gewekt door andere hotelgasten die het niet zo nauw namen met het eerbiedigen van de nachtrust van hun mede-logeerders. Kortom, we zijn geen van allen uitgeslapen als de wekker om 07u17 weerklinkt. Meer nog: het grootste deel van ons gezelschap is al een tijdje wakker.

Toch brengen onze zonen hun plan ten uitvoer en trekken ze met z'n drieën naar de fitnessruimte. Wij ruimen ondertussen al zoveel mogelijk bijeen, ik strijk een outfitje, kortom, we doen het rustig aan. Om 08u30, het afgesproken tijdstip om samen te gaan ontbijten, is er nog geen spoor van onze boys te bekennen. Na nóg 10 minuutjes vruchteloos wachten, vertrekken wij alvast naar de eetruimte: we kunnen er immers maar tot 09u00 terecht! Weer plastic ontbijt, maar ook weer een nieuwigheidje dat we in andere hotels niet tegengekomen zijn: er staat een heuse 'yoghurtverdeler'! Een lekkere variant op die eeuwige zoete ontbijtgranen met melk ☺

Na ons ontbijt moeten alle drie de jongens nog douchen; ik probeer ondertussen nog maar eens m'n ouders te pakken te krijgen. Een kwartiertje later dan voorzien beginnen we aan onze lange rit die ons doorheen 3 staten zal voeren: yep, vandaag nemen we afscheid van Texas en vangen we definitief onze terugreis naar onze Amerikaanse thuis aan!

Hoe meer we de staatsgrens naderen, des te meer verandert het landschap om ons heen in waterrijk gebied: de bayous doen hun intrede. Juist voor het middaguur rijden we de 'Lone Star State' uit en de 'Pelican State' binnen: vanaf nu moeten we weer op jacht naar

Starbucksshops ☺ Texas is naar mijn gevoel alleszins een fantastische ervaring geweest en ik hoop oprecht dat we nog eens kunnen terugkeren: Dallas, Palo Alto, Abilene, Houston, Big Bend National Park, … moeten we allemaal nog met een deftig bezoek vereren!

We eten weer aan boord van ons rijtuig: niet echt tijd om ergens te stoppen aan een picknickplaatsje langs de weg, want we hebben een date vanavond! Hier en daar is het filerijden ten gevolge van de nabijheid van grote steden zoals Baton Rouge, maar ook door ongevallen… en 2 paarden die zorgeloos aan de kant van de snelweg staan te grazen. Hopelijk kunnen ze die beestjes snel naar andere weiden leiden!

Stop 1 aan een Esso-benzinestation vóór de middag, stop 2 aan de Starbucks in de hoofdstad van Louisiana: beker 13 is een feit! Ook in de Magnolia State kan ik een mok scoren: joepie, m'n verzameling is al voor een kwart compleet ☺

Loic wil graag het stuur overnemen, want denkt dat z'n papa vermoeid is, maar Hoesy verkiest om zelf nog even voort te rijden: als we de staatsgrens tussen Mississippi en Florida overgestoken zijn, kunnen we van chauffeur wisselen.

En dan, om iets na 17u00, een verrassing op onze reisroute: 'Welcome to Sweet Home Alabama'! Uhm, wait, what??? Ik neem dadelijk de kaart van de USA erbij, en ja, de 'Yellowhammer State' grenst met 2 vingertjes aan de Golf van Mexico! OK, geen 3, maar wel degelijk 4 staten dus die we vandaag doorkruisen! Een stop aan het bezoekerscentrum van Alabama brengt een chauffeurswissel met zich mee: Hoesy wordt copiloot, Loic bestuurder. In alle consternatie vergeet ik op slag op zoek te gaan naar een Alabama-Starbucks. Kleine troost: morgen bezoeken we opnieuw deze staat.

19u00 halen we niet: had ik al laten weten aan de DeKraai-familie. Nog wat later blijkt dat ook een half uur later geen haalbaar tijdstip is: we arriveren pas rond

19u10 aan ons hotel in Pensacola, FL en het is nog een dik half uur rijden naar het restaurantje waar we afgesproken hebben. Razendsnel inchecken – mooie, grote suite met 2 queensize bedden en een uittrekbaar zetelbed en nóg steeds ruimte zat! – en even opfrissen.

Op weg naar 'Peg Leg Pete's' stuur ik Beth opnieuw een berichtje: ETA 19u49. Ze antwoordt me dat ze juist een tafel toegewezen gekregen hebben en dat er plaats genoeg is; "Already ordered some drinks, though" ☺ We rijden de tolbrug die Gulf Breeze met Pensacola Beach verbindt over en worden getrakteerd op een mooie avondlucht. Het is bijna donker als we de parking van het restaurant opdraaien.

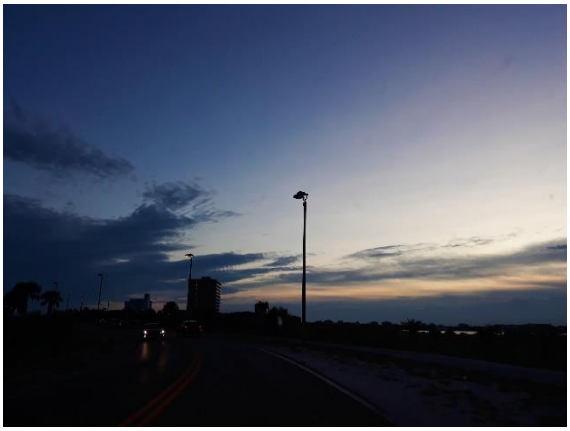

Een beetje zenuwachtig – voor de meesten van ons is het enkele jaren geleden dat we de DeKraais nog gezien hebben – gaan we binnen. 'Pet Leg Pete's' heeft net zoals het visrestaurant van enkele avonden geleden een centraal gedeelte met daarrond open veranda's. Op het gelijkvloers zitten ze alvast niet; misschien beneden? Loic loopt voorop en zet ineens een spurt in: hij ontwaart onze vrienden aan een lange tafel vlakbij het live bandje. Het weerzien is op z'n zachtst uitbundig hartelijk te noemen: er wordt geknuffeld en gezoend en Abby stelt ons voor aan haar vriend Jim. De kids nemen plaats aan een kant van de tafel, wijzelf gaan bij Cory en Beth zitten. We worden overspoeld met vragen en krijgen een menu in onze handen gedrukt: wat willen we drinken?

Al snel voelt het aan alsof we elkaar vorige week nog gezien hebben en er wordt honderduit gebabbeld en gelachen, ook door Ciaran en Seighin, die de DeKraais eigenlijk maar heel oppervlakkig kennen. Op aanraden van Cory en Beth kiezen we voor oesters met mierikswortel en Cajun dipsaus en 'Gulf Grouper', zeebaars. We spreken over Cory's nakende pensioen (van z'n militaire loopbaan weliswaar: hij heeft een interessante jobaanbieding voor een burgerjob), het weer en schoolsysteem in België, onze reizen

doorheen de States, de toekomstplannen van onze kids. Het is druk en rumoerig, maar o zo fijn om hen allemaal terug te zien: we genieten volop.

Veel te snel moeten we afscheid nemen: Beth moet morgen vroeg op om te gaan werken. Ze vraagt discreet de rekening, maar ik heb het in 't snotje en kaap ze voor haar neus weg. Na een tijdje over-en-weer gepalaver – neen, wíj betalen! – gooit Cory het op een akkoordje: ieder de helft? We halen beiden onze betaalkaart boven en geven ze aan de dienster. Toch vertrouw ik het zaakje niet helemaal, zeker niet wanneer Beth op weg naar het toilet samenzweerderig met de dienster aan 't konkelfoezen is. Finaal blijkt mijn wantrouwen terecht: de DeKraai-familie heeft toch de ganse rekening betaald. Zelfs onze drankjes na de maaltijd – een 'Bushwacker', een 'alcoholische milkshake' – mogen we niet trakteren, ondanks ons tegenpruttelen!

We spreken af om elkaar zéker weer te zien – Cory wil met ons gaan jagen in Michigan (Beths thuisstaat) en South Dakota (zijn geboortestaat) – en wij nodigen ze uit naar Virginia. Met een beetje goeie wil en gepuzzel moet het mogelijk zijn om elkaar nog enkele keren te bezoeken terwijl we in de States wonen!

Abby en Jim vergezellen ons nog even naar het strand vlakbij: het zand in de branding licht op als je er met een voet over wrijft; biofluorescentie, dixit Hoesy. Het is een zwoele avond: de lucht is bezaaid met sterren en aan de horizon zien we af en toe weerlicht opflakkeren. Nogmaals een hartelijke knuffel en oprechte beloften en dan moeten we écht afscheid nemen; later vertellen onze zonen dat Abby gezegd heeft dat ze mij het meest van al gemist heeft: zucht…

Ondanks het tamelijk late tijdstip waarop we in bed liggen, ga ik nog niet dadelijk slapen: effe nog de foto's van deze fantastische avond verwerken en de DeKraais nogmaals bedanken voor hun vriendschap. Dit moeten we koesteren…

PIC•COLLAGE

Dag 34: Van Page (FL) naar Alexander City (AL)

649 mijlen vandaag / 13223 km in totaal / 12591 stappen vandaag

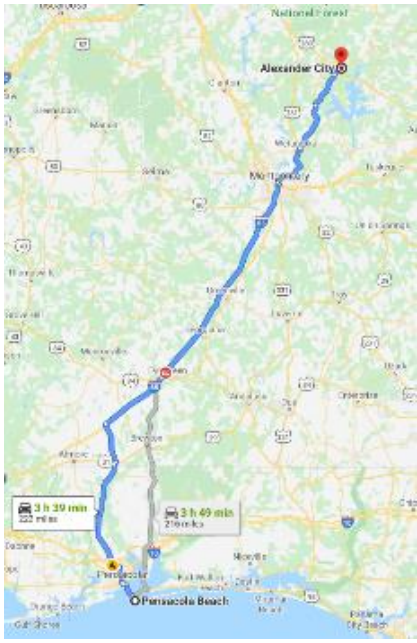

De jongens hadden iets laten vallen over op tijd opstaan om te gaan fitnessen, maar als om 08u00 het weksignaal weerklinkt, zit er toch niet veel leven in. Hoesy heeft voorgesteld dat we om 10u00 vertrekken, dus we hebben tijd om relax te ontbijten. Terwijl de rest wakker wordt, neem ik snel een douche en strijk nog een T-shirt voor m'n hubby.

De ontbijtplaats is ruim en gezellig, het buffet heeft veel lekkere opties. Hmm, misschien eens een toostje en een hardgekookt eitje? En dan havermoutpap met verse fruitsla? En een wafeltje of 2 met confituur en slagroom gaat er ook nog wel in. Een weegschaal, wat is dat? Zorgen voor na onze roadtrip!

Terug op de kamer, als we zo goed als alles bij elkaar gepakt hebben en de jongens aan 't inladen zijn, krijg ik geen gehoor op m'n Skype-oproep naar mama. Dan maar snel een mailtje met enkele foto's zenden… Middenin m'n kort verhaal ineens het Skypesignaal: eindelijk hebben we nog eens contact! Lang kunnen we niet babbelen, maar er is genoeg tijd om te vertellen over onze gebeurtenissen en te vernemen hoe het er in België aan toe gaat. Een leuk vooruitzicht: mama en papa komen hoogstwaarschijnlijk in september op bezoek!

Enkele minuutjes later dan voorzien checken we uit; Hoesy lijkt een beetje gecrispeerd, maar ik zeg er niets over: stiekem vind ik dat ik recht heb op contact met m'n ouders, ook al schopt dat z'n reisschema ietofwat in de war! De 1ste halte die we vlakbij ons hotel inlassen, is een Starbucks: de parking is afgezet wegens werken, dus ik spring snel even de auto uit… om in een in-verbouwing-zijnde ruimte binnen te stappen. Hier wordt momenteel duidelijk niets verkocht! Ik stel maar niet voor om een andere winkel te zoeken en hoop dat we langsheen onze route nog een Starbucks tegenkomen vooraleer we Florida verlaten.

Ook de 2de stop is niet echt een succes: via onze GSM-provider, T-Mobile, hebben we ingetekend op het 'Fuel Rewards'-programma van Esso, en daardoor recht op een korting van 10 cent/gallon. Hoe Hoesy en Seighin echter ook proberen aan de benzinepomp, de activatiecode wordt niet aanvaard. Moeten we eens terdege uitzoeken…

Het wordt een probleemloze rit zonder – zoals ik al vreesde – nog een Starbucks op het grondgebied van Florida. Wéér een beker die ik eigenlijk had kunnen scoren, hadden we

dadelijk bij onze aankomst in Pensacola even de tijd genomen om een Starbucks te lokaliseren. Natuurlijk kan ik er een via Beth bekomen, maar het is toch niet hetzelfde als wanneer je er zelf een ter plekke koopt. Het maakt de glans van de veroveringstocht een beetje doffer…

Na een uurtje rijden zitten we terug in Alabama; 2 uurtjes verder lokaliseer ik via Waze een Starbucks onder hetzelfde dak als een Walgreens, en dit zonder toevoeging van extra tijd aan ons reisschema. Op de afrit op weg naar deze tussenstop echter zien we aan de overkant een Walmart liggen, en aangezien we weer nood hebben aan aanvulling van ons rantsoen, besluiten we daar naartoe te gaan. Normaal gezien zijn we vanavond tamelijk vroeg in ons hotel en kan ik daar in de buurt een Alabama-mug aanschaffen.

Het is exact 14u15 als we de bijna lege – er staan 2 auto's – parking van 'Tuskegee Airmen National Historic Site' opdraaien. Eerlijk gezegd weet ik niet goed wat er hier juist voor interessants te zien is: waarschijnlijk heb ik de naam Tuskegee al wel eens opgevangen, maar is hij niet blijven hangen. Het heeft iets met vliegtuigen te maken, zoveel is duidelijk… Vlakbij de parking staat er een loketje waar je normaal gezien het toegangsticket moet kopen, maar het is onbemand. Dan maar langs het netjes onderhouden pad via de authentieke toegangspoort naar het 1ste gebouw op de site: Hangar 1. Er zit niemand aan het bureautje in de kleine inkomsthal: spijtig, ik had eerlijk gezegd gehoopt op een rondleiding door een ranger. We trachten de korte kennismakingsfilm op het daar opgestelde TV-scherm te bekijken, maar er is alleen klank, geen beeld. Wel kom ik hier te weten hoe belangrijk de Tuskegee Airmen geweest zijn: ze waren niet meer of niet minder de 1ste zwarte militaire piloten in de Amerikaanse krijgsmacht – vergelijkbaar met de Buffalo Soldiers? De opleiding van de piloten bestond uit 4 onderdelen: de pre-flight (Kennedy Field), de primary (Moton Field, dat we vandaag bezoeken), de basic en de advanced training (beide op Tuskegee Army Air Field).

Een beetje onwennig stappen we de grote hangar in. Daar staat een knappe tentoonstelling opgesteld die het ontstaan van de Tuskegee Airmen en hun opleiding tot volwaardige piloten uitlegt aan de hand van grote panelen, talrijke foto's en een heleboel gebruiksvoorwerpen van die tijd, inclusief een tafel om parachutes op te vouwen, een 'Link Trainer' en 2 vliegtuigen. We vernemen dat de titel 'Tuskegee Airmen' niet alleen op de piloten slaat, maar op al het personeel dat betrokken was en ondersteuning bood bij de opleiding: instructeurs, mensen die de vliegtuigen onderhielden en herstelden, koks, verpleegsters, dokters, administratief personeel, … Elk onderdeel van deze grote groep wordt aanschouwelijk voorgesteld in een eigen sectie in de hangar. Het leuke aan de opstelling is dat je door middel van een gebruiksvoorwerp authentiek voor die periode de uitleg kunt beluisteren: je hoeft maar de hoorn van een oude telefoon op te nemen of een lade van een kast met werktuigen open te trekken en een stem uit het verleden vertelt zijn of haar verhaal.

Waar Hangar 1 de primary training van de Tuskegee Airmen belicht, focust Hangar 2 specifiek op deze piloten voor, tijdens en na WWO II. Wederom een zeer duidelijke en aangename opstelling van informatieborden, artefacten, en afgescheiden zithoekjes waar je documentaires over de gebeurtenissen kunt bekijken. Centraal hangt er een replica van de befaamde red-tail P-51 Mustang, het vliegtuig waarmee de 332nd Fighter Group, waaronder het 99th Fighter Squadron, vloog. In WWO II verwierf deze squadrons respect en aanzien omdat ze excellente bescherming boden aan de bommenwerpers die ze begeleidden. Ze gingen de geschiedenis is als de 'Red Tail Angels', 'Red Tail' omwille van hun roodgeverfde staartsecties, 'Angels' omdat ze ervoor bekend stonden nooit de bommenwerpers die ze moesten verdedigen, verlieten.

De andere uitsluitend zwarte eenheid van de Tuskegee Airmen was de 477th Bombardment

Group. Zij zijn nooit in actie kunnen komen tijdens de 2de Wereldoorlog, alhoewel ze hier intensief voor getraind hadden.

Wat mij vooral bijblijft van het bezoek aan deze expositie is de flagrante discriminatie en rassenhaat waarmee deze zwarte militairen te maken kregen, óók nadat ze terugkeerden van de slagvelden in Europa, waar ze hun strepen meer dan verdiend hadden. Ze werden nog steeds niet als gelijken beschouwd als de blanke officieren en met minder égards, als minderwaardig, behandeld. Vandaar ook het symbool van de 'Double V': na hun gevecht tegen de buitenlandse vijand in WWO II dienden ze nadien opnieuw strijd te leveren voor erkenning als volwaardige gelijken in hun thuisland. 'Fighting for Victory at Home and Abroad'. Een triest gevoel bekruipt me: dit is een nationale site die veel meer aandacht verdient dan de enkele bezoekers die er rondlopen…

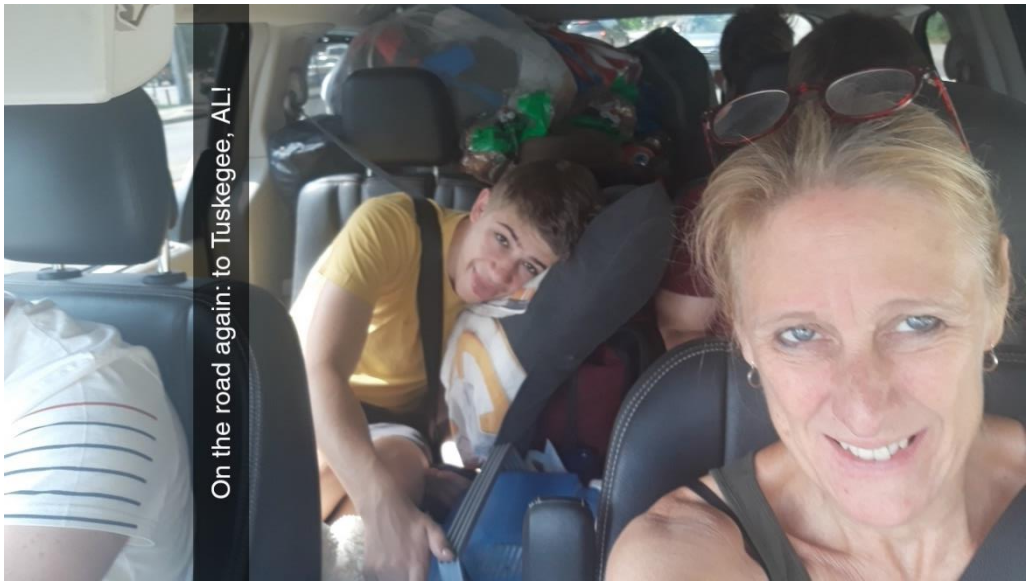

Een rit van nog geen uur scheidt ons van ons hotel in Alexander City, AL: Loic neemt de taak van chauffeur voor z'n rekening, met Seighin als copiloot. Ik probeer in de onmiddellijke omgeving van ons overnachtingsadresje een Starbucks te vinden, met de spijtige gemiste kans in Florida in gedachten, en krijg wederom een Walgreens als resultaat. Straks voordat we gaan eten even binnenspringen!

Alhoewel het hotel net zoals gisteren een Hampton Inn is en Hoesy in de veronderstelling is dat hij wel degelijk voor 5 volwassenen gereserveerd heeft, krijgen we een kamer met 2 queensize bedden toegewezen. Geen nood: Ciaran biedt opnieuw aan om op de luchtmatras te slapen. Vooraleer te douchen, springen we met z'n allen nog even in het kleine buitenzwembad, profiterend van de laatste zonnestralen.

Het is al bijna 20u30 als we – na een democratische stemming – koers zetten naar de vlakbij gelegen 'Ruby Tuesday'. Een ommetje langs de Walgreens heeft niets opgeleverd qua Alabamakop; later realiseer ik me dat dit adres is opgepopt omdat ze er Starbucksprodukten verkopen.

Alhoewel ik niet echt voorstander was van onze keuze van restaurant, moet ik m'n mening al snel herzien: onze kelner, Max, is een heel vriendelijke en uiterst gedienstige jongeman, de maaltijd valt goed mee, de stemming zit erin. We verlaten als laatste gasten de eetgelegenheid om iets voor 22u00.

M'n voornemen was om nog even verder te werken aan ons reisverslag, maar ik voel m'n ogen zo dichtvallen. Ach, morgen is er weer een dag waarvan we een behoorlijk deel in de auto zullen doorbrengen: ik zal dan m'n onafgewerkt hoofdstukje wel vervolledigen!

21 – De Grootten Trek door de Midwest (deel 8)

Dag 35: Van Alexander City (AL) naar Atlanta (GA)

132 mijlen vandaag / 13436 km in totaal / 6805 stappen vandaag

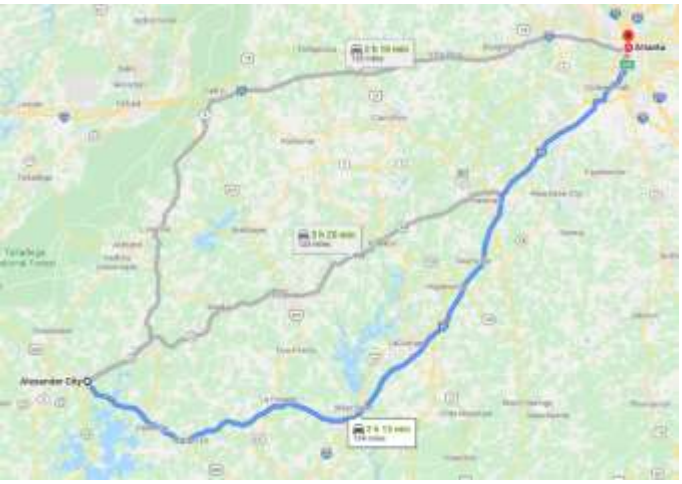

Geen klachten over afgelopen nacht, alhoewel ik een paar keer wakker ben geweest en vroeg ontwaak. We hebben de wekker op 07u17 ingesteld; nochtans dient er niet meer gedoucht te worden. We hebben echter weer een tamelijk vol reisprogramma, en liever genoeg tijd om terdege van elke bestemming te genieten. Aan de 3 zonen hebben we gezegd dat we om stipt 08u45 vertrekken – een kwartiertje speling ingebouwd, zodat het echte vertrekuur, 09u00, haalbaar zou moeten zijn.

Loic vergezelt ons alvast naar de ontbijtruimte, die op 1 man na helemaal leeg is. Weer een verrassing – eigenlijk meer dan een – bij het buffet: er zijn verse mango-smoothies en 2 soorten versgeperst fruitsap, 'sweet green' en 'strawberry banana'. Van de gemengde fruitsla is er niet veel meer over – tiens, we zijn toch tamelijk vroeg en bovendien is het zaterdagochtend – maar Hoesy en ik zijn ervan overtuigd dat deze snel aangevuld zal worden en maken dus de kom leeg. Als na een tijdje de 2 andere zonen arriveren echter, zijn er nog geen nieuwe smoothies, noch fruitsla. Nochtans loopt er een dame rond die het buffet af en toe keurt: vreemd!

De ingebouwde buffer van 1 kwartier blijkt nodig geweest te zijn: Ciaran en Seighin talmen zodanig terwijl Hoesy en Loic alles inladen dat we effectief pas om 09u00 de hotelparking verlaten. Deze tactiek moeten we dus zeker verder blijven hanteren!

Na nog geen half uur rijden bereiken we al onze 1ste tussenbestemming: Horseshoe Bend National Military Park, AL. 'Horseshoe Bend' hebben we nog al eens ontmoet, in AZ weliswaar, maar buiten hetzelfde natuurlijke fenomeen – de rivier (respectievelijk de Colorado en de Tallapoosa) die een zodanige bocht maakt dat ze een hoefijzer vormt – is dit park omwille van een heel andere gebeurtenis ontstaan. Het adjectief 'military' geeft al een idee, alhoewel ik me geen slag kan herinneren met die naam: misschien denk ik teveel in burgeroorlog-termen?

In het bezoekerscentrum krijgen we al snel opheldering onder de vorm van een 20-minuten durende re-enactment-documentaire. Het gaat hier om een heel belangrijke veldslag beslecht tussen de Amerikanen en de oorspronkelijke bewoners van dit land, de Indianen, in dit geval de Creek. Sleutelfiguren in deze slag waren het opperhoofd van de Red Sticks, Menawa, en een zekere generaal Andrew Jackson. Die laatste mijnheer zou later een nog belangrijker postje bekleden… ☺

In het kort komt het erop neer dat de Creek na de Amerikaanse Revolutie het Verdrag van New York tekenden, waarin gestipuleerd werd dat ze in ruil voor de afstand van een deel van hun grondgebied de garantie kregen op het eeuwigdurende behoud van de rest van hun grond. Tamelijk snel bleek dit een loze belofte te zijn en viel de Creek 'natie' uiteen in de Lower Creeks die dichter bij Georgia woonden en de Amerikanen gunstig gezind waren en de Alabama Upper Creeks die geen goed oog hadden in de koers van de Amerikaanse regering met betrekking tot de Indianen en haar programma ter bevordering van hun landbouwactiviteiten en levensomstandigheden. Na enige schermutselingen en raids over en weer culmineerde de 'Creek Indian War' in de slag van Horseshoe Bend in maart 1814 waar ondanks heroïsch verzet ongeveer 1000 Red Sticks het onderspit moesten delven. Enige tijd later werd er een vredesverdrag opgesteld, waarbij een gigantische hoeveelheid Creek-grondgebied – 1/5 van het huidige Georgia en 3/5 van het huidige Alabama – aan de USA werd afgestaan. Menawa, ernstig gewond, kon ontsnappen, de triomferende generaal Jackson werd later verkozen tot president van de USA, dezelfde president die tijdens zijn ambtstermijn de 'Indian Removal Bill' ondertekende die leidde tot de beruchte volksverhuizing van de Indianen naar Indian Territory, het huidige Oklahoma: de 'Trail of Tears'.

Na het bekijken van de film en de diverse infopanelen waarop de geschiedenis nogmaals uitvoerig geïllustreerd verhaald wordt, stappen we opnieuw in de auto en volgen we de 3 mijl-lange route met een 6-tal stops op de belangrijkste plaatsen van het slagveld. Ook hier

zijn er heel weinig bezoekers, en waar ooit de grond en de rivier rood zagen van het bloed, is het nu heel vredig: moeilijk in te denken dat er hier zo'n belangrijke slag heeft plaatsgevonden. Triest, heel triest; tegen de Indiaanse geesten die er nog rondwaren, fluister ik dat ze overschot van gelijk hadden, dat het hun voorvaderlijk grondgebied was en dat niemand het recht had om dit af te nemen.

Als we het nationaal park verlaten, is de lucht dreigend donker en rommelt het in de verte. Even later vallen dan ook de 1ste druppels. Het weer op weg naar de volgende tussenbestemming is grillig: het ene moment open lucht en zelfs zon, dan weer een plensbui waarbij je amper een hand voor ogen ziet. Het duurt even vooraleer we terug verbinding hebben, maar ik kan juist op tijd een Starbucks opsnorren vooraleer we de snelweg opdraaien.

We zijn nog steeds in Alabama als onze Waze even een geniale inval krijgt: de rit zal op dat moment nog iets meer dan 1 uur duren, terwijl we pas om 14u30 aankomen??? Dadelijk begrijpen we wat hiervan de oorzaak is: we veranderen van tijdzone! Verdorie, daar hadden we geen rekening mee gehouden: ineens een uur minder tot onze beschikking!

Om 13u15 rijden we Georgia, de Peach State, binnen en wordt het 14u15. Snel smeer ik de bokes voor het middagmaal: ik heb slechts 20 minuutjes vooraleer we Providence Canyon State Park bereiken. Het is vochtig warm als we uit de auto stappen; een kort wandeling brengt ons tot het informatiecentrum. In plaats van de White Blaze Trail die zo'n 3 mijl lang is en in een lus loopt, te kunnen volgen, moeten we ons nu beperken tot een afdaling tot op de 'vloer' van de canyon. De aarde heeft een rood-oranje kleur en overal lopen smalle reepjes water, een duidelijk overblijfsel van de rivier die eens de canyon heeft uitgesleten. We verkennen een paar zijwegeltjes naar kleinere canyonaftakkingen, maar ik klim iets eerder dan de rest van onze bende terug naar boven wegens een kleine strijd in m'n darmen.

We zweten behoorlijk als we om 15u30 op de parking terug in de auto stappen: het is zwoel, 'deep South' weer en we verwelkomen dan ook graag de airco. Ik vraag aan Hoesy of hij het stuur aan Loic wil overgeven, maar het laatste stuk van de route loopt dwars door de hoofdstad van Georgia, dus voor alle zekerheid blijft m'n ventje chauffeur. Het blijft afwisselend bewolkt met af en toe regen en zonnig en onder een loden lucht rijden we het binnenplaatsje van de Hyatt Place Atlanta op. Je merkt bij het binnenkomen al dat dit een sjiek hotel is, wat ook wel eens fijn is. Onze kamer, wederom een suite met uittrekbaar zetelbed, ligt op de 7de verdieping; van zodra ik m'n toiletgerief heb, spring ik alvast onder de douche, blij dat ik uit m'n wandelkleren ben. Na mij douchen ook Hoesy en Seighin nog; de 2 andere jongens frissen zich gewoon even op.

De rit naar William, oude 'filleul' van Hoesy en nu consul-generaal in Atlanta, en zijn gezin neemt slechts een kwartiertje in beslag, dus we zijn slechts enkele minuutjes te laat. De familie woont in een statig huis in een van de groene buitenwijken van de stad; het is fijn om hen terug te zien. Hun oudste dochter is niet thuis, want met een vriendin enkele dagen op stap, maar jongste dochter Edith en zoontje Lucas zijn er wel. Deze kids spreken maar liefst 4 talen vloeiend: Spaans dankzij hun mama, Nederlands en Frans dankzij hun papa en natuurlijk Engels.

We aperitieven op de met gaasramen afgescheiden porch achteraan het huis – het is aangenaam warm nu – en ook de maaltijd, een BBQ met Spaanse accenten, wordt daar gegeten. Het wordt een heel gezellige avond en veel later dan gedacht keren we naar ons hotel terug. Middernacht is al een tijdje gepasseerd als we eindelijk in bed liggen…

Dag 36: Van Atlanta (GA) naar West Columbia (SC)

244 mijlen vandaag / 13829 km in totaal / 8564 stappen vandaag

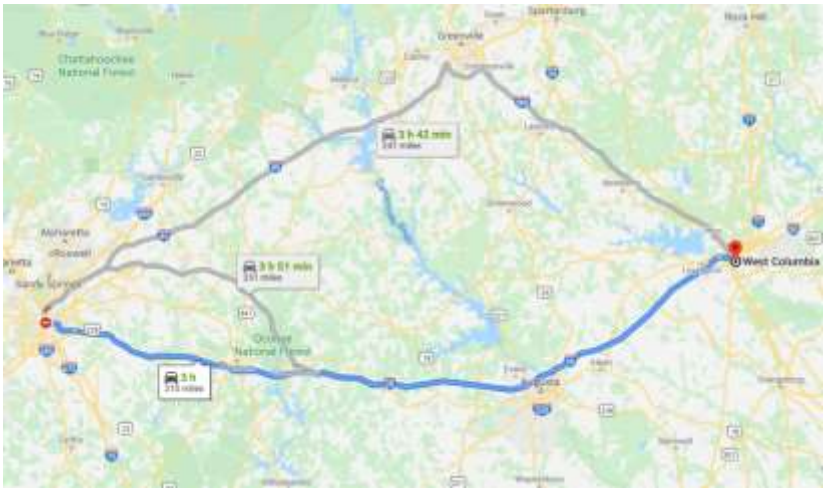

De voorbije nacht bewijst nog maar eens dat ik me niet mag laten verleiden tot een kop koffie na een heerlijk avondmaal: het duurde lang vooraleer ik insliep en m'n nachtrust was niet echt kwaliteitsvol te noemen. Bovendien heb ik gisterenavond nog heel verdrietig nieuws gekregen: Karina, de oudste zus van Birgit, m'n BFF'ke is gestorven. On ben ik daar deze nacht onbewust mee bezig geweest. Als ik de verduisterende gordijnen opentrek, zie ik een donker bewolkte hemel en nattigheid op de straat 6 verdiepingen lager: het regent- weliswaar maar lichtjes! Gelukkig spelen onze activiteiten van vandaag zich voor het grootste deel binnen af.

Geen plastic ontbijt deze ochtend, want echte porseleinen kommen en borden en bestek. Spijtig genoeg heb ik m'n aardappelmesje in de auto vergeten, en wordt het een hele klus om met een gewoon mes de grote stukken meloen, aardbei en banaan tot hapklare fruitsla te reduceren.

Terug op onze kamer probeer ik nog een verjaardagswens naar een vriendin te zenden, maar de wifiverbinding is zo traag, dat ik m'n pogingen moet staken om op tijd in de auto te zitten.

De 2 plaatsen die we vandaag willen bezoeken, liggen vlak naast elkaar in hartje Atlanta aan Pemberton Place. In de grote parkeergarage is er nog meer dan plaats genoeg: heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat het openingsuur van de 1ste bezienswaardigheid 10u00 is. De aandachtige lezer, voor wie de naam van het plein een belletje heeft doen rinkelen, weet al wat die bezienswaardigheid is: yep, 'The World of Coca-Cola'! John Pemberton is immers de uitvinder van het originele recept van deze wereldberoemde frisdrank.

Aan het loket vernemen we dat er een 'military discount' is voor de militair zelf, dus niet voor zijn/haar gezin, maar die korting is wel een gratis toegangsticket: altijd mooi

meegenomen! Als ik mijn 4 mannen, ondanks tegensputteren van de 3 zonen, onder het Coca-Colalabel sommeer, biedt een man me dadelijk aan een foto van ons gevijven te nemen. Natuurlijk doe ik vervolgens hetzelfde voor hem, waarna we het gebouw binnenstappen. In de grote inkomsthal wordt ons prompt een gratis blikje coke aangeboden: ze weten hoe ze hun product moeten verkopen! Dat wordt tevens de rode draad doorheen gans ons bezoek: oer-Amerikaans, maar wel uiterst goed aan de man gebracht. Onze middelste zoon stoort zich er een beetje aan, maar ik raad hem aan om gewoon mee te doen met de commerciële gekheid van de frisdrankgigant en te genieten van het moment.

We worden een kleine zaal binnengeloodst die bulkt van artefacten van vroeger en nu: affiches, reclameborden, een gigantische flessenopener die vroeger langs de snelweg opgesteld stond, zelfs de allereerste Coca-Colaverdeler die het uitzicht heeft van een samovar (een grote Russische theepot), … Ik vind tussen al dat geweld een plakkaatje met het Nederlandse opschrift "Coca-Cola verfrist U het best". Een jongedame doet kort de ontstaansgeschiedenis van Coca-Cola uit de doeken.

In het Coca- Cola Theater krijgen we een lange reclamespot 'Moments of Happiness' onderverdeeld in verschillende hoofstukjes: een huwelijksaanzoek in een luchtballon, het beklimmen van een uitdagende bergtop, de aankondiging van 'the first grandbaby', een opgenomen boodschap van een Amerikaanse militair in Afghanistan aan z'n familie in een sportstadion, kortom, allemaal hartverwarmende levensmomenten. Het publiek juicht en applaudisseert als de jonge militair als complete verrassing in levenden lijve het stadion binnenstapt: 'Thank you for your service!".

Even een fotootje van de levensgrote Coca-Cola-ijsbeer die poseert voor kiekjes en dan enkele minuutjes aanschuiven voor 'The Vault of the Secret Formula'. We wandelen door een gang waarvan de muren gedecoreerd zijn met chronologische informatiepanelen en interactieve 'weetjes' vanaf het prille begin – het uitdokteren van het recept door Pemberton - over het groeiende succes van het drankje (compleet mét voorstelling van de 'namakers' en bedriegers) tot aan de hedendaagse 'supergeheime' bewaarplaats. Het publiek wordt aangemoedigd om deel te nemen aan de speurtocht naar de authentieke formule; op het einde betreden we een ronde zaal waarin na een korte 360°-projectie dé kluis met het recept met veel bombarie wordt geopenbaard.

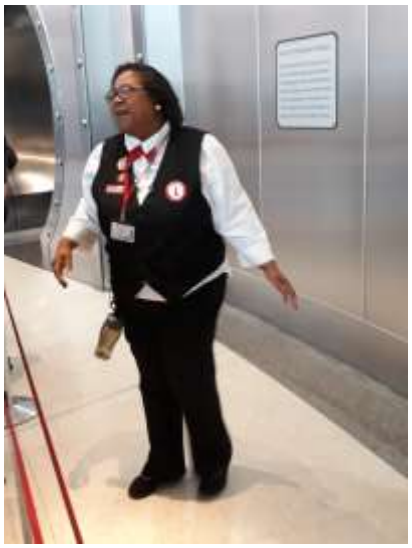

In de zaal 'Milestones of Refreshment' worden we vergast op de geschiedenis van Coca-Cola. We komen onder andere te weten dat het de boekhouder van Pemberton was die de naam én de schrijfwijze van de frisdrank heeft uitgevonden. Toen zakenman Candler in 1887 het Coca-Colabedrijf van Pemberton overkocht, dokterde hij met succes een ganse reclamestrategie uit. We zien een oude auto die de drankjes lokaal rondbracht, een authentieke bottelmachine, een originele flessenmal, en de reclameborden waarmee Candler z'n product aan de man bracht: verfrissing tijdens het rijden, in familiekring, als break tijdens het werk. Er staan oude Coca-Cola-automaten, er hangen affiches waarmee de Amerikaanse troepen aangespoord werden coke te drinken, we zien hoe bekende Amerikanen en sporthelden een rol speelden in de verspreiding van de frisdrank.

In de centrale lobby staan er levensgrote cokeflessen in verschillende uitvoeringen, kunstig gedecoreerd. Ik stuur een foto van een fles in Delfts blauw naar de WhatsApp-groep van de Nederlandse dames. In de 'Bottle Works'-kamer wordt het gehele bottelproces van de frisdrank weergegeven, compleet met de verschillende machines die een rol in het proces spelen. We bekijken het korte 4D-filmpje 'In Search of the Secret Formula' - inclusief bewegende zetels, frisse bries en waterdruppels - over wat Coca-Cola nu juist zo uniek maakt. In weer een andere ruimte wordt er verteld over de 'poging' – of was het een reclamestunt? – in 1985 om een coke met een nieuwe smaak te introduceren. Er worden reclameclipjes uit een ver verleden getoond, en een hele wand hangt vol met afbeeldingen van de superbekende, oergezellige Santa Claus met Coca-Cola. We laten ons fotograferen in de Coca-Colarode 'American Idol'-zetel die er opgesteld staat en komen tenslotte

terecht in de 'Taste It!'-ruimte. Daar vinden we 5 drankverdelers met ieder de naam van een continent. Met behulp van een bekertje kan je naar hartenlust de verschillende drankjes – niet alleen coke, maar alle frisdranken die door Coca-Cola verdeeld worden – die wereldwijd verkocht worden, proeven. We komen tot de vaststelling dat sommige écht niet ons ding zijn!

De weg naar buiten leidt via de Coca-Cola Store, waar we ons niet tot een aankoop laten verleiden. We checken onze horloge: oeftie, toch bijna 3 uur in de wereld van Coca-Cola doorgebracht! Op naar het volgende museum, even interessant, zij het van heel andere aard: het 'Center for Civil and Human Rights'. Eerst echter even terug naar de parkeergarage, want geen van de 3 jongens heeft zijn studentenkaart op zak, en je krijgt korting op het toegangsticket als student. Ik maak van de gelegenheid gebruik om een aantal foto's van m'n GSM op m'n laptop over te zetten: ik krijg nl bericht dat het geheugen van m'n smartphoneke vol begint te geraken. Ons ommetje langs de auto was echter niet écht nodig: aan het loket van het museum wordt er geen bewijs gevraagd, ook geen military ID; finaal krijgen we 1 korting voor een militair en 4 voor studenten: de rest van mijn dag is goed! ☺

De in- en uitgang van het gebouw liggen op de 1ste verdieping, waar in de 'Rolls Down Like Water: The American Civil Rights Movement Gallery' een van de 3 tentoonstellingen van het centrum loopt. Naast de deur van de galerij hangt een bord met een zeer treffende uitspraak van Martin Luther King: "No, no we are not satisfied and we will not be satisfied until justice rolls down like water and righteousness like a mighty stream.". We komen binnen in een grote, donkere ruimte die onderverdeeld is in verschillende 'kamers'. Elke kamer die je binnengaat, is een schakel in het chronologische verhaal over de burgerrechten in de USA.

In het begin ligt de nadruk op de ongelijkheid tussen zwarten en blanken en de strijd om dit onevenwicht te laten verdwijnen. We leren hoe in de jaren '50 de zwarten zich op het voorplan knokten op gebied van sport, literatuur, films en TV, maar ook op politiek en juridisch vlak. En dan komt de 1ste klepper van een rechtszaak: 'Brown versus the Board of Education of Topeka', een juridisch gevecht om een einde te maken aan de segregatie in de scholen. We bekijken infopanelen, filmpjes, foto's, getuigenissen over de felle reactie van de blanken, vooral dan in de staten in het diepe Zuiden van de VS. We lezen de verhalen over Rosa Parks, de 'Freeriders', de '(Greenboro) Sit-ins', de Mars op Washington DC. De moord op Martin Luther King, de reacties op zijn overlijden en zijn begrafenis beslaan een paar aparte ruimtes.

Via een trap kom je terecht in een heel lichte kamer waar talrijke blokken met foto's van mensen hangen. Als je die omdraait, lees je hun verhaal: hoe ze gestorven zijn, wie de dader(s) was/waren en – in het grootste deel van de gevallen – de niet-bestraffing (of heel lichte gevangenisstraf) die volgde. Dit is naar mijn gevoel het meest aangrijpende luik van de tentoonstelling, samen met de mogelijkheid om aan den lijve de reacties van de blanken op een sit-in te ondervinden. Er is nl in een hoek een toog van een restaurant nagebouwd waar je op een kruk kan plaatsnemen, een hoofdtelefoon moet opzetten en je ogen dient te sluiten. Als je dan je handen op de toog legt, is het of je in de huid van een van de demonstranten stapt: je wordt afgeblaft, uitgescholden, geduwd en onzacht aangeraakt, bedreigd, er wordt tegen je kruk gestampt. Een ronduit akelige ervaring!

Op de 2de verdieping wordt in de 'Spark of Conviction: The Global Human Rights Movement Gallery' het gevecht om mensenrechten wereldwijd belicht. Niet alleen discriminatie op basis van huidskleur en rassenhaat komen hier aan bod, maar de strijd van vrouwen, LGTB, HIV-positieve mensen, invaliden, andersgelovigen, … Aan de ene kant van de zaal hangen levensechte portretten van 'Human Rights Champions': Gandhi, Eleanor Roosevelt, Yelena Bonner, Martin Luther King, Václav Havel, Mandela en Estela Barnes de Carlotto. Aan de andere kant staan levensgrote foto's van 'Mass Murderers on an Epic Schale' opgesteld: Hitler, Mao Zedong, Stalin, Pol Pot, Idi Amin en Pinochet.

De middenruimte wordt gevuld door afbeeldingen van mensen die verschillende soorten van onrecht bestrijden: een activiste voor vrouwenrechten, een gynaecoloog die de slachtoffers van verkrachting tijdens de oorlog in Congo opvangt, een Hutu wiens hele familie door Tutsi's uitgemoord werd – enkel hijzelf en zijn jongere zus konden ontsnappen - en nu een voorvechter is van minderheden, …

Een aparte hoek is gewijd aan fair trade producten, iets verder vind je informatie over de politiek van China ten overstaan van internetgebruik (verregaande !). Ik kom tijd te kort om alles terdege te lezen, te bekijken, op te nemen.

Alhoewel onze zonen – allé, vooral de jongste dan – er niet echt naar uit zag om dit museum te bezoeken, zijn de meningen bij het buitenkomen onverdeeld positief: dit was krachtig, indrukwekkend, de moeite meer dan waard! Het is juist geen 16u00 als we teruggaan naar onze auto om de rit naar ons laatste overnachtingsadresje aan te vangen: we moeten nog zo'n kleine 4 uur rijden.

Onderweg krijgen we weer te maken met hevige regenbuien afgewisseld met zonnige stukken. Om iets na 18u00 steken we de rivier over en worden we verwelkomd in de zuidelijkste van de 2 Carolina's. Een dik uur later arriveren we aan de Holiday Inn & Suites in Columbia, SC. De dame aan de receptie tracht onze familienaam correct uit te spreken - en slaagt hier tamelijk goed in. Ook hier zullen we van een luchtmatras gebruik moeten maken, want ze hebben geen 'rollaway bed', wel een pakket met extra lakens en een hoofdkussen. We beslissen om in het restaurant van het hotel te avondeten – dan hoeven we de baan niet meer op - en de jongens

grijpen deze kans om nog eenmaal met z'n drieën te gaan fitnessen. Ik gun mezelf een verwenmomentje en neem een bad, zij het slechts voor een 20-tal minuutjes.

Later dan gepland – het is ondertussen 21u00 – wandelen we het restaurant binnen. Toch worden we enthousiast bediend, ook al zijn we de enige gasten. We spelen naar goeie gewoonte 'Uno' totdat onze maaltijd arriveert; m'n pastagerecht is veel te veel. Met een iets te zware maag kruip ik voor de laatste keer onder de lakens in een hotel. Morgen liggen we weer in ons eigen bedje!

Dag 37: Van West Columbia (SC) naar Chesapeake (VA)

285 mijlen vandaag / 14287 km in totaal / 10327 stappen vandaag

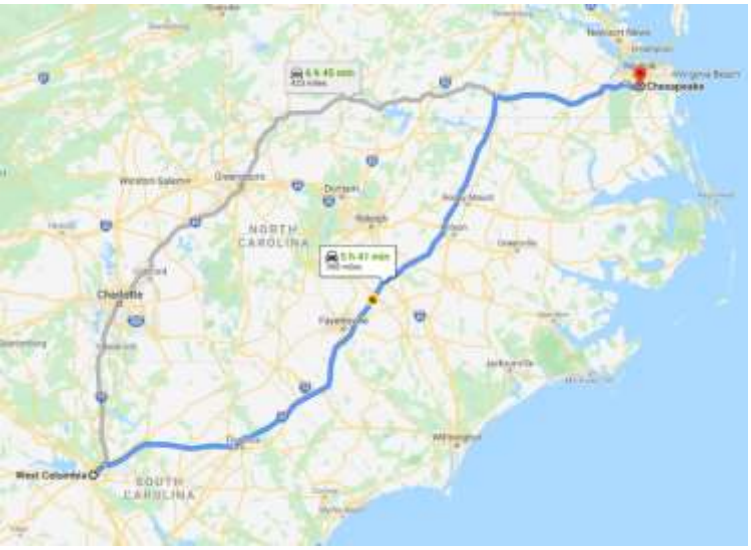

De laatste nacht van onze vakantie was verre van succesvol: slecht geslapen, veel (half)wakker geweest, en heel vroeg ontwaakt. Het inslapen wil niet meer lukken; dan maar effe geWhatsAppt met Bir. Ze is de begrafenis van haar zus aan 't voorbereiden…

Alhoewel ik gisterenavond in bad geweest ben, spring ik toch nog snel even onder de douche: we hoeven niet echt op een bepaald tijdstip beneden te staan, want voor de 1ste keer op onze reis is het ontbijt niet in de hotelovernachting inbegrepen. Aangezien we nog voldoende ontbijtgranen, melk en yoghurt hebben, zullen we dus op onze hotelkamer eten. Da's echter buiten onze zuivelproducten gerekend: Hoesy neemt een schep van z'n Special K rode vruchten en merkt dat de melk zuur is. Er is absoluut niet genoeg yoghurt voor iedereen; bovendien bespeur ik bij nadere inspectie een vleugje schimmel aan de bovenrand van de pot. Wegkieperen dan maar!

We hebben enkele opties: ofwel gaan we alsnog in het hotelrestaurant ontbijten, ofwel checken we uit en zoeken we een plekje om te eten. Vooral Ciaran is voorstander van deze laatste suggestie: iHop! De rest van het gezelschap is hier echter niet echt wild van; tenandere, we willen nog wel optimaal profiteren van onze laatste vakantiedag. Hoesy hakt de knoop door: er is een Walmart vlakbij, dus gaan we daar inkopen doen en zullen we picknicken als we in het nationale park aankomen. Eerst echter een bezoekje aan de Starbucks: de zuidelijke Carolina-kop is nu ook onderdeel van m'n (steeds groeiende) verzameling!

Gelukkig ligt Congaree National Park op slechts een half uurtje rijden van ons hotel: we arriveren er rond 10u30, maar doordat we eerst binnenspringen in het bezoekerscentrum om te kiezen wat de interessantste wandeling is, zitten we pas om 11u00 aan de picknicktafel. Ondertussen hebben we dankzij de ranger al wel kennisgemaakt met 2 prachtige goudkleurige spinnen die onder de overdekte doorgang aan

het bezoekerscentrum hun web hebben geweven: ze zijn behoorlijk groot! Hij vertelt erbij dat het nu het seizoen is, dus dat we ze tijdens onze hike ook nog wel zullen tegenkomen. Seighin vindt dit geen leuk vooruitzicht…

Het unieke aan Congaree National Park is dat het grootste restant herbergt van de vroegere wouden met werkelijk oude bomen in een overstromingsvlakte. Bijna was het eveneens verdwenen, ten prooi gevallen aan de houtindustrie. Nergens anders in de USA kan men dit type woud nog aantreffen. We hebben besloten dat we ook op onze laatste dag nog volop gaan genieten van alles wat we op onze road trip tegenkomen, en dus trekken we graag een uurtje of 4 uit voor de verkenning van deze plaats. Vlak achter het bezoekerscentrum begint de 'boardwalk', een 2,4 mijl-lang houten pad dat in een lus loopt en een stukje boven de bosgrond aangelegd is. Gelukkig maar, want het overgrote deel van de vloer van het woud is op z'n

zachtst gezegd drassig te noemen. We volgen het 1ste stuk van dit pad tot aan de aansluiting met de Weston Lake Trail. Ciaran neemt daar afscheid van ons en keert terug om enkele uurtje te gaan studeren. Wij verlaten het 'planken pad' en lopen nu op bosgrond, in de wildernis zoals het plakkaatje aan het begin beschrijft. 'Leave only footprints, take only photographs'.

Het is zalig rustig op onze weg: niemand anders heeft voor deze wandeling gekozen en het paadje slingert zich doorheen een enorm mooi bosgebied dat ruikt naar humus en verrotting, net zoals in de Belgische bossen in de herfst, maar hier met een tikje zuiderse bayou. Al snel lopen de 2 zonen iets voorop en blijf ik regelmatig staan om naar de ons omringende natuurgeluiden te luisteren. Talrijke vogels en ontelbare krekels en cicaden doen hun best om zich te laten horen, totdat je te dicht in hun buurt komt: dan wordt het stil. Alhoewel de zon amper door het bladerdak dringt, is het warm, vochtig en zwoel: we bevinden ons dan ook in een moerasgebied.

Hoe langer we wandelen, des te meer merk ik in de omgeving op: paddenstoelen, lianen, eigenaardige bovengrondse boomwortels die ze 'knieën' noemen en die toebehoren aan de vele kale cipressen die hier groeien. Ze zijn niet zeker van de functie van deze wortels, maar denken dat ze mee helpen de bomen stevig overeind te houden tijdens perioden van overstroming. Tussen deze wortels kwamen vroeger ontsnapte slaven zich verschuilen, niet alleen omdat hier lotgenoten leefden die hen opvingen, maar ook omdat het voor de plantage-eigenaars en slavenjagers heel moeilijk was om hen hier terug te vinden.

M'n 4 mannen lopen een eindje verder, als ik opeens geritsel in de struiken hoor: ik draai me om en zie nog net een zwart wild varken op z'n gemakske het wegeltje oversteken. Even verder gaat het in de bosgrond gaan staan wroeten. Enkel Hoesy kan m'n zachte 'pssst' horen en samen bekijken we het dier terwijl het onbekommerd een eindje van ons wegloopt. Als

ik onze 2 jongens, die al een heel stuk voorop zijn, bereik en hen vertel over onze ontmoeting, voegt Hoesy zich al snel bij ons: het zwijn is verder het bos ingetrokken.

Zelfde scenario een tijdje later: in de rivier die een eindje van het pad loopt, ontwaren we bijna tegelijkertijd iets dat op een krokodil trekt. Wacht, daar heeft de ranger niets over verteld, noch hebben we iets van informatie over krokodillen (of alligators) in het bezoekerscentrum aangetroffen. Behoedzaam lopen we tot aan de oever en blijven staan kijken, maar er komt geen beweging in het dier: is het dan misschien toch enkel een boomstam? Vlakbij ontdekt Hoesy wel een mooie slang die op een tak die half in de rivier verdwijnt, ligt. We proberen uitsluitsel te krijgen door een kleine twijg in de rivier te werpen: geen reactie. Net als we op het punt staan op onze stappen terug te keren, horen we een plons en zet ik instinctief een paar passen achteruit: gracieus beweegt de vermeende boomstam zich door het water. Dan toch!

Ditmaal kunnen we onze zonen, die ondertussen op een bankje op de boardwalk hebben plaatsgenomen, overtuigen mee een stukje terug te wandelen en kunnen ze, na enig speuren, ook het dier aanschouwen. Wauw!

Om iets na 14u00 arriveren we terug aan het bezoekerscentrum: dit was een geslaagde afsluiting van de ontdekkingskant van onze road trip! Ik heb sowieso een zwak voor bossen, dus deze wandeling doorheen dit oer-woud was puur genieten voor mij.

[Hoesy]

Na onze tocht door het oerwoud, rijden we zonder verdere avonturen de laatste twee staatsgrenzen over. We komen vermoeid maar tevreden aan in onze wijk 'Forest Lakes'. We hebben van onze road trip genoten en kijken uit naar onze volgende naar en door Alaska. Hopelijk genieten jullie dan ook mee.

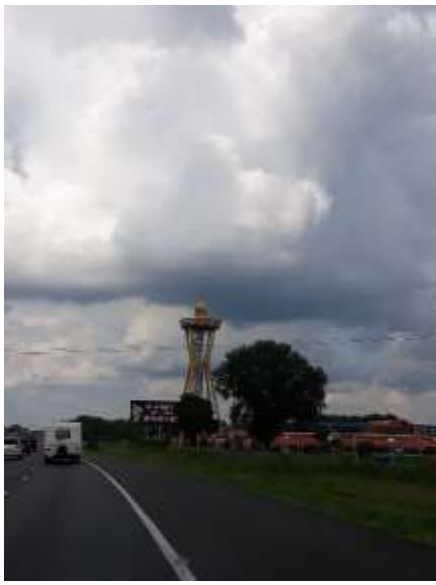

P.S.: Je kan onze film over deze road trip bekijken op YouTube:
https://www.youtube.com/watch?v=ZQaT3xGRupM

22 – Afvallingskoers

Minus een

We komen een beetje vermoeid terug thuis van een leuke, interessante en verrassend reis. Terug naar de dagelijkse realiteit, hoewel we nog een paar dagen hebben om ons aan te passen. Het werk roept niet direct. Hoewel, het gras staat hoog en droog. Niet echt onverwacht, want de zonen van de Pisoni's hebben wel beloofd om het gras een aantal keren af te rijden, maar ik had niet de verwachting dat ze het iedere week zouden doen.

Op de eerste dag na onze reis gaat Calle samen met de jongens shoppen. Ze hebben een paar dingen nodig en terwijl kan ik naar het hoofdkwartier rijden om de papierwinkel voor het verkrijgen van de militaire ID-kaart. Alles verloop goed en vlot. Daarna rij in naar het ID-lab, de plaats waar ze ID uitreiken. Ik verwacht veel volk, maar dat is er niet. Het is er tamelijk rustig. Niet dat veel volk een probleem zou geweest zijn, ik heb immers een afspraak voor de twee gemaakt. We hebbe sowieso voorrang op alle walk-ins. Als het moment van de afspraak er bijna is, zijn de twee jongens er nog niet. Hoewel ik alles goed voorbereid had, komen ze te laat opdraven. Snel de initiële administratie afwerken en dan wachten. Door de dubbele afspraak beschouwen ze ons toch niet als te laat. Ze mogen allebei bij dezelfde dame gaan. De eerder droge administratie wordt uiteindelijk een leuke babbel. De dame denkt zelfs eventjes dat Loic en Ciaran tweelingen zijn.

Nadat ze hun nieuwe ID-kaarten hebben, gaan we winkelen in de NEx en de Commissary. Van daaruit vertrekken we met zijn drieën naar de schietstand. Ciaran wou dat doen voor hij terug huiswaarts keert.

Op vrijdag rijden we onverwacht terug naar het shoppingcenter. Er moeten nog schoenen gekocht worden. Daarna naar het vliegveld. Een traditionele Starbucks koffiedrinken en afscheid nemen.

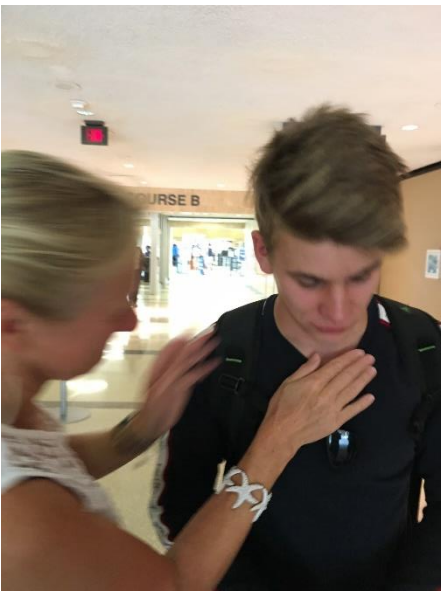

Thuisgekomen krijgen we een telefoontje van Ciaran dat we mogen terugkeren om hem op te halen. Zijn vlucht is geannuleerd vanwege een storm boven DC. Ik vertrek terug en kom in een tropische regenbui boven Norfolk terecht. Zichtbaar is plots heel slecht. In zo'n geval ontsteken we in België onze achter mistlichten, maar hier in de Amerika hebben ze dit niet. Ik zie overal knipperlichten oplichten. Ik heb dit hier nog niet meegemaakt. Ik denk eerst dat het om chauffeurs gaat die willen aangeven dat ze uitzonderlijk traag rijden, maar als er een me knipperend aan hoge snelheid voorbijsteekt, besef ik dat dit niet het geval is. Deze methode is zeer vervelend want je hebt geen idee of iemand traag rijdt, van richting wil veranderen, of wat dan ook. Een gevaarlijke situatie wordt zo nog gevaarlijker.

Voor de ingang tot de luchthaven ligt er een grote plas. Ik moet erdoor maar ze raden zoiets af omdat je niet weet of het water geen diepe put verbergt. Geen keuze, erdoor.

De kortetermijnparking is afgesloten, wateroverlast?, en dus wil ik me stationeren om Ciaran op te pikken. Dit duurt echter een tijdje omdat hij nog op zijn valies moet wachten. Ik word door de politie weggestuurd. Geen discussie mogelijk. Ik vind dan toch een goed plaatsje en ga kijken wat het probleem is. Door het onweer boven de luchthaven zijn de bagageactiviteiten gestaakt. We krijgen amper informatie hierover. Naast ons wacht een familie met twee jonge kinderen. De onwetendheid moet voor hen nog ongemakkelijker zijn. Ik zal hierover een mail naar United Airlines schrijven. Ze zouden hun best mogen doen om hun passagiers in te lichten. Uiteindelijke duikt de valies op en kunnen we terug huiswaarts keren. Ciaran een extra dagje bij ons.

's Anderdaags dus terug naar de luchthaven. Als ik de grote auto uit de garage wil rijden, shockt die hard. Oei, een probleem? Best eens bij de garage langs gaan om het te controleren. Ik maak me de bedenking dat we geluk hebben gehad dat dit niet tijdens onze road trip voorgevallen is. Terug naar de luchthaven. Weer afscheid nemen. Nu voor echt. Ciaran zag dit vertrek niet echt zitten. Ik begrijp hem.

Vrijdag is er koffie en donuts omdat er een collega vertrekt. Ik ga even langs op onze verdieping in het hoofdkwartier en botst op de poetsvrouw. Na weken van afwezigheid herkent ze me. Leuk, wetende dat de kuisploeg onlangs gewijzigd werd en ze nog niet lang hier werkt.

Loic doet het gras af en komt tot de vaststelling dat onze grasmachine kapot is. Heel veel rook en niet goed draaien. Ik zal het ding moeten binnen doen voor herstelling. Loic

gebruikt een oude machine van de buurman. Tijdens het grasmaaien komt het voorste wiel los waarna Loic erover rijdt. Frut vaneen. Allez, ik zal me moeten excuseren bij onze buur.

Ik wil even snel winkelen bij de Aldi. Als ik weer buiten kom, wil de auto niet meer starten. Jo komt met Calle af om te depanneren, maar het blijkt de batterij niet te zijn. Ik vermoed de alternator en beslis on AAA, de autopechdienst, erbij te halen. De depanneur is een vriendelijke man die het professioneel aanpakt. In een mum van tijd staat de auto aan de garage.

De zus van Birrie is onlangs gestorven en Calle twijfelde of ze wel de oversteek naar België zou maken om de begrafenis bij te wonen en haar vriendin te steunen. Ze is van plan om even heen en weer te gaan, maar ik zeg dat ze alleen mag gaan als ze minstens 2 weken blijft. We komen tot een compromis van 10 dagen. Een vliegticket is me iets te duur voor een paar dagen en daarbij kan ze Birrie beter steunen als ze een langere tijd blijf.

Minus twee

Het vertrek van Calle volgt hetzelfde patroon als bij de rest. Intussen ken je het al. Er is even een vrees voor uitstel, maar uiteindelijk vertrekt ze toch. Ze wordt op haar vlucht vergezeld van een bende Nederlandse scouts die terugkeren van de Jamboree.

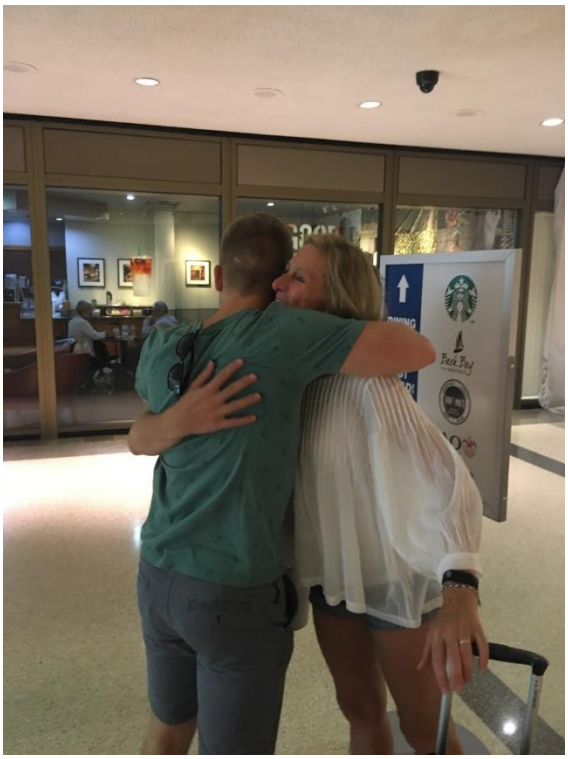

Daarna rij ik naar een koppel Nederlanders om de tuinmeubels die Calle van hen gekocht heef op te halen. Het koppel verlaat voor het beëindigen van de huur het huis en dit vanwege kakkerlakken en een slecht werkende Airco. Hun huisbaas wilde niet op hun klachten reageren en er iets aan doen. Ze hebben dan maar besloten het huis te verlaten waarna de huisbaas hen voor de rechtbank daagt. Een rechtszaak in Amerika moet geen pretje zijn. Gelukkige mogen wij niet klagen over onze huisbaas.

Als ik probeer de tapes van onze reis de digitaliseren, krijg ik een beeld met zwarte banden er doorheen. Ik maak de videokoppen proper met schoonmaakalcohol, maar dat helpt niet. Op zoek naar een oplossing speur ik het internet af. Ik vind een heleboel onpraktische tips. Tot ik bots op een ongebruikelijke suggestie: op de camera kloppen. Een truuk die soms werkt bij mechanische problemen. Waarom niet? En inderdaad, een hard tik lost het op. Oef. Ik vreesde al dat alles verloren was. Het monteren kan beginnen.

Zondag is het aquariumdag. Ik zet Seighin af omdat hij vroeger moet beginnen. Daarna rij ik naar de Commissary om boodschappen te doen. Terug naar het aquarium voor een duikje in de Red Sea en daarna terug naar de Commissary voor de dingen uit de koeltoog. Terug naar het aquarium voor Seighin en naar huis. Middagmaal en met zijn drieën het avondmaal voorbereiden. We ontvangen vanavond immers twee vertrekkende koppels en ik wou het niet afgelasten vanwege het vertrek van Calle. We zetten lasagne en pannenkoeken op het menu. Met z'n drieën in de keuken is een leuke boel.

Met vereende krachten krijgen we alles op tijd klaar. De gasten zijn te laat, maar mijn verwarrende uitnodiging kan daarvoor iets tussen zitten. We genieten van het aperitief buiten. Loic en Seighin klagen dat de Engelse kinderen zeer onbeleefd zijn. Ze vinden ze veel te grof. Onder volwassenen is het leuk. Tijdens de maaltijd weigeren de twee Britse jongens te proeven van de lasagne. Als ik hen vertel dat in ons huis kinderen die hun bord niet leegeten geen dessert krijgen, is er een geneigd om te proeven. Seighin zet zelfs geen pannenkoekenbordjes voor hen klaar. Een poging die door hun ouders snel ondermijnd wordt als ze van hun pannenkoeken mogen proeven. We hebben geprobeerd. Als Ruth, haar man en kinderen vertrekken, moeten Herman en Helene even hun ergernis over het tentoon gegeven gedrag ventileren. Na hun verrek, snel afwassen en gaan slapen.

Maandag vroeg op om te werken. Ik ben het niet meer gewoon. Mijn mailbox vertelt me dat er meer dan 300 e-mails op behandeling wachten. Valt best mee. Tegen de middag ben ik erdoor en kan ik beginnen met het beantwoorden ervan. Dat is met het behandelen van de

mails die een iets uitgebreider antwoord vergen. Deze die ik snel kon beantwoorden heb ik natuurlijk onmiddellijk gedaan. Daarna komt de papierwinkel.

Calle wil langer blijven om te helpen met de verhuis van Amber en Sander. Eerste heb ik haar moeten overtuigen om niet heen-en-weer te vliegen en nu wil ze langer. Ik had het voorspeld. Geen erg. Seighin en ik zullen het wel overleven. Alleen een beetje jammer van de extra kost voor de omboeking.

Op dinsdagnamiddag heb ik een doktersafspraak voor het opvolgen van enkele medische ongemakken. Zijn dit tekenen van oud worden? Het ziekenhuispersoneel kent me en het is leuk als je niet als een nummer behandeld wordt. De dokter stuurt me naar een podoloog om mijn tintelende voeten beter te onderzoeken. De tweede bloedtest wijst uit dat ik geen cholesterolprobleem heb. Oef, geen pillen te slikken.

Terwijl ik mijn tijd doorbreng in het hospitaaltje, zijn de jongens gaan fitnessen. Ze hebben me overtuigd om na de consultatie naar hen te komen en mee te doen. Met Loic als fitnesscoach doen we enkele oefeningen. Afzien!

Van de fitness moeten we naar Seighin's voetbaltraining. Hij doet het graag maar moet nog integreren in de ploeg. Hij vindt voetballen terug plezant en is blij dat hij de stap opnieuw gezet heeft. Vanaf nu moet hij elke dinsdag- en donderdagavond trainen.

Zoals gewoonlijk moeten we bij DMV lang wachten. Hoewel de fout bij hen ligt – Richmond, het hoofdkwartier heeft dat zo beslist – bieden ze me geen deftige verklaring of oplossing aan voor de tijdslimiet van mijn rijbewijs. Loic kan zijn Amerikaans rijbewijs krijgen als hij, omdat hij ouder dan 21 is, kan bewijzen dat hij op ons adres woont. Hoe moet hij dat doen? Hij kan immers geen facturen op zijn naam ontvangen aangezien wij de nutsvoorzieningen betalen. Na het lezen van de informatiebrochure hoe iemand zijn woonst kan bewijzen besluiten we dat hij een brief naar zijn eigen moet schrijven en een afspraak bij de tandarts moet maken. Een naar jouw geadresseerde brief en een medische factuur met je

naam en adres erop gelden als bewijzen. Seighin mag op 15 en een half zijn voorlopig rijbewijs aanvragen. Hij begint af te tellen.

We rijden naar Grassfield voor een aanpassing van het lesschema van Seighin. We willen een AP-vak toevoegen want we vrezen dat hij zich anders zal vervelen. Maar de counselor office is gesloten en vandaag is de laatste dag. Wat nu? Later krijg ik een antwoord op mijn mail dat we volgende week mogen langskomen. Oef.

Ik start een zoektocht naar goedkope tweedehandsauto's voor Loic. Ik wil onder de 5000 USD blijven maar dat valt tegen. Seighin volgt over mijn schouders mee want hij aast op de auto als hij zijn rijbewijs haalt.

Minus een, weer

Op zaterdag rijden we voor de eerste maal naar University van Delaware. Het heenrijden neemt 4 uur en een half in beslag, terwijl de terugreis op meer dan 5 uur afklokt. Via het schiereiland is het leuk rijden op een mooie baan. Het appartement, een gemeenschappelijke ruimtes dat dienst doet als keuken en living, waarin 4 kamers met badkamer uitmonden is goed. De huidige bewoner is een sloddervos want hij bezet alle keukenkasten en de volledige frigo. Er zijn wel nog enkele meubels nodig om het een beetje aan te kleden. De gemeenschappelijke infrastructuur is wel sjiek: een zwembad, 2 fitness zalen, ontspanningszalen, 2 jacuzzi's, een tiental grote BBQs, … Ik bemerk ook veel sjieke auto's op de parkeerplaatsen. Er zijn hier studenten met rijke ouders. We laden de auto uit en steken het bed in elkaar. Een inventaris van het kot opstellen, daarna een stukje eten en dan de lange weg terug. Even binnenspringen in IKEA voor een paar dringende aankopen en dan eindelijk thuis.

Op zondag naar aquarium met Seighin. Als hij start, ga ik eerst naar de Commissary om daarna te gaan duiken. Het is ene leuke duik in de Red Sea met op het einde 10 min gewoon duiken en interactie met publiek. Lang geleden dat we dat mochten doen. Nog tijd over voor een loopje. Het is snikheet en ik start moeilijk. Snel douchen en Seighin oppikken om samen terug te rijden. In de namiddag is het te warm om buiten te werken.

Op maandag veel werk. Het is een beetje van alles bij elkaar. Loic verliest opnieuw 4 uur bij DMV want ze moeten zijn paspoort nog contoleren. Ze zullen hem verwittigen als het in orde is. Wat een administratie. We gaan een eerste auto bezichtigen. Het is een leuke wagen met niet te veel km op de teller. In de late avond vertrekt Loic met rest van zijn spullen naar Delaware voor een eerste bijeenkomst van de studenten chemie.

De DTAG die als een beperkte activiteit begonnen is wordt groter en groter. Ik begin te twijfelen aan het nut. Wat zal het opleveren? En zijn de inspanningen het waard? Ik moet ook een contract aangaan voor het huren van analyse expertise terwijl wij als HQ dat zouden moeten kunnen doen. Vreemd.

Ik heb een aantal reacties op mijn artikel over onze reizen gekregen. Hopelijk zijn er een paar goed tips bij.

Loic vertelt ons dat het een lichte agenda is. In plaats van de meer dan 30 uur les, heeft hij er nu maar 9. Ze hebben wel veel taken. Hij vreest dat hij met zijn vingers gaat draaien. Loic kennende zal dat zeker niet lang zo zijn.

We hebben een gesprek over het aankopen van een tweehandsauto. De sleutel voor de al dan niet beslissing is het aantal keren dat Loic plant om naar Chesapeake te komen. Wij dachten een 30-tal keer want dan is een aankoop van minder dan 5000 USD de moeite, maar Loic zegt dat het maar een 10-tal keer zal zijn. Met het groot aantal zendingen van mij waardoor de tweede auto beschikbaar is, begin ik te twijfelen of een aankoop wel een goede zaak is. Dan wordt het echt wel duur per rit. Hij meldt ons ook dat de fiets versleten is. De tandwielen zijn aan vervanging toe is versleten. Hebben ze in de USA Europese fietstandwielen?

Minus een, opnieuw

Zaterdag kunnen we uitslapen omdat de voetbaltraining later gepland is. Uiteindelijk wordt de training afgelast wegens onweer en weinig bevestigingen van jeugd die zou komen. We beslissen dan maar om boodschappen te doen. We lopen ook even binnen bij Bulbs & Batteries voor een nieuwe batterij voor mijn horloge. Later merk ik echter dat de horloge niet goed werkt. De knoppen doen niet waarvoor ze dienen. Ik haal het terug uit elkaar en ontdekt dat die niet goed gemonteerd was. Nu werkt het wel goed. Ons plan om naar het luchtvaartmuseum te gaan lassen we af omdat Seighin te moe is. Ik stort me dan maar op het uitvoeren van kleine werkjes zodat mijn lijst korter wordt.

Zondagmorgen volgen de gekende routine. Ik zet Seighin af aan het aquarium. Ik kleed me om in de douches en ga lopen. Daarna douchen en een duikje in het aquarium. Op het einde van ons onderwaterwerk mogen we een beetje ronghangen in het water. Visjes en mensjes kijken. De duikverantwoordelijke vertelt ons dat we niet meer in zwembroek tussen de tank en de douches mogen lopen omdat er mogelijks bezoekers achter de scene kunnen zijn. Hij onderkent dat Amerikanen preutser zijn. Opnieuw douchen en naar de Commissary voor de rest van de benodigdheden. Terug naar het aquarium om Seighin op te pikken. Hij vond het leuker met meer volk en nieuwe vrijwilligers. In de namiddag zet ik Seighin af en ga onkruid wieden.

Maandag bekruipen de twijfels me in verband met het contract voor hulp bij de war game. Het is een duur contract, althans in mijn ogen. Vraagt deze activiteit niet te veel inspanning en kosten voor een ongekend resultaat?

Op de voetbaltraining staat Seighin voor de eerste keer keeper. Terwijl ze trainen ga ik een eindje lopen. Als ik na iets meer dan 5 kilometer terug ben, zie ik dat Seighin het goed

doet in de goal. De coach vraagt om mijn voetbalschoenen aan te trekken en mee te trainen. Ik heb wel zin – maar geen voetbalschoenen – maar zeg toch nee. Ik zal me immers niet inhouden en bestaat het gevaar voor blessures en vooral rugklachten. Iets wat ik zeker wil vermijden.

Tijdens de rest van de week werk ik verder aan de verschillende kaarten voor de war game. Het uitvinden van nieuwe wapensystemen bevalt me wel. Het is een beetje het werk van een ingenieur, maar je moet er wel een verderfelijke geest voor hebben. Immers je vindt nieuwe manieren uit om vernietiging te zaaien. Het akelige is dat ik op het internet ook afbeelding vind als ik iets bedenk. Ik dacht dat ik scenario's van anderen zou kunnen lenen, maar die blijken niet te bestaan. Ik moet dus ook deze zelf maken. Een pak moeilijker dan de technische kaarten, maar wel leuk.

Ik heb contact genomen met de lokale universiteit ODU om te informeren over cursussen oceanografie. Als duiker wil ik meer weten over de zeeën en oceanen, en hierover studeren zie ik wel zitten. Ik ben benieuwd hoe dit zal uitdraaien. Ik krijg alvast een uitnodiging voor uiteenzettingen en bijwonen van de lessen.

Een lang weekend dat ik aan schrijven kan spenderen want Seighin gaat op vrijdagavond bij Orlando slapen. Zondagmorgen gaan we eerst samen lopen en daarna 2 uur vrijwilligerswerk in het aquarium. Vandaar naar de Subway voor een grote sandwich en verder naar het Military Aviation Museum. Het museum is groter dan verwacht. De meeste vliegtuigen die er staan vliegen nog. Het is in feite een enorme privéverzameling van een luchtvaartfanaat. Ik vind vooral de authentieke Duitse loods uit WOII met Duitse conceptvliegtuigen interessant. Die Duitse geleerden hadden echt veel fantasie, maar ik zou niet graag een testpiloot geweest zijn.

Deze week nemen we afscheid van het NLR-koppel Koen en Lieve. Hij gaat op pensioen en ze keren terug naar België. Ronny heeft een BBQ voor de Belgen op poten gezet.

Op vrijdag zit de schrik voor de orkaan Dorian er dik in. Orkaan Dorian is de vierde storm, tweede orkaan en eerste grote tropische cycloon van het Atlantisch orkaanseizoen 2019. De orkaan bereikte op 1 september 2019 vrij snel categorie 5, trof de Bahama's, en met name de Abaco-eilanden en bedreigt de zuidoostelijke Verenigde Staten, met voorop Florida. Ik zal van thuis uit werken omdat ze de school morgen sluiten door de verwachte orkaan. Ik neem het zeker voor het onzekere en bereid ons terras voor op sterke winden door alles onderste boven te leggen en de BBQ vast te binden. Calle die door de orkaan mogelijks problemen zou kunnen ondervinden op haar terugvlucht heeft haar vlucht omgeboekt naar zaterdag zonder extra kosten. Later zou de vlucht naar Norfolk inderdaad afgelast worden. De Pisoni's hebben een auto op onze garageweg gezet om zeker een evacuatiemogelijkheid te hebben als er bomen sneuvelen bij hen.

Loic komt op donderdagavond van Delaware naar Chesapeake gereden om niet in de storm te moeten rijden. Hij komt thuis voor

het geweld en heeft de auto volgetankt zodat we, indien nodig, kunnen evacueren. Om 0200 uur begint het te regenen en om 0800 is er veel wind. We ontvangen ook een 'flood warning'. Gelukkig is Dorian intussen gereduceerd tot een hevige herfststorm en krijgen we geen natte voeten.

's Anderdaags moet ik Calle oppikken in de luchthaven van Norfolk. Wij wachten haar op terwijl ze al aan de bagageband staat. Haar vlucht was veel vroeger dan gepland. Er zaten blijkbaar veel Nederlanders op die vlucht want die taal was overheersend aan de bagageband.

Maandag trakteert onze Duitse interim op donuts omdat het zijn laatste week in het hoofdkwartier is. Een leuke attentie. Mijn werk aan het concept mijnenbestrijding loopt op zijn einde. Het creatief werk in ieder geval, want vanaf nu begint het loodsen ervan doorheen de stafprocedures.

De dagen vloeien in elkaar over. Ik heb soms geen idee welke dag van de week het is. Zo sta ik een dag te vroeg bij de specialist om mijn voet na te kijken. Ik moet 's anderdaags terugkeren voor het goede nieuws dat het geen diabetes is. De haren op mijn voet geven dat aan. Haargroei op een voet heeft blijkbaar aan dat er een goede doorbloeding is. Oef. Maar wat is het probleem dan wel?

Ciaran belt ons dat hij 4 vakken moet meenemen naar volgend jaar. Het is alles beschouwd een goed resultaat maar we blijven overtuigd dat als hij regelmatig studeert tijdens het schooljaar, hij er voor alles door kan zijn. Kon hij dat maar bewerkstelligen.

In de Commissary spreken een oudpaar me aan in het Nederlands. Het zijn Belgen die jaren geleden naar de USA geëmigreerd zijn. Ik vraag me af hoe ze weten dat ik Belg ben. Juist ja, ik ben in uniform.

Voor onze huwelijksverjaardag genieten we van een dinertje in het sjiek restaurant de "Amber Lantern". Ciaran heeft ons dat via Ruie cadeau gedaan. Omdat het binnen te fris is vanwege de AirCo, gaan we buiten op het terras eten. Het terras heeft een mooi zicht op de rivier, maar het is er warm. Het eten is lekker maar de afwerking mist een beetje finesse. Zo zijn de borden niet verwarmd zodat de soep, zelfs bij deze temperatuur, snel afkoelt. Na een gezellige avond keren we terug naar huis. Aan het voorlaatste verkeerslicht worden we achteraan aangereden. Ik stap uit om te schade te bekijken. Donze koffer is ingedeukt. Ik voel ook pijn in mijn nek en rug opkomen. Ook Calle klaagt over rugpijn van de slag. Dit zal weer tot miserie leiden. Ik check bij de bestuurder van de andere wagen. Het is een oudere heer die nogal verward praat. Ik denk eerst aan dronkenschap maar als ik hoor dat ze van Florida komen en dat hij de ganse rit gereden heeft. Ze zijn bijna op hun bestemming. Ik verneem ook dat zijn vrouw naast hem lag te slapen. We parkeren ons verder in de straat om alles af te handelen. Hij vindt echter zijn rijbewijs niet.

Op de laatste dag van de week rij ik via BMSO met spullen van Loic naar Delaware. Ik heb een leuke babbel met Maarten. We bespreken de mogelijkheid dat mijn nicht Evi en hij naar ons komen om Thanksgiving te vieren. Daarna rij ik verder om alles in Delaware uit te laden en met Loic via DC terug te keren. Een lange dag met veel rijden.

Zaterdag naar het strand met de voetbalploeg van Seighin. Het is een leuke bijeenkomst. De dag nadien gaan Calle en Loic shoppen. Gevaarlijk voor mijn portefeuille. Ik volg de eerste match van Seighin bij een hete temperatuur. Hoewel ze met 2-1 winnen, is hij niet content over zijn prestatie wegens gebrek aan fysieke uithouding. Ik stel voor dat hij met coach Sauer contact opneemt om zijn conditie op te krikken.

Maandag een gewone dag werken. Ik laad de kasten die als overbodig bestempeld zijn door de NLR op voor Loic. Hij kan nog een paar kasten gebruiken. Ik bereid ook alles voor zodat ik op TDY kan. Op het einde activeer ik mijn OOO (out-of-office). Als ik thuis kom, verneem ik dat het vandaag Open School is. Dus rijden we richting Grassfield. Daarna help ik Seighin met fysica. Hij heeft het moeilijk met dit vak en daarbij komt dat het direct op niveau AP is. Hij is het niet gewoon om 'fysisch' te denken. Dat komt wel. Als laatste wapenfeit van vandaag maak ik mijn valies.

Ik ben weg

De dag begint met het uitwuiven van Seighin. Daarna vertrek ik met Calle naar Little Creek. Zij voortennis, ik voor een beetje werken in de Starbucks. Daarna naar de Panera om iets kleins te eten en dan richting Norfolk. Daar, aan de controle balie, kom ik iemand tegen die zijn polshorloge op dezelfde manier al mij draagt. Dat is een eerste!

Het is een lange vlucht waarop ik weer niet slaap. Ik heb het wel geprobeerd, maar geen succes. Wat is de toverformule om te slapen op een burgertoestel? Voor het luchthavengebouw vind ik de bus naar Bratislava. In het hotel aangekomen kom ik een aantal mensen tegen die me na die jaren herkennen. Leuk. Jammer genoeg ben ik veel te vroeg in het hotel en dus is mijn kamer niet gereed. Ik moet lang wachten terwijl ik tegen de jet lag vecht. Uiteindelijk is de kamer klaar en kan ik even rusten. Ik heb een rustige kamer op het einde van de gang.

Na de korte rustpauze, douche ik om het vliegreizen van me af te spoelen en de effecten van de jet lag af te schudden. Even scheren en verse kleren aan. Ik voel mijn bloed opnieuw stromen en klaar voor de stadswandeling met gids. Ik heb immers het geluk dat vandaag het cultureel deel van de conferentie over NATO militaire politie gepland is. Bratislava is een mooie stad maar ik heb het gevoel dat ik het hier ken hoewel ik er nog nooit geweest ben. Lijkt het veel op een andere stad met Oostenrijkse overheersing die ik wel al bezocht heb? Na de gegidste wandeling gaan we eten in het kasteel de de stad overheerst. De omgeving en het gezelschap zijn leuk, maar het eten is een beetje gewoontjes. Wel iets anders dan vliegtuigkost.

's Anderdaags geniet ik van een laat ontbijt en ga daarna een beetje werken in mijn kamer. Van de lunch geniet ik met de rest van de conferentiegangers, bijna allemaal MPs. Ik zou gerust vandaag ingevlogen kunnen hebben, maar ervaring heeft me geleerd dat een briefing geven onder de invloed van een jet lag een ondermaats resultaat geeft. Wat voor zin heeft het om meer dan 6000 km te vliegen om een slechte uiteenzetting te geven, terwijl een nachtje hotel veel beter resultaat geeft. In de namiddag woon ik de vergadering bij zodat ik mijn publiek een beter kan inschatten. Na koffiepauze is het mijn beurt. Niet alleen ik vind ze geslaagd. Ik krijg de opmerking dat het de beste van de voorbije dagen was. Ik ben vooral benieuwd naar het resultaat.

Na de vergadering besluit ik verder te werken in de kamer en daarna in bed een filmpje bekijken. Kort nadat ik in bed lig, slaat het brandalarm van hotel aan. Iedereen moet naar buiten. Na bijna een uur buiten wachten – het hotel heeft jammer genoeg geen buitenbar – vertellen ze ons dat een brandende vuilbak in de kelder de oorzaak van het alarm was. Terug gaan slapen. Hopelijk geen alarm meer.

Vrijdag na het ontbijtstap ik naar het bus station bij het hotel. Alle bussen zitten vol. Hoe kan je hier een zitje op een bus kopen? Gelukkig vind ik een niet-volle bus. In de luchthaven stap ik naar de lounge om de tijd tot aan het vertrekuur van mijn vlucht naar Brussel door te brengen.

Amber en Ciaran staan in Zaventem me op te wachten. Amber rijdt on naar Ikea en vervolgt haar weg naar de osteopaat. Ciaran geniet eerst van Zweedse balletjes en daarna gaan we met twee shoppen. Zijn zetel heeft niet de juiste kleur en wil dit veranderen. Hij heeft ook een paar andere spullen nodig. Na ons winkelavontuur pikt Amber ons op en bollen we naar Nijlen. Uitpakken, eten en bijpraten voor het slapen gaan.

Het weekend is er eentje van genieten met de familie, lekker eten (zelf klaargemaakte mosselen), filmpje kijken, op bezoek bij mie en pie, nonkel Raf.

Maandag is het weer werken geblazen. Na ontbijt trein ik naar Oostende. Het is een lange rit. Na d lunch in de mijnenbestrijdingsschool bespreken we ons plan en gaan daarna aan het werk. Ik wou 's avonds tante La en Nonkeltje bezoeken maar zij geven niet thuis. Spijtig maar begrijpelijk.

Mijn eerste nacht in een militaire kamer in de kazerne levert slechte nachtrust op. Ik ben vroeg op om met de trein naar Brussel te reizen. Ik moet er een EU vergadering bijwonen. De vergadering is interessant que publiek maar niet echt qua inhoud. De EU is er militair slechter aan toe.

Ik wandel in de regen naar de KMS voor een diner afspraak met de commandante van de school, generaal Lut. Het is de eerste keer dat ik dit deel van de KMS bezoek. Raar om dit na zoveel jaren te beseffen. Het huis van de schoolcommandant was immers verboden

terrein voor studenten. Het wordt een gezellige sushi avond met een leuke babbel. Daarna zak ik even af naar het stamcafé van de popo's, de Wappers (Waps). Mich en Amparo stoppen ermee deze week, maar ik kan er op hun laatste avond niet bij zijn, dus doe ik het vanavond. Amparo herkent me direct, maar bij Mich duurt het iets langer. Het is een leuk weerzien met veel 'war stories'. Laat op de avond keer ik terug 'met de trein naar Oostende'. Het is pikkedonker als ik terug aan de poort van het Centre of Excellence sta.

's Anderdaags werken we verder aan de nieuwe visie voor oorlogsvoering met en tegen zeemijnen. Het is een moeilijk want we moeten goed werk verbeteren. In feite ligt de focus meer op aanvaarding dan op verbetering, maar zo werkt NATO nu eenmaal. Volgens mij hebben we ook een beter document, maar het finaal oordeel laat ik over aan de rest. 's Avonds gaan we met onze kleine groep eten bij een Grieks restaurant. Op donderdag werken we nog een beetje verder, de details, om tegen 1700 met trein naar Nijlen te boemelen. In het station van Berchem bots ik op Muriel die hun zoon Kamil kom oppikken. Hij loopt nu school in Ter Duinen.

Verrassing: plus een

Het einde van de week in Europa breng ik door met het kijken naar tv en een Skype sessie met Calle. Die sessie loopt iets anders dan verwacht. We krijgen een filmpje te zien met Sander die verschillende potjes moet proeven, laatste potje is … babyvoeding. Een originele manier om te vertellen dat ze zwanger zijn. 6 weken al. Wat een verrassing! Ok, we hadden een vermoeden, maar toch is het een verrassing. Op slag voel ik me ouder. Opa?

Ze wilden het nu vertellen omdat er toch iemand van 'ons' in levenden lijve aanwezig was. De volgende keer dat er iemand of beiden er zouden zijn, is met Kerst en dan is het al lang zichtbaar. Het zou veel te moeilijk zijn om het geheim te houden tot we er waren. Ze wilden ook een klankbord voor het geval er iets mis zou gaan. We hebben immers 'ervaring' met miskramen. Dassault had het blijkbaar al heel vroeg aangevoeld. Honden als zwangerschapspredictor? Heel leuk nieuws, maar ik ben nog niet zeker hoe ik er mee moet omgaan. En ik mag nog niets vertellen, ook niet aan de broers…

23 – Halloween in Madrid

Birrie op bezoek

Vandaag krijg ik het fantastisch nieuws over ons eerste kleinkind dat eraan komt. Het is nog een beetje vroeg om het, beperkt, wereldwijd te maken, maar Amber en Sander wilden de kans om het in levenden lijve te vertellen door mijn passage in België niet missen. Over een paar maanden worden we dus grootouders. Heel leuk nieuws, voor hen, ons en de rest van de familie. Natuurlijk betekent dit dat we emotioneel ouder worden, en daar zie ik minder naar uit.

's Morgens naar Zaventem bollen voor een vlotte vlucht terug naar ons tweede thuisland. Daarna rechtstreeks van de luchthaven naar ons eerste Oktoberfest. We hebben dit Duits feest nog nooit meegevierd, zelfs niet in het kader van het hoofdkwartier tijdens onze eerste toer. Deze keer gaan we ernaartoe. Het geheel heeft iets speciaals. Zeker als je je baas in volledige Lederhausen uitrusting zie dansen. Ikzelf bezoek de dansvloer weinig. Het is niet direct mijn favoriete muziekgenre en door het reizen - en waarschijnlijk ook door het ongeval - heb ik last van mijn rug.

's Anderdaags komen Mimi en Al eten. Loic heeft een vriend uitgenodigd om mee te komen dineren. 's Namiddags staan we te koken en 's avonds wordt het een leuke boel.

Zondag op en af naar Newark om Loic af te zetten aan zijn kot. Calle denkt eraan om toch een auto te kopen omdat die twee maal vijf uur niet te onderschatten zijn. De rit heen en weer betekent een ganse dag achter het stuur. Een extra auto mag dan wel gemakkelijk zijn, het is echter een te dure oplossing als Loic slechts sporadisch naar Chesapeake zal afzakken.

Terwijl ik geniet van de file, verneem ik dat Birrie aangekomen is. Calle rijdt richting luchthaven om haar op te pikken. Zij zullen elkaar wel bezighouden tot ik thuis kom.

De volgende dagen moet ik de gevolgen van het accident regelen. Ten eerste is er de herstelling van de schade. Omdat de Toyota garage veel problemen maakt, zoek ik een andere 'body shop' zoals ze dit hier noemen. Gelukkig verklaart de verzekering van de tegenpartij dat ik geen schuld aan het ongeval heb en dat ze dus alle kosten op zich zullen nemen. Eigenaardig genoeg zegt mijn verzekeraar, AAA, dat ik alles zelf moet regelen met de andere verzekering. Ik hoef geen hulp van hen te verwachten. Anders dan ik gewoon ben in België en een beetje verrassend. Niet vertrouwd met hoe het Amerika werkt, was een beetje steun van AAA leuk geweest, maar nee. Ik sta alleen. De andere verzekering houdt echter zijn belofte en volgt alles van zeer nabij. Ik krijg een huurauto terwijl de Prius hersteld wordt. Ten tweede zijn er de rug- en nekklachten. Ik meld het aan Defensie, maar omdat ik geen dagen verlet heb, is er in Evere weinig interesse. Ik pols ook bij de medische dienst van de US Navy met de vraag of zij eventueel de kosten aan mij zullen doorrekenen.

Nope, alles blijft gratis, zelfs als dit het gevolg is van een ongeval. De tegenpartij komt er dus goedkoop van af.

Gratis voor de tegenpartij betekent echter niet dat het voor mij gemakkelijk verloopt. Eerste een doktersbezoek voor een doorverwijzing naar de kine. Het ongeval ligt aan de basis van allerlei klachten die door een aantal sessies weggewerkt kunnen worden.

Op donderdagavond nodigt de branch head ons uit voor een lokaal bierfest en Duits feest bij hem thuis aan zee. Hij woont mooi aan het strand. Je stapt van zijn tuin quasi in de zee. 's Avonds passeren de bruinvissen – of zijn het dolfijnen ? - langs op hun dagelijkse trektocht in de Chesapeake Bay. De buurt waarin het huis staat en waarin we de auto moeten parkeren, is minder fraai.

In het kader van mijn project, twijfel ik aan het nut van de geplande 'Disruptive Technology Assessment Game' (oftewel DTAG) over zeemijnen. Dit evenement vergt veel voorbereidend werk, ondersteunend personeel en geld voor een onzeker resultaat. Jammer genoeg zijn er andere diensten die een belang erin hebben. De druk om het ondanks alles en om redenen niet gerelateerd aan het experiment door te laten gaan, neemt toe.

Seighin doet hat al beter met fysica, hoewel het met ups-and-downs gaat, is er een positieve trend waarneembaar. De schoolverrassing ligt echter niet bij de vakken, maar bij de meisjes: Seighin heeft een lief. We hadden al een zwaar vermoeden. Lange gesprekken met de gsm en samen huiswerk maken waren de weggevers. Haar naam is Jade. Onze jongste wordt groot, ook niet letterlijk.

Op zondag houden we een gezinsBBQ en zien we Jade voor de eerste keer. Het is een lief meisje, maar ze ziet er helemaal anders uit dan dat ik ze mezelf had voorgesteld. Tja, vaders kunnen zich vergissen in het soort meisjes waar hun zonen voor vallen. Ze is van Chinees en Zuid-Amerikaanse oorsprong. Seighin gaat er 'volwassen' mee om. Benieuwd hoe lang deze eerste liefde zal duren.

Tijdens de week hebben we de eerste bijeenkomst met nieuwe NLR. Onverwacht en onnodig doet hij een paar eigenaardige uitspraken. Een paar opmerkelijke zijn: de HQ SACT Partners' Club (SOPC) die zeer actief het sociaal aspect van de expats voor zijn rekening neemt en waar een heleboel Belgische vrouwen actief in zijn, noemt hij een vrouwenclubje waar we als officieren niets mee te maken hebben - heeft een NLR geen sociale taak? - als we niet content zijn dan moesten we maar in ander leger gaan, … Een zeer eigenaardige start van een toer als Belgische vertegenwoordiger in dit hoofdkwartier. Wat zal dat geven? Er zijn natuurlijk al direct strubbelingen en met zo'n houding zal dat niet minder worden. Ook moeten we binnenkort allemaal een ander uniform aandoen. Geen woestijnkleuren meer. Toegegeven de stof van het tropenuniform is lichter, maar de donkere camouflagekleuren zullen de warmte van de zon snel opzuigen. De huidige, lichtere kleuren zijn hier beter geschikt. Als je het mij vraagt, wordt er nu veel geld weggesmeten.

Op onze vraag waarom, krijgen we een halfslachtige, ongeloofwaardige uitleg. Een speciale start…

Samen met Birrie bezoeken Calle en ik voor de eerste maal de outerbanks, beter gekend onder de afkorting OBX. We waren dit al verschillende keren van plan maar er was altijd iets tussengekomen zodat we deze zandbanken voor de kust van North-Carolina nooit bezocht hebben. Nu dus wel. De dames wensen het Rodanthe huis uit de film "Nights in Rodanthe" met Richard Gere zien. Het huis is intussen een beetje landinwaarts gezet, maar het staat er nog. Daarna willen ze verder rijden naar de vuurtoren van Hattaras. Het is een leuke uitstap.

Intussen schrijven weinig maritieme experten zich in voor de DTAG. Ik lanceer een nieuwe oproep waarop ik een paar reacties krijg. Een beetje onder druk, beslis ik om toch verder te gaan. De druk komt blijkbaar omdat het hoofdkwartier veel poeha maakt over dit soort wargames, maar in realiteit er nog maar weinig georganiseerd werden. Mijn game moet dus doorgaan. De Nederlands admiraal die mijn project sponsort, wil dat ik het 'concept proposal' herschrijf. Het document is goed, maar niet de volgorde waarin ik de elementen naar voren brengt. Hij wil een iets andere benadering. Extra werk dat ik even aan kant schuif, want de voorbereiding van de DTAG vraagt al mijn tijd.

Thuis werken om Birrie af te zetten aan de luchthaven voor haar terugvlucht. Defensie zou binnenkort geen budget meer hebben om zendingen te betalen. De kans bestaat dat we onze reizen zullen moeten voorschieten. De vraag is dan wel wanneer we ons geld dan zullen terugzien. Het duurt nu al snel een paar maanden, en dat is met een voorzien budget.

Eerste voetbaltoernooi voor Seighin en dat betekent vroeg op. Daarna rij ik opnieuw naar de luchthaven. Deze keer voor mijn vlucht naar Oberammergau om les te gaan geven. De vlucht verloopt goed.

Na een lange vlucht land ik op zondagmorgen in München en wacht er op de collega's die met een latere vlucht toekomen en op nog anderen die op zending in Europa waren. We hebben afgesproken in de luchthaven omdat we van daaruit samen met een huurauto naar Oberammergau vertrekken. Door de vele wegenwerken en een gevonden WOII-bom duurt het 2 uur voor we onze eindbestemming bereiken. Ik rij deze keer niet en zit door de vele valiezen die we meehebben half opgeplooid vanachter.

Ondanks de vertraging komen we toch te vroeg aan het hotel. Er rest ons niets anders dan te wachten tot de kamers vrij zijn. Als we erin mogen, ga ik beetje slapen en een kijkje nemen in de opstelling van de klaslokalen. We spreken af om samen van een avondmaal te genieten. Er volgt een goede nachtrust, gezien de jetlag.

Maandag beginnen we met lesgeven. De aanpak is weer helemaal anders. Het verhaal over de Eburonen als case study is nog steeds goed. Een paar weken geleden hadden we een brainstorming sessie over mogelijke casestudies. Die vergadering was gespekt met grappige voorstellen over tanks en space marines als mogelijke onderwerpen voor een verhaal als fictieve case study voor de vorming. De ontwikkeling van tanks is niet echt het doel van conceptontwikkeling en dus werd dit voorstel afgevoerd. Het idee rond space marines op de maan was een leuke mogelijkheid, maar het weekend na onze sessie lanceerde president Trump de Space Force. Plots was het verdedigen van een maanbasis geen fictief verhaal in de verre toekomst meer en vonden we het geen goed idee om daar een verhaal rond te breien. Alvast niet de eerstvolgende maanden. De beslissing viel om met mijn verhaal over de fictieve afstammelingen van Ambiorix te werken. Operatie 'Concrete Forest' was geboren. En nu werken we er mee.

Op de traditionele groepsfoto staat mijn Britse collega in volle winteruitrusting. Logisch, want het is normaal gezien koud in de bergen rond deze tijd van het jaar, maar het is nu lekker warm. De vorige keer in mei lag er sneeuw en stonden wij in zomeruniform op de foto. Hij wou geen risico meer lopen en bracht alleen winterkledij mee. Pech.

Na 16 jaar deze plaats bezocht te hebben, wandel en kim ik voor de eerste maal naar de top. Ik stap naar boven en weer naar beneden in minder dan 2u30. Op tijd terug voor het vallen van de avond en het avondmaal. Een leuke anekdote is dat ik boven op de top een telefoontje van mijn collega-experimenter kreeg betreffende Naval Mine Warfare. Een hoogtegesprek over een onderwerp in de diepte. We zijn eens dat we alles toch beter afgelasten, maar 's anderdaags wordt onze arm omgewrongen om er voor secundaire objectieven toch mee door te gaan. Er zijn al VIPs die het evenement willen bezoeken en er is buiten onze weten

om, als geïnvesteerd in 'modelling and simulation'. De kost om het te schrappen is hierdoor groter geworden dan die om het te annuleren.

Tijdens de les maken we als lesgevers onderling grappen. We schuwen daarbij niet om video's te monteren en te tonen. Het maakt de lessen leuker en interessanter. Op vrijdagnamiddag keren we terug naar München, maar doordat Apple Maps de verkeerde inlichtingen geeft, hebben we moeilijkheden om het hotel te vinden. Na een goede nachtrust rijden we naar luchthaven. Inchecken en daarna richting lounge. Het is laat als we zaterdag aankomen. De NLR vraagt zich af hoe dit komt. Wat is zijn probleem?

Verder werken aan de visie voor zeemijnenbestrijding. De Duitse kritiek is moeilijk te verwerken omdat het geen suggesties aanbiedt. De andere feedback is positiever en verbetert het document.

Woensdag heb ik een dagje vrij. Terwijl Calle naar lucheon georganiseerd door de Nederlandse dames gaat – en die lunch was zeer goed – doe ik een dagje duiken in het aquarium. Eerste duik is bij de zeehonden. Hun aquarium met een stofzuiger, of is het waterzuiger, uitmesten. Hoewel de zeehonden je als duiker negeren, besef ik maar te goed dat zij zich hier veel beter thuis voelen dan ik. Roggen mogen dan krachtige beesten zijn, ik denk dan een duw van een zeehond een stuk harder is. Tweede duik is in de haaientank. Dit is de waterbak waar we als duiker het voorzichtigst moeten zijn. Een duiker werkt terwijl de andere de haaien in het oog houdt. Niet dat ze gaan aanvallen, maar het blijven zeer krachtige, wilde dieren. Niet dat ik bang ben, het is gewoon voorzichtiger en oppassender duiken. Na het werk, verzamel ik een paar haaientanden.

Voor de eerste maal op een donderdag naar Loic in Delaware. Een moeilijke en vermoeiende, maar leuke heenrit. Het zal morgen, vrijdag, hard zijn na deze lange rit.

Vrijdag komt Jade weer op bezoek. Ze heeft het extra moeilijk nu Loic bij ons op bezoek is. Zijn jongste broer die met een lief naar huis komt.

Daarna is het vertrekken naar Madrid. In Washington kondigt de copiloot op ludieke manier aan dat het 'bumpy' zal worden. Het is de eerste keer dat ik meemaakt dat iemand van de crew de passagiers aanspreekt voor we aan boord gaan. Hij legt het fenomeen heel goed uit en biedt aan dat diegene die zich ongemakkelijk voelen, een latere vlucht kunnen nemen. Enkele collega's voelen zich helemaal niet op hun gemak, maar kunnen echter geen vlucht later nemen. De vlucht zelf verloopt gelukkig niet zo turbulent als aangekondigd.

Na de aankomst in het hotel ga ik eerst even al wandelend Madrid verkennen. Ik ben al eens in deze stad geweest, maar dat is jaren geleden. Daarna een beetje werken aan de DTAG. Genieten van een lekker, Indisch diner, de film van de reis afwerken en dan gaan slapen.

Opstaan, een lekker ontbijt en een branch vergadering. Daarna als Belgische vertegenwoordiger deelnemen aan de vergadering van de CD&E WG. Dit voelt een beetje raar aan.

Vanop afstand probeer ik de problemen tussen Mie en Pie enerzijds, en Amber anderzijds te bespreken en te bemiddelen. Mijn pogingen eindigen in een half succes. Door deze situatie verliest het goed nieuws een beetje van de glamour en klinkt het in mineur. Jammer.

De conferentie verloopt goed. Er is aan zo'n organisatie altijd wel iets aan te merken, maar de eindconclusie is dat het goed is. De sprekers zijn goed. Alleen vind ik dat ze een groot TED-gehalte hebben en een beetje te weinig inhoud. De 'wat nu' vraag wordt bijvoorbeeld door de meeste sprekers niet beantwoord. Ook is de inhoud algemeen en niet echt gericht op concept ontwikkeling of experimenteren, maar dat ligt meer aan de formule van de conferentie.

De Belgische generaal die ik aangeraden had, deed het goed. Tijdens zijn uiteenzetting vermeldt hij zelfs mijn naam als antwoord op de vraag wie hem heeft leren innoveren. Onmiddellijke bekendheid door de aanwezigen aangezien mijn collega's me direct aankijken. De Spaanse Admiraal, mijn vroegere baas in JFT tijdens mijn eerste toer in het hoofdkwartier en nu COS van het Spaans leger, herkent me als hij 's morgens in de koffieruimte komt. Hij ziet me staan en wandelt direct naar me

toe om even te praten. Het is leuk om geapprecieerd te worden, zelfs als het al een tijd geleden is.

Dinsdagavond is er een receptie in een mooie Spaanse zaal. Naar gewoonte wandel ik rond, maak veel contacten en probeer met zo veel mogelijk aanwezigen te praten. Dat is toch de bedoeling van zo'n netwerkactiviteit? Daarna doorzakken in de bar van het hotel. Te veel en dus moet ik het 's anderdaags bekopen. Niet echt koppijn maar mijn systeem is ontregeld. Vanavond vroeg in bed kruipen in de hoop morgen beter te zijn, maar eerst deze dag doormaken.

Donderdag is er een kleine test van het DTAG-scenario tijdens een van de werkgroepen. Ik leer enkele dingen en geraak overtuigd dat het volgende week kan werken. Misschien kunnen we er nog iets nuttigs uit halen. Een beetje positief. 's Avonds gaan eten in een Spaans restaurant. Er lopen veel verklede mensen op straat, meestal met kinderen? Het is inderdaad Halloween maar we zitten in Spanje. Is die Amerikaanse feestdag definitief naar Europa overgewaaid? Aan de andere kant van de oceaan gaat Calle naar het Belgisch Halloween feestje. Volgend jaar zal ik er ook bij kunnen zijn.

Op vrijdagmorgen verzamelen we na het ontbijt voor het vertrek. Met gedeelde taxi's rijden we naar de luchthaven. In het begin zwermen we uit op de verschillende opties voor de oversteek, maar de meesten van onze groep zullen op dezelfde vlucht naar Norfolk zitten.

De video van onze reis is af! Je kan die zien via
https://www.youtube.com/watch?v=ZQaT3xGRupM

24 – Met Kerst de lucht in

DTAG

Calle komt me ophalen aan de luchthaven. Ik heb vertraging opgelopen in Newark, maar die luchthaven is ervoor gekend en dus is het geen echte verrassing dat ik later aankom. Ik mocht wel door de diplomatieke lijn en dus was ik snel voorbij de paspoortcontrole, maar wat helpt het als je dan toch ergens anders moet wachten? Resultaat is dat ik, en een boel anderen, later in Norfolk landen. Dit heeft dan wel als positief element dat we met bijna de ganse branch onze nieuwe, Nederlandse collega kunnen opwachten en welkom in de USA kunnen heten.

Zaterdag hebben we een uitstapje naar OBX voorzien. Het lijkt erop dat nu we de eilandenrij ontdekt hebben, we het veel zullen bezoeken. Seighin heeft een voetbalwedstrijd te spelen en daarom hebben we besloten er een weekendje uit van te maken.

Het eerste wat op ons programma staat is een bezoekje aan het Wright Brothers National Memorial en het museum in Kitty Hawk. Het heeft als luchtmachter en vliegtuigfanaat iets speciaals om rond te lopen op de plaats waar de 'zwaarder dan lucht' luchtvaart begonnen is. Het park is leuk, maar niet groot. Ik ben verwonderd over de inventiviteit van de technieken gebruikt op de Flyer. Ongelofelijk hoe dat vliegtuig met kennis van fietsen in elkaar gestoken. Een nieuwe lichte motor ontwerpen en bouwen in 6 weken. Je moet het maar doen. De gebroeders Wright waren geniale uitvinders en 'doers'. Zoals gewoonlijk verschaft de uitleg van de ranger extra inzicht.

Na ons bezoek aan het museum en de plaats waar ze voor het eerst gevlogen hebben, stappen we naar de duin waar ze leerden uit het

zweefvliegen. Daar staat ook het monument. In feite staat de duin 400 m verder, want duinen hebben ook hier de neiging om te wandelen.

Van de duin naar ons strandhotel. Omdat het buiten het seizoen is, konden we onze kamer goedkoop boeken. Er is ook weinig volk, maar het is best leuk. We gaan eten in Tortuga's Lie. Een ietwat rare keet, maar het eten is eenvoudig en best lekker. Het plafond hangt vol autoplaten, maar geen Belgische. We zullen zorgen dat daar verandering in komt.

Zondag bezoeken we de Lost Colony National Park. Dit is veel kleiner dan verwacht. Ondanks onze nieuwsgierigheid zijn we er vroeger door dan gepland. We zijn nog te vroeg voor de voetbalmatch en dus besluiten we het Jockey's Ridge State Park te bezoeken dat een beter beeld heeft van hoe Kitty Hawk ten tijde van de eerste vlucht uit zag.

We zetten Seighin af en bezoeken nog even de lokale TJ Max, dat is Calle en Loic. Hierdoor komen we na de start van de match aan. Seighin en zijn ploeg verliezen met 1-0. Jammer. Er zat meer in. Na de match terug naar Chesapeake. Het was een leuke uitstap met ons vieren.

Deze week staat in het teken van de DTAG. Het evenement kent een trage start, want er zijn veel niet-technische studenten en studentes in de groep. Dit is een beetje raar, want ze kennen toch het onderwerp. Gelukkig heb ik een trainingsscenario en die verloopt goed. Door dit scenario kan ik een beetje bijsturen en de kans vergroten dat de echte scenario's goed verlopen. We krijgen veel sterren op bezoek, want het is iets vernieuwends. Er wordt in dit hoofdkwartier veel over wargames en DTAGs gesproken, maar wij – wel ik - doen het. Ik zie mijn rol voornamelijk om het dynamisme erin te houden en de deelnemers te motiveren. Voor het laatste scenario speel ik zelfs even

piraat. Mijn betoog heeft bijval. Misschien moet ik wel een artikel over mijn ervaringen schrijven?

Across the Pond: 24 – Met Kerst de lucht in

Voor donderdagavond heb ik de Belgische Luitenant en de Australische Kapitein uitgenodigd bij ons thuis. Het is toch stukken beter ze even bij ons te hebben, dan dat ze de avond in een hotelkamer moeten doorbrengen, en ik – Calle eveneens - vind dat dit ook tot het takenpakket van een expat behoort. Het is een leuke avond die veel langer duurt dan verwacht.

Na een beetje discussie tussen de Belgische vrouwen, is Calle kandidaat voor de verbindingspost tussen de Belgische gemeenschap en de SOPC. Alles bij elkaar zijn er relatief gezien veel Belgische vrouwen betrokken in de zogenaamde 'boerinnenbond'. Misschien toch een sociale en noodzakelijke functie?

Onze Prius C is nu terug volledig in orde. De Halloween versiering is eindelijk weg. Klaar voor Sinterklaas?

Ons plan voor een weekendje uit valt in water omdat Seighin zondag toch moet voetballen. Het wordt dus een rustig weekend. Jade gaat mee naar de match. Het team verliest bijna, maar wint dan toch net 2-1.

Op maandag, 'veteransday', komen Ilse Van Hoeserlande en ik tot het besluit dat we verre familie zijn. Er zijn te veel toevalligheden (naam broers, adres en moeder) in onze familiegeschiedenis om geen familie te zijn. Zelfs de andere schrijfwijze van haar familienaam (die ze intussen aangepast heeft) is te verklaren op basis van de documenten in mijn bezit. We zijn hier al maanden mee bezig en vandaag kunnen we het afsluiten.

Het is een vrije dag die Calle – en zo te zien is zij niet de enige met dat idee - vult met veel en lang shoppen. Daarna gaan we eten in een volle Applebees. Militairen krijgen vandaag als teken van appreciatie de hoofdschotel voor niets. Ondanks de drukte maken we het gezellig.

Er zijn problemen met het inbrengen van ons verlof. Het HR-systeem werkt niet mee. De NLR wil het papier niet doorsturen vooraleer we alles in orde gebracht hebben in het systeem, maar met de software dat niet meewerkt, kunnen we de situatie niet in orde brengen. Geen verlof meer?

Deze week werk ik verder aan de visie voor de zeemijnenoorlog. Deze moet af tegen vrijdag. Daarna moet ik me buigen over de lessen van de DTAG en de papierwinkel in orde brengen voor onze reizen in de Kerstperiode. Het plan is dat Calle en Loic vroeger vertrekken. Seighin en ik volgen later na de laatste les. De agenda voor onze tijd in België loopt stilletjes aan vol, hoewel er niet zo veel mensen weten dat we even terugvliegen.

Naar de kiné voor onderzoek. Er is, ondanks mijn symptomen, geen geknelde zenuw en dat is goed nieuws. Ik kan terug gaan lopen. Het valt me op dat Sieghin rapper loopt dan een paar maanden geleden. Dit bevestigt wat ik al opgemerkt had tijdens de voetbaltraining en

-matchen. Na drie dagen van try-outs voor track, krijgt Seighin het nieuws dat hij deel van het team mag uitmaken. Vanaf nu gaat hij iedere avond naar de training.

Op het werk vertel ik dat ik binnenkort opa word, maar ik ben duidelijk er nog niet klaar voor. Niet dat ik er niet naar uit zie, maar opeens klink ik zo oud. Een hersenkronkel?

Op donderdag krijg ik onverwacht het voorstel om deel te nemen aan een programma waarbij de NATO betaalt voor een professioneel doctoraat. Het aanbod is aantrekkelijk omdat het me niets zal kosten, hoewel ik er waarschijnlijk veel tijd in zal moeten steken. Zoals één toer in het buitenland tijdens mijn loopbaan op mijn lijstje, zo blinkt het behalen van een doctoraat. Waarom weet ik niet, maar het staat er op. Nu krijg ik de kans in de schoot geworpen omdat ik de verantwoordelijke van het 'experiment' – ze willen immers testen of het academisch hoger tillen van de medewerkers tot betere resultaten zal leiden - ken en er iemand weggevallen is. Dit gat moet snel opgevuld worden. Ik moet wel snel beslissen en bereid zijn om binnenkort een week naar de UK te reizen. Ik twijfel.

In steun van de wedstrijd geef ik uitleg over de Model NATO Challenge aan de studenten van een high school in Norfolk. De school bestaat uit grote, oude gebouwen, bijna vervallen. De leerlingen zitten er soms bij met weinig interesse, maar toch spot ik enkele slimme leerlingen. Ik ben benieuwd of er een paar van hen bij gaan zijn.

Na drie sessies van uitleg, vang ik de lange rit naar Newark aan. Onderweg merk ik een Bald Eagle in vlucht op. Het blijft een fantastische vogel om te zien.

Ik neem een andere route dan gewoonlijk om een beetje variatie te hebben. Deze keer volg ik de Oostelijke kant van het schiereiland. Als ik het lagergelegen deel bereik, waarschuwen flikkerende lichten me: "Flooded road when high tide". Geen idee welk getij het nu is. Als ik aan de ondergelopen weg kom, stop ik om te besluiten of ik erdoor zal rijden. Als ik besluit het niet te doen, moet ik minstens een uur extra rekenen. Gelukkig zie ik een SUV aan overkant stoppen. Die zal er wel doorrijden en dan kan ik evalueren of het niet te diep is voor de Prius. Tot mijn verbazing flikkert de andere bestuurder met zijn lichten. Ik moet er eerst door. De vaste waarschuwingslichten voor de 'flooding' vertellen me dat de baan in goede staat zal zijn en dus beschouw ik ze als een pure verwittiging om snelheid te minderen. De weg zal dus doorrijbaar zijn. Hopend op de goede redenering, rij ik door. Zonder problemen. Als ik de overkant bereik, veronderstel ik dat de SUV er nu ook wel door zal rijden, maar nee, die maakt een 180?!

Avondeten bij Loic en dan terug naar Chesapeake. Tegen 0100 zijn we thuis. Na 4 uur slapen, opnieuw naar het werk. Dit is een vermoeiende routine. 's Avonds is het poolen en sjoelen bij de Nederlandse gemeenschap. Ik kan Calle overtuigen om samen met mij een biljart (tappen) ploeg te vormen. Het is de eerste keert dat Calle zal biljarten en bij mij is het lang geleden. Nu, ik speelde toen niet slecht als café-amateur, maar de spelers hier geven de indruk dit al lang te doen. Door enigszins geluk, uitleg aan Calle en het nemen van enkele risico's winnen we onze twee wedstrijden. We winnen zowaar het lokaal kampioenschap. 's Avonds verlaten we een huis met ongelovigen en keren we met de beker terug naar huis.

Terwijl Loic en Calle lang gaan shoppen, woon ik Seighin's laatste voetbalmatch bij. Na hun verlies in OBX, eindigen ze tweedes in hun reeks.

Ik had al even met Loic over de mogelijkheid van het doctoraat gebabbeld en nu heeft hij zijn mond voorbijgepraat. Calle is terecht niet tevreden met extra week weg, maar begrijpt dat dit een unieke kans. Eerlijk gezegd, zie zelf niet naar uit naar die week extra van huis. Ze gaat er uiteindelijk wel mee akkoord. Ik moet dus de zending plannen en indienen. Ik moet rekening houden met de mogelijkheid dat we opnieuw naar de kersthappening in Bush Gardens willen gaan.

Over Kerst gesproken, de kadootjeskoorts is in volle hoogte geschoten. Er zijn verschillende groepen 'Cadeau xxx' gecreëerd als overlegmogelijkheid, zodat mijn gsm regelmatig pingt. Hopelijk komt het allemaal goed en krijgt iedereen een cadeau onder de boom. Waar die ook staat.

Woensdag een dagje vrij en dus een duikje in het aquarium. Weer bij de haaien en die zijn vandaag extra nieuwsgierig. We maken de wand schoon en dat is al een hele tijd geleden. De haaien willen dus zien wat er gebeurd. Ik krijg ook mijn persoonlijke autoplaat. Dit is een vaderdagskado van vorig jaar. Het is een leuke plaat.

Donderdag: Thanksgiving. Een dag van voorbereiding want er zullen 13 mensen aan onze tafel zitten. Onze tafel is voor slechts 12. We zullen dus een beetje moeten persen want we hebben geen extra aanschuiftafeltje. Seighin gaat in de namiddag naar de familie van Jade om te vieren. We ontmoeten hierdoor haar vader. Hij is een sleepbootkapitein en een echte redneck, maar hij komt over als een toffe gast. Voor het bij ons losbreekt, springen we even bij Pisoni's binnen.

Op onze tafel staat kalkoen met kruidenkaas en proscuito, appelmoes, sla, peren en veenbessen, taart, … Het feestje onder Belgen duurt tot na middernacht. We kunnen dus van een succes spreken. Volgend jaar opnieuw organiseren? Sherly schrijft – ik ben niet de enige die verhaalt over de ervaringen als expat - nadien in haar blog:

"Thursday was Thanksgiving Day. Calle and Hoesy invited us to join them for a Thanksgiving diner at their home. They also invited two other Belgian couples Andrea & Jo and Carolyn & Lieven and their daughter Marie. We all had an amazing fun evening. The food was delicious. Thank you Calle and Hoesy for this beautiful Thanksgiving!"

Black Friday. Ik moet mee gaan shoppen naar de NEx en naar Greenbrier shopping. Er loopt veel volk rond maar het doenbaar. Ondanks wat ze over deze koopjesdag beweren, is er geen echte prijzenslag. Ja, er zijn een paar zogenaamde 'doorbusters', maar de rest van de koopwaren kan je ook buiten deze periode goedkoop aanschaffen als je goed uitkijkt. Calle koopt een nieuwe PC aan die als 'doorbuster' aangeboden wordt. Hopelijk is het een goeie.

's Avonds houden we een spelletjesavond. Er zijn een paar nieuwe spelletjes waarbij je zowel de tv als je gsm moet gebruiken. Ook in de gezelschapspelen is er een evolutie. Na een tijdje gaan onze jongens boven verder spelen.

Op zaterdagmiddag komen Ali en haar lief Eli op bezoek. Het is een leuk weerzien. Het koppel is moeilijk buiten te krijgen, niet dat we echt proberen. Het regent ook. We laten het plan om vanavond naar Bush Garden te gaan, varen.

Na problemen met het boeken van een kamer in Annapolis – de dame die de kamer verhuurt, stuurt me hysterische berichtjes – krijg ik wel goede steun van AirBnB zelf. We hadden gekozen om via AirBnB te boeken omdat de hotelkamers tijdens de periode van de graduation ontzettend duur zijn. Ik heb nu een andere kamer besteld. Ik hoop dat ik met deze geen problemen zal krijgen, want communiceren met een gekke verhuurster is niet mijn favoriete activiteit. Toch loopt het nu ook weer verkeerd. De verhuurder had nog niet nagedacht over prijs tijdens die speciale week en zal dus waarschijnlijk de prijs optrekken. Wat een circus. Dan maar op zoek naar andere BnBs. Moeilijk, want is dat de juiste prijs of zal die ook stijgen?

Traditioneel vertrek op zondag. Ik heb helemaal geen goesting om weg te gaan. Na mijn aankomst in Wenen, neem ik een taxi. Ik moet 65 EUR betalen, wauw. Zoals verwacht kom ik vroeg in het hotel aan. Gelukkig is mijn kamer al beschikbaar. Even een koffie drinken en dan naar de kamer. Mijn valies uitladen, werken en een beetje slapen. Inchecken bij de balie van de workshop en dan naar de een 'ice breaker'. Ik botst tegen een Oostenrijkse kolonel van toen ik nog in de logistiek zat.

's Anderdaags volg ik het niet echt interessant seminarie. We krijgen 's avonds een geleide rondleiding in het kasteel. Omdat we allemaal in uniform zijn, worden we gefotografeerd door de aanwezige toeristen. Ons uniform maakt ons tot een attractie. Na ons bezoek, krijgen we een avondmaal aangeboden.

Op woensdagmorgen moet ik vroeg - 4 uur! – opstaan en te voet naar het station wandelen. Google Maps stuurt mij door een pikdonker park op een weg bezaaid met plassen. Ik zie niet uit naar een natte broek en beslis om even rond te gaan. Ik kom op tijd in het station aan en ga een ticket aan de automaat kopen. Terwijl het ticket afprint, hoor ik een trein boven. Ik kijk even op het stationsuurwerk en zie dat ik nog twee minuten heb. Als ik echter op het perron kom, merk ik dat de trein toch vertrokken is. 1 minuut te vroeg. Je kan dus ook in Oostenrijk niet op de stiptheid van de treinen rekenen. De volgende trein is pas over 40 min en dan kom ik misschien te laat voor mijn vliegtuig. Dan toch maar Uberen? Ik bestel een transport en de App vertelt me dat die er over 5 min zal wijn. Die 5 min blijven echter 5 minuten. Uiteindelijk 5 min voor vertrek van de volgende trein rijdt de auto voor. De chauffeur excuseert zich honderd uit, maar ik ben eerder geïnteresseerd in het halen van mijn vliegtuig. Bij aankomst in de luchthaven, check ik snel in. Een snel ontbijt voor het vertrek.

Na mijn landing in Zaventem, neem ik de bus naar het NATO-hoofdkwartier. Ik ben op tijd voor de start van het seminarie. De aanwezige industrie stelt onafhankelijk oplossingen voor. Is dit een nuttige benadering? Zou het niet beter zijn indien ze samen globale oplossingen voorstellen? Ik besluit om 's avonds niet naar de receptie te gaan omdat de activiteit te verafgelegen plaatsvindt. Dus terug naar de luchthaven. Ik neem echter de verkeerde bus. Die buslijnen zijn ingewikkeld als je het niet gewoon bent. Pas tegen middernacht terug in het Weens hotel, na een trein en nachtelijke wandeling.

Op donderdagmorgen, terug in de workshop over Mountain Warfare, ontdek ik dat ze een andere weg bewandelen. Volgens mij zijn ze de verkeerde weg ingeslagen en is het mijn plicht als facilitator om de directeur hierover in te lichten. In de namiddag neem ik opnieuw een Uber naar luchthaven. Deze keer verloopt het vlot. Met het vliegtuig terug naar Brussel en met de bus naar mijn hotel. In tegenstelling tot gisteren heb ik nu wel drie valiezen bij en is het dus iets moeilijker.

Op vrijdag naar een vergadering in NATO. Daarnaast een aantal afspraken met enkele personen die in het NATO-hoofdkwartier werken afronden en nog even langs gaan bij het

seminarie. Tegen 1330 komen Amber en Ciaran me oppikken. 's Avonds naar de beperkte Matapanonine in Ranst.

Het weekend is een familiegebeurtenis: Met de honden wandelen, babbelen met Ciaran over lieven en relaties; een bijna gemiste afspraak met Mamie vanwege een misverstand, bijwonen van een voetbalmatch van Sander (die ze verliezen).

Op zondag brunch en dan weer naar Zaventem. De honden van Samber hebben veel bekijks in de luchthaven. Tja, je ziet daar inderdaad niet veel honden wandelen. Ik moet 70 EUR betalen voor mijn tweede valies. Ik zal moeten klagen bij United want in hun App stond twee valiezen gratis. De eerste vlucht naar Schiphol vertrekt te laat. Tijdens de nadering roept de piloot de volgende vluchten af. Hij vermeldt hierbij '6C dubbel'. Dat is raar. Ik haal juist mijn tweede vlucht. Het is allemaal nogal ingewikkeld. Op onze bus zitten er een paar reizigers die de verkeerde bus genomen hebben. Zij zullen te laat zijn.

Zoals verwacht zijn mijn valiezen er niet als ik in Cardiff aankom. 70 EUR betaald voor niets. Nu moet ik ook klagen bij KLM. De bus van de luchthaven naar het treinstation is gratis. Toch moet ik een ticket nemen: 0 Pounds. Rare werkwijze. Als ik later door Cardiff wandel, is de omgeving veel mooier dan verwacht.

Maandagmorgen hoor ik dat we pas beginnen na de middag. Als ik dat geweten had, had ik vandaag de vlucht kunnen nemen en langer bij de familie in België gebleven. Na een paar briefings besluit ik dat het professioneel doctoraat veel werk betekent. Hoewel ik alles nog niet volledig begrepen heb, blijf ik overtuigd dat dit een unieke kans is. En ja, we zitten in de UK en dat betekent iedere dag regen.

Op mijn verjaardag ontvang ik veel wensen maar het vieren gebeurd alleen. Ik neem met het flesje champagne van Sander een deugddoend, warm bad. Reizen is niet altijd rozengeur en maneschijn.

Cardiff Metropolitan University

Door de late reactie van Defensie zijn de voorgestelde vluchten volgeboekt. Voor onze Kerst in België gebruiken we immers de statutaire vlucht waar we recht op hebben en dus moeten we via Defensie boeken. We zullen dan maar op vrijdagmiddag vertrekken. Gelukkig is Seighin niet tegen dit vroeger vertrekken. Calle kan niet met Loic vliegen en wil dan met ons mee. Echter, Defensie heeft al haar vlucht geboekt en het is te duur om te wijzigen. Calle haar tanden barsten en ik vrees dat Defensie niet voor de herstelling zal willen betalen.

Ik dien mijn voorstel voor doctoraat. Ik heb nu wel een project, maar waar zal ik de tijd vinden? We mogen hieraan werken tijdens de werkuren want het is een werkproject, maar of dit mogelijk zal zijn is een andere vraag. Het doet me denken aan de schriftelijk MBA van een paar jaren terug. Hoewel ook werk, heb ik er meestal tijdens mijn vrije uren aan gewerkt. Ik moet ook een extra dagboek bijhouden voor het noteren van mijn leerervaring. Extra werk! Mijn projectvoorstel wordt op donderdagavond goedgekeurd. Joepie. Check in the box.

Vrijdag met huurauto en collega's naar Heathrow en daarna het vliegtuig in. Is vliegen op vrijdag de 13de een goed zet? De stewardess zegt dat goed vliegen op de 13de een bewijs is van het professionalisme van de piloten. Voor mij is dit gewoon een dag als een andere. Tijdens de vlucht verdeelt de crew het douaneformulier. Een formulier dat je niet meer moet invullen, maar de airliners moeten het nog steeds uitdelen. Hilarische administratie.

Voor de eerste keer neem ik een Uber naar huis. Calle komt me niet ophalen. Het voelt een beetje in mineur. Niet opgewacht worden voelt aan alsof niemand blij is me terug te zien. Een beetje triest, maar begrijpelijk.